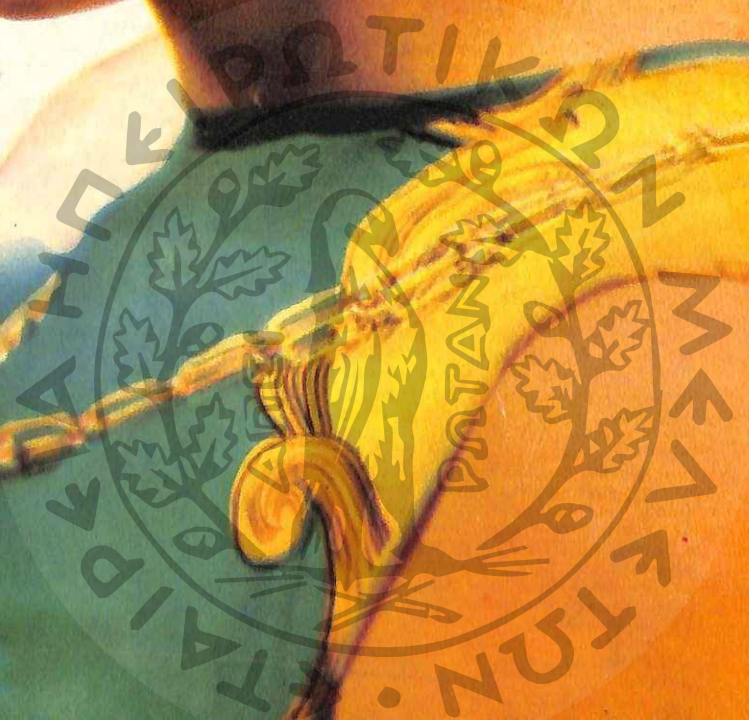
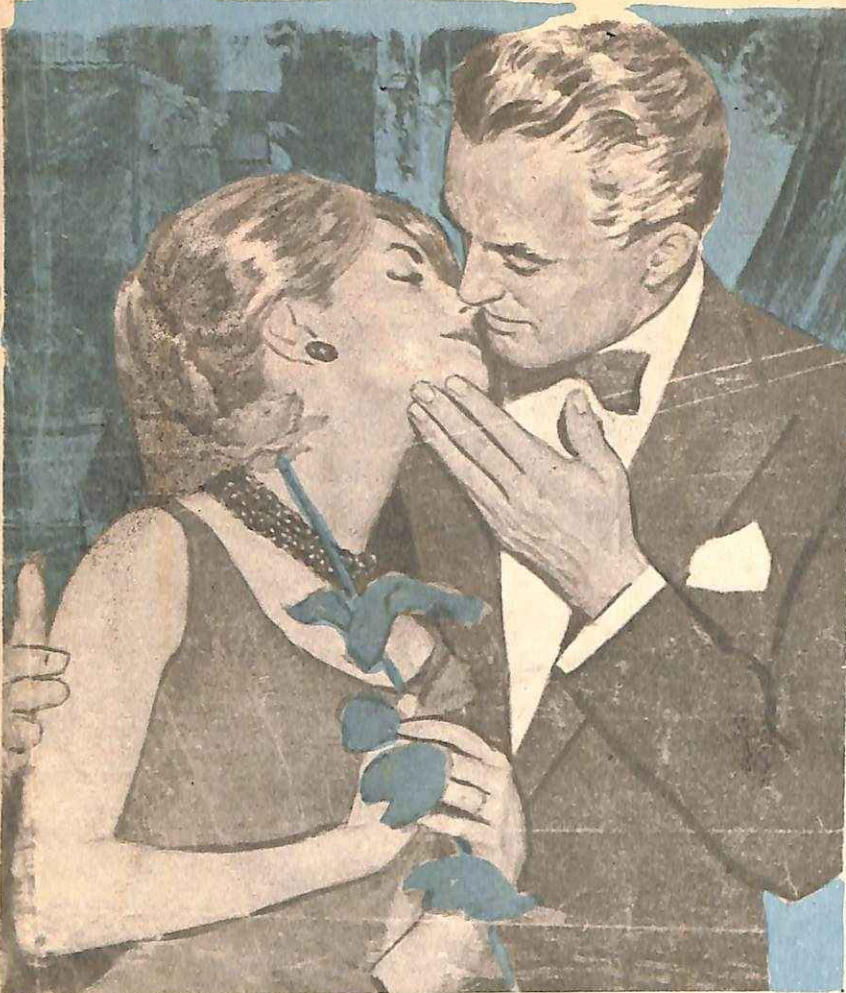

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΝΝΕΤ ΣΤΡΟ-ΥΜΠΕΡΓΚ

φοβούνται τους προβολείς οι πράξεις της, να περιφέρεται άκοιμ- πώντας στο μπράτσο του σύζυγου. Μαζί δε μ' αυτό ενδιαφέρεται να κάνει δικό της σπίτι, να γίνει το δεσποινίς κυρία. Όσο περνούν τα χρόνια, τη βαρύνει το δεσποινίς. Νέα είναι ακόμα. Τριαντατεσ- σαρον έτών. Σκέπτεται όμως πως αν περάσουν πενήντη χρόνια θα έχωληται όταν την φωνάζουν δε- σποινίς.

Θα μάς πη ακόμα ότι ζωηρή εί- ναι μέσα της η υπερηφάνεια και η κοινωνικότητα. Να κάνει ένα-δυο παιδιά, να δέχεται, να πηγαίνει στα σπίνια ως κυρία, ναχη το νόμιμο συνοδό της, να μη της εύχονται κάθε τόσο το «καί νύφη», και «κα- λή τύχη». Σπίτι, άντρας, παιδιά.

Σκέψεις σύμφωνες προς την πραγματικότητα. Ένώ όλα όμως συντηρούν για το γάμο, δεν παίρ- νει την απόφαση. Όλες οι κοπέλε- λες με το όνειρο του γάμου ζούνε. Δεν είναι όμως για όλες εύκολος ο γόρος του 'Ησαία. Άτιμες, ά- προικες, αζήτητες, ένα σωρό έμ- πόδια και αναποδιές που κλείνουν το δρόμο. Τέτοια οδοφράγματα δεν υπάρχουν στη σημερινή κοπέλλα. 'Ετοιμο έχει το νυμφίο. 'Υπάρχει συμπάθεια και εκτίμηση εκ μέρους της. 'Υπάρχει έρωτας και θαυμα- σμός εκ μέρους του. «... Έχουμε πλήρεις σχέσεις επί δεκάτη μίνες τώρα. Είναι ένας επιστήμων, λίγο μικρότερος από μένα, με πολύ κα- λή θέσι στο επάγγελμα και στην κοινωνία. Κι' έχω τον συμπαθό, ίσως όχι στον ίδιο βαθμό, που μ' αγαπά εκείνος αρκετά, όμως όσ- τε να μην ενδιαφερόμαι για κανέ- να άλλο από του γάμου. Όμως δι- στάζω να το αποφασίσω. Έχω την εντύπωση πως άμα πω ότι δεχομαι το γάμο, είναι σά να παρουσιασθώ στη φιλική και να προσφερώ έ- θελοντικά να με κλείσουν μέσα...

τερη ζωή και παίρνουν ένα σύζυγο για κάλυμμα και κοινωνική νομι- μοποίηση. ενώ κύριος σκοπός είναι οι φίλοι, η σωματεμπορία, το κεφί. Δεν είναι αυτό στα σχέδια της μελλοντικής. 'Ελευθερία γι' αυτήν φαίνεται πως είναι η άνεσι στις κινήσεις. Να συμπαιλεύεται το ρολόι της για τον έαυτό της, όχι για τους άλλους. Να μη σκέπτεται ότι κάποιος την περιμένει και πε- ριμένοντας κάνει ένα σωρό σκε- ψεις, δυσφορεί, ανησυχεί υποψιάζε- ται. Ούτε η ίδια να περιμένη και περιμένοντας γ' άδμονη, να βάνη στο νου της το κακό.

Όσο πλατειές αντιλήψεις κι' αν έχει ένας σύζυγος, δεν μπορεί να παραστήσει και τον αδιαφορο και να μην ρωτά τη γυναίκα του για τη διάθεση του καιρού της. 'Εκτός αν είναι αδιαφορός σε βαθμό αναισθησίας. 'Οπότε, και αυτό το παίρνει προσβολή μία γυναίκα.

Έρω περίπτωσι κυρίας, έρωτε- μένης με τον άντρα της, που πα- ρουσίαζε σημεία άταξίας μόνο και μόνο για να προκαλέσει την προσοχή του. Όσο δε αυτός δεν ενδιαφερόταν να την ωθήσει, για- τί επιστρέφει καθυστερημένη, για- τί χάνεται όλη μέρα, τόσο η γυναίκα παθαίνει, όπου ξεσπώντας και του ζητούσε εξηγήσεις, επειδή δεν έλεγχε τις πράξεις της.

Κάτι τέτοια σκέπτομαι και διαστάζω ν' αποφασίσω. Συνήθισα να μη με ρωτούν γιατί βγαίνω, για- τί δεν βγαίνω, γιατί άργώ. 'Εγώ θέλω να τρώω, όταν πενιάω, να κοιμώμαι όταν μου κάνει βρεξί και όχι να τρώω για να μη με περιμέ- νη ο άντρας μου υποτικός. 'Οπως και να το κάνετε ο γάμος είναι μία δέσμευση. Τον πιο άνεκτικό άντρα αν έχετε, δεν είσαι μαζί του όπως είσαι μόνη με τον έαυτό σου. Είναι μία τώρα και θα γίνουμε δύο. Πώς να πάρω την απόφαση;...»

«Μ' αγαπά πολύ και σε κάθε μας συναντησι προσπαεί ν' αποσπάση την υπόσχεσί μου για γάμο...»

ΣΕ ώρα γάμου κατέχεται από τη σκέψη αν πρέπει να παν- τρευτή ή να εξακολουθήσει να ζή ανέμελη. Στην πατρική στέγη σήμερα, απόλυτα όμως ελεύθερη στις κινήσεις της. Και ποιάς τολ- μάει να της κάνει παρατηρήσεις, αφού αυτή εργάζεται και είναι το μόνο στήριγμα της οικογενείας; Όπως μάς λέει, ούτε δίνει άφορ- μη σε έλεγχο και σε παρατηρήσεις. Μέσα στα όρια των κοινωνικών κα- νόνων και της ήθικης τάξεως άνα- πτύσσεται η ζωή της. «Δεν παρι- στάνω την καλόγρια, έχω όμως έ- να μέτρο σε όλα μου και προσπα- ρώ να μη εκδέτω τον έαυτό μου και τους δικούς μου.»

Χωρίς να είναι άσκητική, είναι σοβαρή και αξιοπρεπής. Καλά έφο- διασμένη και με προσόντα που ά- κριβοπληρώνονται από τους έργα- δότες, έχει μία θέσι που θα είχ- ταν πολλοί άντρες. 'Ικανοποίη- τικός ο μισθός της εξασφαλίζει ζωή χωρίς στερήσεις. Δεν υπάρχει συνεπώς οικονομικό θέμα που πρό- κειται να λύση με το γάμο της.

Ούτ' αισθηματικό θέμα υπάρχει... Έχει τις προτημήσεις της στον ένα ή στον άλλο από τους γνωρί- μους της. Για κανένα όμως η έπι-θυμία δεν είναι τόσο έντονη, ώστε να προσφύγη στο γάμο για την ι- κανοποίηση της.

Όσο τόσο θέλει να παντρευτή, θέλει επειδή, όπως γράφει, είναι φυσιολογικός άνθρωπος και αισθα- νεται την ανάγκη να ζήσει σύμφωνα προς τους νόμους της φύσεως. «Δεν σάς το κρύβω ότι μου λείπει ο άν- τρας. 'Η ελεύθερη ζωή, δεν με ικα- νοποιεί. Με ένοχλεί και μου ακούτ- νει τη χαρά αυτή η έγνοια να κρύ- θωμαι για να μη με βλέπουν. Είναι μία ζωή στα κρυφά, που δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου. Για ποιά λόγιο να κρύβωμαι από τον κόσμο, αφού μπορώ ναχω δικό μου σύζυγο, να κάνω τις εμφανίσεις μου μαζί του, να ζω κοινωνικά;...»

«Αν ήταν σ' άλλη χώρα — προσθέ- τη — δεν θα νοιαζόταν καθόλου. Σ' ένα Παρίσι, σ' ένα Λονδίνο, σε μία οποιαδήποτε ευρωπαϊκή μεγαλό- πολι, ούτε σε έξω, ούτε σε προ- σέχουν, ούτε, αν αντιληφθούν ότι

ΟΤΑΝ ΛΕΙΠΗ Η ΑΓΑΠΗ

είσαι άγαμη και κάνεις τη ζωή σου, σε στιγματίζουν. Διαφορετι- κά είναι τα πράγματα σ' έμάς. Άλλα τα ήθη, οι παραδόσεις. 'Ο- σο κι' αν στο βάθος δεν πιστεύει στην τρέχουσα ήθικη, όσο κι' αν ανεξάρτητη καθώς είναι, δεν έχει ανάγκη από κανένα, ώστόσο ύφι- σταται κι' αυτή την επίβρασι των κοινωνικών συνθηκών μας. Μία που βρίσκεται στην 'Ελλάδα θα κάνει ζωή ελληνική. 'Η επιθυμία της είναι να διατηρήσει το καλό της όνομα, να μη έκτεθι σε φίλους και σε συγγενείς, να μη φέρη σε δύσκολη θέσι τους γονείς και τους άδελφούς της, όταν μάςουν ότι η κόρη και αδελφή τους ζή έξω από την κοινωνική ζωή.

Έτσι, προσπαεί να μην έρχο- νται στη δημοσιότητα οι συνδεσμοί της. Και το καταφέρνει ως ένα σημείο.

Το ιδεώδες όμως γι' αυτήν είναι να μη χρειάζεται παραδάν, να μη

Να είμαι ελεύθερη και να παραδώ- σω με τα χέρια μου την ελευθερία μου...»

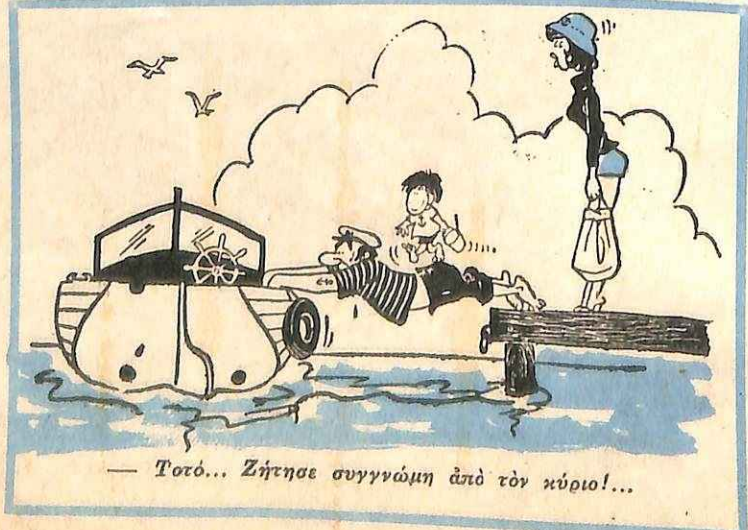
Περύερη αντίληψη... Περύερη για δυό λόγους, πρώτον επειδή ο με- γάλος ελληνικός κανόνας είναι η κοπέλλα κι' όχι ο άντρας να πιέ- ζη για γάμο το πρόσωπο με το ό- ποιο συνδέεται ερωτικά. 'Εκτός αν δεν υπάρχει συμπάθεια εκ με- ρους της κόρης. 'Η σημερινή ό-μως νέα μάς λέει, πως αν έπρό-κειτο να πάρη κάποιον, εκείνος που θαπαιρνε θα ήταν ο σημερινός της φίλος. Και όμως δεν αποφασί- ζει να τον πάρη.

Για να μη χάση την ελευθερία της; Λέει. Το δεύτερο περίεργο α-υτό. Τί έννοει όταν μιλάει για έ-λευθερία; Όχι, φυσικά την ελευθε- ρη ζωή με την κακή της έννοια. Τό πνεύμα και το γράμμα της έπι- στολής της μαρτυρούν ότι δεν άντ- ρκει σ' έμεινες που πρίν ακόμη παντρευτούν σκέπτονται για δού-

«Έχει δικίο στη βάση. Γάμος ση- μαίνει περιορισμός της προσωπικό- τητάς σου, Περιορίζει και σκέπτεσαι, ότι κάποιον ένοχλούν τα βήματά σου. Βηματίζει ο άλλος κι' ένοχλεί-σαι έσύ. Έχεις άνηπιες και, καθώς στριφογυρίζεις στην κλίση σου, κα- ταδικάζεις σε άνηπία τον άλλον. Με τα κέφια του ο ένας, με τις σκο- τούρες του ο άλλος. Βλέπετε, ο σύ- ζυγος και η σύζυγος δεν είναι ο φί-λος, η συντροφιά που τη βλέπεις ό-ταν είσαι στα καλά σου, όταν έχεις διαθεσι με τη δής. Είναι ο Ισοδύος σούκοις.

Δεν νοείται συζυγική ζωή χωρίς συμβιβασμούς, χωρίς άμοιβαίες ύ-ποχωρήσεις. Το άτομο χάνει την αυτοτέλειά του. Παύει να είναι ο έ-νας. Από τη στιγμή που γίνονται διπλός, η άρμονία στην πορεία έπι-βάλλει να συντονιστεί το β.ο σου λο- γαριάζοντας και το άλλον στη ζωή. Από την πλευρά δε αυτή, πραγμα- τικά, ο γάμος άποτελεί περιορισμό της ελευθερίας.

Όλα όμως αυτά, με την προϋ-πόθεσι ότι απουσιάζει ο έρωτας, ο μεγάλος έρωτας. Τού έρωτα α-υτό υποπτεύομαστε την απουσία στη σημερινή περίπτωση. Ποιάς λογα- ριάζει την έκταση της ελευθερίας και τη στέρησί της, όταν πυροπλά- τει από ερωτικές φλόγες; Τίποτα δε λογαριάζει κανείς, όταν είναι πραγματικά έρωτευμένος. Ούτε πεί- να ούτε δυστυχία. Δεν υπάρχει στέ- ρησι ελευθερίας, όταν την ελευθε- ρία σου την καταθέτεις στο βούλο- τοι μεγάλου έρωτα. Όταν όμως αυτή λείπει και πρκειται για κλά- σματα του έρωτα, για άπλη συμπα- ζεία, για μία κάποια κλίσι, τότε λάνουμε κάτω όλα τα στοιχεία και, σκεπτόμαστε τα υπέρ και τα κατά, διατοκτικοί έμπρός στην απόφασι για την έγνοια με το πρόσωπο που μάς είναι ίσως συμπαθές, δεν κυρι- αρχεί όμως στο σώμα και στην ψυ- χή μας.

— Τονό... Ζήτησε συγγνώμη από τον κύριο!...

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτες Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δρανατσάνιου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα της εποχής

ΑΝΑΧΡΟΝΙΣΜΟΙ

ΤΟ γεγονός συνέβη στα Φάρσαλα κι' ίσως γι' αυτό να μοιάζει κά- πως με... Φάρσα; 'Η νέα βγήκε σ' ερωτικό ραντεβού με τον εκλεκτό της καρδίας της, σε ώρα μάλλον ά- κατάλληλη και μάλλον προχωρημέ- νη. (Οι γονείς της νέας κοιμόντου- σαν ανύπνιστοι, αλλά ένας γείτονας, που έτυχε να βασανίζεται από ά- ύπνιες, έπεσήμενε την κρυφή άνα- γήρησι κι' έθεώρησε χρέος να άφ- ηρνήσει τους κοιμωμένους. 'Η συ- νέχεια θα μπορούσε να είχε γρα- φη με λίγες ευλιές από πλευράς γονέων και λίγα δάκρυα από πλευ- ρας κόρης — και το τέλος της Ιστορίας με μία δήλωσι μεταμε- λείας από πλευράς κόρης και τη συγγνώμη από πλευράς γονέων.

Τα πράγματα, όμως, δεν έγιναν έτσι. 'Ο πατέρας προσέφυγε σ' έ- να δικηγόρο γνωστό του, ο δικηγό- ρος προσέφυγε στον ποινικό κώδικα κι' ανακάλυψε εκεί ένα βαυμάσιο άρ- θρο, που με τη βοήθειά του θα μπ- ορούσε να έρμηνευθι το ερωτικό ραντεβού ως «έκουσια άπαγωγή» και να το πληρώσει ο νέος με μερι- κούς μήνες στη φυλακή!

Κατά την κοινή λογική, βέβαια, ένα ερωτικό ραντεβού έχει τόση σχε- σι με έκουσια άπαγωγή, όσο έχει και μία γάτα με μία βασιλική τί- γρη. Το ζήτημα, όμως, στις περι-πτώσεις αυτές, δεν είναι τί λέει η κοινή λογική, μα τί λέει ο ποινι- κός νόμος. Κι' ο ποινικός νόμος λέ- ει πως, αν το κορίτσι βγή κρυφά από το σπίτι του, έστω και για να δαναγυρίσει σε μία ώρα, αυτό είναι «κατάλυσις της πατρικής έξουσί- ας». Γιατί «πατρική έξουσία» πεί να πη να έχη ο πατέρας κάτω από τον άδικοπο έλεγχό του την κόρη και να έξη καταλεπτός την κάθε της κίνηση.

Αποτέλεσμα της τερπνής αυτής Ιστορίας είναι πως ο «δράστης» του ερωτικού ραντεβού και κατα- λυσις της πατρικής έξουσίας κατα- δικάστηκε από το Πλημμελειοδικείο, καταδικάστηκε έπειτα — αλλά σε μικρότερη ποινή — από το Έφετεσι και πειρμένει τώρα την έτυμηγορία του Άρείου Πάγου, που άσχυρήθη- και αυτός με το περιπούδατο πρόβλημα αν είναι ή δεν είναι έκου- σια άπαγωγή το ερωτικό ραντεβού και δεν έχει ακόμη εκδίκαι — ως τη στιγμή που γράφονται οι γραμ-μές αυτές — την απόφασί του.

★

'Η ούσια του ζητήματος, ώστόσο δεν είναι τί θ' αποφασισι τελικά, στη συγκεκριμένη αυτή περίπτωση, ή δικαιοσύνη. Το δικαστήριο είναι υποχρεωμένο να κινούνται στα όρια, που όρίζει ο νόμος. Κι' όταν ακό- μη ο νόμος δεν είναι εξαιρετικά σα- φής, έστι ώστε να έπιδεχεται διά-φορες έρμηνείες, χρέος τους είναι ν' αναζητούν την έρμηνεία εκείνη, που αποδίδει, κατά την κρίσι τους, ο- βότερα το πνεύμα και τις προθέσεις του νομοθέτη.

Αν υπήρχε π.χ. ένας νόμος, που θα όριζε πως το φιλι στο στόμα είναι... κακούργημα, θέλουν και μη τη δικαστήρια θάταν υποχρεωμέ- να ν' αντιμετώπιζον το φιλι σαν κακούργημα, γιατί αλλοίως θα πα- ραείαζαν το νόμο.

Το ίδιο συμβαίνει και στην προ- κειμένη περίπτωση: Σαν άτομο, κα- νένας πλημμελειοδίκης, κανένας έ- φέτης και κανένας άσπρηγίτης δεν έχει, βέβαια, τη γνώμη πως ένα αισθηματικό ραντεβού, διανθισμένο

με άσπασμούς και άμοιβαίους όρ- κους αιώνας πίστωσης και άγάπης, είναι έκουσια άπαγωγή και κατάλυ- σις της πατρικής έξουσίας. Όταν, όμως, καθήσουν στην έδρα, δε θα έφεράσουν την προσωπική τους γνώ- μη, μα θα έφερμόσουν το νόμο, διε- ρυνώντας το πνεύμα του νομοθέτη, για να ενεργήσουν όπως θα ένε- ργούσε εκείνος στη θέσι τους.

Έτσι, το ζήτημα δεν είναι τί θ' αποφασισι, στην περίπτωση του νεαρού των Φαρσάλων, ή δικαιοσύ- νη, αλλά πάλι γενικότερο κι' ευρύ- τερο: Είναι ή διαπιστώσι, που προ- βάλλει άπ' αυτή την ύπόθεσι, πως υπάρχουν σήμερα νόμοι τόσο έννοι προς τη νοοτροπία και τα ήθη της εποχής μας, ώστε να εξαφανίζον- το μεσο άνθρωπο και να εξαλείφουν την κοινή λογική.

★

Νόμοι αιώνιοι και άμετακίνητοι δεν υπάρχουν. Κάθε νόμος εκφράζει το πνεύμα της εποχής που τον δι- μούργησε και ανταποκρίνεται στις συγκεκριμένες ανάγκες που τον έ- πιβάλλανε. Όταν αλλάξη το πνεύμα της εποχής ή λείψουν οι λόγοι, που συνετέλεσαν στην έπιβολή του, ο νόμος μεταβάλλεται ή καταργείται.

Ο νόμος, που αντικρίζει το ε- ρωτικό ραντεβού σαν κατάλυσι της πατρικής έξουσίας, είναι κληρονο- μημα άλλης εποχής, που δεν την χωρίζουν πολλές δεκάδες χρόνια άπ' τη δική μας, μα τη χωρίζει άδυσσος στη διαφορά αντίληψων. Καμμία κοπέλλα της εποχής έ- κεινης δεν θα τολμούσε να διανοηθι πως θα μπορούσε να βγή έξω μόνη, ή έστω με μία συνομηλική φιλενάδα της, χωρίς να τη συνοδεύη ένα ένληκο πρόσωπο έμπιστοσύνης, συγγενικό κατά προτίμηση.

Άλλά έπίσης και καμμία κοπέλ- λα της εποχής εκείνης δεν θα συλ- λογίζονταν να απευδίσση φυσικομα- θηματικά στο πανεπιστήμιο, άρχι- τέκτονας στο πολυτεχνείο, να τα- ξιδεύη μόνη της έξω για να φοιτή- ση σε ζών άνωτερη σχολή ή να δι- μοιουργή έπιστημονική ή επαγγελ- ματική καριέρα.

Σήμερα, αυτά όλα, τα άκατανό- ητα έδώ και μισόν αιώνα, θεωρού- νται — ακόμη και από τους συντη- ρητικότερους των ανθρώπων — σαν τα άπλοστοτερα και φυσικώτερα των πραγμάτων. Πώς, όμως, τότε υπο- ρούν να συμβαδίσουν με την θεω- ρία πως ένα ασθηματικό ραντε- βού ισοδυναμεί με έκουσια άπαγω- γή και κατάλυσι της πατρικής έ- ξουσίας; Πώς είναι δυνατό να ά- δίωξη κανείς από μία κοπέλλα 20 χρόνων, που βρίσκεται στο τρίτο ή τέταρτο έτος των σπουδών της, που σ' ένα χρόνο θα βγάλη και έκ- λογική βιβλιόγιο για να ψηφίση, να μην απομακρύνεται ούτε με ά- ρα από την «πατρική έξουσία»;

Είναι τόσο προληπτική τόσο χτυπητή ή αντίθεσι ανάμεσα στη σύγχρονη πραγματικότητα και τον αναχρονιστικό νόμο, ώστε να μη χω- ρά ούτε συζητήσι πως ο νόμος αυτός επιβάλλεται να αναθεωρηθι.

Και δεν είναι ο μόνος άλλωστε. 'Η ζωή έχει προχωρήσει, τα τέλε- ντα χρόνια, με τεράστια βήματα — και πειοθήσεις, ιδέες κι' αντι-λήψεις παμπάλαιες, έχουν υποστή- ρικη αλλαγή. Οι νόμοι, κατ' ά- νάγκη, πρέπει ν' ακολουθήσουν. Για- τί αλλιώς, μένοντας αναχρονιστι- κοί, μουσειακοί, παράκοιοι, θα φέρουν σε άμηχανία τους δικαστές και θα δημιουργούν προβλήματα έ- κει που δεν υπάρχουν, αντί να λύ- νουν αυτά που υπάρχουν.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ζ α χ α ρ ι α ς: Δέ σταματάς αυτές τις βουτιές βρε γυναίκα;...Με ξεβένωσες!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΑΠΟΧΗ ΤΩΝ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΤΟΥ 1915	ΣΕΛ. 5
Ήταν δυναμίτις για το πολίτευμα	
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΑΣΠΑΣΙΑ	» 7
Τό τραγικό ειδύλλιο ενός βασιλιά	
ΓΑΛΛΙΑ: ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΔΥΣΙ.	» 16
Στα άδυτα της εξωτερικής πολιτικής του Ντε Γκώλ	
ΣΑΛΩΜΕ	» 32
Ή ολογερή τραγουδίστρια του Φεστιβάλ της Βαρκε- λώνης	
ΤΑΚΗΣ ΣΑΓΙΩΡ	» 33
Μία νέα έλπίδα του χορού	
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ	» 34
Πώς πρέπει να τους φέρεστε	
Η ΚΥΑΝΗ ΚΑΙ Η ΛΕΥΚΗ ΣΥΓΚΟΠΗ	» 36
Έχει συνήθως καρδιακή ή έγκεφαλική προέλευσι	
Η ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΗ ΕΜΒΟΛΗ	» 37
Οι διάφορες αίτίες, που την προκαλούν	
ΔΙΑΤΗΡΗΟΝΤΕ ΝΕΕΣ ΠΙΝΟΝΤΑΣ ΝΕΡΟ	» 40
Ή κόψα του νερού στη ζωή σας	
ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΟΥΛΕΛΛΑΔΟΥΣ ΕΡΩΤΑ	» 44
Ή κρυφή Ιστορία του αισθηματικού δεσμού της Μα- ρίας Κάλλας με τον Άριστοτέλη Λιάση	
ΠΟΣΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ;	» 46
Σ' ένα αιώνα θα χρειάζεται εικαστοπλάσια ενέργεια	
ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΛΛΕΙΟΥ	» 53
Οι δύο ζωντανοποιημένοι του Σέπτιντον	
ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΡΙ ΣΤΗ ΜΠΟΤΙΑ	» 54
Πέντε συμβουλές για να διατηρήσετε τα λαχανικά	
ΠΟΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΤΙΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ	» 56
Και ποιά τα βιβλία των	
Η ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ	» 57
Έντεκα ήμερες έφιαλτικής καταστροφής	
ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ	» 59
Μία έθιμοτυπία αρκετά πολύπλοκη	
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕ ΤΟ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΑΟ	» 60
Είναι έτοιμος να το πουλήσι	
ΠΡΩΤ'ΙΝΑ, ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ, ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ	» 63
ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	
Ή σιλουέτα της σύγχρονης γυναίκας. — Έπανο- φόρια χαλκίς και γούνινα πουλόβερ. — Ή παιδική μόδα. —	
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΧΡΗΜΑΤΩΝ ΤΕΛΕΙΩΝ	» 78
ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ ΣΕ ΥΨΟΣ 2.000 Μ.	
«Προσγείωσις» έξοικονομώσα τη Η	
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ	

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ!... Κάθομαι στο γραφείο μου, χωρίς να έχω τη δύναμη να πάω να πλαγιασώ. Έκείνα που είδα κι' άκουσα απόψε, μ' έκαναν άνω-κάτω. Μου φανέρωσαν έναν κόσμο μυστηριώδη. Προτιμώτερο όμως να σάς αφηγηθώ τη θλιβερή αυτή ιστορία.

Θα ήταν η ώρα εννιά το βράδυ, όταν ήρθαν να με ειδοποιήσουν να πάω να κοιτάξω μία γυναίκα, που της άνοιξε το κεφάλι ο γιός της μ' ένα σιδερένιο όργανο. Η γυναίκα αυτή καθόταν στη γειτονιά, στο τελευταίο πατώμα μιας εργατικής πολυκατοικίας. Ξαναθλέπω τώρα το δωμάτιο: Μικρή κρηνηλωτή-εάνη κάμιαρη, επιπλωμένη φτωχικά. Κι' ένα ξαναθλέπω τη δυστυχισμένη γυναίκα, που ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, με κλειστά μάτια και κίτρινη σάν το λεμόνι.

Μιά γειτονισιά της της είχε δώσει πρόχειρα το κεφάλι με μία πετσέτα. Από τα αίματα στο προσκέφαλό της και στα σεντόνια, κατάλαβα ότι η πληγή θ' ήταν θά-ναι...

Στη γωνία του δωματίου σ' ένα χαμηλό σκαμνί, καθόταν ο γιός της, ο μητροκτόνος! Πλάι του δύο γειτονισσες παρακολουθούσαν κάθε κίνηση του. Περιμεναν νάρθη ή αστυνμία να τον παραλάβει. Τού έριξαν μία ματιά γεμάτη αηδία. Προσπαθούσα να ξεχωρίσω στα μάτια του, στην έκφραση του προσώπου του κάποια τύψη, κάποια μετameλεια για το έγκλημά, που έκανε. Μία ή φυσιογνωμία του χλωμό εκείνου παλληκαριού ήταν τόσο αινιγματική, που δεν μπορούσα να ξεχωρίσω σ' αυτόν κανένα ανθρώπινο αίσθημα. Θα ήθελα να τον πλησιάσω και να τον ρωτήσω, γιατί σήκωσε το χέρι του και χτύπησε τη μητέρα του. Θα ήθελα να μά-ντευα το μυστικό της σκοτεινής ψυχής του. Μά δεν είχα καιρό για χάσιμο. Έπρεπε πρώτα να φροντίσω για τη μητέρα του.

Η πληγή της δεν ήταν τόσο επικίνδυνη, όσο φαντάστηκαν οι γει-τονισσές. Το τραύμα ήταν επιπόλαιο. Το έβλεπα και το έβλεπε. Ύστερα παραγγέρισε τη δύστυχη γυναίκα όσο μπορούσα. Ποτέ δε θα ξεχάσω την αγωνία, που ζωγραφίστηκε στα μάτια της, όταν είδε ναρκώνται δυο αστυφύλακες και να παίρνουν το γιό της, που δεν δοκίμασε να φέρη την παραμικρή αντίσταση. Η μητέρα άπλωσε τα χέρια της κι' έκανε ν' ανασηκωθεί σαν να θέλα να πη κάτι του παιδιού της, να το άγκαλιάσει ίσως και να τον φιλήσει. Τη συγκράτησα, όμως, για να μη χειροτερέψει η κατάσταση της από τη συγκίνηση. Σε τώ μεταξύ, ο γιός της έφυγε καμπουριασμένος, χωρίς να γυρίσει το κεφάλι να να ριεί μία τελευταία ματιά στη μητέρα του.

Σε λίγο έφυγα αναστατωμένος από το θέαμα που είδα, αφού υποσχέθηκα στη μητέρα εκείνη ότι θα πηγαίνα την άλλη μέρα να την ξανα-βρώ...

Κατεβαίνοντας τη σκάλα, είδα μερικές γυναίκοιλες να συζητούν για το δράμα. Κοντοστάθηκαν για ν' άκουσω τι λένε.

— 'Α! τον κακοθύρο! Έλεγε η μία απ' αυτές. Πώς βότασε η καρδιά του και σήκωσε το χέρι του πάνω στη μητέρα του; Λίγο έλειψε να την αφήσει στον τόπο, τη δυστυ-χιμένη...

— 'Η γυναίκα αυτή μαρτύρησε στα χέρια του! Έλεγε μία άλλη. Μέρα καλή δεν είδε από τον προ-κομένο το γιό της!... Την έβαζε να ξενοπλήνη και να τον δίνει τα λεφτά της να πίνει στη ταβέρ-να. Κι' όταν δεν είχε θρήματα να του δώσει, την έσπασε στο έδαφος...

— Κι' εκείνη η καμένη, συμ-πλήρωσε μία τρίτη γυναίκα, θα-λευε από το πρσί ως το θράδυ, για

Η αγωνία μιάς μητέρας

νίκη λεπτά για τον άκαμψό το γιό της. Τον αγαπούσε τόσο πολύ! Γι-νιανε θυσία γι' αυτόν... Κι' έκεί-νος, για το ευχαριστώ, την έβριζε και την έβριζε κάθε μέρα. Άσπου σήμερα, της άνοιξε το κεφάλι με το σιδερό!

Δεν μπόρεσα ν' άκούσω περι-σσότερα. Κατέβηκα τη σκάλα και τράβηξα για το σπίτι μου περιλυ-πος για την τραγωδία, που είδα να παίζεται μπροστά μου...

★
Πριν όμως περαση πολλή ώρα, ήρ-θαν και με ειδοποίησαν ότι η μη-τέρα εκείνη ζητούσε να με δει.

— Μήπως χειρότερες; ρώτησα.

— Όχι, μου αποκρίθηκαν. Θέλει να σάς μιλήσει... Είναι, λέει, με-γάλη ανάγκη...

Η γυναίκα εκείνη μου είχε γι-νε συμπαθητική. Μη μπορώντας, λοιπόν, να της άρνηθώ τη χρι που μου ζητούσε, πήγα να τη βρώ στο κρεβάτι του πόνου.

— 'Ε, πώς είμαστε τώρα; της ρώτησα χαμογελώντας, για να της δώσω θάρρος.

— Καλύτερα, γιατρέ μου, καλύ-τερα! μου αποκρίθηκε με σθεμέ-νη φωνή. Σας ευχαριστώ πολύ... Θα ήθελα όμως να σάς πω κάτι ιδιαι-τέρως... μόνον σε σάς — συμπλη-ρώσε, ριγώντας μία ματιά σε μία γειτονισσα, που της παρατέκε.

— Έκείνη κατάλαβε και άποσύρθη-κε αναστενάζοντας και κουνώντας μελαγχολικά το κεφάλι της.

— Με συγχωρήτε, γιατρέ μου, που σας έβαλα σε κόπο, συνέχισε. Η ήταν ανάγκη να σάς πω κάτι... Κάτι που μου θραίνει την καρ-διά...

— Πέστε μου τι θέλετε;...
— Πρέπει να φροντίσετε ν' α-ποφυλάκιση ο γιός μου! Έσείς, θέβαια, θα έχετε τα μέσα...

Την κούταξα με μάτια ορθάνοιχτα από την κατάπληξη.

— Ναι, είναι ανάγκη, να τον βγάλετε από τη φυλακή, συνέχισε η μητέρα μ' έξαψ...

— Ήσυχάστε, ήσυχάστε! της εί-πα φοβισμένος από την ταραχή της. Μη κάνετε έτσι, γιατί θα γί-νετε χειρότερες... Το τραύμα σας θέλει ήσυχία...

— Δεν μπορώ να ήσυχάσω, αν δεν δω το παιδί μου έξω από τη φυλακή, αν δεν δεσφαιθώ ότι δεν πρόκειται να πάθη τίποτα... Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι ο γιός μου είναι άθώος... ότι μονάχα εγώ φταίω για ό,τι συνέβη...

— Έσείς;

— Ναι, εγώ... Πρέπει να σάς διη-γηθώ αυτή την ιστορία, για να πει-σθήτε κι' έσείς ότι ο γιός μου είναι άθώος... Μάθετε, λοιπόν, ότι δεν έκανα το παιδί μου από νόμιμο γάμο. Ο πατέρας του μ' έγκατέ-λειψε τρεις μήνες πριν γίνω μητέ-ρα. Κι' αν γη ακόμα το παιδί αύ-τό, το χρωστάει στην τύχη. Τη τύχη, που γεννήθηκε, ζήτησα να το σκοτώσω! Μη με κυττάτε έτσι, γιατρέ μου... Την αλήθεια σας λέω! Ήμουν τότε μόνη στον κόσμο, έρη-μη κι' απελπισμένη. Η αγωνία για το μέλλον του παιδιού μου, θόλωσε το μυαλό μου... Σκέπασα λοιπόν, το μωρό μου με μαξιλιάρια και σεν-τόνια... Νόμιμα ότι θα πέθαινε έτσι από άσφύξια...

— Ύστερα άποκοιμήθηκε, θραειά, χωρίς να το καταλάβω. Την άλλη μέρα το πρωί, όταν έβγαλα τα μα-ξιλιάρια και τα σεντόνια, είδα ότι το παιδί μου ζούσε ακόμη!...

Η δυστυχισμένη γυναίκα έκλαι-γε. Όσο για μένα, με είχε πιάσει τέτοια συγκίνηση, ώστε δε μπορού-σα να πω τίποτα.

— Το παιδί μου με κούταζε κα-τάματα και δογγούσε, συνέχισε η μητέρα. Και ξαφνικά άρχισε να

τρέμω από φόβο μπρός στο μωρό μου, που είχε ζωή μιας μοναχιά με-ρας. Θυμάμαι καλά ότι, ενώ το έσπασα τρέποντας από τρυφές και αγωνία, έκανα τη σκέψη: «ήδη πως το παιδί μου καταλασε τι πηγα να κάνει και με κατηγορεί αυτή τη στιγμή; Μήπως να σφαιναται αργο-τερα, σ' ολή του τη ζωή, από σκο-τεινό ενστικτό, ότι η μητέρα του δοκίμασε να το πνίξη την πρώτη νύχτα, που γεννήθηκε!...»

— Σίγα-σιγά το παιδί μου μεγα-λώνε. Κι' εγώ είχα πάντα την εν-τυπωση ότι υιασάμ στα μάτια του ένα παραπονο και μία επιπληξη. Ό-ταν μου χαιουε με τα χεραιά του το προσωπό μου, σκεφτουσιν: «Θε-λει να με γράσταουνιση, να με πνι-ξη, να μ' έκοιμηση!...»

Κάθε φορά, που άνοιγε το στέ-μα του, φουσκούν μπρος μου πη ότι τα ξέρει και τα θυμάται όλα... Ποιά λογία μπορούν να εκφράσουν τα μαρτύρια και την αγωνία που δο-κίμασα στα είκοσι αυτά χρονία;... 'Αργότερα, όταν ο γιός μου με γαλουσε, όταν μπόρεσε να πιαση τουσεία, το μίσος που διάβαζα στα μάτια του για μένα έγινε πιο ζωη-ρό. 'Ενώ εγώ γινόμουν θυσία για ο χαιτηρι του, σελυντας να εξλιεω-θω για το παλιό μου αμαρτημα, ε-κείνος μου κακομιλούσε και μ' έ-φριζε, και μ' ευριε χωρίς λυγο...

— Όως ουτε ο ιος να μην ήξερε γιατί μ' άνιπαουσσε τουσ ιουλο, γιατί δεν ένωισσε καμιά αγαπη για μένα, γιατί σε μπουσσε να μου πη καλο λογο... Έγω ομωσ ηξερα ότι η αντιπωσηα του για μένα φωλια-σε στην ψυχή του απυ εκείνη τη νύχτα...

Κι' όσο εκείνος με κακο-μεταχειριζόταν, τόσο πιο πολυ τον αγαπουσα... Κι' αν ο γιός μου ήταν κακος, εγώ πάλι έφταιγα γι' αυτο. Κι' ο κοσμος που οεν ήξερε το εγκλημα μου, δεν μπορούσε να καταλαβη γιατί αγαπούσα τόσο πο-λυ τον αναίο γιό μου, γιατί ε-τρωσα ενωλ απ' αυτόν, χωρίς να παρανοηώ ποτέ...

Και τώρα, που μάθατε το μυσ-τικό μου, καταλασύνετε γιατί ε-πιμένω ν' άθωωθω ο γιός μου... Δεν φταιει αυτός, αν κοιτεψε να με σκοτώση. Μία σκοτεινή δύναμη τον εκανε να σηκώση το χέρι του ά-πάνω μου. Ύποσχεθήτε μου λοιπόν ότι θα πάτε να έρητε τους δικα-στές, για να τους πητε τους δικα-στές από το στόμα μου... Πρε-πει να μου δώσετε αυτή την υπό-σχεση, για να μπορέσω να πεθάνω ευτυχισμένη...

— Τι ειν' αυτό που λέτε!...

— Ναι, θα πεθάνω... Το κατα-λασάινω... Δε θα μπορέσω να θα-σταώ σ' αυτή τη συγκίνηση... Μου δινετε το λογο σας ότι θα φροντί-σετε να σώσετε το γιό μου;

— Ναι! ψωθούρια...

— Σας ευχαριστώ, σας ευχαρι-στώ μ' όλη μου την καρδιά!...

★

Στις έντεκα πέθανε η δύστυχη εκείνη μητέρα.

Κι' εγώ μονάχα ξέρω το μυστι-κό της. Μά δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω. Μά το φανερώσω στους δι-καστές; Ποιός όμως θα πιστέψη ότι ο γιός αυτός φάνηκε τόσο σκλη-ρός στη μητέρα του, επειδή θέλησε κάποτε να τον πνίξη; Ποιός θα πι-τάει ένα μωρό μιάς μέρας; Μά αν κητράς του ανθρώπου μορφώνεται πραγματικά από τα πρώτα θαλά αλοθίσματα, που θα δοκίμαζα, όταν άνοιξη τα μάτια του στο φως της

Ποιός θα μπορέση να δώση ποτέ απάντησι σ' αυτό το έρώτημα;

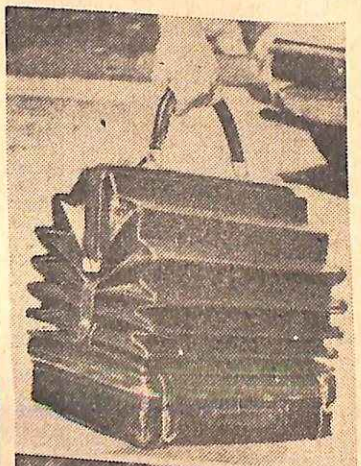
ΑΡΘΟΥΡΟΣ ΣΝΙΤΣΕΛ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Η γνωστή καλλιτέχνις του λαϊκού τραγουδιού Κατερίνα Τζοθάρα, που σημειώνει παράλληλα εξαιρετικές επιτυχίες και ως έρηνευτρία έλα-φρού τραγουδιού. Η Κατερίνα Τζο-θάρα έμφανίζεται κάθε θρόδυ σε λαϊκά κέντρα των Αθηνών και κα-ταχειροκροτείται από τους θαυμα-στές της.

ΜΙΛΤΑΣ ΤΟΥ ΟΥΖΑΡΜΟΝΙΚΑ

ΜΙΛΤΑΣ ΤΟΥ ΟΥΖΑΡΜΟΝΙΚΑ

Παραθέτομε δυο τσάντες, που λαν-σάει ένας Ιταλός ειομηχανος, εί-δικα για γυναίκες που πρόκειται να ταξιδεύουν. 'Ανω: Μία τσάντα-φωσφορμώνα, που είναι άπιατευ-τή τι μπορεί να χωρέση. Κάτω: Μία μεγάλη, κομψή τσάντα από δέρμα κροκοδείλου, που μεταβάλλε-ται, όταν παραστή ανάγκη σε μί-κρο θαλιτσάκι.

Η δεύτερη άποχή σε έκλογες ση-μειώθηκε το 1915. 'Αν την ό-πεία γράψαμε σε προηγούμενα ση-μειώματα — την καθιέρωσαν τα αντιδενιζελικά κόμματα. Τώρα οι άποχοι είχαν αντίστροφη. Οι Βενιζε-λικοί έκρηξαν άποχή από τις έ-κλογες, που έκανε το Δεκέμβριο του 1915 το κωνσταντινικό καθεστώς. Το κόμμα των φιλελευθέρων είχε καταλήξει στην άπόφασί του αυτή, ύστερ' από τα πολιτικά γεγονότα, που διαδραματίσθηκαν στην Έλλά-δα το μοιραίο εκείνο 1915 και στα όποια θ' αναφερθούμε με συντομία.

Οι έκλογες του 1912 είχαν δώσει μεγάλη πλειοψηφία στο κόμμα των Φιλελευθέρων. Οι δύο νικηφόροι πόλεμοι (1912—13) και η άναρ-θωσι της ελληνικής διοικήσεως εί-χαν ένισχύσει ακόμα περισσότερο το κόμμα του Έλευθερίου Βενιζέ-λου στις λαϊκές μάζες. Χάρι στον πανίσχυρο πρωθυπουργό, ο πρίγ-κηπες —που τότε είχε άπομακρύνει από το στρατό η επανάστασι του 1909— έαναπαίρνων τους βαθμούς τους και ο διάδοχος του θρόνου και κατόπιν βασιλεύς Κωνσταντίνος ά-ναλάμβανε την άρχηγία του στρα-τού. Ο νίκης των βαλκανικών πο-λέμων έξεψωσαν το γόστρο του Κωνσταντίνου και τον μεταβάλλα-σε θρυλικό στρατηλάτη και σε διά-δοχο των Παλαιόλογων.

Η Έλλάς την έπομένη των βαλ-κανικών πόλεμων και όταν άρχισε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, εκυ-θερνάτο από ένα ισχυρό πολιτικό, τον Έλευθέριο Βενιζέλο, ενώ στο θρόνο βασιλεύε ο δαφνοστεφής Κωνσταντίνος. Η δεξιά που την άντιπροσώπευαν τα παλιά κόμματα, είχε κυριολεκτικά σαρώθ από τον άνεμο της άνορθώσεως και των προδενικών ιδεών. Σε τρεις δια-δοχικές έκλογες ο λαός είχε δώσει την προτίμησή του στον Έλευθερί-ο Βενιζέλο. Και οι έκλογες έκεινες — 1910, 1911, 1912 — είχαν γί-νει με τρόπο ύποδειγματικό, ώστε να μη μωρη ν' άμφισβητηθ η ά-ποτέλεσμα τους από τον αντιδεν-ιζελικό κόσμο. 'Αστόσο, ο άντιθετος προς το κόμμα των Φιλελευθέρων, πολιτικός κόσμος δεν άπελπίστηκε. Άρχισε να μαζεύεται γύρω από την Αλή και να σπέρνει ζιζάνια μετα-ξύ του νικητή βασιλιά και του πρω-θυπουργού, που είχε επί των ήμερων του διπλάσισει την Έλλάδα. Τη δημιουργία του χάσματος, που ά-νοιγε η δεξιά μεταξύ Κωνσταντι-νού και Βενιζέλου, την έδοθησε και ο παγκόσμιος πόλεμος που πρό δλί-γου είχε άρχισει.

Ο Κωνσταντίνος πίστευε στη γερομική νίκη. Είτε γιατί είχε έ-πηρεασθ, από το γάμο του με την άδελφή του Κάιζερ, τη Βασιλίσσα Σοφία, είτε γιατί ο ίδιος, που εί-χε σπουδάσει στη Γερμανία και εί-χε γνωρίσει και θαυμάσει το γερο-μικό στρατό, τον παταζόταν άήτ-ητο. Άντίθετα ο Βενιζέλος, ήταν βέβαιος για την νίκη των Συμμά-χων και ιδίως της Άγγλίας. Και με την προπτική αυτή ζητούσε να βγάλη την Έλλάδα από τον πόλεμο, στο πλευρό της Άντάντ. Η πολι-τική του Βενιζέλου έγινε ακόμα έντονώτερη, όταν οι δυο έχθροι της Έλλάδος, η Τουρκία και η Βουλγα-ρία, ταχόθηκαν με το γερμανικό μπλόκ.

★

Γύρω από το θέμα της έξόδου της Έλλάδος από τον πόλεμο άρχισε η διαφωνία μεταξύ Βασιλιά και πρωθυπουργού, με πρώτη έκδήλωσί της το Φεβρουάριο του 1915.

Η Άντάντ είχε προτείνει τότε στην ελληνική κυβέρνησι την έξοδο της χώρας στον πόλεμο, έναντι πα-ραχωρήσεων που θα μάζ έδίδοντο στη Μικρά Ασία, στο Βίλαετι της Συμνής. Η Έλλάς, με μικρές δυ-νάμεις και με το στόλο της, έπρεπε να λάβη μέρος στην έκστρατεία των Δαρδανελίων, που έτοιμάζαν οι Σύμμαχοι για ν' άνοίξουν τα στε-νά και την όδο προς την Κωνσταν-τινούπολι και να βοηθήσουν έτσι τη σύμμαχό τους Ρωσία.

Ο Κωνσταντίνος διαφώνησε με την πρότασι του Βενιζέλου. Στη διαφωνία συνέπεσαν και οι εισηγί-σεις του γερμανόφιλου ελληνικού έπιτελείου και ιδιαιτέρως του ύ-παρχηγου, του Ιωάννου Μεταξά.

Ο Βενιζέλος παραιτήθηκε την 20ην Φεβρουαρίου 1915. Ο Κων-σταντίνος διόρισε πρωθυπουργό στην άρχη τη Άλεις Ζαΐμη, που δεν δέχτηκε, και κατόπιν το Δημ. Γού-ναρη. Η νέα κυβέρνηση διέλυσε τη βουλή και προκήρυξε έκλογες για τις 31 Μαΐου. Στις έκλογες τα αντιδενιζελικά κόμματα μεταβά-λαν το στέμμα σε κομματαρχή. Έτσι, κατέρωθηκε ο κατά το συν-ταγμα άνευθυνος άρχων ν' ανα-λαμβάνει ένίοτε να παίξη το ρόλο του άρχηκομπατάρχη της δεξιάς.

Παρ' όλα αυτά οι έκλογες της 31 Μαΐου 1915 έφεραν με μεγάλη πλειοψηφία το κόμμα των Φιλελυ-θέρων. Ο Γούναρης παραδέχτηκε την ήττα του και δήλωσε πως θα πορηθθ. Το ούλικό όμως περι-βάλλον και ο ίδιος, βρίσκοντας πρόφασιν την άρρώστεια του Κων-σταντίνου, που είχε προσβληθ από πλευρίτιδα, αναβάλλανε την άνάβε-σι της κυβερνήσεως στο Βενιζέλο. Τέλος, στις 10 Αυγούστου —δυό-μιςιν μήνες, μετά τις έκλογες— ο Βενιζέλος ξαναγινε πρωθυπουργός. Όταν παρουσιάστηκε στον Κων-σταντίνο, τού είπε ότι ο ελληνικός λαός «ψηφίσας ύπέρ του κόμματος του είχε έγκρινει την έξωτερική πολιτική του». Ο Βασιλιάς συνεφέ-νησε με τις άπόψεις του λαοπροδλή-του συμβούλου του. Και με το πνεύ-μα αυτό ο Βενιζέλος έκανε άνακοί-νώσεις στη βουλή και στον τύπο, όταν ανέλαβε πάλι την πρωθυπου-ρία. Δεν πέρασε όμως πολύς καιρός και νέα διαφωνία με το στέμμα άνάγκαζε το Βενιζέλο να παραι-τηθ.

Το Σεπτέμβριο του 1915 η

ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟΧΕΣ ΣΕ ΕΚΛΟΓΕΣ

Η ΑΠΟΧΗ ΤΩΝ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΤΟΥ 1915

έπιτελείου και ιδιαιτέρως του ύ-παρχηγου, του Ιωάννου Μεταξά.

Ο Βενιζέλος παραιτήθηκε την 20ην Φεβρουαρίου 1915. Ο Κων-σταντίνος διόρισε πρωθυπουργό στην άρχη τη Άλεις Ζαΐμη, που δεν δέχτηκε, και κατόπιν το Δημ. Γού-ναρη. Η νέα κυβέρνηση διέλυσε τη βουλή και προκήρυξε έκλογες για τις 31 Μαΐου. Στις έκλογες τα αντιδενιζελικά κόμματα μεταβά-λαν το στέμμα σε κομματαρχή. Έτσι, κατέρωθηκε ο κατά το συν-ταγμα άνευθυνος άρχων ν' ανα-λαμβάνει ένίοτε να παίξη το ρόλο του άρχηκομπατάρχη της δεξιάς.

Παρ' όλα αυτά οι έκλογες της 31 Μαΐου 1915 έφεραν με μεγάλη πλειοψηφία το κόμμα των Φιλελυ-θέρων. Ο Γούναρης παραδέχτηκε την ήττα του και δήλωσε πως θα πορηθθ. Το ούλικό όμως περι-βάλλον και ο ίδιος, βρίσκοντας πρόφασιν την άρρώστεια του Κων-σταντίνου, που είχε προσβληθ από πλευρίτιδα, αναβάλλανε την άνάβε-σι της κυβερνήσεως στο Βενιζέλο. Τέλος, στις 10 Αυγούστου —δυό-μιςιν μήνες, μετά τις έκλογες— ο Βενιζέλος ξαναγινε πρωθυπουργός.

Όταν παρουσιάστηκε στον Κων-σταντίνο, τού είπε ότι ο ελληνικός λαός «ψηφίσας ύπέρ του κόμματος του είχε έγκρινει την έξωτερική πολιτική του». Ο Βασιλιάς συνεφέ-νησε με τις άπόψεις του λαοπροδλή-του συμβούλου του. Και με το πνεύ-μα αυτό ο Βενιζέλος έκανε άνακοί-νώσεις στη βουλή και στον τύπο, όταν ανέλαβε πάλι την πρωθυπου-ρία. Δεν πέρασε όμως πολύς καιρός και νέα διαφωνία με το στέμμα άνάγκαζε το Βενιζέλο να παραι-τηθ.

Το Σεπτέμβριο του 1915 η

Βουλγαρία έκρηξε γενική έπιστρά-τευσι για ν' άπιτεθθ εκ των νώτων έναντιον της Σερβίας, που άντιμε-τώπιζε τότε την έπίθεσι του αυ-στριακού στρατού. Η κυβέρνησι Βενιζέλου, συμφωνούντος και του Κωνσταντίνου, έκανε έπιστράτευσι.

Όταν όμως άρχισε η βουλγαρική έπίθεσι κατά της Σερβίας, ο Κων-σταντίνος δεν δέχτηκε την πρότασι του Βε Ζέλου να βοηθήσωμε τη σύμμαχό μας Σερβία, μολοντί εί-χαμε άναλόγει σχετι κη υποχρέω-σι με τους δρους της ελληνοσερβικής συμμαχίας του 1913.

Τότε μάλιστα ο Γερμανός πρέ-σβης στην Άθήνα έπισκέφθηκε το Βενιζέλο και τού έπροτενε να έ-πιτεθών μαζί με τη Βουλγαρία, και η Έλλάς έναντιον της Σερβίας, ο Βενιζέλος τού άπάντησε «ότι η Έλλάς είναι πολύ μικρή χώρα για να διαπραθ τόσο μεγάλη άτιμία».

Η διαφωνία του Βενιζέλου με τον Κωνσταντίνο για τη βοήθεια στη Σερβία, τον άνάγκαζε σε νέα παραιτήσι. Τόν διαδέχτηκε η κυ βέρνησι Ζαΐμη η όποια όρκιστηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 1915. Το κόμμα των Φιλελευθέρων, που διέθε-τε την πλειοψηφία στην βουλή, ά-ποφάσισε να δώση ψήφο άνοχής στη νέα κυβέρνησι. Συγχρόνως άρ-χισαν να άποδιβάδωνται στη Θεσ-σαλονίκη οι άγγλογαλλικές δυνά-μεις, που άποτέλεσαν τον πυρήνα του κατόπιν συμμαχικού στρατού του μακεδονικού μετώπου.

Ο Βενιζέλος κατηγορήθηκε τότε, ότι αυτός έκάλεσε τους Άγγλογάλ-λους στη Θεσσαλονίκη. Το πράγμα δεν φαίνεται άκριβές, γιατί η έκ-στρατεία της Θεσσαλονίκης είχε μελετηθ από το συμμαχικό έπιτε-λείο και ειδικότερα από τον κατό-

πιν άρχιστράτηγο των Συμμάχων φός, από τις άρχές του πολέμου.

Άλλα και αν η πρόσκλησις ά-φείλετο στο Βενιζέλο, πρέπει να την προσδώσωμε στο ένεργητικό της πολιτικής του. Χωρίς τούς Συμμά-χους στη Θεσσαλονίκη, η Έθνική Άμυνα δεν θα γινόταν. Είναι άμ-φιβολό ακόμα αν θα βγαίναμε τε-λικώς ύπέρ της Άντάντ. Και μετά το τέλος του πολέμου, αν δεν χά-ναμε την Μακεδονία, πάντως δεν θα είχαμε σήμερα τη Δυτική Θρά-κη.

Όταν σχηματίσθηκε η κυβέρνησι Ζαΐμη, η Άγγλία προσέφερε την Κύπρο στην Έλλάδα, για να βγού-με στον πόλεμο. Ο Ζαΐμης, κατό-πιν συναντήσεως με τον Κωνσταν-τίνον, δεν δέχτηκε την έξοδο εκ της ούδετεροτήτος και φυσικά ούτε και την Κύπρο. Άρχισε μάλιστα από τότε μία έντονη άντιπολεμική προπαγάνδα και σφοδρατική έκ-στρατεία κατά του Βενιζέλου. Τόν κατηγορούσαν ότι αυτός είχε έπι-στρατευσει το λαό. Ότι τον κρα-τούσε μακριά από τις οικογενείες του και ήθελε να τον στείλη να άδικοσκοτώθ, πολεμώντας έναντι-ον της πανίσχυρου και νικητριάς Γερμανίας. Από την έποχή εκείνη οι Φιλελευθέροι άρχισαν να χάνουν έδαφος.

Ένα έπεισόδιο στη βουλή μετα-ξύ του ύπουργού των στρατιωτικών Γιαννακίτσα και της δενιζελικής πλειοψηφίας άνάγκαζε το Ζαΐμη να παραιτηθ.

Ο Ζαΐμης συνεδούλεσε τον Κων-σταντίνο ν' άνασχηματίση την κυ βέρνησι, γιωρίε το Γιαννακίτσα. Όστε να έχη και πάλι την ύποστή-ριξη της δενιζελικής πλειοψηφίας. Καινούργιες έκλογες, έπεσε στο βα-σιλιά, θα ήταν άντισυνταγματικές, έφ' όσον ύπαρχε η πρόσφατη λαϊκή ένθυμηση της 31 Μαΐου και επί ποδάσις να δώση ψήφο άνοχής στο λαό στο Βενιζέλο. Ο Κωνσταντι-νός έπηρεάζόμενος από τη γερομ-νοική κλίκα των άνακτόρων, δεν δέχτηκε την εισηγίσι του Ζαΐμη. Άνέθεσε την κυβέρνησι (25 'Οκτω-βρίου 1915) στο Στέφανο Σκου-λοδύ, για να κάνει έκλογες. Συγ-χρόνως άνώμασε και το Γιαννακί-τσα, τον βρωα του έπεισοδίου, έγε νικό ύπασπιστή του.

★

Την 30 'Οκτωβρίου η βουλή δια-λύθηκε και προκηρύχθηκαν έκλογες. Ο Βενιζέλος είχε προηγουμένως έι-δοποιήσει τον Κωνσταντίνο ότι θα θεωρούσε τη διάλυσι της βουλής ως κατάλυσι του πολιτεύματος. Ο Βασιλιάς δεν τον άκουσε και προκήρυξε στη διάλυσι της βουλής. Μετα την προκήρυξι των έκλογών το κόμμα των Φιλελευθέρων δήλωσε ότι δεν θα συμμετείχε στην παρω-δία, που έτοιμαζόταν.

Στις έκλογες του Μαΐου λοιπόν είχαν ψηφίσει 750 χιλιάδες και στις έκλογες του Δεκεμβρίου μόνο 220, 000. Ένα μεγάλο τμήμα των ψηφο-φόρων δεν είχε ψηφίσει λόγω της έπι-στρατεύσεως.

Η άποχή του κόμματος των Φι-λελευθέρων από τις έκλογες του Δεκεμβρίου του 1915 ύπαρχε δυναμί-τις για την πολιτική μας ζωή. Γιατί, άδιαφύρα με τούς άριθμούς που έχουν σχετική μόνο αξία σε περιπτώσεις άποχων, παραμένει βαρύνουσα και καταθλιπτική επί- του πολιτεύματος η ίδια η πολιτι-κή πράξις της άποχής, όταν γί-νεται από μεγάλα κόμματα. Οι συνέπειες της άποχής του 1915 έθάρσαν κατά κύριο λόγο επί του Βασιλικού Κωνσταντίνου. Γρήγορα η έξωτερική μας κατάσταση όμω-θκε σε τέτοιο σημείο, ώστε ο Έ-λευθερίος Βενιζέλος να λήθ από αυλ' λαλήτριο της 14 Αυγούστου 1916, άπευθυνόμενος προς τον Κωνσταν-τίνο: «Άφρησε την θέσιν του άρχη-γου του κόμματος, εις την όποιαν θέλουν να σε καταβιάσουν οι κά-πηλοι της δόξης σου. Άνελθε πά-λι στα βαθμιάς του θρόνου σου και στάσου εκεί όλην...».

Ένα χρόνο άργότερα ο Κωνσταν-τίνος βρισκόταν εξόριστος, μακριά από την Έλλάδα...

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Άλέξανδρος Ζαΐμης, που διαδέχθηκε τον Βενιζέλο στις 24 Σεπτεμβρίου 1915.

νά πληρωθεί, ύπογραψε βιαστικά το πιστοποιητικό της στέψης κι έβγαλε διασπορημένους. Κι όμως, μία συγγενητική ιστορία τέλειωνε την ώρα εκείνη, άγαστη ξαπλωμένη, έτοιμη να θυσιάσει ό,τι πολιτικό-τερο έχουν οι υιοί των ανθρώπων, τη βασιλική κορόνα, άγαστη άξια να περάσει στα παραινύδια της Χαλιμάς, που δηγούνται τι θαύματα μπορεί να κάνει ή καρδιά.

Ο Ζαλοκώστας γράφει άκόμη για τον 'Αλέξανδρο:

«Τού 'Αλέξανδρου τού άρρεσαν λίγα πράγματα, αυτά όμως από το ποσό ως το βοάδι. 'Επιπόλειος, δεν ήταν, αλλά και δεν ήταν γεννημένος για βασιλιάς. Από μικρός έμοιαζε σαν άπόκληρος κοντά στο διάδοχο Γεώργιο, για τον όποιον είχαν καταβληθεί πολλές φροντίδες να έτοιμασθαι για το μελλοντικό του ρόλο. Κατά τα έπίσημα γεύματα, τον 'Αλέξανδρο έβαζαν πάντα κοντά στις γοιές κινίες των τιμών και τους κουφούς στρατιώτες. Ήταν κακός βασιλιάς, άφρου δεν καθόρθωσε να συμπληρώσει την πολιτική. Ήταν κακός βασιλιάς, έπειδή ποτέ του δε θέλησε να καταλάβει πως είχε πάρει να είναι άνθρωπος, πως είχε γίνει δημόσιο λειτουργήμα. Σιγαανάτων το πρωτόκολλο κι άγαπώντας την ελευθερία του, έγω ένας βασιλιάς πρέπει να υπακούει στις κρατικές ανάγκες, ν' άπαρνεύεται τον έαυτο τον πολλές φορές την ήμερα, να ζή σαν χρονόμετρο, μ' όλες τις πράξεις του κανονισμένες από το πρωτόκολλο. Έγραψε λάθος ν' άγαπήσει μία γυναίκα, ενώ οι βασιλιάδες δεν πρέπει να έρωτευονται. Αυτό λέν ως κι οι 'Άγιες Γραφές».

ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

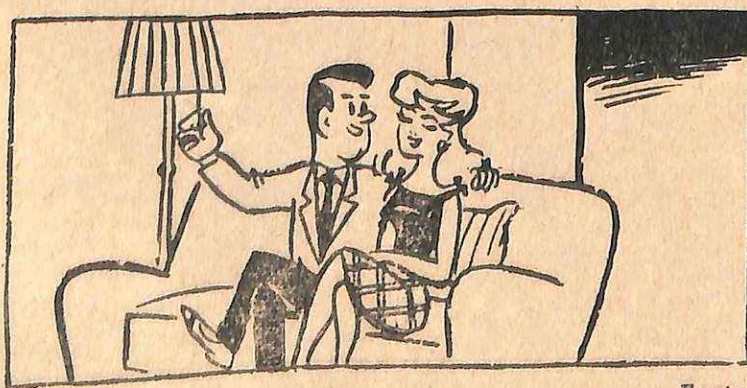
Ο 'Αλέξανδρος δεν είχε παρό ένα όνειρο: να κάνει γυναίκα του την άγαπημένη του 'Ασπασία. 'Αλλ' ο γάμος αυτός δεν τού έφε-ρε την εύτυχία, που ποθούσε. Γιατί η 'Ασπασία έπίσημα δεν ήταν τίποτα. Ούτε καν ή γυναίκα του βασιλιά. Ή κινέζονιστή την άγνοούσε. Κι' οι άντρες, μ' όλο που την σέβονταν, έκαναν πως δεν ήξεραν ποιά ήταν ή θεσί της. Πόιν την άποκαλούσαν δεσποινίδα. Τώρα την έλεγαν κυρία. Αυτό ήταν όλο.

Η 'Ασπασία έκανε πως δεν πορούσε αυτό τον παραμορφισμό. 'Αλλ' υπέφερε κυνικά. Κι' ο 'Αλέξανδρος έπίσης στενοχωριόταν γι' αυτή την κατάσταση. Μόνο όταν βρίσκονταν μόνοι κι' άπομονώνονταν από τον ύπόλοιπο κόσμο, ήταν εύτυχισμένοι. 'Αλλ' οι στιγμές της εύτυχίας τους ήταν τόσο λίγες!

Ο 'Αλέξανδρος ζήτησε να τού επιτρέψουν να πάει ένα ταξίδι στο έξωτερικό.

«Όχι», άπαντούσε ή κυβέρνησι. Δεν ήταν άκόμη καιρός.

Έτσι πέρασε ο χειμώνας του 1919—20.

Χωρίς λόγια.

Τό Μάιο, τέλος, τούδωκαν την άδεια να πάει για ένα μήνα στο Παρίσι. 'Αλλά μ' έναν όρο. Δε θα ταξίδευε μαζί με την 'Ασπασία, αλλά θάφευγαν χωριστά ό καθένας και θα συναντιόνταν στο Παρίσι. Ο 'Αλέξανδρος, όμως, δεν έρεπε να παρουσιάσει τη σύζυγό του στις έπίσημες υποδοχές.

Ο νεαρός βασιλιάς είχε δη αυτό το ταξίδι σαν ένα ξαλάφωμα, σαν μία ευκαιρία για να ξεσκασθ. 'Αλλά νέες περιπέτειες τον περιμεναν στη γαλλική πρωτεύουσα.

Η γαλλική κυβέρνηση τού έπεδα-νύλευσε μεγάλες τιμές, άλλ' άγνώρισε τη σύζυγό του.

Ο 'Αλέξανδρος ήταν έξω φρενών.

— Δε θα πάω πουθενά, αν δεν καλέσουν και σένα! έλεγε στην 'Ασπασία.

'Αλλ' ή 'Ασπασία ήταν περισσό-τερο λογική.

— Πώς θέλεις να με καλέσουν, άφρου έπίσημα δεν είμαι τίποτα; τού άπαντούσε. Δε σου είναι άρε-ζοτό, λοιπόν, το ότι είμαστε μαζί;

'Αλλ' ο 'Αλέξανδρος στενοχω-ριόταν και για κάτι άλλο. Οι Γάλλοι τον είχαν παρατάσει για βα-σιλιά και όργωναν ένα σωρό δε-ξιώσεις και γιορτές προς τιμήν του. Ένώ ο 'Αλέξανδρος είχε πάει εκεί για να διασκεδάσει κι' όχι για να παριστάνει το βασιλιά.

Τό βασιλικό έπάγγελμα δεν ήταν μέσα στο αίμα του. Σάν τον πιο κοινό άσσο ήθελε να κάνει, έστω και με σημαντική καθυστέρηση, το ταξίδι τού γάμου του. Μ' αυτή τη σκέψη είχε φύγει από την 'Αθή-να...

Τ'ήρχαν βέβαια και τα έ-θνη ζήτηματα. 'Αλλ' αυτά ήταν δουλειά τού Βενιζέλου. Για ποίο λόγο τού σκότιζαν το δικό του κε-φάλι;

Τό ταξίδι στο Παρίσι στάθηκε άτιμο από την πρώτη στιγμή. Την πρώτη ήμερα της άφιξης του έ-κει, έγινε το δυστύχημα που στοί-χισε τη ζωή στον κόμητα 'Αλαίν ντε Κεργαριού. Δεν ήταν, βέ-βαια, υπεύθυνος ο 'Αλέξανδρος γι' αυτό. 'Αλλ' ή παριανή άσφαλτος βάφτηκε για χατήρι του με ανθρώ-πινο αίμα.

Νά πως έγιναν τα πράγματα: Η ελληνική πρεσβεία στο Πα-ρίσι είχε νοικιάσει για το βασιλιά μία μεγάλη λιμουζίνα, μάχας Ρε-νός, μαζί με το σωφέ της, που λεγόταν Γκαστόν. Έξείνη την ή-μερα, πήγαιναν προς το Φοντανε-νιπλώ. Ο Γκαστόν ήταν πορσε-χτικός, ξέροντας πως έχει μέσα στο αυτοκίνητο έναν ύψηλο ξένο, άλλ' ο 'Αλέξανδρος έκνευιζόταν.

— Πιο γρήγορα! τού φώναζε κάθε τόσο.

Είχε πάντοτε μέσα του τη μανία τού ύλγγου. Ο Γκαστόν ήταν ύ-ποχρεωμένος να άκούσει. Έτσι μπήκαν με μεγάλη ταχύτητα μέσα στο δάσος. 'Αλλά, ξαφνικά, σ' έ-να στενωπό, βρόθχαν μπροστά σ' ένα άλλο κλειστό αυτοκίνητο, που είχε στη σκεπή τον βαλτίσε

και παπούδι. Ο Γκαστόν έστριψε δεξιά για ν' άποφύγει τη σύγκρου-σι. Ο σωφέρ τού άλλου αυτοκινή-του έστριψε άριστερά. 'Αλλ' όπως αυτό το αυτοκίνητο ήταν παραφο-ρτωμένο, βγήκε από το δρόμο, έ-πεσε πάνω σ' ένα δέντρο κι' άνα-ποδογινίστηκε.

Μέσα σ' αυτό το αυτοκίνητο βρισκονταν ό κόμης ντε Κεργα-ριού μαζί με το μικρό γιό του. Εί-χαν τραυματισθ' κι' οι δύο. Ο 'Α-λέξανδρος κι' ή 'Ασπασία κατέ-θηκαν άμέσως από το αυτοκίνητο, για να περιθάλψουν τους τραυμα-τίες. Ο μικρός Κεργαριού είχε πάθει άκατάσχετη αίμορραγία, άλλ' ή 'Ασπασία, με τις νοσοκομεια-κές γνώσεις που είχε, κατάφερε να τού την σταμάτηση. 'Αλλά δε μπόρεσε να κάνει τίποτα για τον πατέρα του, που είχε χτυπήσει στο κεφάλι. Ο δυστυχισμένος ξενό-χρησ, καθώς προσπαθούσαν να τον μεταφέρουν στη λιμουζίνα, για να τον πάει σ' ένα νοσοκομείο.

Τό δυστύχημα αυτό βόησε σε μεγάλη λίπη τον 'Αλέξανδρο, που για μερικές ήμερες άνηθήκε να πάει στις δεξιώσεις, που είχαν ό-ργανωθεί προς τιμήν του.

'Αλλά και πολλές άλλες άπογο-ητεύσεις περιμεναν τον 'Αλέξαν-δρο στο Παρίσι.

Μία μέρα, πήρε ένα τηλεφώνη-μα. Προσεγγόταν από τον άδελφό τού πατέρα του, τόν Γεώργιο, που τον προσκαλούσε σε γεύμα στην έπαυλή που είχε στο Σαιν—Κλου.

Ο 'Αλέξανδρος πήγε. Μόνος του, φυσικά. Ή προσέκλησι ήταν προσωπική. Ο θεός του δεν εί-χε κάνει λόγο για την 'Ασπασία.

Έραγαν ήρεμα, κουνεντιάζον-τας για πράγματα άσχετα με την πολιτική.

Μετά τó φαγητό, θεός και άνη-φώς πέρασαν στο σαλόνι. Κι' έ-κει τα πράγματα χάλασαν.

— Πώς είναι ή κατάσταση εκεί κάτω; ρώτησε ο Γεώργιος τόν νε-αρό βασιλιά.

— Νομίζω πως ποτέ δεν ήταν πιο καλή, άπάντησε ο 'Αλέξαν-δρος. Οι νίκες τού στρατού μας κι' οι διπλωματικές μας επιτυ-χίες...

Οξέθημος και ύβριστής όπως ή-ταν πάντα ο Γεώργιος, τόν διέκο-ψε έκτοπιζόντας μία βαρεία λέ-ξι.

Ο 'Αλέξανδρος χλώμιασε.

— Όλα δείχνουν πως βοιστομάστε στο δρόμο της πραγματικοποίησης των έθνικών όνειρων, έλεγε. Ή 'Ε-λλάς θα γίνει μεγάλη...

— Με τόν Βενιζέλο;

Ο Γεώργιος μούσεσε θανάσιμα τόν Βενιζέλο, που τόν είχε διώξει από την Κοπή, όταν είχε πάει έ-κει ως 'Υπατος 'Αρμοστής.

— Προέπει να όμολογήσουμε πως ο Βενιζέλος είχε ως σήμερα μόνο επιτυχίες, έλεγε ο 'Αλέξανδρος.

Ο θεός του τόν άγοιόκνταζε. — Βλέπω ότι έγινες βενιζελί-κός, τού έλεγε.

— Δε μπορώ να μην άναγνωρί-σω την πραγματικότητα, άπάντη-

σε ο 'Αλέξανδρος.

— Και τόν πατέρα σου τόν ξέ-χασες;

— Τι σχέση έχει ο πατέρας μου μ' όλα αυτά;

Ο Βενιζέλος είναι ό άσπον-δωμένος έχθρος τού πατέρα σου! — Δε μπορείς, όμως, ν' άνηθώ ότι ο Βενιζέλος έκανε την 'Ελλά-δα μεγάλη.

Τόν Βενιζέλο σου τόν βοήθη-σε ή τύχη, φώναζε με θυμό ο Γεώργιος.

— Αν με τη λέξη τύχη έννοητε ότι προέβλεψε σωστά τα πράγμα-τα, τότε συμφωνώ μαζί σας, άπάν-τησε ο 'Αλέξανδρος.

Ο Γεώργιος δεν κρατήθηκε.

— Σου άρέσει, καθώς βλέπω, να είσαι βασιλιάς της μεγάλης 'Ε-λλάδος τού Βενιζέλου, είστε με κα-λία.

Δε μου άρέσει να είμαι βα-σιλιάς, άλλά χαίρομαι, γιατί βλέ-πω την 'Ελλάδα μεγάλη, άπάντη-σε ο 'Αλέξανδρος.

Ο Γεώργιος ξέσπασε τότε σ' έ-να τρομερό ύδρευόλιγο έναντίον τού Βενιζέλου και ταυτόχρονα κα-τηγόρησε τόν άνηψό του ότι τόν ύποδοχόθηκε στα σκέδια του, για να κρατήσει τόν θρόνο.

Ο 'Αλέξανδρος αίσθανόταν μία μεγάλη άηδία για όλη αυτή τη συζήτηση. Προσπάθησε, ωστό-σο, να διατηρήσει την ηυχραιμία του.

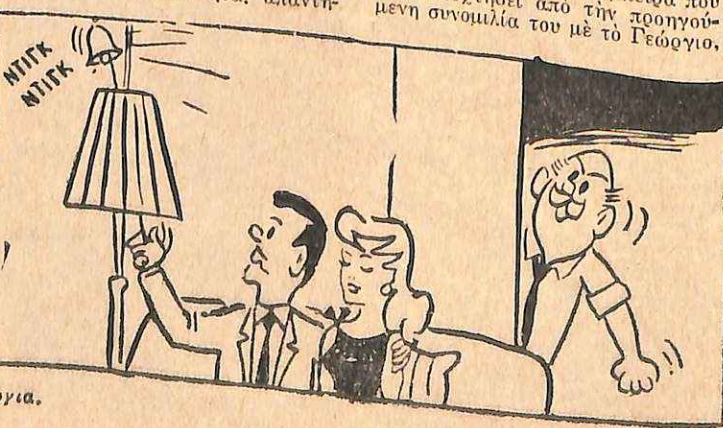
— Δεν πιστεύω, άπάντησε στο-θείο του, να θέλετε να πάω να πω στους Συμμάχους: «Μή μας δί-νετε τίποτα, γιατί έτσι μεγαλώ-νε τόν Βενιζέλο και τόν κάνετε ά-γαπητό τού λαό. Αφίστε την 'Ε-λλάδα μικρή, για να μπορώ να γι-ώρση ο πατέρας μου».

— Όσο για τη δεύτερη κατηγορία, σας άπαν-τώ: 'Αρκεί να γείνα τα παιδιά μου, για να παρατηθώ σ' ό-ποιωδήποτε στιγμή. Τό έγραψα και στον ίδιο σ' ένα γράμμα, που τού έστειλα μία μέρα τού προ-σθέντος της 'Ολλανδίας Στόης, έλεγε. Δεν έχω να σας πω τίπο-τ' άλλο.

Έπειτα άπ' αυτά τα λόγια, έ-φυγε. Ήταν έννευριμένος κι' ά-ηδισμένος.

Τυοίνοντας στο ξενοδοχείο, όπου έμενε, βόηξε ένα τηλεγράφημα τού Βενιζέλου. Ή κατάσταση στην 'Ε-λλάδα είχε ξετραβήξει. Οι Κων-σταντινικοί διέδιδαν ότι ο 'Αλέ-ξανδρος είχε παρατηθ' κι' ότι δε θα ξαναγινόσε στην 'Ελλάδα. Με-ρικοί φανατικοί είχαν δημιουργή-σει ταραχές. Στην Πάτσα είχε γιγνή αιμα. Ο προσηλυτισμός σπι-νιόσε στο βασιλιά να γυρίσει ά-κει ως 'Υπατος 'Αρμοστής.

Ο 'Αλέξανδρος, με σφιγμένη την καρδιά, πήρε τόν δρόμο τού γυρισμού. Στη Βενετία συναντή-θηκε με τόν άλλο θεό του, τόν Χριστόφορο, που τόν περιμενε έ-τοιμο, για να τού δώσει τις οδηγίες τού πατέρα του. 'Αλλ' ή πείρα που είχε άποκτήσει από την προηγο-ύμενη συνομιλία του με τόν Γεώργιο,

είχε δώσει θάρρος στο νεαρό βα-σιλιά.

— Δε μπορώ ν' αντιδράσω στο έργο τού Βενιζέλου, γιατί αυτό θα ήταν τόν ίδιο σά να προδίδω την 'Ελλάδα, τού άπάντησε. Και δε σκέφτομαι να γίνω προδότης.

Μπορείς, όμως, ν' αντιδρά-σες στην έκστρατεία στη Μικρά 'Ασία, παρατήρησε ο Χριστόφορος. Δεν καταλαβαίνεις ότι έτσι δίνεις όπλα στο Βενιζέλο;

— Δε μπορώ να κόψω τά φτερά τού έθνους!

— 'Αλλά τόν βενιζελικό καθεστώς πρέπει να πέση!...

— Δεν έχω αντίρρηση. 'Αλλά τόν καθεστώς αυτό ταυτίζεται σήμερα με την 'Ελλάδα. Αν τόν ορίσουμε τώρα, θα πέση κι' εκείνη.

Ο 'Αλέξανδρος άγαπούσε τόν πατέρα του. 'Αλλ' είχε πάρει να είναι τυφλό όργανό του. Συνα-ίσθανόταν τις εύθιες του και ξε-χώριζε την 'Ελλάδα από τόν θρόνο.

Κι' ή μητέρα του, ή Σοφία, ή-τρε έπίσης να τόν δει, έστω και για πέντε λεπτά, σε κάποιο έν-διαμεσο σιδηροδρομικό σταθμό. Ποιος ξέρει τι επιχείρημα είχε να τού πει, για να τόν κάνει να πάρει να ύποστηρίξει την έθνική πολιτική τού Βενιζέλου; Δεν της επέτρεφαν, όμως, να μετακινήθ' από την 'Ελβετία κι' έτσι ή συ-νάντησι αυτή δεν πραγματοποιή-θηκε.

Στη Βενετία ο 'Αλέξανδρος έ-λαβε ένα καινούριο τηλεγράφημα τού Βενιζέλου. Τόν πληροφορούσε ότι τα πνεύματα είχαν ήρεμη-σει και τού έκανε γνωστό ότι θα πή-γανε κι' ο ίδιος στο Παρίσι, όπου τόν προσκαλούσε να συναντηθώ.

Εύτυχος! Δε θάφευγε άκόμη για την 'Ελλάδα, όπου ποιος ξέ-ρει ποιες καινοχρησιες σκοτούσε τόν περιμεναν. Ο 'Αλέξανδρος κι' ή 'Ασπασία άγαπήσαν τόν δρόμο για τόν Παρίσι.

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΙΑΗΜΜΑ

Ο Βενιζέλος είχε μάθει τις συ-νηθειές τού 'Αλεξάνδρου με τους θεούς του κι' ήξερε όλες τις πλε-κάνες τών αντιβενιζελικών, που προσπαθούσαν να φέρουν σε οή-ξη τόν βασιλιά με τόν προσηλυτισμό του. Κι' είχε πάρει την άπόφασι να ξεκαθαρίσει όριστικά αυτό τόν ζήτημα. Έτσι, όταν συναντήθηκαν στο Παρίσι, τού έθεσε όμή την έ-ρώτησι:

— Θέλετε ή όχι να μείνετε βα-σιλεύς, μεγαλειότατε;

Ο 'Αλέξανδρος τάχασε. Και ντράπηκε μέσα του για τα όσα τού είχαν πει οι θεοί του. Η έρώτησι τού Βενιζέλου έσημαινε: «Είστε μα-ζί σας, είτε χωρίς έόας, είμαι ά-πορρισμένος να στήξω τη Με-γάλη 'Ελλάδα. Σ' αυτή τη Μεγά-λη 'Ελλάδα σας προσφέρω τη λαμ-πρότερη θέσι, τη θέσι τού βασιλιά. Στο χέρι σας είναι να την κρα-τήσετε».

Ο 'Αλέξανδρος κοκκίνισε σά μαθητούν, που ό δάσκαλος τάπα-σε να κάνει κάποια άταξία. Διαβε-βαίωσε τόν Βενιζέλο ότι θα θάμια-ζε τόν πολιτικό τόν δαμόνιο και ότι άλλο δεν ποθούσε από τόν να δει την 'Ελλάδα μεγάλη και δυνατή. Τί-ποτα και κανείς δε μπορούσε να τόν έπηρεάσει. Ήταν προθύμος να προσφέρει τις μικρές υπηρεσίες του στο μεγάλο έργο τού πορω-πορώου του.

Ζήτησε κατόπιν πληροφορίες για τις προσπάθειες σας για να ένω-σετε τόν λαό σας, συνέχισε ο Ντέ-ομυ. Μία έννομένη 'Ελλάδα θα εί-χε άμείριση την άγγλική ύποστή-οιζι. Τό έργο τού προσηλυτισμού σας είναι λαμπρό και ύπεροχο. Αν, όμως, δεν τόν έγκολοιθ' ο λαός, ή εύτυχία τού μπορεί να διακινέ-θ'.

Τό δαμόνιο ενός άνδρος δεν είναι άρκετό για να βαστάξει τόν

— Προέπει να καταλάβετε όλες τις προσπάθειες σας για να ένω-σετε τόν λαό σας, συνέχισε ο Ντέ-ομυ. Μία έννομένη 'Ελλάδα θα εί-χε άμείριση την άγγλική ύποστή-οιζι. Τό έργο τού προσηλυτισμού σας είναι λαμπρό και ύπεροχο. Αν, όμως, δεν τόν έγκολοιθ' ο λαός, ή εύτυχία τού μπορεί να διακινέ-θ'.

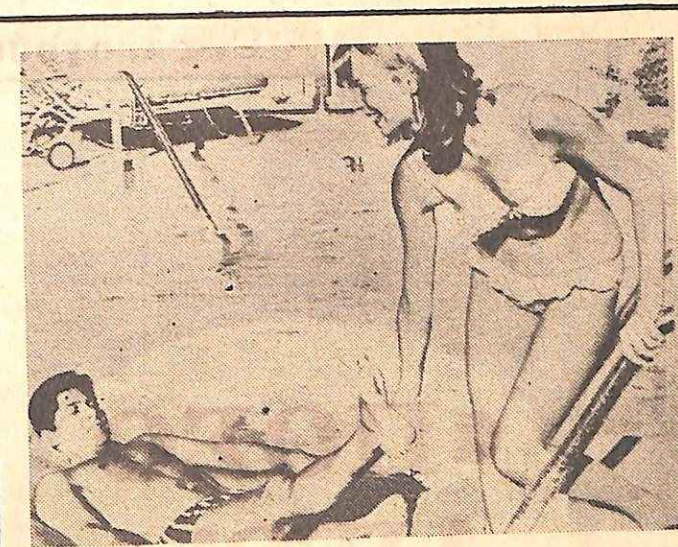
Τό δαμόνιο ενός άνδρος δεν είναι άρκετό για να βαστάξει τόν

— Προέπει να καταλάβετε όλες τις προσπάθειες σας για να ένω-σετε τόν λαό σας, συνέχισε ο Ντέ-ομυ. Μία έννομένη 'Ελλάδα θα εί-χε άμείριση την άγγλική ύποστή-οιζι. Τό έργο τού προσηλυτισμού σας είναι λαμπρό και ύπεροχο. Αν, όμως, δεν τόν έγκολοιθ' ο λαός, ή εύτυχία τού μπορεί να διακινέ-θ'.

Τό δαμόνιο ενός άνδρος δεν είναι άρκετό για να βαστάξει τόν

— Προέπει να καταλάβετε όλες τις προσπάθειες σας για να ένω-σετε τόν λαό σας, συνέχισε ο Ντέ-ομυ. Μία έννομένη 'Ελλάδα θα εί-χε άμείριση την άγγλική ύποστή-οιζι. Τό έργο τού προσηλυτισμού σας είναι λαμπρό και ύπεροχο. Αν, όμως, δεν τόν έγκολοιθ' ο λαός, ή εύτυχία τού μπορεί να διακινέ-θ'.

Τό δαμόνιο ενός άνδρος δεν είναι άρκετό για να βαστάξει τόν

Ο ΠΩΛ ΑΝΚΑ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ο Πώλ 'Ανκα έρίσκεται και πάλι στο Παρίσι, όπου γνωρίζει νέους καλλιτεχνικούς θριάμβους. Μαζί του, φυσικά, έρίσκεται στη γαλλική πρωτεύουσα και ή χαριτωμένη νεαρά σύζυγός του 'Ανν ντε Ζογκέμ, την οποία παντρεύτηκε τόν περασμένο φεβρουάριο στη γαλλική πρω-τεύουσα, ύστερα από ένα κερυνοδόλο έρωτα. Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε πριν από δύο εβδομάδες στη δίλλα τού ζεύγους στη Νέα 'Υόρκη, κοντά στην πεισινα, όπου περνούσαν μαζί τις ελεύθερες ώρες τους. Ο Πώλ 'Ανκα είναι άπόλυτα εύτυχισμένος και, όπως δήλωσε ο ίδιος ή εύτυχία αυτή τόν τρομάζει: «Έχω μία άραία γυναίκα που μ' άγαπά, έχω χρήματα, δόξα, ό,τι επιθυμώ... Τόση εύτυχία με τρομάζει, φοβάμαι ήμπως δε διαρκέσει». Ο Πώλ 'Ανκα έκανε και μία άλλη δήλωσι: «Δεν μπορώ να ζω ούτε δευτερόλεπτο μακριά από την άγαπημένη μου 'Ανν. Όταν μού λείπει έστω και μία ώρα, νοιώθω σαν χαμένος».

διακινεύουν την εύτυχία τού μεγάλου έργου, που έχωμε ανα-λάβει έσείς κι' έγω».

Ο 'Αλέξανδρος ήξερε πως δεν είχε κάνει τίποτα κι' ούτε μπορού-σε να κάνει. 'Αλλά τα λόγια αυτά τού προσηλυτισμού τόν τόν ένθου-σίαν. Είχε την έντύπωση πως ή-ταν κι' αυτός ένας από τους προ-τεργάτες της Μεγάλης 'Ελλάδας.

Μερικές ήμερες άργότερα, ο 'Α-λέξανδρος προσεκήληθ' σε γεύμα από τόν προσηλυτισμό Μιλλεράν. Στο γεύμα αυτό βρισκόταν κι' ο προσηλυτιστής της 'Αγγλίας στο Πα-ρίσι λόρδος Ντέομυ.

Ο Ντέομυ πλησίασε σε κάποια στιγμή τόν 'Αλέξανδρο και τού είπε:

— Μεγαλειότατε, ποτέ άλλοτε οι ελληνικές ύποθέσεις δε βρισκον-ταν σε καλύτερο σημείο από ση-μερα. Θά γίνετε τόν ισχυρότερο χροτός της 'Ανατολής. 'Ορελίω, όμως, να σας εκφράσω τούς σό-φους μου για την ταχύτη που άκολοιθ' ή αντιπολίτευσι. Οι κα-ριοι αυτοί κλείνουν τα μάτια τους μπροστά στις εθνικές επιτυχίες, μόνο και μόνο γιατί είναι έργο τού Βενιζέλου. Αυτό είναι άνοητο!

Νομίζουν ότι μπορούν να διαδε-χθώ τόν Βενιζέλο, ύποδυνάμειντας τά πάθη, που ύπάρχουν μεταξύ τού λαού. 'Αλλά ποιος στην 'Ελλάδα, έπός από τόν Βενιζέλο, θα μπο-ρούσε να διατηρήσει εκείνο, που κανένας άλλος έπός από τόν Βε-νιζέλο δε θα μπορούσε να δημι-ουργήσει;

Ο 'Αλέξανδρος έμεινε κατάπλη-χτος από την όμοιότητα αυτών τών εκφράσεων. Και τόν άπισμειότατο είναι ότι τις ίδιες σκέψεις έκανε κι' ο ίδιος, μολοντί δεν είχε κα-νένα λόγο για να συμπληρώ τόν Βενιζέλο.

— Προέπει να καταλάβετε όλες τις προσπάθειες σας για να ένω-σετε τόν λαό σας, συνέχισε ο Ντέ-ομυ. Μία έννομένη 'Ελλάδα θα εί-χε άμείριση την άγγλική ύποστή-οιζι. Τό έργο τού προσηλυτισμού σας είναι λαμπρό και ύπεροχο. Αν, όμως, δεν τόν έγκολοιθ' ο λαός, ή εύτυχία τού μπορεί να διακινέ-θ'.

Τό δαμόνιο ενός άνδρος δεν είναι άρκετό για να βαστάξει τόν

— Προέπει να καταλάβετε όλες τις προσπάθειες σας για να ένω-σετε τόν λαό σας, συνέχισε ο Ντέ-ομυ. Μία έννομένη 'Ελλάδα θα εί-χε άμείριση την άγγλική ύποστή-οιζι. Τό έργο τού προσηλυτισμού σας είναι λαμπρό και ύπεροχο. Αν, όμως, δεν τόν έγκολοιθ' ο λαός, ή εύτυχία τού μπορεί να διακινέ-θ'.

Τό δαμόνιο ενός άνδρος δεν είναι άρκετό για να βαστάξει τόν

— Προέπει να καταλάβετε όλες τις προσπάθειες σας για να ένω-σετε τόν λαό σας, συνέχισε ο Ντέ-ομυ. Μία έννομένη 'Ελλάδα θα εί-χε άμείριση την άγγλική ύποστή-οιζι. Τό έργο τού προσηλυτισμού σας είναι λαμπρό και ύπεροχο. Αν, όμως, δεν τόν έγκολοιθ' ο λαός, ή εύτυχία τού μπορεί να διακινέ-θ'.

Τό δαμόνιο ενός άνδρος δεν είναι άρκετό για να βαστάξει τόν

— Προέπει να καταλάβετε όλες τις προσπάθειες σας για να ένω-σετε τόν λαό σας, συνέχισε ο Ντέ-ομυ. Μία έννομένη 'Ελλάδα θα εί-χε άμείριση την άγγλική ύποστή-οιζι. Τό έργο τού προσηλυτισμού σας είναι λαμπρό και ύπεροχο. Αν, όμως, δεν τόν έγκολοιθ' ο λαός, ή εύτυχία τού μπορεί να διακινέ-θ'.

Τό δαμόνιο ενός άνδρος δεν είναι άρκετό για να βαστάξει τόν

όλοι πρέπει να είναι πρόθυμοι σε θυσίες. Και δίνω έγω πρώτη τόν παράδειγμα. 'Αν ό γάμος μας έ-ινα εμπόδιο στον καινούριο δρόμο σου, είμαι έτοιμη να συνανέσω στη διάλυσή του κι' αυτή τη στιγ-μή. Κι' όμως, έχω μόνο ξένο πό-σο θά μού στοιχίσει τόν να σε χά-σω...

Ο 'Αλέξανδρος δάκρυσε. Μόνο ή 'Ασπασία ήταν πρόθυμη σε θυ-σίες, άκόμα και στις πιο μεγάλες. Οι δικαί του, τούδαντιον, έβλεπαν μόνο τόν προσωπικό τους συμφέ-ρον.

—Είσα βασιλιάς τών 'Ελλήνων, συνέχισε ή 'Ασπασία. Προέπει να σκεφθ' σαν βασιλιάς τών 'Ελλή-νων. Δεν έχεις τόν δικαίωμα να κάνεις καμμία άλλη σκέψη. Ένώ οι φαντάροι μας χύνουν τόν αίμα στην Μικρά Ασία και στη Θράκη, δεν επιτρέπεται να έχωμε για όδηγό τόν αίσθημα ή τόν συμ-φερόντά μας. Αυτή είναι ή γνώμη μου.

Τις ήμέρες εκείνες έπρόκειτο ν' άρχισι τις έργασίες της ή διάσκε-ψι της Βουλώνης, στην οποία θα συνεζήτηντο τα ελληνικά ζητήμα-τα.

Στό μεταξύ, ο 'Αλέξανδρος πή-γε στο Βεροντέν για ν' άπονεμή-στην ήρωική πόλη, τόν πολεμικό σταυρό, που τόν κάρφωσαν πάνω σ' ένα μεταξωτό μαξιλαράκι, πλάι στο γαλλικό παράσημο της Λεγε-ώνας της Τιμής. Είπε έπειτα με την κακή γαλλική προφορά τόν τά έξης: «Παρασημοφορώ την πόλιν τού Βεροντέν με τόν ελληνικό Πο-λεμικόν Σταυρόν. Οι στρατιώται σας, οι ύπερασπιστάες την πόλιν ταύτην, οι όποιοι έπασαν ένδόξως έπ' όλων άλχημονών τούτων πεδί-ων μάχης, έσφαιναν μετά της Γα-λλίας όλα τα έθνη. Διεκρινέονταν τά αίσθηματά τού Στρατού και τού Λαού μου, άποδίδω τιμήν εις τόν ένδοξόν σας φρούριον, τόν δ-νομα τόν όποιον είναι συνώνυ-μον διεπρόττον ήρώοισιν».

Ο στρατός της Πεταίν τόν ό-δήγησε κατόπιν στα έναινομένη έρεβια τών φρουριών τού Βο και τόν Ντεσμον και τόν έξηγήσε τις γιγαντομαχίες, που είχαν διεξα-χθ' εκεί.

Κατά τόν γιορτιμό στο Παρίσι, ο συνθέτης Βενσάν ν' Τβόν τόν παρακάλεσε να παρευρεθ' ή στην έπομένη τόν έργου τού 'Ο θού-λος τού 'Αγίου Χαιστοφόρου», που θα δινόταν στην παριανή Όπερα στις 25 Μαΐου.

Ο 'Αλέξανδρος δέχτηκε την πρόσκλησι και πήγε. Ο συνθέτης καθόταν πλάι τόν, μέσα στο ίδιο θεατρείο. 'Αλλ' ο νεαρός βασιλιάς δεν καταλάβαινε τίποτα από μου-σική. Κι' από τά μισά τού έργου άποκοιμήθηκε... Η 'Ασπασία που καθόταν μπροστά τού γιούσε κάθε τόσο και τόν άκουγούσε, για να τόν κάνει ν' άνοιξη τά μάτια του.

Ο 'Αλέξανδρος ένοιασε ένα σάβανο στην καρδιά. Περισσότε-ρο από κάθε άλλον καταλάβαινε πως έκελευε τόν έλεγε ο Ντέ-ομυ ήταν άσπασα.

Τό μεγάλο τόν ξαναγύρισαν τά λόγια τού τού είχαν πει οι θεοί τού. Σαναγώσαν άκούη οι ύποδεί-ξεις τού πατέρα του κι' οι εκκλη-σίες τού πατέρα του. Τι έρεπε να κάνει; Τό δίλημμα ήταν τρομερό. Θά προτιμούσε να πεθάνη παρό ν' αντιδράσει στο έργο τού Βενι-ζέλου. 'Αλλ' ή εύτυχία αυτού τού έργου θα ήταν άπολυτή ταβι-κή τού πατέρα του. Για να ξανα-γυρίσει ο Κωνσταντίνος έρεπε να νικήση ή αντιπολίτευσι. 'Αλλά τότε όλα θα γινόνταν σ' έρεβια κι' ή 'Ελλάδα θα ξαναγινόταν μι-κρή.

Τ

του οι καλεσμένοι, προχώρησε, σαν να ήθελε να βοηθήσει.

— Ο Ντίνος κατάλαβε το σκοπό του και γρήγορα, σβέλτος βρόε'θηκε κοντά στη γυναίκα του.

— Τι λές, τίς ψιθύρισε απλά, Μήπως θάβλεπε...

— Ναι, να φύγουμε! Αποκρίθηκε αυτή βιαστικά. "Ας φύγουμε άμέσως!"

— Έφυγαν γρήγορα, σαν να δρ'α πέτυχαν. Μόλις κι' απομακρύνθηκαν, τ'αυτοί οι καλεσμένοι, που φαίνονταν σατισμένοι γι' αυτή τη φυγή. Μόλις μπήκαν στο άμαξι τους, έβλεπε η "Ελσα" μπροστά τη μηχανή και δε σταμάτησε παρά μπροστά στην πολυκατοικία τους.

ΣΤΑΣΙ ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΗ

Μπήκαν αμίλητοι στο διαμέριό τους κι' η "Ελσα" προχώρησε πρώτη κι' άναβε γραμμή όλα τα φώτα. "Όταν έβλεπες έξω α' στη μηχανή και δε σταμάτησε. Με μιά κίνηση κουρασμένη, έδ'αλε την λευκή της γούνα. Την άπαξε ο Ντίνος, από τα γέλια της. Ιπποτικά τώρα. Είχε μάθει πως έπρεπε να τη βοηθήσ' αυτές τις περιπτώσεις.

— Ευχαριστώ, του είπε εκείνη χωρίς χαμόγελο.

Κι' έπειτα την άλλη στιγμή, χωρίς να τον κυτάξει, του φώναξε σχεδόν έχθρικά:

— Καληνύχτα!

Τάχασε ο Ντίνος για μιά στιγμή, "Επειτα, την άρπαξε από το χέρι:"

— "Ελσα! Μου είσαι θυμωμένη:"

— Τράβηξε το χέρι της μαλακά, με μιά κίνηση ουδέτερη, που δεν έδειχνε ούτε καλωσύνη, ούτε θυμό.

Η φωνή της ακούστηκε άχρωμη:

— Όχι... Γιατί;

— Μα... θάβλεπα να μου π'ες με ελκρινεία, αν θυμάσε, που σε παρακάλεσα να μη λάβης μέρος σ' αυτό το διαγωνισμό.

Σήκωσε τους ώμους της:

— Γιατί να θυμώσω;

— Δεν ήρθε σωστή τη γνώμη μου.

Δεν αποκρίθηκε άμέσως η κοπέλλα. Στο τέλος, χωρίς να τον κυτάξει:

— Τόχω ύπ' όψι μου, είπε, δ'τι κα' ανάγκη ν' αναγκάζομαι να συμμορφώνομαι και μιά φορά με τη γνώμη σου.

— "Ελσα... Δεν θέλω αυτή την απάντηση, της φώναξε με πάθος.

— "Αν δεν τόδ'ρισες σωστό, δεν έπρεπε να φύγης. Δε θέλω να φαν-

ταστής ότι παραβάνω τη συμ'φώνία μας. Έκείνη τη στιγμή όμως αισθάνθηκε... πως να στο π'ω;...—τόση ντροπή για σένα...

— Τούρριζε μιά ματιά με μάτια άσπραφτερά, με μάτια έρευντικά ίσως.

— Καλά, είπε έπειτα στεγνά. Δεν συνέβη κάτι τίποτα. Καληνύχτα.

— Δεν μου είσαι κακιωμένη; τη ρώτησε, δυστυχισμένος.

— Σούφωσε τα φρύδια της και τον κύτταξε καλά στα μάτια:

— "Ακουσε! του είπε με φωνή παλλόμενη. Πρέπει να σου π'ω κάτι, έπειδή ένας βασικός όρος του γάμου μας, είναι η ελκρινεία, δεν είναι έτσι: Λοιπόν... Δεν θα λάβω να ύπ' όψι μου τη γνώμη σου, αν δεν την έβρισκα κι' έγω σωστή.

Το πρόσωπό του άστραψε.

— Μ' ευχαριστεί που την ήρθε σωστή.

— Ναι, είπε εκείνη ειρωνικά. Πρέπει όμως να σου εξηγήσω και για ποιά λόγο τη βίωσκα σωστή...

— "Όπως είδες, ο γέρο Βιώτης είναι ένας πολύ όρμητικός... νεώρος έ' εγνάρης, έ' ο γιός του διασκε' δάζει με το φέροισό του. Σκέφθη' κάπως έπειτα, ότι δεν θα του άρρεσε διόλου αν μ'αβαινε πως κέρδισα εγώ με τέτοιον τρόπο το δαχτυλίδι, του πατέρα του. Γι' αυτό το αποφάσισα... ν' ακολουθήσω τη συμβουλή σου. Καληνύχτα!

Τούρριζε μιά ματιά ειρωνική, αινιγματική, και γρήγορη πήγε και κλείστηκε στο δωμάτιό της.

— "Εμεινε ο Ντίνος κάμποσα δευ'τερόλεπτα έξω από την πόρτα, σαστισμένος, απολιθωμένος. Είπε την έντυψη πως του είχε κλείσει την πόρτα πάνω στο κεφάλι.

— Νεαρή έταίρα...

Τη στόλιζε πάλι με χίλια κο'σμητικά επίθετα, όταν έμεινε μόνος στο δωμάτιό του. "Ηταν ο μόνος τρόπος να ξεθυμάνω."

— Τη μισώ... Τη μισώ... Καμ' μιά φορά θα της κάνω κακό!...

— "Εσφιγγε τις γροθίες του, άρπαζε τα ρούχα του, τα πετούσε χάμω. Θά ήθελε να πετάξει τη λάμπα, το βάλο που στόλιζε το μοντέρνο μπουφέ, τις καρέκλες. Θά ήθελε να τα κάνει όλα γής Μαδιάμ, να την τρουμάει. Κατάφερε όμως να συγκρατηθεί και να πέσει στο κρεβάτι του. Κι' εκεί, σιγά-σιγά οι σκέψεις του άνοιξαν να κατασταλάζουν.

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ

Τάχα να σκεπτόταν αυτά που του φώναζε τώρα, την τελευταία στιγμή; Φαινόταν θυμωμένη. Φαινόταν ταραγμένη, αναστατωμένη. Κι' όμως, στο κάτω κάτω, "Όλα αυτά δεν ήταν ίσως παρά μιά μάσκα για να κρύψη τ' άλλη θινά της σιδήματα.

— "Αποκλείεται να ύποχωρησε μόνον και μόνον για να μη με δυσρεστήσει; Αποκλείεται ν' άνοϊζε, τα μάτια της με τα λόγια μου; Και να μου είπε αυτά που μου είπε μόνον για να κρατήσει την υπερηφάνειά της;"

Η σκέψη αυτή όσο περνούσε η ώρα, τόσο και ρίζωνε μέσα του.

— "Ποιος θα μπορούσε ποτέ να καταλάβει μιά γυναικεία καρδιά; "

— "Αν ήθελε μπορούσε να με βάλει ακόμα στη θέση μου, να με ταπεινώσει περισσότερο, να μου θυμίσει το ρόλο που ανέλαβα να παίξω... Τόκανε."

Προσπάθησε να θυμηθεί λέει προς λέει τα λόγια της.

— "Όχι... δεν τόκανε. Μ' άφησε μ' ένα έρωτηματικό. Τάχα να τα κανε όλα αυτά επίτηδες; "

— "Λίγο-λίγο ο θυμός του έπεφτε. "Ανέστανε να ανακούφιση στη σκέψη, ότι για τον ένα λόγο η τον άλλον, δεν είχε υποστή τον έξου'τελισμό να ιδη τη γυναίκα του να φιλή τους γέροντες σάτυρους. Και μ' αυτή τη σκέψη κατάφερε να κοιμηθεί.

Το πρωί, κάθισαν μαζί να πάρουν το πρωινό τους. Αυτό δεν συνέβαινε συχνά. Συνήθως η "Ελσα" κοιμόταν ακόμα την ώρα που φεύγε αυτός για το γραφείο του.

Παραξενεύτηκε λοιπόν που την είδε να σηκώνεται και να έτοιμάζει το πρωινό.

— Δεν θέλω να κοιμηθώ, έλλο, του είπε, με φωνή άχρωμη, σαν να μη είχε συμβη τίποτα.

— "Εχεις δουλειά; τη ρώτησε στον ίδιο τόνο.

— Ναι... δηλαδή... θα πάω για κάποια πράξα στη υιοδίστρα μου...

Του σερβίρισε καφέ και γάλα και φάνηκε πιο περιποιητική από τις άλλες φορές.

Το ύφος της τούδωσε θάρρος να πιάσει τη συζήτηση.

— "Ελσα, της είπε όσο πιο απλά μπορούσε. Θάβλεπα να σε ρωτήσω κάτι... Μή νομίζεις πως το κάνω... «ανακριτικά»... Το κάνω, έτσι, για να πλουτίσω τις γνώσεις μου. Έπειδή, όπως ξέρεις, όπως δε ντρέπομαι να σου όμολογήσω,

αυτός ο κόσμος, αυτή η κοινωνία, μου είναι κάπως άκατάληπτα πράγματα.

— Ναι; είπε η κοπέλλα ειρωνικά.

— Ναι, "Ελσα...

— Και τί πληροφορίες θέλεις; Ειδικά, για το μωβ σαλό'νακι. Μου είπες γτές...

— Ξεκαρδίστηκε στα γέλια η κοπέλλα.

— "Εδωσες, λοιπόν, τότε σπ'μασία;

— Φυσικά... "Εσένα σου φαίνεται κάτι το άσημαντο! "

— Θά στα εξηγήσω... "Όπως σου είπα, κάθε γυναίκα περιμένει κάποιο ρουσφέτι.

— Αυτό το κατάλαβα, τη διέκοψε. Δεν σε ρωτά για τις άλλες. Θά ήταν αδιόκριτη η έρωτησι, τι ρουσφέτι περιμένεις έσύ από αυτόν τους υπερλάλους κυρίους;

— Δάγκωσε τα χείλη της.

— Έχω το δικαίωμα να μη σου απαντήσω! του είπε κοφτά.

— Βέβαια, έχεις αυτό το δικαίωμα.

— Κι' όμως, θα σου απαντήσω, αφού έχεις τόση περιέργεια... Δε θα θυμώσης όμως;

— Μά να θυμώσω, γιατί; Δεν έχω το δικαίωμα να θυμώσω...

— "Εκείνος ο κύριος, ο χοντρός, ξέρεις... στο μωβ σαλονάκι... εί'ναι τραπέζιτης...

— Έ, λοιπόν...

— Είναι θεός του Ρένου Βιό'τη.

— Και; ρώτησε ο Ντίνος με πρόσωπο σκοτεινό.

— Μουγεί μιλώσαι πολλές φορές για τον άνηψό του... Κι' ο Ρένος μου είχε π'ω κάποτε ότι αυτός ο θεός του θα τον άφήσει μιά μέρα γενικό κληρονόμο...

— "Α' φήνω ότι με την υποστήριξή του, μπορεί να κερδίσει πολλά η "Εταιρία Βιό'τη.

— "Όσο την άκουγε ο Ντίνος, τόσο γινόταν πιο μαυρός.

— "Όστε γι' αυτό, τη ρώτησε με φωνή παλλόμενη, θεωρείς κα'λό... Δηλαδή προετοιμάζεις το έδαφος;

— Σήκωσε τους ώμους της.

— Ντίνος, είναι γελοίο να θυμώσης. Δεν προτιμάς να σου μι'λώ με ελκρινεία;

— "Ασφαλώς, της αποκρίθηκε χώνοντας τα νύχια του στις γού'φτες του, έπειδή έννοιζε μιά α'κατανίκητη επιθυμία να την χ'α'στοκίσει.

— Αυτή λοιπόν είναι η αλή'θεια! Καταλαβαίνεις ότι έκανα ένα επικίνδυνο παιχνίδι με το γά-

μο μας... Πρέπει να το καταλάβ'ης αυτό. "Αν δειξω, λοιπόν ότι είμαι μονόπλευρη... αν τον άπ'ελ'πίσω όριστικά...

— Είσαι μυστήριο, τη διέκοψε ο Ντίνος, προσπαθώντας να μη δείξη το θυμό του. Δηλαδή, άφ' ενός θέλεις να πιστέψη ο Ρένος σου, ότι με παντρεύτηκες έμένα από αγάπη...

— Ναι, όπωσδήποτε.

— "Αρ' έτέρου όμως, να του δείχνεις ότι τον νοιάζεσαι ακόμα, ότι φροντίζεις για το μέλλον του...

— Το ένα είναι άσχετο προς το άλλο.

— Με τη δική σου λογική.

— "Αχ, Ντίνος, αναστέναξε η "Ελσα με ύφος βαρυστημένο. Δεν γνωρίζεις έσύ αυτή την κοινωνία. Τα παίρνεις όλα πολύ μονοκόμια τα. "Η ήθικη είναι για σένα μιά ευθεία γραμμή.

— "Ενώ για σένα είναι θελό'σμένη; τη ρώτησε ειρωνικά.

— Είναι, άς πούμε... κυματοειδής, γέλασε η "Ελσα. Έχει μερικούς έλιγμούς. Τί ωφέλει να παίζουμε το ρόλο...

— Δεν παίζουμε ρόλο, είπε έντονα ο Ντίνος. Είμαστε όπως είμαστε, "Ελσα. Κι' έσύ, όταν δέχεσαι τα χάδια εκείνου του γέροντος σάτυρου, όταν φλερτάρεις με τον πατέρα του άντρα που αγαπάς...

— Τί περιμένεις, από αυτόν; Πώς το βρίσκεις; Όμορφο θα φλερτά'ρης με το γέρο-Βιό'τη.

— Φλερτάρω! γέλασε η κοπέλλα. "Αχ, Ντίνος. Πάλι πέφτεις έξω!... "Ο Φαίδρος Βιώτης το ξέρει καλά πως ο γιός του μ' αγαπάει.

— Και σε φλερτάριζε πάντα;

— Ναι... με φλερτάριζε όπως θα με φλερτάριζε κι' όταν θα γινό'μουν νύφη του.

— Το λές τόσο απλά αυτό. Γέλασε πάλι η "Ελσα.

— Το λέω όπως είναι, απλό. Το φλερτ του με διασκεδάζει.

— Τώρα που είδε ότι παντρεύτηκε με άλλον, δεν άπονητεύ'θηκε;

— "Ισα-ίσα, είπε ζωηρά η κοπέλλα. Δεν σού'χω π'ω για το Ρένο; Οί δυσκολίες τον θέλουν. Κι' οι δυό τους, κι' ο πατέρας κι' ο γιός, έχουν φήμη να ξεμυαλίζουν τις παντρεμένες. "Αν ήξερες πόσα δράματα... ή πόσες κωμωδίες, αν προτιμάς, έχουν προκαλέσει, δεν θα μιλούσες έτσι.

— Και μπορείς να μου π'ης, τί περιμένεις από σένα αυτός ο γέρο-σάτυρος, που θέλανε να σου χαρίσει το δαχτυλίδι;

— Τί περιμένει; Έκανε η "Ελσα γελώντας και κοκκινίζοντας. Μά... δεν είναι δύσκολο να το κατάλαβης. "Ότι περιμένουν ό'λοι αυτοί οι κοσμικοί τύποι από παντρεμένες νεαρές κυρίες, που τυχαίνει να τους άρρέσουν... Τώρα, περιμένει πολύ περισσότερα, από άλλοτε, που πίστευε ότι είμαι έρωτευμένη με το γιό του.

Κούνησε ο Ντίνος το κεφάλι του θλιμμένος.

— "Ελσα, της είπε μελαγχολικά... μπορείς να σε διαβεβαιώσω. Ώτι δεν σε ζήλευω για τον κόσμο όπου έζησες κι' όπου θα ζήσής σε όλη σου τη ζωή.

— Με λυπάσαι; τον ρώτησε ειρωνικά.

— Για να ε'... ελκρινής... ναι...

— Δηλαδή...

— Δηλαδή, προτιμάς γίλιες φορές το δικό μου κόσμο, είπε κοφτά ο νέος.

— Δεν σου λέω πως και στο δικό μου κόσμο δεν γίνονται άσχημα πράγματα. Νά αυτό που-κανα ενώ παύ'απαύ'ατα...

— Στρογγύλεψε τα μάτια της με τσαόπνο.

— "Αλήθεια, το θεωρείς πολύ άσχημο αυτό πού'κανες έσύ;

Επίμαχοι διέχοι

ΛΟΓΩ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΟΣ

Το άπεργόμάνι άρχισε και κάνει πλέον ντόρον κι' αυξάνουν και πληθαίνουν οι «στάσεις» εισπρακτόρων, γιατί παρά την έλλειψιν πολλών των εφοδίων, ούδόλως μεταβάλλεται η... στάσις άρμοδιών!

— "Αγώνα κάνουν έντονον κι' οι εισπρακτορες, τουτέστι, διότι δυσκολώτατος ο βίος των κατέστη κι' ένώ χειροτέρευσε η δυσχερής των θέσις με λόγια πάντα τρέφονται κι' εισπράτονον ύποσχέσεις!

ΔΩΡΟΝ - ΑΔΩΡΟΝ

Πολλά δικά μας έντυπα και ξένα πρακτορεία, μετά πολλών, μετέδωσαν και τη πληροφορία, ότι προσόδους έκανε μεγάλες η Γερουσία, κι' άδρες ύπαρχεις πρόκειται να δ'η στην Γερουσία!

— "Αλλά μιά τέτοια προσόδος κι' εξέλιξις όμοια θα προκαλέσει σίγουρα στις Έδρες βδελυνμία, γιατί κι' οι εξητάχρονοι νεάζουν δημοσία και προσβολή το βρίσκουν να μπουν στην... Γερουσία!

ΝΕΕΣ «ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΕΣ»

Της Πάτρας άπαξάπαντες οι μοτοποδηλάτες και των κρανοπωλείων της άρρόθυμοι πελάτες, του κράνους την κατάργησιν ζητούν θυσία πάση, γιατί άλλωθς στην πόλι τους φουρνούν θά ξεπάση!

— "Ορθά κοφτά δηλώνουνε στις διαμαρτυρίες ότι θα κάνουν πάμπολλες διαδίδεις πορείες και για τ'α... κρ'άνη δειχνουνε μιά τέτοια τους μαγία, που ούδόλως αποκλείεται να σπάσουν και... κρ'ανία!

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ «ΕΠΙΔΗΜΙΑ»

Θάβη κι' η Διξ ή Ταιήλορ, ή Κλεοπάτρα ήτοι, για να μάς κ'άνη εμφάνισι και να μάς μ'πη στη μύτη, γιατί ο θηλυκοσμος, που θα την τ'οιγυρίσει, θα τη μ'μηται άσύντολα και έά... Κλεοπατρίνη!

Την Κλεοπάτρα, σίγουρα, στο στυλ θα παραβγαίνει, στο βάνιμο, στο χτένισμα, στο ντύσιμο έν γεγει κι' όσάκις οι μωδίστριες του θ' άρχίζουν να γαζώνουν θ' άρχίζουν και τον σύζυγο τ'α... φίδια να τον ζώνουν!

«ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΟΡΤΗΣ»

Πιλότοι κι' έπιστήμονες με φήμη και με πείρα, ύπόσχεσιν έδωσαν κι' άπόφασιν έλησαν την π'ησιν να πετύχουνε την «παρατεταμένη» και να ξαναθαμψώσουνε τη γή, την Οίκουμένη...

— "Αλλά ματαίως κόπονται και σπάνε το κεφάλι γιατί τιμές της χώρας μας νυαλιά τους έχουν βάλει κι' από πολλών τον έχουνε τον κόσμο θαμπαμένον με το ρεκόρ των π'ησεων τών... παρατεταμένων!

ΤΡΑΝΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

— "Ερήμην έδικάστηκε ο Καραμέτας, ήδη, διότι... βιομήχανος ύπ'ηρξε ώρισμένος και στους έμπορους έλεγε, προτ'ό γ'ίνη «καπνός», ότι είναι βιομήχανος μέγας και τρ'ανός!

— "Αδίκως, όμως, βοήθηκε με δικαστάς μπλεγμένους, διότι έπρομηθεύετο με όσους πλείστα είδη έφόσον τ'α έδόλυνε με «μ'π'ίνες» του συνγ'ές και στους έμπορους έστ'ηνε ώραιες «μηχανές»!

ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΣ

Της Καστοριάς γυνέμποροι κι' εργάτες πλείστοι όσοι, εύρισκονται, από τινος, έν πλήρη αναστατώσει, διότι έννοι μετόχου και έννοι, επίσης «Οίκου» θ' άνοιξουν γουναράδικα μεσ' στη Θεσσαλονίκη!

— "Δικαίως, δέ, οι φίλτατοι γυνέμποροι φωνάζουν, κι' από την άγανάκτησιν την γούνα τους τινάζουν, διότι η ξένη αντίπραξις φωτίζει θα τους άνάψη κι' η κοίσι η άφόρητη «τ'η... γούνα θα τους κ'άψη»!

ΚΑΤ' ΑΝΑΓΚΗΝ...

Συνταξιόχοι άμέτρητοι, που τρεις δεκάρες παίρνουν και για μιάν αυξήσούλα τους μ'ονίως βοδεδέρονον, άγ'ώνα θ' αναλάβουνε, χωρίς χρονοτομ'ή και διαμαρτυρία τους θα κάνουνε «βωθή»!

— "Μά κατ' ανάγκην, φαίνεται... βοθή πως θα την κάνουν, διότι με την συνταξιν πού, δυστυχώς, λαμβάνουν, κ'οντεύουν οι ταλαίπωροι τ'α κ'ώλα να τινάζουν και, φυσικά, δεν έχουνε δυνάμεις να... φωνάζουν!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

— Ναι, της αποκρίθηκε χωρίς να την κυτάξει. "Αλλά άς μη μι'λάμε γι' αυτό. Γίνονται κι' άλλα άσχημα πράγματα "Ελσα. "Επει' δ'η όμως είμαστε πραγματικά ά'πασχολημένοι, ίσως μόνο και μόνον γι' αυτό να γίνονται λιγώτερα και πιο άνώδυνα. "Η τούλάχιστον είναι πιο δικαιολογημένα. Στον κύκλο σου γίνονται οι άσχημίες, έτσι μόνο για την ήδονή της ά'σχημίας. Το παραδέχεσαι;

— Γέλασε η κοπέλλα κοφτά.

— "Ισως, Ντίνος. Δεν έχω καν' αυτές τις μελέτες, έπειδή τ'αυτοί έλησα πάντα σ' αυτό τον κόσμο... Δηλαδή, στάσου, να σου εξηγήσω. "Ο πατέρας μου δεν ζ'η σ' αυτό τον κόσμο. "Ο πατέρας μου ζ'η στη δουλειά του, στο νο'σοκομείο του, στους άρρώστους του. Δεν τον ενδιαφέρει η κοσμική κίνησι κι' όταν π'ηγαίνει το κάνει για γατρίο της μαμάς και π'ηττει. "Η υπ'έρτατα μου άνασαι'νει σ' αυτό τον άέρα.

— Με συγχωρείς για την έρω'τησι πού σου κάνω, της είπε με έαφνική περιέργεια. "Αν βρισκό'ταν η μητέρα σου άπόψε σ' αυτό το στίπτι, θα λάβαινε μέρος στο διαγωνισμό του φίλιου;

— Σούφωσε η "Ελσα τα φρύδια της, σαν να ήθελε να σκεφτεί.

— Δεν ξέρω, αποκρίθηκε στο τέλος διστακτικά.

— Πώς; Δεν ξέρεις; Μά, θά'πρεπε να ξέρεις, πως όπωσδήποτε δεν θα λάβαινε μέρος.

— Αυτό δεν το ξέρω, είπε πάλι συλλογισμένη η κοπέλλα.

— Δηλαδή, θα της άρεσε να φιλήσει αυτούς τους τρεις νεώρους... να πάρη βαθμό για το φίλι της;

— Δε θα της άρεσε, είναι βέ'βαιο πως δεν θα της άρεσε.

— Τότε, λοιπόν, γιατί θα τ'ο'κανε;

— Γιατί; Πρώτα-πρώτα, για να μη φανή όπισθοδρομική.

— "Ελσα... δεν είναι δυνατόν να πιστεύεις αυτά που λές.

— Γιατί να σου π'ω ψέματα; Ναι, θα τόκανε, μου φαίνεται για να μη φωνή όπισθοδρομική. "Ε'πειτα, για να μη προσβάλη το Φαίδρο Βιό'τη.

— Και τί θα την έννοιαζε να τον προσβάλη;

— Σήκωσε τους ώμους της.

— Μά... δεν είναι άνθρωπος που τον προσβάλλουν ο Βιό'της.

— Γιατί; Έχει κανένα αξίω'μα;

— "Όχι... αλλά είναι διευθυν'της της "Εταιρίας... όλος ο κόσμος τον σεβεται.

— Θά ήταν έλλειψις σεβασμού, νομίζεις...

— Τον κυτάξτε στα μάτια.

— Ξέρεις τώρα πως θα σέ'κε'πτεται για μένα; του είπε, με φωνή παλλόμενη. Θά είναι έξω φρενών έναντίον μου.

— "Ισως όχι! είπε ο Ντίνος συλλογισμένος. "Ισως ν' άνέβηκε στην έκτίμησι του.

— Αυτό το ξέρω... Θά είναι έξω φρενών, αλλά θα μ'έκτιμησι πιο πολύ. "Υπόψιν, όμως και τρίτος λόγος, που έάκανε κατά πάσα πιθανότητα τη μαμά να λάβη μέρος στο διαγωνισμό.

— Και τρίτος;

— Βέβαια. Θά ήθελε το δα'χτυλίδι. Λίγο τ'αυτοί ένα τέτοιο δαχτυλίδι...

είδε ποτέ της ούτε ζωγραφιστό ένα υπαίτιον δαχτυλίδι. "Οσο γιά τη μητέρα μου..."

Γέλασε άδελά του, κι έπειτα τὰ μάτια του βούρκωσαν ελαφινά. "Η μητέρα μου δα ποτισιμού σε να πεθάνη, παρά να υποστή τέτοιον έξευτελισμό! πρόφερε με μάτια υγρά."

Τὸν κύτταξε παραξενεμένη ἡ κοπέλλα. "Η συγκίνησή του σὰν νὰ τὴν ἐπηρεάσει."

— Είναι χήνη ἀντιλήψων! πρόφερε σιγανά, μαλακά, σὲ λίγο.

ΜΙΑ ΕΥΚΟΛΗ ΝΙΚΗ

Μετά λίγες ἡμέρες ἡ "Ελσα ἀνγγέλει στο Ντινο:

— Ξέρεις... "Αποφάσισα τὴν Κυριακὴ νὰ καλέσω τραπέζι τοὺς δικούς σου. Τί λες;

"Ο Ντίνος σὰν νὰ τρώαζε. Τὸν τὴν πῆ πὺς κάποτε σκεπτόταν νὰ τοὺς καλέσει, ἀλλὰ ἔτσι ἀπότομα πὺς τὸ εἶπε, τὸν ξάφνησε.

— Τὸ βρίσκεις ἀπαραίτητο; τὴ ρώτησε.

— Δὲν σ' εὐχαριστεῖ νὰ τοὺς καλέσω; εἶπε ἐκείνη, στρίβοντας τὰ γέλην τῆς σὰν πεισιμαυμένη παιδούλα. "Εγὼ νόμισα πὺς θὰ χαϊρόσουν."

— Δὲν τὸ κάνεις φαντάζουμαι γιὰ νὰ μ' εὐνοιάσεις... τῆς εἶπε νοιώθοντας μιά ἀκατανίκητη ἐπιθυμία μέσα του ν' ἀκούση καταφορική τὴν ἀπάντησή τῆς.

"Η "Ελσα ὅμως τὸν κύτταξε στὰ μάτια.

— Δὲν θέλω νὰ σὲ γελάσω, τοῦ ἀποκρίθηκε. Τὸ κάνω κυρίως, ἐπειδὴ τὸ βρίσκω πολὺ σόλοικο νὰ μὴ καλέσω τὰ πεθερικά μου μιά φορά σὲ τραπέζι. Τί θὰ λένε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Στὸ κάτω-κάτω θὰ βάλουν γίλια-δυὸ στὸ μυαλό. Γί' αὐτοὺς, λοιπὸν καὶ γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τοὺς καλέσω. "Αλλὰ νομίζω πὺς δὲν θὰ σὲ δυσαρεστήσει νὰ δῆς τοὺς δικούς σου μιά φορά στὸ σπῆτι σου.

— Στὸ σπῆτι μου! κάνασε ὁ Ντίνος κι' ἐνοίκως. Ἐφαίνετο μιά μαύρη ἀπελπισία στὴν καρδιά.

Μὲ τὴν ὑπομονή τῆς σκέψεως σ' αὐτὰ τὰ λόγια εἶδε ὑποστά τὸν στιγμή πὺς θάφενε ἀπὸ τὸ σπῆτι. Τὴ στιγμή πὺς θὰ τοῦ λενε νηφάλια, ὑπηρεσιακά, πὺς τὸν εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν ἐκδούλευσιν τοῦ καὶ πὺς εἶναι ὥρα νὰ φύγῃ.

"Η "Ελσα τὸν κύτταξε τρουαν-μὲν καὶ μὲ τὴν γυναικεία ψυχολογία, σὰν νὰ μάντεψε τὴν παραχρή τὸν. Ταραχτικὴ κι' αὐτὴ, καὶ γέλασε νευρικά:

— Τί σημασία ἔχει; φώναξε εὐθυσία τάχα. Σήμερα ἐδῶ εἶναι τὸ σπῆτι σου, Λίνα κανονικά ἀντρώγων χωρίζουν μετὰ ἐξῆ ἡμέρες. Δὲν εἶναι λόγος ὅμως αὐτὸς νὰ μὴν τοὺς καλέσουμε μιά φορά... "Ισως τοὺς ξανακαλέσουμε. Γιατί ὅχι...; Λοιπὸν, Ντίνος, κάνε μου τὴ χάρι νὰ τοὺς τὸ πῆς, γιὰ νὰ ἔξω νὰ κανονίσω.

— Καὶ ποῖος θὰ μαγειρεύῃ; τὴ ρώτησε ἀνίσχυρος.

— "Εμεῖς, τοῦ ἀποκρίθηκε γελαστή. Οἱ δύο μας.

— "Εγὼ; ἀπάντησε ὁ Ντίνος τρουαν-μὲν. Δὲν ἔχω ἰδέα.

— Μήπως ἐγὼ ἐγὼ; γέλασε ἡ κοπέλλα.

— Τότε λοιπὸν;

— "Εννοία σου, ἐννοία σου. Κάτι ξέρω. "Εγὼ μιά ἰδέα. Νὰ πῆς πάντως τῆς μητέρας σου, πὺς ἀσφαλῶς θὰ εἶναι καλὴ μαγειρίσ-σα...

— Προίτην!

— "Ὅν συμφέρει! Νὰ τῆς πῆς νὰ εἶναι πολὺ ἐπιεικής...

— "Ὅσο γι' αὐτὸ, μὴ φοβάσαι, κατὰλαβαίνεις. Πάντως, πρέπει νὰ καταφέρουμε νὰ παρουσιάσουμε ἕνα φαγητό.

— "Εννοία σου, κάτι θὰ κατάρουμε...

— Τότε λοιπὸν;

— "Εννοία σου, ἐννοία σου. Κάτι ξέρω. "Εγὼ μιά ἰδέα. Νὰ πῆς πάντως τῆς μητέρας σου, πὺς ἀσφαλῶς θὰ εἶναι καλὴ μαγειρίσ-σα...

— Προίτην!

— "Ὅν συμφέρει! Νὰ τῆς πῆς νὰ εἶναι πολὺ ἐπιεικής...

— "Ὅσο γι' αὐτὸ, μὴ φοβάσαι, κατὰλαβαίνεις. Πάντως, πρέπει νὰ καταφέρουμε νὰ παρουσιάσουμε ἕνα φαγητό.

— "Εννοία σου, κάτι θὰ κατάρουμε...

— Τότε λοιπὸν;

— "Εννοία σου, ἐννοία σου. Κάτι ξέρω. "Εγὼ μιά ἰδέα. Νὰ πῆς πάντως τῆς μητέρας σου, πὺς ἀσφαλῶς θὰ εἶναι καλὴ μαγειρίσ-σα...

Δὲν εἶχε καράει ἡ ἡμέρα καλὰ. Καλὰ τὴν Κυριακὴ, ὅταν τὴν ἀκούσε νὰ σηκώσεται, ὁ Ντίνος. Παραξενεύτηκε. Τὸ ἦρεσε πὺς δὲν τῆς ἄρεσε τὸ πρῶνόν ἐπισημ. Πετάρχησε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ κοβάτι, ἐπειδὴ θυμήθηκε ελαφινά, πὺς ἦταν σήμερα μεγάλη ἡμέρα, τραπέζι...

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, εἶδε τὴν "Ελσα μὲ τὴν ποδιά, μὲ τὰ μαγικά ἀνασκουμπωμένα. "Ἦταν μιά ἄλλη γυναίκα. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε δῆ ἔτσι. Τώρα τελευταία, τὴν ἐβλεπε πάντα τουα-λεταρισμένη, πότε γιὰ ἐπισκέψεις, πότε γιὰ δεξιώσεις, ἡ τοῦ λαχίστου γιὰ τὸν κινηματογράφου. Ὅτε κανὲν μὲ τὴν ρούπα τῆς τοῦ δινόνταν ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν ἰδῇ σχεδόν.

Φορούσε ἀπάνω ἀπὸ ἕνα μάλ-λινο ἀπλὸ καστανὸ φουστάνι, μιά κοκκίνη ποδιάσα ἄσπρη μὲ κόκκινα κεντήματα. "Ἦταν δυσωφὴ σὰ ζωγραφία.

Παρατήρησε τὴν ἐκπληξί του καὶ γέλασε.

— Μὲ βλέπεις καὶ νοικοκυρά, ἔ; Γιατί σηκώθηκες ὅμως κι' ἐσύ;

— Γιὰ νὰ σὲ βοηθῶ.

— Δὲν χρειάζουαι ἀκόμα βο-ήθεια. Τί ὥρα τοὺς εἶπες νάρθου-νε;

— Στὶς δώδεκα.

— "Εγὼ καὶ... Πάντως, ἀ-φού ἐξήγησε κάνα μου τὴ χάρι νὰ σηκώσῃς τὸ κρεβάτι σου καὶ νὰ ἐξαφανίσῃς ἀπὸ τὴν τραπέζα-ρία κάθε τι πὺς θὰ μπορούσε νὰ προσδώσῃ τὸ μυστικό μας. Σήμε-ρα ἡ τραπέζαρία θὰ ἐκτελέσῃ τὸν προορισμό τῆς.

Πῆγε ὁ Ντίνος σβέλτος, ὑπά-κουος καὶ σὲ λίγο ἡ τραπέζαρία εἶχε γίνῃ πάλι τραπέζαρία. "Ε-πειτα ξαναγύρισε στὴν κουζίνα.

— Τώρα νὰ σὲ βοηθῶ, τῆς εἶπε.

— "Ῥατῖα! Στάσου, νὰ κανο-νίσωμε τί μπορεῖς νὰ κάνῃς ἐσύ.

— Τί φαγητὸ σκέφθηκες...

— Τὸν κύτταξε γελαστή.

— Παστίτσιο μακαρόνια, στὸ φούρνο μας καὶ μποϊζόλες.

Τὴν κύτταξε μὲ τὸσο ὁ ἀν-τρας:

— "Ελσα, δὲν εἶσαι στὰ καλά σου! Παστίτσιο μακαρόνια...

Πὺς γίνεται αὐτὸ τὸ πράγμα; Δὲν ἔχω ἰδέα σου λέω...

— Τώρα νὰ σὲ βοηθῶ, τῆς εἶπε.

— "Ῥατῖα! Στάσου, νὰ κανο-νίσωμε τί μπορεῖς νὰ κάνῃς ἐσύ.

— Τί φαγητὸ σκέφθηκες...

— Τὸν κύτταξε γελαστή.

— Παστίτσιο μακαρόνια, στὸ φούρνο μας καὶ μποϊζόλες.

Τὴν κύτταξε μὲ τὸσο ὁ ἀν-τρας:

— "Ελσα, δὲν εἶσαι στὰ καλά σου! Παστίτσιο μακαρόνια...

Πὺς γίνεται αὐτὸ τὸ πράγμα; Δὲν ἔχω ἰδέα σου λέω...

— Τώρα νὰ σὲ βοηθῶ, τῆς εἶπε.

— "Ῥατῖα! Στάσου, νὰ κανο-νίσωμε τί μπορεῖς νὰ κάνῃς ἐσύ.

— Τί φαγητὸ σκέφθηκες...

— Τὸν κύτταξε γελαστή.

— Παστίτσιο μακαρόνια, στὸ φούρνο μας καὶ μποϊζόλες.

Τὴν κύτταξε μὲ τὸσο ὁ ἀν-τρας:

— "Ελσα, δὲν εἶσαι στὰ καλά σου! Παστίτσιο μακαρόνια...

Πὺς γίνεται αὐτὸ τὸ πράγμα; Δὲν ἔχω ἰδέα σου λέω...

— Τώρα νὰ σὲ βοηθῶ, τῆς εἶπε.

— "Ῥατῖα! Στάσου, νὰ κανο-νίσωμε τί μπορεῖς νὰ κάνῃς ἐσύ.

— Τί φαγητὸ σκέφθηκες...

— Τὸν κύτταξε γελαστή.

— Παστίτσιο μακαρόνια, στὸ φούρνο μας καὶ μποϊζόλες.

Τὴν κύτταξε μὲ τὸσο ὁ ἀν-τρας:

— "Ελσα, δὲν εἶσαι στὰ καλά σου! Παστίτσιο μακαρόνια...

Πὺς γίνεται αὐτὸ τὸ πράγμα; Δὲν ἔχω ἰδέα σου λέω...

— Τώρα νὰ σὲ βοηθῶ, τῆς εἶπε.

— "Ῥατῖα! Στάσου, νὰ κανο-νίσωμε τί μπορεῖς νὰ κάνῃς ἐσύ.

— Τί φαγητὸ σκέφθηκες...

— Τὸν κύτταξε γελαστή.

— Παστίτσιο μακαρόνια, στὸ φούρνο μας καὶ μποϊζόλες.

— "Εγὼ ρώτησα καὶ ξέρω. — Θεωρητικά; "Αν δὲν τὸ πε-τύχουμε;

— "Ελα, κάνε γρήγορα, ἐπειδὴ θὰ τοὺς φτιάσουμε κι' ἕνα γλυκό... ἔχουμε δουλειὰ μὲ φούστες.

— Γιατί κάνεις τόση φασαρία; τῆς παραπονέθηκε. Ὁ αὐτοκράτης;

— Μήπως φοβάσαι ἐσύ τὴν κούρασι; τὸν κορόιδεψε.

— "Ὀχι... ἀλλὰ...

— "Ἀσε τώρα τίς κουβέντες! τοῦ φώναξε ἀυστηρὰ τάχα καὶ πῆγε νὰ μὴν γυμνάσῃ τ' αὐτά...

Νομίζω πὺς δὲν θὰ οὐδυνώμε... Στάσου μόνον, νὰ σοὺ δώσω μιά ποδιά νὰ μὴ λερώσῃς τίς πτυχί-μες σου.

— "Ετρεξε πεταχτή, τοῦφερε μιά μικρὴ νάυλον ποδιά καὶ τοῦ τὴν ἔδεσε στὴ μέση. "Επειτα ξεκαρ-δίστηκε στὰ γέλια:

— "Ελα, τοῦ φώναξε! Κυττά-ξου στὸν καθρέφτη...

Τὸν ἀπείχε ἀπὸ τὸ γέρι, τὸν τραβῆσε τὸ χῶλ καὶ τὸν ἔβαλε νὰ σταθῇ μπροστὰ στὸν καθρέ-φτη. Γελούσε σὰν μικρὸ κοριτσά-κι, κι' ὁ Ντίνος ποτὲ δὲν τὴν εἶχε ἰδῇ τόσο ἐνδοιαστή καὶ τόσο χα-ρούμενη.

Καθὼς κυτταχτικὴ στὸν καθρέ-φτη, γέλασε ἀδελά του κι' αὐτός. "Επειτα τὴν κύτταξε κι' ἐκείνη διπλά του, μέσα στὸ γυαλί. "Η καρδιά του γύμνασε τρελλά. Γιὰ μιά στιγμή τὰ ἔχασε ὅλα. Γιὰ μιά στιγμή πίστεψε πὺς ἦταν ὁ πῶς ἐντυχιμένος ἄνθρωπος τοῦ νοικοκυρίου, τὴν ἀπλή του γυναι-κούλα, πεντάμορφη, γλυκειά, χα-ρούμενη διπλά του.

Γύρισε κι' ἔκανε αὐθόρμητα μιά κίνησι σὰν νὰθελε νὰ τὴν ἀγκα-λιάσῃ.

"Η "Ελσα ὅμως πῆδησε... Τάχα τὸ κατάλαβε, ἢ ἦταν τυχαίο; Πῆ-δισε, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κόντὰ του καὶ φώναξε μὲ τὸ ζωπὸ τῆς ὕφους:

— "Ελα! "Αρετὰ καμαρώσαμε τώρα, "Η ὥρα περνάει, δὲν κατα-δουλεῖται!

Οἱ λίγες ὥρες ὡς τὸ μεσημέρι πέρασαν σὰν ἀπῆλθαν ὄνειρο. Πο-τὲ δὲν εἶχε ἀισθανθῇ τόση εὐτυ-χία ὁ Ντίνος. "Ἀπνε τὴν καρδιά του ἐλευθέρῃ, ἀνοιχτὴ στὴ χαρά, προσπαθούσε νὰ ξεχάσῃ τὴν

πραγματικότητα. Σὲ κάθε κίνησή τους, τὰ γέλια τοὺς ἀγγίζαν μέ-σα στὴ μικροσκοπικὴ κουζίνα. Γελούσαν τότε σὰν μικρὰ παιδιὰ, ὅπως γελούσαν καὶ κάθε φορὰ πρὸς τὴν ἀνδοκίαν ἀδελφότητά. Κά-θε τόσο ὅμως ἡ "Ελσα τὸν ἔπει-νούσε:

— Μπράβο! Τὸ κατάρφες κι' αὐτό. Κι' ἔπειτα λές πὺς δὲν ἔ-ρεις ἀπὸ μαγειρική. Εἶσαι ἐξοτε-ρι.

— Μήπως κι' ἐσύ; τῆς ἀντα-πέδισε τὸ φιλοφρόνημα. Θάλεγε κανεὶς πὺς ἔχεις σπουδάζει.

"Εστρώσαν ἔπειτα τὸ τραπέζι μαζὶ, πάλι μὲ γέλια καὶ ξεκαρδι-σματα. Στὶς ἐνδοκίαισι ἦταν ὁ-λα ἔτοιμα.

— Τώρα νὰ ντυθῶ, εἶπε ἡ "Ελ-σα σοφάρα.

Τὴν κύτταξε μὲ ἀπορία.

— Νὰ ντυθῇ; Ντυμένη δὲν εἶ-σαι; "Εγὼ θὰ βγάλω τίς πτυχί-μες μου.

Κι' ἐγὼ; φώναξε ἡ κοπέλλα. Πὺς νὰ παρουσιάσῃ τοὺς δικούς σου; "Ετσι:

"Ἦταν ὁμορφὴ σὰν κούκλα μὲ τὸ καστανὸ φόρεμά τῆς, πὺς ταί-ριαζε στὰ καστανοχρυσὰ μαλλιά τῆς. Τὸ ἀπλὸ τὸ σχῆμα, ἀνὰ-δείκνυε τὸ λυγρὸ τῆς κορμί.

— Νὰ μὴν ἀλλάξῃ, τῆς εἶπε παρακλητικὰ. Εἶσαι πολὺ ὁμορφὴ ἔτσι.

"Η μικρὴ γούρλωνε τὰ μάτια τῆς κι' ἦταν ὅλο ἐπιφροσύνη:

— Τί ὁμορφα!... Μαμά... κύτ-τα τὸ κρεβάτι... Κύττα τίς πο-λυθρόνες... "Αιέ, οἱ λάμπες!

"Η "Ελσα διασκεδάζε μὲ τὸ θαυμασμό τῆς μικρῆς, ὁ Ντίνος ὅμως ἐνοίκως τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται.

— "Ῥατῖο εἶναι τὸ διαμερισμα-τάκι σου; εἶπε ὁ "Αριστος, κά-πως ἐπιφωλακτικά.

— Πέστε μὰς τὴ γνώμη σας... εἶπε ἡ "Ελσα, ὅχι ἐπειδὴ τὴν ἐν-διέφερε πραγματικὰ ἡ γνώμη τοῦ ζωγράφου γι' αὐτὸ τὸ διαμέρι-σμα, ὅπου ἔμενε προσωρινά, ἀλ-λά γιὰ νὰ τὸν κολακέυσῃ.

— "Ῥατῖο εἶναι... ἀλλὰ τοῦ λείπει κάποια προσωπικὴ νότα ἀ-κόμα... Νὰ μὴ σοὺ κακοφανῇ, "Ελ-σα... Μὲ καταλαβαίνεις; Τὰ σπῆ-τια, τὴν ἀρχή, εἶναι οὐδέτερα. Λίγο-λίγο, ὅταν τὰ κατοικήσουν ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα ἀγαπημέ-νοι ἄνθρωποι, παίρνουν ψυχὴ. Τὸ δικὸ σας δὲν πῆρε ἀκόμα ψυχὴ...

"Εννοία σου, ὅμως, νυφούλα μου... Μόλις γίνῃ τὸ χέρι μου καλὰ, θὰ σοὺ ζωγραφίσω ἐγὼ μερικὰ πράγ-ματα, πὺς θὰ κάνουν τοὺς γυ-μνοὺς τοίχους νὰ μιλήσουν. "Ε,

— Τέλος πάντων, μίλησε μὰς... — Κι' ἐνῶ ὁ μύσταξ προέκυψε καὶ ἐκτραπέζατο κι' ἐνῶ ἐκωλύετο νὰ-χελῶς ἡ ἐξηγούμενος ἀπὸ τὰς πνοὰς τῶν ξεφύρων καὶ τῶν ἀνέ-μων, τὸ συνέδριον τῶν παρανομῶν μελετοῦσε σχέδια πονηρὰ, ἀνέρα καὶ δέσφα, οἰκτρά καὶ θηλυπρε-πή!

— Ποῖο συνέδριο;

— Τὸ συνέδριον, τῆς συμμορίας, πὺς βούλεται ν' ἀφανίσῃ πᾶν ἄνθρω-πὸν καὶ νὰ ἐπιδόξῃ τὴν γυ-ναικοκρατίαν!

— Τί σοὺ ἔκαναν, λοιπὸν, οἱ πα-ράνομοι;

— Κατ' ἀρχὴν παράνομον ψυχο-λογικὸν πόλεμον!

— Δηλαδή;

— Μ' ἔκαλουν διὰ γυμνασὶν συγ-θημάτων ν' ἀποκόψω τὸν μύστακα.

— Κι' ἐσύ τι ἔκανες;

— "Υφωνα τὴν ράδιον σὰν ἄλλας Μωῦσης καὶ ἡ ράδιον θὰ ἐθαυμα-τοῦργε εἰς τὰς κεφαλὰς των, ἐὰν δὲν μὲ συνεκράτουν ἐγκαίρως... Δια-μαρτύρομαι ἐντόνως, κύριε πρό-εδρε! Δὲν εἶναι νεολαία αὕτη... Εἶ-ναι ἀπρεπὲς νὰ περιφρονῶται εἰς τοὺς δρόμους ἄνδρες μὲ γυμνὸν τὸ ἄνω χεῖλος!

— Αὐτὸ εἶναι δικαίωμά τους!

— Δὲν εἶναι ὅμως δικαίωμα των νὰ μὲ συλλαμβάνουν καὶ νὰ μὲ ἀποκόψουν διαιῶς τὸν ιστορικὸν μου μύστακα!

— Σὺ ὅμως ἔκαναν τέτοιο πράγμα;

— Βεβαίως! Οἱ σημερινὸι νεοὶ εἶναι διαστρεβλωτὰ τῆς ἱστορίας. Φοβούμεθα ὅτι θ' ἀποκόψουν καὶ τοῦ Κρατιστάκη τὸν μύστακα διὰ νὰ

— Μὰ, φυσικά!... εἶπε ὁ ζω-γράφος. "Ἀσε πρώτα νὰ βγάλουν τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸ γύψο, νὰ δῶ ἂν θὰ μπορῶ νὰ τὸ χρησιμο-ποιήσω...

— Κόψε του... Νὰ ζήσετε. "Ο Θεὸς νὰ σας χαρίξῃ εὐτυχισμένους ἡμέρας καὶ ἀγάπην. Νάσαστε ὡς τὰ βαθεῖα σας γερατειὰ ἀγαπημέ-νοι κι' εὐτυχισμένοι ὅπως σήμε-ρα.

— "Ῥατῖα εὐχή! φώναξε ὁ "Α-ριστος Ταρσέας, μὲ τὴ βοήθεια

οἱ γένηται...

οἱ γένηται...

οἱ γένηται...

πραγματικότητα. Σὲ κάθε κίνησή τους, τὰ γέλια τοὺς ἀγγίζαν μέ-σα στὴ μικροσκοπικὴ κουζίνα. Γελούσαν τότε σὰν μικρὰ παιδιὰ, ὅπως γελούσαν καὶ κάθε φορὰ πρὸς τὴν ἀνδοκίαν ἀδελφότητά. Κά-θε τόσο ὅμως ἡ "Ελσα τὸν ἔπει-νούσε:

— Μπράβο! Τὸ κατάρφες κι' αὐτό. Κι' ἔπειτα λές πὺς δὲν ἔ-ρεις ἀπὸ μαγειρική. Εἶσαι ἐξοτε-ρι.

— Μήπως κι' ἐσύ; τῆς ἀντα-πέδισε τὸ φιλοφρόνημα. Θάλεγε κανεὶς πὺς ἔχεις σπουδάζει.

"Εστρώσαν ἔπειτα τὸ τραπέζι μαζὶ, πάλι μὲ γέλια καὶ ξεκαρδι-σματα. Στὶς ἐνδοκίαισι ἦταν ὁ-λα ἔτοιμα.

— Τώρα νὰ ντυθῶ, εἶπε ἡ "Ελ-σα σοφάρα.

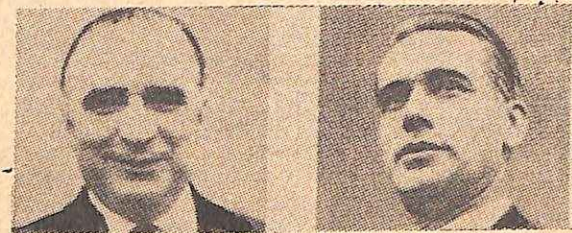
Τὴν κύτταξε μὲ ἀπορία.

— Νὰ ντυθῇ; Ντυμένη δὲν εἶ-σαι; "Εγὼ θὰ βγάλω τίς πτυχί-μες μου.

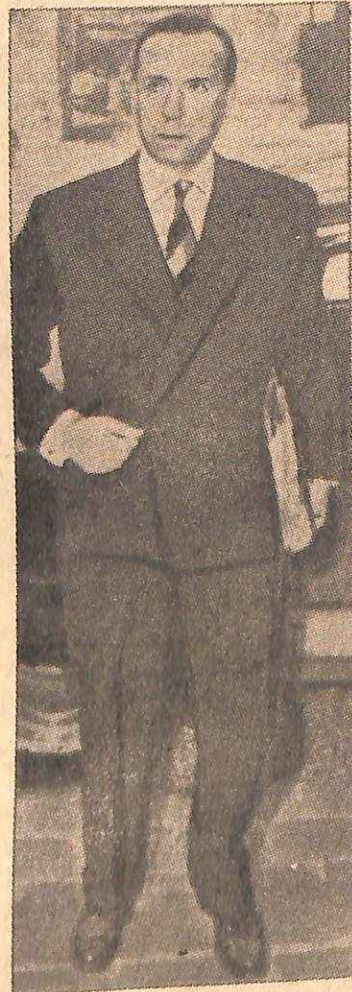
Κι' ἐγὼ; φώναξε ἡ κοπέλλα. Πὺς νὰ παρουσιάσῃ τοὺς δικούς σου; "Ετσι:

Ο Πρόεδρος Ντε Γκώλ χαιρετάει από το προσωπικό του αυτοκίνητο: «Οράματα και μέλλον...»

Ο Προβουλευτής Πομπιντού και ο Πρόεδρος της Βουλής Σαρμπάν-Ντελμάς: Έκτελεσται της πολιτικής του Ντε Γκώλ...

Ο πρώην πρωθυπουργός Ντεμπερ: Ο πιθανός συνεχιστής της Ντεγκωλικής πολιτικής.

ΣΤΑ ΑΔΥΤΑ ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΝΤΕ ΓΚΩΛ

κή πολιτική βλέπει μια Εύρωπη από τον Ατλαντικό μέχρι τα Ουράλια, μια Εύρωπη, που η σύγκρουση Μόσχας και Πεκίνου της δίνει σοβαρό περιεχόμενο. Το όραμα αυτό του Ντε Γκώλ δεν είναι ένα καινούργιο φαινόμενο...

Όταν ο Κρουσσεφ πήγε στο Παρίσι, σαν επίσημος προσκεκλημένος, ο Ντε Γκώλ του είπε: «Εσείς οι Ρώσοι δεν καταλάβατε ακόμα, ότι είμαστε Ευρωπαίοι. Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάτε ποτέ. Άλλωστε, σε λίγο, θα σας το θυμίσουν τα γεγονότα».

αγανάκτηση ώρισμένων αμερικανικών κύκλων. Η Γαλλία πρότεινε — ενώ ο πόλεμος μαίνεται και το καθεστώς του Ντιέμ βυθίζεται ολο και περισσότερο σ' ένα τραγικό αδιέξοδο — την ένωση του Βορείου και Νοτίου Βιετνάμ και την ουδετεροποίησή τους...

Η γαλλική άποψη είναι, βέβαια, πολύ τολμηρή και οι αντιδράσεις, που προκάλεσε είναι, μέχρις ενός σημείου, δικαιολογημένες. Δικαιολογημένες, βέβαια, για την ώρα...

Αποτελεί όμως την πρώτη σοβαρή ένδειξη — μια ένδειξη τεράστιας σημασίας — ότι οι παλιές φόρμουλες και τα παλιά σχήματα, στην εξωτερική πολιτική, έσπασαν.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ «ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ»

Η Γαλλία στρέφεται με αποφασιστικότητα προς τον «Τρίτο Κόσμο», προς την απέραντη μάζα των υπανάπτυκτων, προς τα καινούργια κράτη, που μόλις έσπασαν τα δεσμά της αποικιοκρατίας.

Με την ανεξαρτησία και της

ΓΑΛΛΙΑ: ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ

Ο Πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών Κέννεντυ: Αντιθέσεις με τον Ντε Γκώλ...

Τα «γεγονότα — ή Σοβιετοκινεζική ανοιχτή ρήξη — ήρθαν, λίγο αργότερα...

Ενάντιον αιόνα πιο πριν, ο Ναπολέων είχε προφητεύσει: «Όταν θα ξυπνήση η Κίνα, ο κόσμος θα τρέμει».

Πέρα όμως από το δράμα αυτό του Ντε Γκώλ — που μέχρι τώρα ήταν μόνο δράμα και σήμερα αρχίζει να γίνεται πολιτική πραγματικότητα — στην τελευταία περίοδο, εκεί στα άδυτα των Ήλυσίων, άρχισε να προγραμματίζεται, παράλληλα, και μια πολιτική σε παγκόσμια κλίμακα.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΟΣΗ

Η πρώτη της ένδειξη — που έσκαψε σε βούβα — ήταν η δηλώσι του Γάλλου υπουργού Πληροφοριών για το Βιετνάμ, μια δήλωση, που προκάλεσε τη ζωηρή

Αλγερίας, η Γαλλία απηλλόγη — θα λέγαμε μάλιστα λυτρώθηκε — από τους αποικιακούς πολέμους. Αμέσως, μπροστά της ανοίγονταν άποφασιστικές προοπτικές.

Οι αραβικές χώρες, που με φανατισμό την πολεμούσαν προηγουμένως — λόγω της Αλγερίας — άρχισαν να βλέπουν, αν όχι με ενθουσιασμό, πάντως με ικανοποίηση την επιστροφή της γαλλικής πολιτικής στη Μεσόγειο και στη Μέση Ανατολή.

Ο Ντε Γκώλ βεβαίωσε με επιμονή, ότι τα ουδετερόφιλα πειράματα των αραβικών ή και άλλων χωρών, δεν τα έβλεπε σε μια απόδειξη φιλοκομμουνιστικών τάσεων.

Η επίσκεψη του Χουσεϊν της Ιορδανίας στο Παρίσι συμβολίζει τη φιλία της αραβικής Ανατολής προς τη Γαλλία. Θα ακολουθήσουν οι άρχηγοι του Λιβάνου...

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

νου, της Συρίας και του Ιράκ. Πέρα άλλωστε από τον αραβικό κόσμο, ολόκληρη το Ισλάμ ξανασηκώνει τις σχέσεις του με τη Γαλλία. Το ταξίδι του Ντε Γκώλ στην Τεχεράνη είναι μια άκρη απόδειξη. Για πρώτη φορά ένας Γάλλος Πρόεδρος θα έχει την ευκαιρία να απευθύνει ένα μήνυμα προς όλη την Ανατολή από την πανάρχαια πρωτεύουσα της Περσίας.

Άλλωστε και το ταξίδι του Ντε Γκώλ στην Αθήνα, ήταν το πρώτο βήμα — το πρώτο αποφασιστικό βήμα — για την καινούργια παρουσία της Γαλλίας στη Μεσόγειο.

Η γαλλόφωνη Αφρική, αφού ξεπέρασε μια κρίση αναπτύξεως, στρέφεται προς τη Γαλλία, που άλλωστε με γενναίωση της προσέφερε την ανεξαρτησία...

Άλλα και η Ασία αποτελεί τμήμα της νέας πολιτικής της Γαλλίας. Για πρώτη φορά, ο πρεσβευτής της Εθνικιστικής Κίνας έγινε δεκτός από τον Ντε Γκώλ. Μία γαλλική οικονομική αποστολή, είναι έτοιμη να επισκεφθεί επίσημως το Πεκίνο...

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΑΝΑΠΤΥΚΤΩΝ

Όλες αυτές οι πρωτοβουλίες

Γαλλίας — πολιτικής και οικονομικής φύσεως — προς τον «Τρίτο Κόσμο» έρχονται στην κατάλληλη στιγμή και η απήχησή τους είναι βαθύτατη.

«ΑΓΓΛΟΣΑΣΩΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ»

Οι πρωτοβουλίες του Ντε Γκώλ προκαλούν αναμείβοντα το θόρυβο και τις αντιδράσεις των Βρετανών και συχνά την αγανάκτηση των Αμερικανών. Καί, αναμείβοντα, η καινούργια αυτόνομη γαλλική πολιτική, έχει πολλά αδύνατα σημεία... Κυρίως αποτελεί, μέχρις ενός σημείου μια «διάσπαση» των συμμαχικών θέσεων της Δύσεως, που ουσιαστικά σημαίνει, ότι το Παρίσι δεν αναγνωρίζει απόλυτα στις Ήνωμένες Πολιτείες τη μοναδική ηγεσία του δυτικού κόσμου.

Αυτό, βέβαια, θα ήταν επικίνδυνο σε περίοδο ψυχρού πολέμου, όταν το μέτωπο της Δύσεως θα έπρεπε να είναι και να φαίνεται απόλυτα ενωμένο.

Άλλα ακριβώς ο διεθνής κατευνασμός επιτρέπει σήμερα ώριμες πρωτοβουλίες, που μπορεί ν' αποδειχθούν εξαιρετικά γόνιμες.

Στις Ήνωμένες Πολιτείες, πάντως, μετά τη δήλωσή της Γαλλίας

Μία χαρακτηριστική αμερικανική γελοιογραφία: Ο Ντε Γκώλ με στολή Ναπολέοντος λανσάρι τη νέα πολιτική του, ενώ τον ακολουθεί ο Μάο Τσέ-Τουνγκ. Οι τρεις «Μεγάλοι» — Κέννεντυ, Κρουσσεφ, Μακμίλλαν — παρακολουθούν τη νέα πορεία...

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΔΥΣΙ

παρακολουθούνται με ζωηρή προσοχή από τον «Τρίτο Κόσμο». Ένα από τα μεγαλύτερα, τα δραματικά προβλήματα όλου αυτού του κόσμου είναι η τύχη των μαζών, που πεινούν και υποφέρουν.

Μέχρι σήμερα, ο «μύθος» του κομμουνισμού, αντικαθέρχεται στα μάτια του «Τρίτου Κόσμου» ένα είδος παραδείσου.

Οι Ήνωμένες Πολιτείες, παρά τη γενναίωση πολιτική τους, παρά τις θέσεις τους για τον «Τρίτο Κόσμο», γεγονός είναι, ότι δε μπόρεσαν να κερδίσουν τις καρδιές αυτών των λαών.

Οι Ρώσοι, έπειτα από έντυπες και κεραυνόβλες επιτυχίες στα καινούργια υπανάπτυκτα κράτη, άρχισαν να βρίσκουν πολλά εμπόδια και τώρα βρίσκονται σε στασιμότητα, αν όχι σε υποχώρησι.

Γι' αυτό, οι πρωτοβουλίες της

για το Βιετνάμ — οι Αμερικανοί βοήθην το Νότιο Βιετνάμ με ένα εκατομμύριο δολάρια την ημέρα — τα πνεύματα είναι πολύ εξημένα εναντίον της.

Μπορούμε να υπερασπίσουμε τον εαυτό μας από τους εχθρούς μας, αλλά ο Θεός να μας φυλάει από τους φίλους μας, σαν τον Ντε Γκώλ.

Το σχόλιο αυτό έρχεται σε λάτ-μοτίβ σε πολλούς αμερικανικούς κύκλους...

ΞΕΠΕΡΑΣΜΕΝΕΣ ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

Πολλοί Αμερικανοί θάβουν να θυμούνται με νοσταλγία την τετάρτη Γαλλική Δημοκρατία — πριν από τον Ντε Γκώλ — που την κατηγορούσαν τότε, πολύ σωστά, για την ασυναρτησία της, την «αηθροσύνη» της, τις οικονομικές της κρίσεις, την αδύνα-

μία της να λύση το αποικιακό πρόβλημα.

Τώρα οι ίδιοι κύκλοι τονίζουν με φανερό ικανοποίησι, ότι οι Γάλλοι διανοούμενοι είναι εναντίον του Ντε Γκώλ και της πολιτικής τους, ότι υπάρχει ζωηρή αγανάκτησι στις αγροτικές περιοχές, και ότι «οι ημέρες του Ντε Γκώλ είναι μετρημένες».

ΜΙΑ ΣΩΣΤΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙ

Πέρα, βέβαια, από αυτές τις αντιθέσεις, υπάρχει και ο σεβασμός προς τη σημερινή Γαλλία και, σε ώριμους, που ξέρουν να βλέπουν βαθύτερα — όπως ο Λιπμαν — υπάρχει και η άποψη, ότι «η σημερινή γαλλική πολιτική, σε πολλά σημεία, είναι απόλυτα σωστή».

Η Γαλλία, τονίζουν, πλήρωσε στο άκραιο τα χρέη της. Το κοι-

νωνικό της επίπεδο έκανε ένα άλμα προς τα πάνω.

Σήμερα, όλοι την υπολογίζουν, έστω και αν αγανακτούν μαζί της.

Πολλοί σκέπτονται ίσως, ότι, αν «ήνυχ» ο Ντε Γκώλ, όλα «θα φτιάχονταν», δηλαδή όλοι θα δέχονταν ανεπιφύλακτα την ηγεσία της Αμερικής στο δυτικό κόσμο...

Άλλα η κοινή γνώμη, στο σύνολό της, βλέπει τη Γαλλία με τα καλύτερα αισθήματα, έστω κι αν πάντοτε δεν την καταλαβαίνει.

Γιατί η γενναίωση των Αμερικανών είναι μεγάλη. Και γιατί ο Ντε Γκώλ, με όλες τις υπερβολές του και — καμιά φορά — και τις αδεξιότητες, είναι βέβαιος μέσα τους, πως αγωνίζεται για ολόκληρη τη Δύση, για μια Δύση με τελείως καινούργιο πρόσωπο.

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΑΡΑΒΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Οι Άραβες διηγούνται τον ακόλουθο μύθο: Καποτε, ο Σάιμης, εμφανίστηκε σ' έναν άνθρωπο για να του αναγγείλει τον επερχόμενο θάνατό του.

Μπορώ όμως — προσέθεσε — να σε σώσω, και τούτο γιατί τρεις τρούπους: Αν σκοτώσω τον ύπνερή σου, αν δώσεις τη γυναίκα σου ή αν πης «αί» αυτό το χροαί.

— Πώς είναι δυνατόν να σκοτώσω τον πιστό μου υπηρέτη;

— Αποχρίθηκε ο άνθρωπος. Και τότε να σκοτώσω την αγαπημένη μου γυναίκα, δεν το κάνω... Λοιπόν, θα πω το χροαί, κι' ας με συγχωρήσει ο Άλλος!

Μόλις όμως ήπιε το χροαί, άθεσε, έχασε τη συναισθησι των πράξεών του, έδειξε τη γυναίκα του και σκότωσε τον υπηρέτη του.

Ο αποχωρών πρωθυπουργός της Γερμανίας Άντενάουερ (αριστερά), ο νέος πρωθυπουργός Έσχαρτ (μέσον) και ο υπουργός των Εξωτερικών Σράιντερ: Με διάφορες αποχωρήσεις συμφωνούν με τη γαλλική πολιτική...

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

(στὸν ἀρραβώνα, στὸν ἔρωτα, στὸ γάμο)

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΜΟ

ΕΙΝΑΙ ένα πρόβλημα γεμάτο αγκάθια, πού δεν ξέρει κανείς πώς να το πιάσει και από πού ν' αρχίσει να το εξετάζει. Στην Αμερική, όπως και σ' άλλες χώρες με πραγματικά σύγχρονους πολιτισμούς και με ξεκαθαρισμένες ιδέες, το θέμα έχει καταλήξει να εξετάζεται σχεδόν αποκλειστικά από επιστημονικής πλευράς. Ο περίφημος δόκτωρ Κοχ επέχειρσε να διδάξει στους φοιτητές ότι «κάθε εγκράτεια είναι επιβλαβής, ενώ η σεξουαλική ελευθερία απαλλάσσει τους νέους από διάφορες ψυχώσεις και οδηγεί σε γάμους πιο εύτυχους και διαρκείς. Οι «συντηρητικοί» όμως εκφράζουν την άποψη ότι, αντίθετα, η εγκράτεια βοηθάει τους νέους να ανυψωθούν πνευματικά και συντελεί αργότερα σ' ένα γάμο χτισμένο σε πιο δυνατές βάσεις.

Αυτές είναι οι δύο επικρατέστερες απόψεις των Αμερικανών επιστημόνων, μα έμεις δεν πρόκειται ν' ασχοληθούμε μ' αυτές. Θα παρατηρήσουμε μόνο ότι στις χώρες έδρες, πού το πρόβλημα της «ερωτικής ζωής» πριν από το γάμο» έχει περισσότερο στην επιστημονική εξέτασή του, η άτομική, και γενικότερα η κοινωνική του άποψη, έχει σχεδόν ξεπεραστεί. Δεν εξετάζεται δηλαδή πια αν «είναι σωστό» ή αν «δεν είναι σωστό» σύμφωνα με τους κοινωνικούς κανόνες, αλλά αν «πρέπει» ή αν «δεν πρέπει» ανάλογα με τα επιστημονικά πορίσματα. Και κάτι άλλο ακόμη. Οι έρευνες αυτές, είτε θετικές, είτε αρνητικές στα συμπεράσματά τους, αφορούν εξ ίσου και με τον ίδιο τρόπο και τα δύο φύλα, χωρίς εξαιρέσεις και χωρίς διαχωρισμούς, με απόλυτη ισότητα.

Για μας όμως, δηλαδή για το περιβάλλον της δικής μας χώρας, το πρόβλημα βρίσκεται αλτο από την αρχή του. Εδώ εξακολουθεί να είναι άτομικό και παραδόσεις, προλήψεις, νοοτροπίες, δημιουργεί δράματα, αυτοκτονίες, και έγκλημα και όπως είναι έπομένο αφορά μόνο τη γυναίκα, η μάλλον την ανύπαντρη κοπέλλα.

Ο άντρας έχει το αναφαίρετο δικαίωμα να «ζητήσει τη ζωή» πριν απ' το γάμο». Θα φαινόταν μάλιστα περίεργο και ύποπτο, αν δεν τη ζούσε! Για τη γυναίκα κάτι τέτοια δικαιώματα θεωρούνται ακατανόητα, τερατώδη. Αυτή έχει χρέος να περιμένει εκείνον, πού θα την οδηγήσει στην εκκλησία. Έτσι κι αν θα χρειαστεί γι' αυτό να περιμένει χρόνια ή έστω κι' αν «έκείνος» δε θα φτάσει ποτέ.

Για να δούμε, όμως, τί σκέψεις και τί ιδέες έχουν πάνω σ' αυτό το θέμα οι νέοι και οι κοπέλλες της σύγχρονης γενιάς;

ΔΥΟ ΜΕΤΡΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΣΤΑΘΜΑ

Και νά ο πρώτος σημερινός συνουμιλητής μας: Λέγεται Παύλος Ανδρεάδης, 21 χρόνων, σπουδαστής, πρόθυμος — όπως λέει — να «βυθιστεί» τον εαυτό του να «αναπτύξει» τα πράγματα, δ-και ν' αναπτύξει τα βλέπει και τα αισθάνεται. «Ας τον ακούσουμε:

— Το θέμα της ερωτικής ζωής της γυναίκας, για τη χώρα μας τουλάχιστον, εξακολουθεί να παρουσιάζεται πολύ πε-

ρισσότερο σοβαρό απ' όσο θα έπρεπε να είναι. Δε μιλά για τους ανθρώπους, πού κατοικούν στα χωριά και γενικά στην επαρχία και όπου τα ήθη, τα έθιμα, οι νοοτροπίες, όπως άλλωστε και οι συνθήκες της ζωής, έχουν μείνει πολλά χρόνια πίσω και επομένως δε μπορούμε να τους απαιτήσουμε «σύγχρονες ιδέες» πάνω σ' αυτά τα ζητήματα. Εγώ μιλά για τους ανθρώπους πού ζουν στις μεγάλες πόλεις, πού έρχονται σε καθημερινή επαφή με το σύγχρονο πολιτισμό, με τις μοντέρνες ιδέες με τις πνοές της καινούργιας νοοτροπίας, πού έρχονται από τις έξω-νες χώρες. Και όμως, παρ' όλ' αυτά, κατά βάθος, δεν αλλάζουν. Μπορείτε να συναντήσετε και να συζητήσετε με εκατοντάδες νέους, πού θα σας απαντήσουν χωρίς δισταγμό πώς αναγνωρίζουν στη γυναίκα το δικαίωμα να «ζητήσει» ερωτικά, πριν από το γάμο. Και, μάλιστα, οι περισσότεροι απ' αυτούς, στη θεωρία δε πιστεύουν αυτό πού λένε, δηλαδή με τη λογική τους το βρίσκουν σωστό και δίκαιο. Όταν όμως, πρόκειται για τον εαυτό τους, δηλαδή για τη γυναίκα πού θα παντρευτούν, τότε τα πράγματα αλλάζουν. Με άλλα λόγια μεταχειρίζονται, χωρίς σχεδόν να το καταλάβουν, δύο μέτρα και δύο σταθμά. Ένα για τις νεότερες, θεωρητικές κρίσεις τους και ένα για τις άτομικές.

— Και οι προσωπικές σας κρίσεις ποιές είναι; τον ρωτάμε.

— Το δυσκολότερο είναι να κρίνι κανείς αντικειμενικά τον εαυτό του. Γιατί ίσως και σ' εμένα να συμβαίνει αυτό πού συμβαίνει και στους άλλους, χωρίς να το καταλάβαίνω. Θέλω να πώ ότι αυτή τη στιγμή, πού σας μιλά, είμαι σχεδόν σίγουρος πώς το παρελθόν της κοπέλλας, πού θα παντρευτώ κάποτε, δε θα πρέπει να με ενδιαφέρει, έφ' όσον, τουλάχιστον θεωρητικά,

έχω την πεποίθηση πώς οι γυναίκες έχουν κι' αυτές τα δικαιώματά τους στὸν έρωτα. Μα παρ' όλα αυτά, μου είναι άσυτά να προβλέψω τις αντιδράσεις μου, όταν θα φτάσει η στιγμή. Ίσως και στη δική μου νοοτροπία να υπάρχουν βαθειά ριζωμένες εκείνες οι παλιές ιδέες, πού η λογική μου τις αρνείται. Ξέρω, όμως, πώς όταν θα συζητήσουν, θα είναι ικανές να καταπνίξουν τη λογική και το έρωτα, γιατί έχω προσέξει ότι συμβαίνει σε πολλούς αυτό.

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ ΕΠΟΧΗ

Και τώρα ας ακούσουμε τί έ-χουν να πουν οι άμεσως ενδιαφερόμενες.

Η Άγγελα Σ., είναι μία φοιτήτρια 20 χρόνων, ξανθεία, κομψή με πολύ μοντέρνα εμφάνιση.

— Η σημερινή εποχή — μας λέει — είναι μία εποχή φοβερά δύσκολη για μας τις κοπέλλες. Νομίζω πώς είναι πιο δύσκολη από κάθε άλλη. Έσείς μπορείτε να παραξευτεθείτε γι' αυτό, πού σας λέω. «Μα η σημερινή εποχή, θα σκεφτήτε, έδωσε στις κοπέλλες τόσες ελευθερίες, πού δεν είχαν άλλοτε, τόσες ευκαιρίες να χαρούν τη ζωή!» Κι' εγώ, λοιπόν, σας λέω πώς ακριβώς αυτές οι «ελευθερίες» κι' αυτές οι «ευκαιρίες» αποτελούν το δράμα μας. Σούμε πιο ελεύθερα, έρχομαστε σ' επαφή με τους νέους στα σχολεία, στα γραφεία, παντού και ό-πως είναι φυσικό οι αισθηματικοί δεσμοί αναπτύσσονται πιο εύκολα. Και τώρα, μη φανταστήτε πώς έ-μεις οι κοπέλλες ή τουλάχιστον οι περισσότερες από μας, βιαζόμαστε να γνωρίσουμε πέρα για πέρα τον έρωτα. Κι' αυτό, γιατί βρίσκουμε τη δύναμη να υποτάξουμε τις περι-εργειές μας. Έδώ είναι, όμως, πού έπεμβαίνουν οι άντρες και προσπα-θούν με κάθε τρόπο να μας κάνουν

να υποχωρήσουμε. Μας αναπτύσσουν με ευχλωττία τις μοντέρνες θεωρί-ες τους, μας υπενθυμίζουν πώς «μία κοπέλλα του καιρού μας» δεν πρέπει να έχη τέτοιους δισταγμούς και άλλα παρόμοια. Και όλ' αυτά μέχρι να πετύχουν το σκοπό τους και ύ-στερα... Θυμάστε τί έπαθε η Έλεν-θερία, εκείνη η κοπέλλα, πού για ν' ακούση «τη φωνή της καρδιάς της», όπως λένε οι ρομαντικοί, έκαμε τον αδελφό της δολοφόνο κι' εκείνη έ-χασε τη ζωή της;

— Έσείς, λοιπόν, τί νομίζετε πώς πρέπει να κάνουν οι κοπέλλες; — Να κρατούν γερά, όσο περισ-σότερο μπορούν και να μην ξεχνούν πώς σε μία κοινωνία σαν τη δική μας, δεν υπάρχει οίκτος για μία «παραστρατημένη». Ίσως σε μία-δύο γενιές τα πράγματα ν' αλλά-ξουν, μα για την ώρα βασιλεύει η αυστηρότητα.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ

Ο Φώτης Ταμπάκης, ένας φοιτή-της 22 χρόνων, μας είπε:

— Προσωπικά, έχω την εντύπωσι-ότι ώριμες νοοτροπίες, δε θα έ-πρεπε να υπάρχουν πιά. Έγώ του-λάχιστον έχω κατορθώσει να περά-σω από πάνω τους. Στη γυναίκα μ' ενδιαφέρει η ψυχική αγνότητα, εκεί-νη πού εξασφαλίζει την πραγματική ήθικη. Γι' αυτό δεν αποκλείεται, μία κοπέλλα πού φτάνει στο γάμο, ύστερ' από ένα ή δύο παραστρατή-ματα, να είναι πολύ πιο αγνή από την άλλη, πού κατορθώσει να μεί-νη άψογη, από ψυχρό υπολογισμό. Γι' αυτό εγώ, την κοπέλλα πού θα παντρευτώ, κάποτε, δεν πρόκειται ποτέ να τη ρωτήσω για το παρελ-θόν της, μα θα την κρίνω από τις πράξεις της και από τη συμπεριφο-ρά της, πού θα εκφράζουν την ψυ-χή της και τον εσωτερικό κόσμο της, γιατί αυτός είναι, πού έχει την αληθινή αξία. Και νομίζω πώς έτσι θα πρέπει να κάνουν και όλοι οι άλ-λοι νέοι της γενιάς μου, για να αποδείξουμε πώς έχουμε επίτελους απαλλαγεί από τις νοοτροπίες του παρελθόντος και πώς έχουμε το θάρ-ρος ν' αντιμετωπίσουμε τη ζωή, ό-πως είναι πραγματικά.

Και όλ' αυτά μού τα είπε μ' έ-να ύφος γεμάτο σιγουριά. Άραγε νά τα πιστεύει ειλικρινά;

ΜΗ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ

Σαν άνοιξη σ' αυτό το ερωτημα-τικό έρχεται η άπάντησι της Σού-λας Κ.

— Ασφαλώς στο διάστημα της έρευνάς σας, θα συναντήσατε πολ-λούς νέους, πού θα σας είπαν πώς δε δίνουν καμιά σημασία στο «πα-ρελθόν της κοπέλλας, πού θα παν-τρευτούν». Μά δεν πρέπει να τους πιστεύετε. Το λένε για να κάνουν τους μοντέρνους. Πολλοί λίγοι εί-ναι εκείνοι, πού το πιστεύουν πραγ-ματικά. Αυτοί, πού βγαίνουν έξω από την Έλλάδα για σπουδές ή για εργασία, πού ζουν σ' άλλες χώρες, πού εγκλιματίζονται σ' αυτές, υπο-νοοτροπία. Μα αυτοί πού μένουν έ-δώ είναι όλοι οι ίδιοι. Έχουν τις ιδέες του πατέρα τους και του παπ-πού τους κι' ας προσπαθούν να το θούν. Είναι μάλιστα χειρότε-

— Τί θέλετε να πείτε; — Θέλω να πώ ότι πριν από με-ρικές δεκαετίες ένας άντρας δίστα-ζε να «εξέστη» μία κοπέλλα, ενώ πολλοί από τους σημερινούς νέους, δε διστάζουν καθόλου κι' ύστερα βρίσκουν ολότελο φυσικό να την έγ-καταλείψουν. Όταν, όμως, αυτοί οι ίδιοι πρόκειται να παντρευτούν, πιά-ζουν τους την άψογη, την αγνή.

Αυτά λένε οι κοπέλλες και οι νέ-οι δίνοντας την εντύπωσι με τις ά-παντήσεις τους πώς τα πράγματα πάνω σ' αυτό το θέμα είναι δύσκο-λα και ότι μένει πάντα ένα πρό-βλημα, πού δε μπορεί βέβαια να λυθί από τη σελίδα μας. Γι' αυ-τό, μία άλλη φορά θα το αντιμε-τωπίσουμε από άλλη σκοπιά, παίρ-νοντας γνώμες πιο υπεύθυνες.

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

Η ΑΝΑΠΑΥΣΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΒΤΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ : Ζενεβιέβ
ΖΑΚΕΛΙΝ ΠΟΡΦΑ : Μητέρα της
ΡΟΜΠΕΡ ΟΥΣΣΙΕΝ : Ρενώ
ΜΑΖΑ ΜΕΡΙΑ : Ραφαέλα
ΖΑΝ-ΜΑΡΚ ΜΠΟΥΡΥ : Πιέρ
ΤΖΕΝΙΣ ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ : Κατόδ

Ένα φιλμ πού ο POZE BANTIM γύρισε βάσει του περιφήμου μυθιστορήματος της ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΡΟΣΦΟΡ

5ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

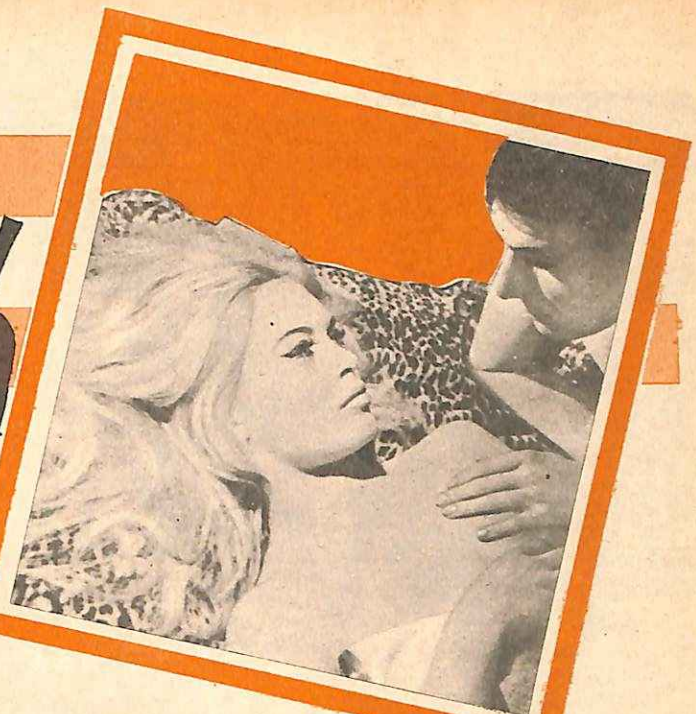
Η Ζενεβιέβ, μία νέα φρόνημη και λογική, ηγαίνει στη Ντιζόν για να παραλάβει την κλη-ρονομιά, πού της άφησε μία πλούσια θεία της. Στο ξενοδοχείο μπαίνει κατά λάθος στο δω-μάτιο κάποιου αγνώστου και τον βρίσκει ανά-σθητο στο κρεβάτι του. Έχει πάρει μία μεγά-λη ποσότητα από ύπνωτικά χάπια μα η εγκα-ρη επέμβασι της τού σώζει τη ζωή. Τόν επα-σκέπεται στο νοσοκομείο. Φεύγουν μαζί και τελικά γαρίζουν με το ίδιο τραίνο στο Παρίσι.

Μη θέλοντας ν' αφήσει τον Ρενώ μόνο, χω-ρίς ταυτότητα, χωρίς κανένα σκοπό στη ζωή και πού παντός χωρίς χρήματα η Ζενεβιέβ ά-ποφασίζει να τον φιλοξενήσει για λίγο στο δια-μέριό της. Για χάρη του άρνείται να δεχτή τη μητέρα της, να βγί με τον αρραβωνιαστικό της και άραδιάζει ένα σωρό ψέματα και δι-καυλογίες.

Δίνει στο Ρενώ να καταλάβη πώς πρέπει να εγκαταλείψη το ταχύτερο το διαμέρισμά της. Δεν τού κρύβει όμως πώς ο χωρισμός αυτός θα τη στενοχωρήσει...

Οι μέρες περνούν και ο Ρενώ δε δείχνει καμιά διάθεση να εγκαταλείψη το διαμέρισμά της Ζενεβιέβ, πού το έχει μεταβάλει σ' ένα παράδεισο... άκατα-στασίας. Βιβλία και άδελα μπουκάλια είναι σκορπισμέ-να στο πάτωμα. Ένα πρωί η Ζενεβιέβ άποφασίζει να βάλι λίγη τάξι...

— Κι' όσο σκέπτομαι πώς όταν ήμουν δόγγος μ' έλεγαν «εργατική μέλισσα».

— Πάψε να ζητάς εξη-γήσεις για όλα.

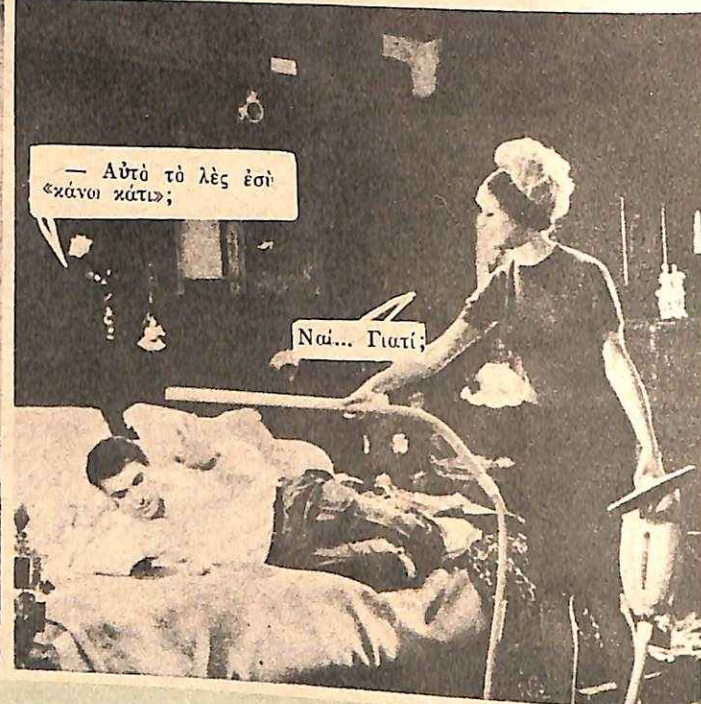
— Κι' όμως ποτέ άλλοτε δεν ένοιωσα τόσο εύτυχισμένη... Γιατί...

— Τώρα όμως δε μού μέ-νει καιρός ν' ασχοληθώ λίγο και με το νοικοκυριό.

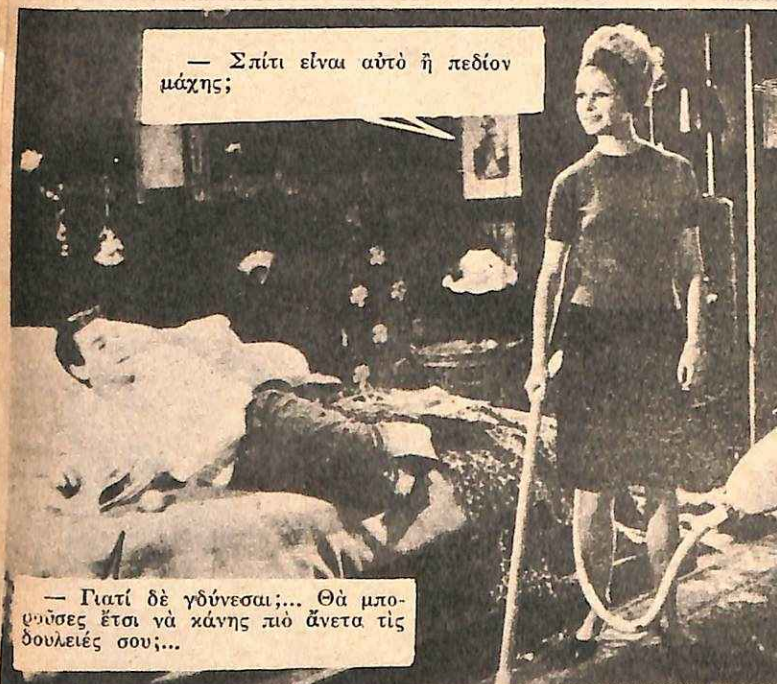
— Δε βλέπω σε τί θα ωφελοῦσε, λέει ὁ Ρενώ.

— Δὲν ἀναγνωρίζω τὸν ἑαυτό μου. Οὔτε τίς φίλες μου βλέπω, οὔτε σὲ ἐκθέσεις πηγαίνω.

— Αὐτὸ τὸ λὲς ἐσύ «κάνει κατὶ»;

Ναί... Γιατί;

— Σίτι εἶναι αὐτὸ ἡ πεδίον μόχνης;

— Γιατί δὲ γδύνεσαι;... Θὰ μποροῦσες ἔτσι νὰ κάνης πιὸ ἄνετα τίς δουλειές σου;...

Ὁ Ρενώ τὴν πλησιάζει, τὴν κυττάζει μὲ θαυμασμό καὶ κάνει νὰ τὴ φιλήσῃ...

— Τί κάνεις, Ρενώ;... Θὰ μοῦ σπάσῃς τὰ πιάτα!...

Ἡ Ζενεβιὲβ κυττάζει στὴν ἀσχή κατάπληκτη τὸν Ρενώ καὶ δείχνει πὼς τὰ λόγια του τὴν σοκάρουν.
— Ἐχεις πολὺ παρὰξενες ἰδέες, ἀλήθεια.
— Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει παρὰξενες ἰδέες. Ἡ μόν' διαφορὰ εἶναι ὅτι τίς κοῦβει. Ἐγὼ ὅμως ποτέ... Εἰμὶ ἀγνός καὶ εὐλαϊκός. Δὲ μὲ προτιμᾷς ἔτσι;
Ἡ Ζενεβιὲβ ἀντιτίθεται στὴν ἀσχή, ὅσῃς ὅμως ἀρχισάρπα...
— Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ εἶναι κανεὶς ἔτσι... Ντροπὴ εἶναι νὰ πωροποιῆται τὸ σεμνόν... Γιατί νὰ διστάζῃ νὰ κάνῃ κανεὶς αὐτό, ποὺ τοῦ ἀρέσει;
— Κάθισε φρόνιμος, Ρενώ... Ἀφῆσέ με νὰ τελεῶσώ τίς δουλειές μου...

Ἡ Ζενεβιὲβ συνεχίζει τίς δουλειές της καὶ κυκλοφορεῖ χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ, ὅταν σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ρενώ τὴς δείχνει γελώντας ἕνα παρὰθυρο στὴν ἀπέναντι πολυκατοικία, ἐπ' ὅπου κάποιος ἐνοικίος τὴν κυττάζει μὲ μάτια γοητωμένα. Ἡ Ζενεβιὲβ ἀρπάζει ἀμέσως τὴν κουρέρτα πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ σκεπάζει τὸ κορμὶ της.

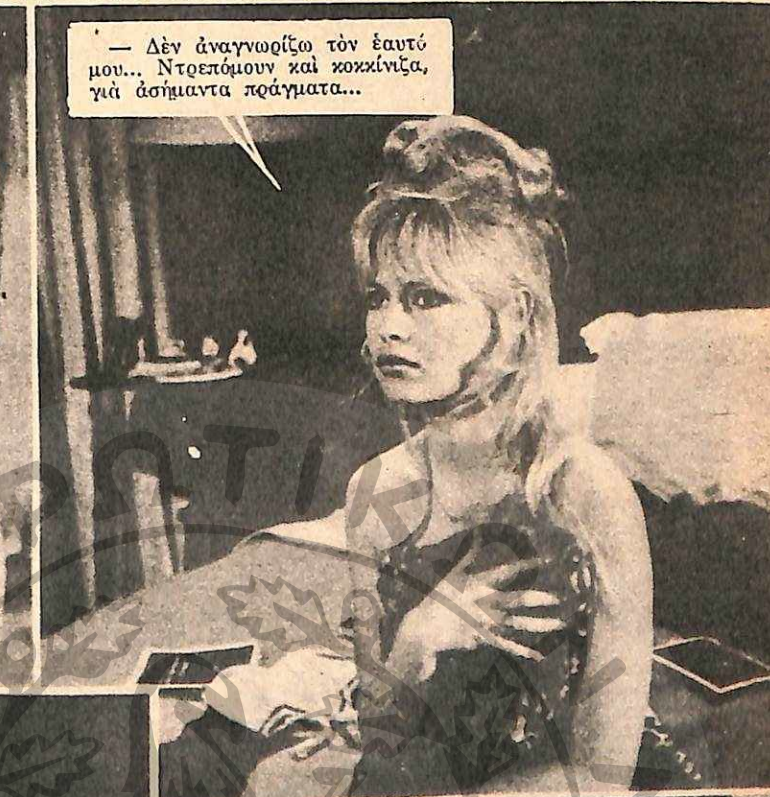
— Εἶναι φορικτὸ αὐτό, Ρενώ... Γιατί ἀφήσες ἀνοιχτὰ τὰ παρὰθυρα;

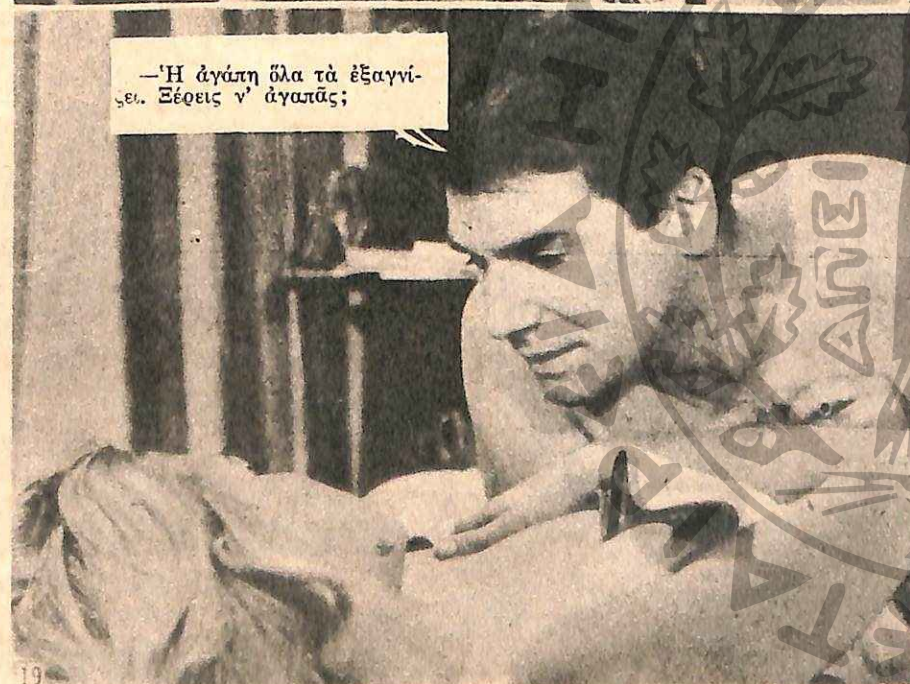
— Φοικτό;... Τὸ σῶμα σου εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ φοικτό!... Φοικτός εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο σὲ κυττάζε αὐτὸ τὸ ἀχρεῖο ὑποκείμενο...

— Πόσο ἄλλαξα μέσα σὲ μιὰ βδομάδα, Θεέ μου!...

— Δὲν ἀναγνωρίζω τὸν ἑαυτό μου... Ντρεπόμενον καὶ κοκκίνιζα, γιὰ ἀσήμαντα πράγματα...

— Ἡ ἀγάπη ὅλα τὰ ἐξαγνίζει. Σέρεῖς ν' ἀγαπᾷς;

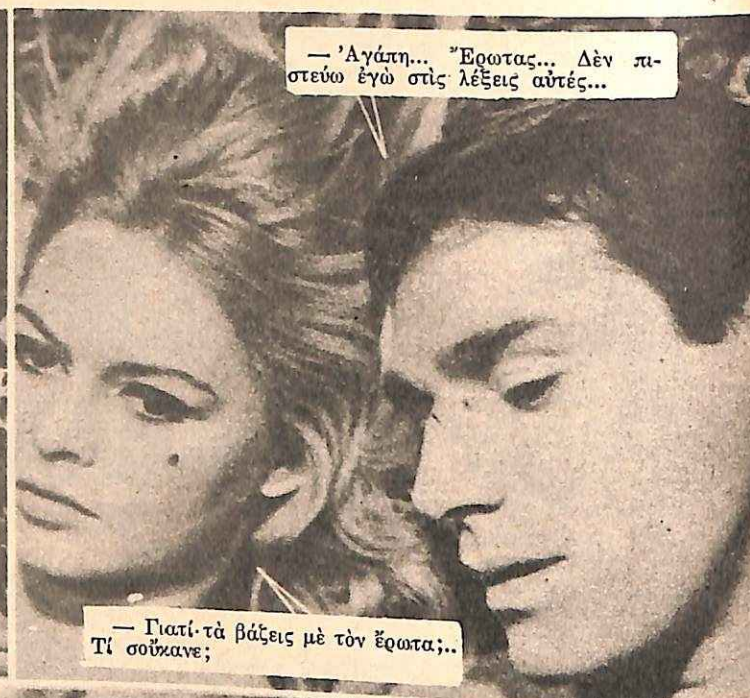

Σ' ἀγαπῶ, Ρενώ!...

— Πῶς τὴν ἐνοεῖς ἐσὺ τὴν ἀγάπη;

— Τὸ νοιώθω πὼς σ' ἀγαπῶ... Θὰ ἤθελα νὰ σταματήσω... Νὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ... Μὰ δὲ μπορῶ...

— Ἀγάπη... Ἐρωτας... Δὲν πιστεύω ἐγὼ στὶς λέξεις αὐτές...

— Γιατί τὰ βάζεις μὲ τὸν ἔρωτα;.. Τί σοῦκανε;

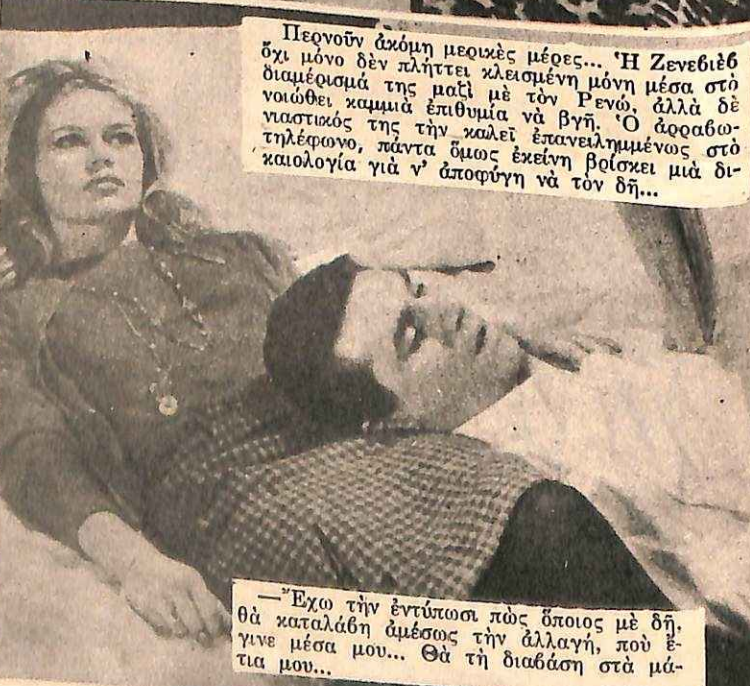

— Δὲν ἔχω κανένα παρόνομο... Ἀντίθετα ἐγὼ τοῦ χωριστάω πολλά... Θέλησα νὰ πεθάνω καὶ ἀντὶ γὰ πέσω στὰ νύχια τοῦ Χάρου βρέθηκα στὴν ἀγκαλιά σου... Κοντὰ σὲ σένα, πού μ' ἔχεις μὴ στάση καὶ μὴ βρέξη...

— Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ ξαναπῶ πὼς σ' ἀγαπῶ, ἀκόμη γι' ἂν μοῦ ξεριζώναν τὴ γλῶσσα...

— Ἐλα, μὴ θυμώνεις...

Περιοῦν ἀκόμη μερικὲς μέρες... Ἡ Ζελενιέβ δὲν μόνον δὲν πλῆττει κλεισμένη μόνη μέσα στὸ διαμέρισμά της μαζὶ μὲ τὸν Ρενό, ἀλλὰ δὲ νοιώθει καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ βγῇ. Ὁ ἀσροβω- νιστικός της τὴν καλεῖ ἐπανειλημμένως στὸ τηλέφωνο, πάντα ὅμως ἐκεῖνη βολιχαί μὴ δι- καιολογία γιὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ τὸν δῇ...

— Ἐχω τὴν ἐντύπωση πὼς ὅποιος μὲ δῇ, θὰ καταλάβῃ ἀμέσως τὴν ἀλλαγὴ, πού ἔ- γινε μέσα μου... Θὰ τὴ διαβάσῃ στὰ μά- τια μου...

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΡΕΛΛΕ!...

ΕΝΑ μεσημέρι, ὅ,τι εἶχαμε τελειώσει τὸ φα- γητό, χτύπησε τὸ κουδούνι μου καὶ πα- ρουσιάστηκε ὁ Βασίλης ὁ θυρωρὸς, σὲ κακὸ χάλι.

— Κύριε Κωστάκη, εἶπε, αὐτὸς ὁ νέος ἐ- νοικιαστής, πού κουβάλησε σήμερα στὸ τρίτο, νομίζω πὼς εἶναι τρελλός.

— Τί λές;

— Τὸν εἶδατε καθόλου; ρώτησε.

— Ὁχι...

— Καλύτερα νὰ μὴ τὸν δῆτε. Εἶναι κοντός, χλωμός κι' ἔχει γενάκι. Τὸ σπουδαῖο ὅμως δὲν εἶναι τὰ γένεια του, ἀλλὰ τὰ μάτια του, πού γυαλίζουν. Ἀπὸ τὸ πρῶτο, πού κουβάλησε, μὲ φωνάζει καὶ μὲ καταδιώκει συνέχεια! Χαμη- λότες τὸ ραδιόφωνό σας, γιατί τὸν ἐνοχλεῖ. Γι' αὐτὸ μ' ἔστειλε...

— Ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι πρωτάκουσα γιὰ τὸ νέο ἐνοικιαστή τῆς πολυκατοικίας. Τὸν λέγανε Λαυρέντιο, εἶχε δυὸ παπαγάλους, πού μιλοῦ- σαν, μερικὰ βλοσυρὰ μὲνὰ πουλιά καὶ μὴ σα- τανικὴ φάτσα. Ἐπίσης ἔμοιαζε πὼς ἦταν ἐρ- γένης. Φυσικά, δὲν ἔδωσα καμμιὰ σημασία στὸ γεγονός κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν ἔχασα καὶ τὸν ἴδιο καὶ τοὺς παπαγάλους του.

— Ὑστερα ἀπὸ δυὸ μέρες — ἦταν Κυριακή — ξανάβρε ὁ Βασίλης. Αὐτὴ τὴ φορά, ἦ- ταν περισσότερο ταραγμένος.

— Κύριε Κωστάκη, εἶπε. Δὲν ὑποφέρεται πιά αὐτὴ ἡ κατάσταση. Μὲ φώναζε πάλι αὐ- τὸς ὁ κύριος Λαυρέντης, καθάρισα τὰ κλου- διὰ τῶν παπαγάλων καί, μόλις τελείωσα, μ' ἔστειλε νὰ εἰδοποιήσω ὅλους τοὺς ἡλιθίους νὰ κατεβούν στὸ διαμέρισμά του, γιατί θέλει νὰ τοὺς μιλήσῃ.

— Καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ ἡλιθιοί; ρώτησα.

— Δαγκώθηκε ὁ Βασίλης.

— Ἐσεῖς, εἶπε στὸ τέλος. Δηλαδή, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ὅλοι οἱ συγκατοικοί του! Θέ- λει νὰ σὰς μιλήσῃ!

— Ἀγανάκτησα μ' αὐτὸν τὸν περίεργο ἄνθρω- πο, πού μὰς ἀποκαλοῦσε μὲ τόσο θράσος ἡ- λιθίους.

— Σοβαρά; εἶπε ἡ γυναίκα μου. Εἶπε πὼς εἴμαστε ἡλιθιοί;

— Μάλιστα, κυρία Λέλα, εἶπε ὁ θυρωρὸς. Αὐτὸς δὲ λογαριάζει κανόνα!

— Θύμωσε ἡ γυναίκα μου κι' ἔβαλε τὶς φω- νές.

— Κωστάκη, νὰ πᾶς ἀμέσως καὶ νὰ τὸν βάλῃς στὴ θέσι του! εἶπε. Μὲ ποῖο δικαίωμα μὰς βρίζει;

— Ντύθηκε ἀμέσως καὶ βγήκα. Στὸ διάδρομο συνάντησα τὸν κύριο Λεωνίδα, πού καθεταί στὸ διπλανὸ διαμέρισμα ἀπ' τὸ δικό μου.

— Πάτε κι' ἐσεῖς γιὰ τὸν κύριο Λαυρέντη; μὲ ρώτησε ἐκνευρισμένος.

— Βεβαίως, εἶπα. Κι' ἔχω σκοπὸ νὰ τοῦ τὰ πᾶ ἀπ' τὴν καλή!

— Κατεβήκαμε μαζὶ τὶς σκάλες, ἀλλὰ, μόλις φτάσαμε στὴν πόρτα του, ὁ κύριος Λεωνίδας τὸ μετάνοισε καὶ κοντοστάθηκε.

— Ἀκούστε, κύριε Κωστάκη, εἶπε. Ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰρῶ. Θὰ τὸν περιφρονήσω, γιατί εἶναι ἀνάγωγος. Χαίρετε!...

— Ἐκανε μεταβολή κι' ἀνέβηκε πάλι τὰ σκα- λοπάτια. Εἶπα νὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀλλὰ τὸ πῆρα ἀπόφασι καὶ χτύπησα τὸ κουδούνι.

— Ἦταν ἀκριβὲς ὅπως μοῦ τὸν εἶχε περιγράψει ὁ θυρωρὸς. Κοντός, χλωμός, μὲ γενάκι καὶ κάτι περίεργα μάτια, πού λάμπανε.

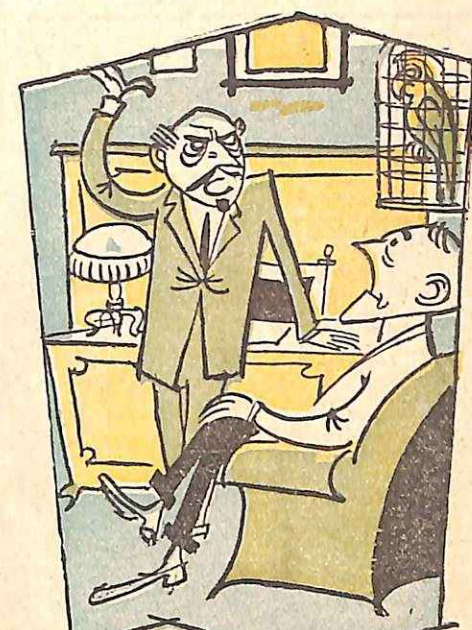
— Περάστε, εἶπε. Οἱ ἄλλοι κύριοι δὲν ἦ- θαν ἀκόμη...

— Μὲ ὡδήγησε στὸ σαλόνι, πού ἦταν γεμάτο ἀπὸ πολὺ ἐπιπλά καὶ φωτογραφίες. Σὲ μιὰ γωνία εἶχε τοποθετήσῃ τὸ γραφεῖο του καὶ σὲ δυὸ πολυθρόνες εἶχε τὰ κλουδιὰ μὲ τοὺς παπαγάλους. Περισσότερο ἀπ' ὅλα ἐκεῖ μέσα, μούκαναν ἐντύπωση οἱ φωτογραφίες, γιατί φαί- νότανε πὼς εἶχαν βγῇ σὲ συγκεντρώσεις. Τὸ μάτι του ἐπαίξε, εἶδε πὼς τὶς κυττούσα καὶ χαμογέλασε.

— Εἶναι ἀπὸ προεκλογικὲς περιόδους, μοῦ ἐξήγησε. Βγάδω λόγους στὴν ἐπαρχία. Μὲ χειροκροτῶσαν, βέβαια, ἀλλὰ δὲν ἔγινε τίπο- τα. Ἀδικα μάλ्लισα ἡ γλῶσσα μου!...

— Δηλαδή, δὲ βγίγατε βουλευτής;

— Κούνησε τὸ κεφάλι του, ἔκανε μιὰ-δυὸ βόλ-

τες καὶ τράβηξε μιὰ καρπαζιά στὸν ἑνα πα- παγάλο.

— Οὔτε τὸν κακὸ μου τὸν καιρὸ δὲ βγήκα! εἶπε νευρισμένος. Ἐναν ψηφὸ πῆρα. Δηλαδή μόνο τὸ δικό μου!

Κάθισε στὸ γραφεῖο του καὶ σταύρωσε τὰ χέρια.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου κύριε, συνέχισε, ξέρω ποῖο ἦταν τὸ μυστικὸ τῆς ἀποτυχίας μου.

— Ποιό;

— Ἡ ὑπερβολικὴ μου εὐγένεια. Αὐτὴ ἦταν ἡ καταστροφὴ μου. Ἡ ζωὴ ὅμως εἶναι πολὺ σκληρὴ. Πρέπει νὰ χτυπᾷς, γιὰ νὰ μὴ σὲ χτυπάνε. Πρέπει νὰ βρίζεις, γιὰ νὰ μὴ σὲ βρίζουν. Σὰς τὸ λέω, γιὰ νὰ τὸ ξέρετε. Τὸν καλὸ κι' εὐγενικό ἄνθρωπο, δὲν τὸν υπολογί- ζουν. Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἔδωκα ἀπὸ τότε, πού ἀπέτυχα κι' ἔχασα ὀλόκληρη περιουσία στὶς προεκλογικὲς περιόδους. Μόνο τὸν ἀγρό- καὶ τὸν τραχὺ υπολογίζουν. Τὸν εὐγενικό τὸν γράφουν στὰ παλιά τους τὰ παπούτσια. Στὴ ζωὴ, μέσος ὅρος δὲν ὑπάρχει. Ἡ βὰ φὰς ἢ θὰ σὲ φάνε! Συμφωνεῖτε;

— Μάλλον...

— Εὐχαριστήθηκε καὶ χτύπησε τὸ χέρι του στὸ γραφεῖο. Κι' ἀμέσως ἔγινε κάτι παράξενο: Οἱ παπαγάλοι βγήκανε ἀπ' τὰ κλουδιὰ τους κι' ἀρχισαν τὶς φωνές:

— Ἀπατεῶνες! Ἀπατεῶνες! Ἀπατεῶνες!

— Ὁ κύριος Λαυρέντης σηκώθηκε, τοὺς ἀπα- ξε καὶ τοὺς ἔβαλε πάλι μέσα στὰ κλουδιὰ τους.

— Σκασμός! τοὺς φώναξε.

Καὶ γύρισε πάλι στὸ γραφεῖο του.

— Συνήθως, ὅταν χτυπῶ τὸ χέρι μου κά- που, ἀρχίζουν καὶ βρίζουν, μοῦ ἐξηγήσε. Ἐ- τσι τοὺς ἔχω μάθει.

— Γιατί; ρώτησα.

— Ἐτσι, εἶπε χαμογελῶντας. Τοὺς κάνω εἰδικὰ μαθήματα γιὰ νὰ βρίζουν κι' ομολογῶ πὼς τὸ πέτυχα θαυμάσια. Οἱ παπαγάλοι, στὰ χέρια μου, εἶναι ὅπλα, γιὰ νὰ ἐπιβληθῶ. Μὲ βοηθᾶνε ἀσάφιστα στὸ πλάνο, πού ἔχω χα- ράξει: «Χτύπα νὰ μὴ σὲ χτυπήσουν... Βρίσε νὰ μὴ σὲ βρίσουν»!

— Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, χτύπησε τὸ κουδούνι καί, μόλις ἀνοίξε, μπήκανε οἱ ὑπόλοιποι. Ξα- νανύρισε στὸ γραφεῖο του ἐπίσημα καὶ μὲ ρώ- τησε:

— Μήπως λείπει κανεῖς;

— Ὁχι! Ὅλοι ἐδῶ εἴμαστε, ἐκτός ἀπ' τὸν κύριο Λεωνίδα, πού δὲν προκειται νὰρῇ, γιατί τὸν εἶπατε ἡλιθιο...

— Οὔτε κι' ἐμεῖς θάρρομαστε, εἶπε ὁ κύ- ριος Διαμαντῆς. Κι' ἂν βρίσκόμαστε ἐδῶ, αὐ- τὴ τὴ στιγμή, εἶναι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὰς ζητήσετε συγγνώμη...

— Ἀστράφην τὰ μάτια τοῦ κυρίου Λαυρέντη.

— Σιωπὴ! φώναξε. Δὲν προκειται νὰ ζη- τήσω τίποτα! Οἱ συγγνώμες δὲν εἶναι γιὰ τοὺς δυνατοὺς ἀνδρώπους σὰν κι' ἐμεῖς! Ἄν εἰσθε πραγματικὰ ἡλιθιοί, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ παραπονιέσθε. Ἄν πάλι δὲν εἰσθε, δὲ σὰς ἀφάρ...

— Σηκώθηκε ἀπ' τὸ γραφεῖο του κι' ἄρχισε νὰ βηματίζει νευρικά. Ὑστερα σταμάτησε ξα- φνικά, μπροστὰ στὸν κύριο Διαμαντῆ.

— Ἀκούστε καὶ βάλτε τὸ καλά-στὸ μυαλό σας, συνέχισε. Ἐγὼ, πού μὲ βλέπετε, ἔχω τρελλάνει κόσμο καὶ κοσμάκη! Σὰς συμβου- λεύω, λοιπὸν, νὰ μὴ μοῦ πατε κόντρα. Στὴν ἄλλη πολυκατοικία, πού ἤμουν, ὅλοι στεκό- ντουσαν σὺνὰ μπροστὰ μου! Σημειώστε, λοι- πὸν, τὶς ἀπαιτήσεις μου. Ἀπαγορεύω τὶς δυ- νατὲς ὀμιλίες, τὰ πάρτυ, κι' ὅταν μπαίνομε στὸ ἀσάνσερ, δὲ θὰ μπαίνη ἄλλος μαζί μου. Πη- γαίνετε!... Καὶ μὴν ξεχνάτε, ὅτι ἡ ζωὴ ἡσ- χία ἀπόλυτη μέχρι τὶς ἐκλογές.

— Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, δηλαδή, θὰ μπο- ροῦμε νὰ μιλάμε δυνατὰ καὶ νὰ τραγουδάμε; ρώτησε ὁ κύριος Διαμαντῆς.

— Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, ἀμα θέλετε, μπο- ρεῖτε νὰ κόψετε καὶ τὸ λοιπὸ σας! Τώρα ὅ- μας θέλω ἡσυχία, γιατί ἐτοιμάζω τὸν προεκλο- γικό μου λόγο. Καὶ τώρα δροῦμο!...

— Κάνανε μεταβολὴ καὶ βγήκανε σὰ μαγνη- τισμένοι ἀπ' τὸ διαμέρισμά του. Μιλοῦσε τόσο γρήγορα καὶ μὲ τέτοιο στίβο, πού μὰς εἶχε μαγνητίσει κυριολεκτικὰ. Εἶχα ζαλωτῇ καπὼς. Καὶ μέχρι ν' ἀνῶδα τὰ σκαλοπάτια, ἀνοίξε τὴν πόρτα του καὶ μὲ ξαναφώναξε.

— Ἐλάτε, καθήστε, εἶπε. Εἰσάστε ὁ μό-

νος, που έκτιμω έδω μέσα! Οι άλλοι είναι πραγματικά ήλιθιοι. Όσο για τη θεωρία μου, που σ'αυτήν απέναντί της προηγουμένως, απειδείχθη πως είναι σωστή. Όπως είδατε, τούς μιλάω τόσο άσχημα κι' όμως δε βρέθηκε κανένας να μου πετάξει ένα κλουβί στο κεφάλι.

— Πραγματικά, είπα. Χαμογέλασε.

— Είναι αυτό, που σ'αυτήν έλεγα. Το μυστικό της επιτυχίας είναι να αφηνιάσεις τον άλλο και να του πάρεις τον αέρα! Όσο δεν υπάρχουν άνδρες να πετάνε κλουβιά, θάχουν πέρασι κάτι τύποι σαν κι' εμένα. Και τώρα, άκουστε τον προεκλογικό μου λόγο. Δεν τ'ον έχω τελειώσει, βέβαια, αλλά αυτά περίπου θά πω, μόλις έγω στο μπαλκόνι και χειροκροτήσουν. «Σιωπή! Σκασιμό! Είσαστε όλοι γαϊδούρια! Είμαι δε βέβαιος, ότι είσαστε γαϊδούρια. Εκ του γεγονότος, ότι την περασμένη φορά δε με ψήφισε ούτε εις έξ' υμών. Τώρα όμως, ψηφίζοντας Λαυρέτη Λαυρεντόπουλο, επιτυγχάνετε δύο τινά. Πρώτον, παύετε να είστε γαϊδούρια και, δεύτερον, τα οικονομώ κι' εγώ. Σημειώσατε δε, ότι έχω άμεσον ανάγκη να τ'α οικονομήσω, διότι ανάγκη να τ'α οικονομήσω, διότι είμαι πανί με πανί».

Έτσι άρχισε ο λόγος του και συνεχίζοντας στο ίδιο μοτίβο, βρίσκοντας συνεχώς το πλήθος των υποψηφίων άκροατών-υποφόνων. Στο τέλος, με ρώτησε να του πω τη γνώμη μου, αλλά επειδή δεν εύρισκα τί να πω, χειροκρότησα. — Σας εύριστά, είπα. Με ένθουσιαζούν τα χειροκροτήματα! Όσο για εκείνον τον κύριο Λεωνίδα, που δεν ήρθε στην πρόσκλησή μου, θά το πληροφορώ πολύ άκριβα. Και τώρα χαιρετέ! Θά κάνω μάθημα στους παπαγάλους.

Την άλλη μέρα το απόγευμα, έγινε κάτι το καταπληκτικό. Καθόμουν στο μπαλκόνι με τη Λέλα και πίναμε τον καφέ μας. Στο διπλανό μπαλκόνι, ο κύριος Λεωνίδας έβριζε σταυρόλεξο και στο από κάτω μπαλκόνι, ο κύριος Διαμαντής είχε κάποια σοβαρή κουβέντα με την πεθερά του. Προσπαρούσε να την ψήφει να του γράψει κάποιες σικέπεδο, αλλά εκείνη είχε αντιρρήσεις. Κάτω απ' το δικό μου μπαλκόνι, στο κυρίως Λαυρέντι, που υπήρχε ψυχή. Σαφικά, όμως, ανέδιναν τα ραλά, βγήκε και τα δύο κλουβιά ο κύριος Λαυρέντης και χτύπησε δυο παλαμάρια. Και τότε οι δούκα-λεμένοι παπαγάλοι άρχισαν: — Λεωνίδα τρελλέ! Λεωνίδα τρελλέ! Λεωνίδα τρελλέ!... Φρένασε ο κύριος Λεωνίδας και πάτησε τις φωνές: — Κύριε Λαυρέντη, μάζεψε τους παπαγάλους σου, γιατί θά γίνη φονικό!...

Ο κύριος Λαυρέντης σήκωσε το κεφάλι του και χαμογέλασε. — Σκασιμό! είπα κοφτά. Νά μάθης άλλη φορά να μην περιφρονής τον κύριο Λαυρέντη!...

— Μπα, έτσι; είπα ο άλλος. Τώρα θά βής!... Μπήκε έξω από μέσα και γύρισε ύστερα από δυο-τρία λεπτά, απειλώντας θεούς και δαίμονες. Στο διάστημα αυτό, όμως, ο κύριος Λαυρέντης μάζεψε τους παπαγάλους του και μπήκε μέσα. Ο κύριος Λεωνίδας, όμως, είχε τέτοια νεύρα, που δεν έδωσε προσηνώς το Κουβάρη από μέσα στην ουρά ν'αυτήν, μόλις έφτασε στα κάγκελα, τον άδειασε! Μέσα σε δυο δευτερόλεπτα, άναστατώθηκε η πολ'καρδία απ' τις φωνές, που έβαλε η πεθερά του κυρίου Διαμαντή. Αύτιστα είχε γίνει η φουκαρία! Οι άλλοι, που καθόντουσαν στα πιο κάτω

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ-ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Σ'ε πυρετώδη καλλιτεχνική αλλά και... έμπορικη κίνησι βρίσκονται αυτές τις μέρες οι καλλιτέχνες μας του έλαφρου και του λαϊκού τραγουδιού. Αφορμή, ή αλλαγή της σεζόν, που συνοδεύεται πάντα με το κλείσιμο των θερινών κοσμικών κέντρων και θεάτρων και την λήξη των συμβολαίων τους.

Καινούργια εποχή, λοιπόν. Άρα και καινούργιες δουλειές, και καινούργια τραγούδια.

Τα τελευταία, όπως λέγεται, είναι πάρα πολλά και άραιά, θά έρμηνευθούν δε στις προεμέρες των έργων πίστα ή σκηνής.

Στο μεταξύ οι πρόδες δίνουν και παίρνουν. Δεν έχουμε παρά να κάνουμε υπομονή. Σε λίγες μέρες η στήλη μας θάναί σε θέσι να φέρη στο φώς της δημοσιότητας τις νέες μουσικές δημιουργίες και φυσικά και τους καινούργιους δίσκους που θά έγγραφον μ' αυτές.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στο μεταξύ παραθέτουμε τα τελευταία τραγουδιτικά υπολείμματα του καλοκαιριού, που μεταφέρθηκαν σε δίσκους.

1) «Πόνος δεν άπόμεινε — δάκρυ δεν περισσεύει». Στίχοι Βασιλείου Τραγουδάει ή Σοφία Βέμπο.

2) «Αρυφάλλια». Στίχοι Ν. Φατσάς—μουσική Ν. Γούναρη. Τραγουδάει ή Σοφία Βέμπο.

3) «Ξαναγύρισε κοντά μου» (ταγκό). Στίχοι Ν. Φατσάς—μουσική Ν. Γούναρη. Τραγουδάει ή Σοφία Βέμπο.

4) «Ενθουσιαζούν τα χειροκροτήματα!». Στίχοι Ν. Φατσάς—μουσική Ν. Γούναρη. Τραγουδάει ή Σοφία Βέμπο.

5) «Έχω μιά σκέψη». Στίχοι Ρ. Ζαλοκώστα, μουσική Ζακ Ίακωβίδη. Τραγουδάει ή Κλειώ Δανάη.

6) «Είμαι πικρή ή μοναχιά». Στίχοι Γ. Γιαννακόπουλου—μουσική Γ. Μουζάκη. Τραγουδούν ή Κλειώ Δανάη και ή Τζένη Γκρέκο.

7) «Κάθε Κυριακή το δείλι». Στίχοι Χ. Κολοκοτρώνη—μουσική Α. Μαρκεά. Τραγουδάει ή Σωτήρα Παπαγιάννη.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Άξιόλογη επίσης ή τελευταία παραγωγή λαϊκών τραγουδιών. Σημειώνουμε τα σπουδαιότερα απ' αυτά.

1) «Σιγά-σιγά» (τσιφτετέλι). Στίχοι—μουσική Γερ. Κλουβάτου. Τραγουδάει ή Γιώτα Λίδια.

2) «Αν φύγης, θά χαλάση ο καιρός». Στίχοι—μουσική Γιώργου Μητάκη. Τραγουδάει ή Δοκίμα.

3) «Μας ενώνουν» (τσιφτετέλι). Στίχοι—μουσική Γ. Λαύρα. Τραγουδούν ή Έμμη, Άγγελόπουλος.

4) «Μη με δικάζης» (χασιότικο). Στίχοι—μουσική Μαν. Χιώτης. Τραγουδάει ή Μαίρη Λίνα.

5) «Συμπάθα με, άγάπη μου». Στίχοι—μουσική Βασ. Τσιτσάνη. Τραγουδούν ή Ε. Άγγελόπουλος και ή Άννα Βασιλείου.

6) «Το πιο μεγάλο άδικο» (τσιφτετέλι). Στίχοι—μουσική Ν. Δαλιάνη. Τραγουδούν ή Μ. Μενιδιάκη και ή Ρία Κούρη.

7) «Γιατί μ' άφίρεις». Τού Χρ. Κολοκοτρώνη. Τραγουδούν ή Γιώτα Λίδια ή Άννα Βασιλείου.

8) «Σ' έβλεπα τό φώς». Στίχοι—μουσική Γιάννη Παπαγιάννη. Τραγουδούν ή Πόλη Πάνου και ή Χρηστάκης.

9) «Γιατί γλυκερά μου κλαίς». Στίχοι—μουσική Άπ. Καλδάρη. Τραγουδούν ή Άντ. Ρεπάνης και ή Βούλα Γκίκα.

10) «Πάω στην Αυστραλία». Στίχοι Χ. Κολοκοτρώνη—μουσική Σ. Κασαντζή. Τραγουδάει ή Στ. Καζαντζή.

11) «Τ'αμπελά μαζι σου» (τσιφτετέλι). Στίχοι—μουσική Κ. Βίρβου. Τραγουδάει ή Εύαγγ. Περινιάδης.

Ο νέος τραγουδιστής 'Αλέκος Ζαχαράτος, που άπανίζεται με πολλή επιτυχία στο «Δεύτερο πρόγραμμα» του Ε.Ι.Ρ. σε παλιές και καινούργιες επιτυχίες 'Ελλήνων συνθετών.

12) «Γύρνα στο παιδί σου». Στίχοι Δ. Γκούση—μουσική Μπάμπη Μπακάλη. Τραγουδάει ή Νίτα Άντωνάκη.

13) «Σ'αν άκούω την καμπάνα». Στίχοι—μουσική Κ. Βίρβου. Τραγουδάει ή Ε. Περινιάδης.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Βλάχα μ' το λένε τα πουλιά» (ταγκό). Στίχοι—μουσική Κ. Γκαλμάνη. Τραγουδάει ή Μαρία Γκαλμάνη και παίζει κλαρίνο ή Κ. Λιγανής.

2) «Σ'αν περδικοῦλα περπατάς» (στρότο). Στίχοι—μουσική Ι. Κιπινής. Τραγουδάει ή Ι. Κιπινής—κλαρίνο ή Χαλκιάνη.

3) «Ρούσα γαλανή» (καλαματιανός). Στίχοι—μουσική Χ. Παυλίδου. Τραγουδάει ή Ι. Κιπινής.

4) «Δεν περιμένω μπλιό χαρτί» (κρητικό). Τού Κ. Μουστάκη. Τραγουδάει ή Ι. Κιπινής.

5) «Γιατί δεν με προσέχεις». Στίχοι—μουσική Α. Αττολίδη—Γ. Κοντοπούλου. Τραγουδούν ή Μαν. Χιώτης και ή Μαίρη Λίνα.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Χαμοί κουντούμ καβαγιά» (τουρκικό). Παίζει κλαρίνο ή Σουζαντζήδης.

2) «Ωρεβούρα». Τού Τζιμπερ Μπεκό. Τραγουδάει ή Ι. Κιπινής.

3) «Ω, λά λά, ζιζή!» Τραγουδάει ή Μίνα.

4) «Ντοϊνέ μουά με σάνς» (δός μου την τύχη μου). Τραγουδάει ή Μίνα.

5) «Νό λέττερ τουνταϊ» (=σήμε-ρα δέν έχει γράμμα. Τραγουδάει ή Ρ. Τσάρλα και παίζει ή όρχηστρα τους).

6) «Ναίηης άν» (=χορεύοντας). Τραγουδάει ή συγκρότημα Σαν-Γκίκα.

7) «Ντάνσιγκ σόν» (=τά παπού-τα που χορεύουν). Τραγουδάει ή Κ. Κλάφ Ρίτσαρντ.

8) «Πιπινάνα μπουλιντούμ σενί» (=πυρκαϊκή). Τραγουδάει ή Κ. Κλάφ Ρίτσαρντ.

9) «Ζαντζιζιζι». Τραγουδάει ή Κ. Κλάφ Ρίτσαρντ.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

μπαλκόνια, είχαν βραχή πολύ λιγότερο, βέβαια, αλλά φωνάζανε κι' αυτοί. Μέχρι να καταλάβω τί έγινε ακριβώς, ο κύριος Διαμαντής ήταν κιόλας στο διαμέρισμα του Λεωνίδα και είχαν άρπαχτή. Η γυναίκα του κι' ή κόρη του βάλανε τις φωνές.

Πήδησε το χώρισμα και βρέθηκε άναμεσα τους. Ο κύριος Διαμαντής ούρλιαζε απ' το κακό του κι' ο Λεωνίδας δέν ήξερε πώς να δικαιολογηθή.

— Βρέ ήλιθιε, με κατάρτη-ψες! φώναζε ο κύριος Διαμαντής. Άπάνω, που την είχα ψήσει τη γριά, μου την κατάβρες και πήρε μαύρο δρόμο! Γιατί μάς πέταξες το νερό;

— Μα δέν ήτανε για σ'αυτή! δικαιολογήθηκε ο κύριος Λεωνίδας. Τους παπαγάλους ήθελα να καταβρέξω. Με λέγανε τρελλό...

— Και μήπως δέν είσαι, βρέ; φώναζε ο κύριος Διαμαντής. Καταβρέχει έτσι ένας γνωστός άνθρωπος; Τρελλέ!...

Είδα κι' έπαθα να τ'αυς χωρίσω.

Αυτός ο πόλεμος νεύρων άνάμεσα στον κύριο Λαυρέντη και στον κύριο Λεωνίδα, κράτησε μιά βδομάδα συνεχώς. Στο τέλος, σπάζανε τα νεύρα του κυρίου Λεωνίδα και κατέβηκε κάτω με σκοπό να τ'ον χτυπήσει, αλλά ο κύριος Λαυρέντης του δήλωσε, ότι είναι καρδιακός.

— Μη σκώσης χέρι γιατί άν πάω τίποτα, άν πάς φυλακή. τού είπα.

— Και τότε τί διάβολο θέλεις από μένα; ρώτησε άπελπισμένος ο κύριος Λεωνίδας.

— Νά δηλώσης ύποταγή και να μου όρκιστής, ότι θά με ψηφίσεις.

Ο κύριος Λεωνίδας είχε μπα-ρίσει πιά και παραδόθηκε.

— Καλά, τού φώναζε. «Ο, τί θέλεις. Άρκει να σταματήσουν αυτοί οι καταραμένοι παπαγάλοι σου να με φωνάζουν τρελλό».

Πήρε τον όρκο του κι' από εκείνη την ήμερα οι παπαγάλοι άλάσανε τροπάρια. Από το πρωί ως το βράδυ φωνάζανε το νέο τους σύνθημα:

— Ζήτω ο Λαυρέντης! Ψηφί-σατε Λαυρέντη! Είσαστε όλοι γαϊδούρια!

— Τί να κάνουμε; μου έκμυσθρενέει ο κύριος Λαυρέντης. Δέν υπάρχουν λεφτά για διαφο-ρετικούς προεκλογικούς αγώνες...

— Όλες τις έπιτάδες μου τίς έχω στήριξει στους παπαγάλους μου. Άπό σπένδο μου, λοιπόν, είν-ναι αγλό μόν, αλλά στανικό!

Οι παπαγάλοι μου το λένε συνέ-χεια το μάθημά τους κι' ο κό-σμος απ' το πολύ, που το άκούει, δέν εντυπώνεται και σιγά-σιγά το πιστεύει. Συμφωνείτε;

— Βεβαίως!

— Και τώρα, χαιρετέ. Ο ά-γώνας άρχίζει από σήμερα!

Φώναζε το Βασίλη το θυρωρό, φορτωθήκανε τα κλουβιά με τους άπως μαθαίνουμε, παίρνουν σόβα-να τις γειτονιές, καθόντα στα κα-φενεία, βάζουν τα κλουβιά σ' ένα τραπέζακι, κι' ο κύριος Λαυρέντης βαράει δυο παλαμάρια. Και, μό-λις άκούει τα παλαμάρια οι πα-παγάλοι, άρχίζουν:

— Ψηφίστε, Λαυρέντη! Είσα-στε όλοι γαϊδούρια! Ψηφίστε Λαυρέντη! Είσατε όλοι γαϊδού-ρια! Ένας είναι τίμιος; ο Λαυ-ρέντης!

Και τώρα, γιατί να κρυβόμα-στε; Οι παπαγάλοι μ' έχουν έ-πρωσεί τόσο πολύ, που θά ψη-φίσω Λαυρέντη, όπωσδήποτε. Στο κάτω-κάτω γιατί όχι; Φουκαράς είμαι!

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. ΡΙΝΤΕΡ ΧΑΓΚΑΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ούμολοπόγκας κι' ο Γαλάζι σκοτώνουν τους όκτώ από τους γυιούς του Ζικίτσα. Στους άλλους δυο ο Ούμολοπόγκας, χαρίζει τη ζωή. Αναγνωρίζεται έτσι άρχηγός του λαού των τσεκουριών κι' έκαμε γυναίκα του τη Ζινίτα. Στο μετα-ξύ, ο Τσιάκα είχε διατάξει ένα με-γάλο θρήνο για το θάνατο της μη-τέρας του. Βρήκε έτσι την εύκαιρία να σκοτώσει πολλούς από τους άν-τιπάλους του. Έξωλόθρευσε επίσης όλόκληρη τη φυλή των Λαντζένι, που την έβριζε σ' ένα βάρβαρο. Μα-ζί τους βρήκε το θάνατο κι' ή Μπαλέκα. Μερικές ήμέρες άργότερα, εμφανίστηκε μπροστά στον Τσιάκα ο Μασίλο, που του άφηγήθηκε τα γεγονότα που είχαν ξετυλιχτεί άνα-μεσα στο λαό των τσεκουριών. Ο Τσιάκα τ'ον ενάστειλε στον και-νούργιο άρχηγό τους, ζητώντας ύ-ποταγή. Ο Μόπο μαθαίνει πως οι Χαλακάκι είχαν σκοτώσει τη γυναί-κα του Μακρόφα και την κόρη του Νάντα.

Η νέα αυτή γλύτωση το θάνατο. Το βράδυ, ένας ύπνρτης έτρε-ξε να ειδοποιήση τον Μόπο πως τον ζήτησε ο βασιλιάς.

Ο Τσιάκα στεκόταν στην πόρ-τα της καλύβας του κι' έτρεμε ο-λοκληρως κάτω από το φώς της σε-λήνης που έπεφτε πάνω του.

Ο Μόπο τον χαϊρότησε ταπεινά και τον ρώτησε τί τον ήθελε.

Ο Τσιάκα τον άρπαξε τότε ά-πό το χέρι και τον τραβήξε σε μιά μικρή καλύβα, που βρισκόταν λίγο πιο πέρα. Όταν έφτασαν εκεί, τού είπα:

— Ως τώρα, Μόπο, δέν ήξερα τί πράγμα είναι ο τρόμος. Άλλά να πού τρέμω, όπως εκείνη τη νύ-χτα που είδαμε το χέρι της Μπα-λέκα να κουνιέται άναμεσα από το σωρό των πτωμάτων.

— Και τί μπορείς να φοβόσαι, βασιλιά, σ'αυτήν είσαι κυρίαρχος όλης αυτής της χώρας; ρώτησε ο Μόπο.

— Άκούσε, άπάγησε ο Τσιάκα. Είδα ένα άσχημο όνειρο. Μου φά-νιζε πως ήμουν πεθαμένος και γε-μάτος από πληγές μέσα στην κα-λύβα μου, που δέν είχε στέγη.

Πλάι από πτώμα μου στέκονταν ο Ντίνγκαν κι' ο Ουίλογγκαν, γε-λαστοί κι' άγέρωχοι. Στη οάχη του ο Ουίλογγκαν είχε το χιτώ-να μου, που ήταν πλημμυρισμένος στά αίματα κι' ο Ντίνγκαν κρα-τούσε στο χέρι τον τη λόγχη μου, που κι' αυτή ήταν ματωμένη. Ε-μορφες.

Κάθε μιά απ' αυτές τις γυναί-κες, που πήγαινε κοντά μου, την ρωτούσε:

— Πές μου, αδελφή μου, έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου;

— Άλλες άπαντούσαν «ναι», άλ-λες «όχι». Άλλες άκόμη κυριέουν-ταν από τρόμο και σιωπούσαν.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως είχαν ένα γάτο, ο βασιλιάς έλεγε:

— Χαίρε, αδελφή μου. Είμαι ά-τύχημα, που έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως δέν είχαν γάτο, έλεγε:

— Είμαι άτύχημα, που δέν έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως δέν είχαν γάτο, έλεγε:

— Είμαι άτύχημα, που δέν έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως δέν είχαν γάτο, έλεγε:

— Είμαι άτύχημα, που δέν έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως δέν είχαν γάτο, έλεγε:

— Είμαι άτύχημα, που δέν έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως δέν είχαν γάτο, έλεγε:

— Είμαι άτύχημα, που δέν έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως δέν είχαν γάτο, έλεγε:

— Είμαι άτύχημα, που δέν έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως δέν είχαν γάτο, έλεγε:

— Είμαι άτύχημα, που δέν έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως δέν είχαν γάτο, έλεγε:

— Είμαι άτύχημα, που δέν έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως δέν είχαν γάτο, έλεγε:

— Είμαι άτύχημα, που δέν έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως δέν είχαν γάτο, έλεγε:

— Είμαι άτύχημα, που δέν έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

Σε κείνες που άπαντούσαν πως δέν είχαν γάτο, έλεγε:

— Είμαι άτύχημα, που δέν έχεις ένα γάτο στην καλύβα σου.

ΝΑΝΤΑ ή πόρη της καταγιάδας

Πετα ήθελε εσύ, χαϊρότησε τούς αδελφούς μου, σαν να ήσαν βασι-λίδες και κλώστρες το πτώμα μου. Αυτό είναι το όνειρο που εί-δα... Δέν πρέπει, λοιπόν, να σε σκοτώσω, αφού στάθηκες ικανός να κήμης αυτή την άσέβεια σε μένα;

— Σκότωσέ με, αν θέλεις, βα-σιλιά, άπάντησε ήρεμα ο Μόπο.

— Τους άλλες φορές να μου είπες ψέματα, έλεε. Άλλά τώρα είπες την άλήθεια. Πρέπει να ξε-σες, ώστόσο, πως, αν δέν έκτε-λέσας πιστά τις διαταγές μου, θά πεθάνης έπειτα από φοβητά βασανιστήρια και θά καταρανό-χλίες φορές την ήμερα που γεν-νήθηκες. Πήγαινε τώρα.

Ο Μόπο άπομακρύνθηκε. Κα-ταλάβαινε καλά τώρα πως ο Τσιάκα τον είχε καταδικάσει, άλ-λά, προσοχά διατάξη να τον θα-νατώσουν, ήθελε να τον χρησιμοποιή-σει για να ξεκαμή τους ά-δελφούς του.

— Άλλ' ο Μόπο δέ φοβόταν πιά. Γιατί ήξερε πως ή ώρα της έ-κ-δίκης είχε φτάσει.

Πήγε, λοιπόν, στην καλύβα του κι' αφού έβριζε λίγη ώρα εκεί, ξε-ναβήκε και, γλυτωμένος σαν φάντασμα μέσα στη νύχτα, έτρε-ξε στην καλύβα του Ντίνγκαν, με τ'ον άποιο είχαν κουνεντίσει πολλές φορές ως τότε.

Μέσα στην καλύβα δέν ήπρη-γε άλλο φως εκτός από μιά ά-δύνατη λάμψη, που έβριζε από το τζάκι. Πλάι στον Ντίνγκαν καθόταν ο Ουίλογγκαν. Ήταν σκεπασμένοι κι' οι δυο με μεντά-λα δέματα, που τούς έκρυβαν το πρόσωπο.

Ο Μόπο είπα:

— Γίνοι του Σανταγγόνα, αϊ-το θά είσαστε στήλη και θά ταξιδεύετε στη χώρα των πνευ-μάτων.

Οι δυο πούλητες άρχισαν να τρέμουν κάτω από τα δέματα που τούς σκεπάζαν.

Ο Ντίνγκαν ρώτησε ύστερα:

— Τί θέλεις να πής μ' αυτά σου τα λόγια, σιζή;

Κι' ο Ουίλογγκαν πρόσθεσε:

— Και γιατί είπες πως θά ταξιδεύουμε στη χώρα των πνευ-μάτων;

— Δέν, σας έχω πη, λοιπόν, τόσες φορές ότι πρέπει, ή να χτυ-πήσετε ή να πεθάνετε, άπάντησε ο Μόπο. Δέν είχατε ως τώρα το θάρρος να πάρете την άπόφα-σίς. Άλλ' ο Τσιάκα, που είδα ένα κακό όνειρο, είναι έτοιμος να σας χτυπήσει.

— Αν οι Φονιάδες βολώνονται κι' όλος στο «χρόαλ», θά πεθάν-ναι, προόβη, έλεε ο Ντίνγκαν βγάζοντας μιά λόγχη κάτω από το δέμα που τον σκεπάζε.

— Προσού με χτυπήσης, άκού-στε το όνειρο που είδε ο βασιλιάς, άπάντησε ο Μόπο.

Και τότε άφηγήθηκε τί του εί-πε πη ο Τσιάκα.

— Όταν τέλειωσε, ο Ντίνγκαν τον ρώτησε:

— Ξαναπές μου, πούδς από τούς

Η νέα αυτή γλύτωση το θάνατο. Το βράδυ, ένας ύπνρτης έτρε-ξε να ειδοποιήση τον Μόπο πως τον ζήτησε ο βασιλιάς.

Ο Τσιάκα στεκόταν στην πόρ-τα της καλύβας του κι' έτρεμε ο-λοκληρως κάτω από το φώς της σε-λήνης που έπεφτε πάνω του.

Ο Μόπο τον χαϊρότησε ταπεινά και τον ρώτησε τί τον ήθελε.

Ο Τσιάκα τον άρπαξε τότε ά-πό το χέρι και τον τραβήξε σε μιά μικρή καλύβα, που βρισκόταν λίγο πιο πέρα.

δύο είχε στην πλάτη του το βασιλικό γιγώνι.

— Ο Ουμολογάντα, απάντησε ο Μόπο.

Ο Ντίνγκαν κίτταξε τον αδελφό του, που το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά.

— Άλλα σύ, Ντίνγκαν, είχες στο χέρι σου τη βασιλική λόγχη, πρόσθεσε ο Μόπο.

Ο Ντίνγκαν χάρηκε ακούγοντας αυτά τα λόγια, ενώ ο αδελφός του σιωπούσε.

— Άλλα τί σημασία έχουν όλα αυτά; συνέχισε ο Μόπο. Έχουν που ενδιαφέρει είναι ότι ο Τσάκα σας καταδίκασε και τους δύο κι' ότι αργότερα θα πεθάνετε. Οι Φονιάδες θα έρθουν αργότερα. Και τότε όλα θα τελειώσουν. Αν έχετε καμιά παραγγελία για κείνους που θ' αφήσετε πίσω σας πάνω στη γη, μπορείτε να μου την πείτε. Ίσως βρω τον χωρό να την μεταδώσω σ' εκείνους που θέλτε.

— Δε μπορούμε να σκοτώσουμε άποψες τον Τσάκα;

— Αδύνατον, απάντησε ο Μόπο. Ο βασιλιάς έχει τους σωματοφύλακές του.

— Τι μάς συμβουλεύεις, λοιπόν; ρώτησε ο Ουμολογάντα. Πρέπει γά εγώ κάποιο σχέδιο για να μ' σώσεις.

Ο Μόπο έκανε πως σκεφτόταν. — Κι' αν είχα ένα σχέδιο για να σ' σώσω, ποιά θα ήταν η ανταμοιβή μου; ρώτησε ο Μόπο. Η ανταμοιβή μου πρέπει να είναι μεγάλη, γιατί έχω κοιμηθεί από τη ζωή και δε θέλω να σ' βοηθήσω για το τίποτα.

Οι δύο αδελφοί άρχισαν να του δίνουν διάφορες υποσχέσεις. Άλλ' ο Μόπο δεν ικανοποιήθηκε παρά μόνον όταν του ορκίστηκαν ότι θα ήταν το ποδο το πρόσωπο του βασιλείου έπειτα απ' αυτός κι' ότι θα είχε την αρχηγία όλων των πολεμιστών. Είπε τότε τονίζοντας καθεμιά από τις λέξεις του:

— Πέρα από το ποτάμι δεν βρίσκεται μόνον ένα σώμα, αλλά δύο. Το σώμα των Φονιάδων είναι πιστό στο βασιλιά. Άλλα το άλλο, που λέγεται των Άντων, είναι διασφαλισμένο, γιατί ο βασιλιάς δεν έχει δώσει στους άντρες του ούτε ζώα ούτε γυναίκες, όπως στους Φονιάδες. Αρχηγός αυτού του σώματος, είσαι σύ, Ουμολογάντα. Νά, λοιπόν, ποιά είναι το σχέδιό μου.

Ο βασιλιάς μ' έχει διατάξει να φέρω εδώ το σώμα των Φονιάδων. Άλλ' εγώ θα φέρω το σώμα των Άντων. Έλάτε πιο κοντά και θα σ' πω τα υπόλοιπα.

Οι δύο αδελφοί έσπιναν τα κεφάλια τους κι' ο Μόπο τους μίλησε σ' αργά κινήματα λεπτά. Έφυγε κατόπιν από την καλύβα τους, έπλησε μερικώς ανθρώπους που του ήταν άφοβισμένοι και τους έστειλε να μεταφέρουν ένα μήνυμα πέρα από το ποτάμι.

ΤΟ ΜΑΚΕΛΙΟ

Τό άλλο πρωί, δύο ώρες πριν από το μεσημέρι, ο Τσάκα βγήκε από τη μικρή καλύβα, όπου είχε περάσει τη νύχτα και πήγε σ' έναν περιβολό, περιτριγυρισμένο με πασσάλους, για ν' αποδόση δικαιοσύνη στο λαό.

Ο Μόπο, μόλις τον είδε, έτρεξε κοντά του.

Ο Τσάκα γύρισε σ' αμέσως και τον ρώτησε σιγά:

— Είναι όλα έτοιμα, Μόπο;

— Όλα, ο' Έλέφαντα, απάντησε ο Μόπο. Το σώμα των Φονιάδων θα βρίσκεται εδώ το μεσημέρι.

— Και πού είναι οι αδελφοί μου;

— Στις καλύβες των συζύγων τους, όπου πίνουν και διασκεδάζουν.

— Για τελευταία φορά, Μόπο, είπες ο βασιλιάς γελώντας.

— Για τελευταία φορά, απάντησε ο Μόπο.

Όταν έφτασαν στον περιβολό, ο Τσάκα κάθισε πάνω σ' ένα δέντρο βωδιού. Κοντά του πήρε θέσι μια νέα που κρατούσε μια μικρή στάμνα γεμάτη μ' ένα ποτό που έμοιαζε με μύρρα. Πλάι στο βασιλιά κάθισαν ο γέρο φύλαχος Ίγγουαζόντα, που ήταν αδελφός της Ονόντι και θεός του Τσάκα, κι' ένας άλλος φύλαχος, ο Ουμολογάντα, που ο Τσάκα τον αγαπούσε.

Ο λαός είχε μείνει έξω από τον περιβολό. Ελάχιστοι άνθρωποι ήταν συγκεντρωμένοι εκεί. Γιατί οι πιο πολλοί απόφευγαν να βάζουν τον Τσάκα δικαστή στις διαφορές τους.

Έπειτα από λίγο έφτασαν κάμποσοι πολεμιστές, που ο Τσάκα τους είχε στείλει σ' ένα περιοχή, που άπειχε δεκατέντε ημέρες από

το βασιλικό «κράδι», για να μαζέψουν φτερά στρουθοκαμήλων.

Ο αρχηγός τους ήταν ένας γέρος πολεμιστής, που είχε πάρει νερό σε πολλές μάχες, αλλά που τώρα δε μπορούσε να πολεμήσει, γιατί είχε χάσει το δεξί χέρι από μια τσεκούρια. Είχε ψηλό ανάστημα κι' ήταν δυνατός κι' ανδρείος.

Ο Τσάκα τον ρώτησε γιατί είχε αργήσει. Κι' αυτός του απάντησε ότι οι στρουθοκαμήλοι είχαν πάει μακριά κι' ότι αναγκάστηκαν να τις περιμένουν να γυρίσουν, για να τις σκοτώσουν και να τους πάρουν τα φτερά.

— Σκύλε, έπρεπε να τις ακολουθήσεις, κι' αν ακόμη είχαν πάει εκεί που δίδει ο ήλιος! ούρλιαξε ο Τσάκα. Σκοτώστε τον γρήγορα κι' όλους τους ανθρώπους του μαζί!

Μερικοί από αυτούς τους δυστυχισμένους έβλεσαν στα γόνατα, ζητώντας έλεος. Άλλ' ο αρχηγός τους χαϊρένησε το βασιλιά αποκαλώντας τον πατέρα κι' είπε ότι ζητούσε δύο χάρες προτού πεθάνει.

— Τι θέλεις; τον ρώτησε ο Τσάκα.

— Όταν ήμαστε κι' οι δύο νέοι, απάντησε ο αξιοματικός, πολεμήσαμε πολλές φορές μαζί και ποτέ δεν γύρισα τις πλάτες μου στους εχθρούς. Τό χτύπημα που μ' έκανε να χάσω το χέρι μου προσοφτόταν για σένα και για νά σ' σώσω μπήκα μπροστά σου και το δέχτηκα εγώ. Άλλ' αυτό δεν έχει σημασία. Έτρεξα γάτο από τις διαταγές σου και θα πεθάνω γιατί από τις διαταγές σου.

— Βγάλε, όμως, να σ' παρακαλέσω να βγάλεις το χιτώνα σου για να μπορέσω να ιδώ για τελευταία φορά γυμνό το κορμί του μεγάλου πολεμιστή, που τόσο τον αγαπάω.

— Χά, χά! Έκανε ο Τσάκα. Κι' έπειτα:

— Κι' έπειτα, ο βασιλιά, θάβωλα ν' αποχωρηθώ το γυνό μου. Είναι μικρός ακόμη, τόσοσ δά...

Και, λέγοντας αυτά, έφερε το αριστερό του χέρι στο γόνατο. — Θά σου χάσω την πρώτη χάρι, απάντησε ο Τσάκα και τράβηξε ταυτόχρονα το χιτώνα του, δείχνοντας το κορμί του γυμνό ως τη μέση. Και θά σου χάσω επίσης και τη δεύτερη χάρι, πρόσθεσε.

Έπειτα, όμως, δε θέλω να χωρίσω τον πατέρα από το γυνό, θά πής να φέρουν εδώ το παιδί σου

και θά το σκοτώσω με τα ίδια σου τα χέρια. Έπειτα θά πεθάνεις και σύ με τη σειρά σου. Τό θέαμα θά είναι πολύ ενδιαφέρον.

Ο αξιοματικός έγινε κατακλιμένος ακούγοντας αυτά τα λόγια και τρεμούλιασε από το κεφάλι ως τα πόδια. Είχε, ωστόσο, τη δύναμη να πη:

— Η θέληση του βασιλιά είναι και θέληση του πιστού υπηρέτη του. Άς φέρουν εδώ το παιδί.

Και νά που, ξαφνικά, ο Τσάκα δάκρυσε. Είχε μετανοήσει τώρα για τα λόγια που είχε πει. Σήκωσε σ' ένα λόγο το χέρι και πρόσταξε:

— Αφήστε ελεύθερους το γυνό αυτό αξιοματικό μου και τους στρατιώτες του.

Οι στρατιώτες έφηναν έπειτα μόντας, το βασιλιά.

Ενώ απομακρύνονταν, ένας από τους υπηρέτες ανάγγειλε ότι ένας άνθρωπος ζητούσε να γίνει δεκτός από το βασιλιά.

Ο άνθρωπος αυτός μπήκε κάλοντας τοίμας.

Ήταν ο Μασίλο, που ο Τσάκα τον είχε στείλει στο λαό των τσεκουριών. Άλλ' οι κόποι του ταξιδιού τον είχαν χυμεί ν' αδυνατίσει πολύ κι' η κοιλιά του είχαν έφαρμαγίσει. Ή πλάτη του, έξ' άλλου, ήταν γεμάτη από μαυροδερμά ζωνάρια, που γυμνά που έδειχνε πως τον είχαν ξυλοκοπήσει στα γερά.

— Ποιός είσαι; ρώτησε ο Τσάκα, που δεν κατάφερε να τον αναγνωρίσει.

— Είμαι ο Μασίλο, ο' Έλέφαντα, που τον έστειλες μ' ένα μήνυμα σου στο λαό των τσεκουριών, απάντησε ο δυστυχισμένος. Γέμισα, βασιλιά, απ' υπέρβαρη πολλή.

— Τό βλέπω, είπες γελώντας ο Τσάκα. Σε θυμάμαι τώρα... Πές μου, Μασίλο, τί σου απάντησε ο Φονιάς; Θάρθη με το λαό του για να μου δηλώσει ύποταξη και να μου παραδώσει το άητητο τσεκούρι;

— Όχι, ο βασιλιά, δε θάρθη, απάντησε ο Μασίλο. Με δέχτηκε με περιφρόνηση και μ' έδιωξε με περιφρόνηση. Άλλ' ενώ άπομακρύνονταν, οι υπηρέτες της Ζυνίας, της γυναίκας του, που έπρόκειτο άλλοτε να την παντρευτώ εγώ, μ' έπιασαν και με ξυλοκόπησαν άγρια, όπως βλέπεις.

— Και τί σου είπε ο Φονιάς;

— Νά τα λόγια του: «Αν ο Τσάκα θέλη το άητητο τσεκούρι...

αι, δε έρθη στο Βουνό των Πνευματών για να το πάρη. Θά ιδή τότε έναν άνθρωπο που του είναι γνωστός και που θέλει να εκδικηθή το θάνατο του Μόπο».

Ο Μόπο που άκουσε αυτά τα λόγια ταραχθηκε και το μυαλό του πήγε στον Ουμολογάντα.

Άλλα, ξαφνικά, πρόσθεσε δυο πράγματα. Τό ένα ήταν πως άναμεσα σε δύο από τους πασσάλους του εξωτερικού περιβόλου χάποις είχε χάσει ένα κομμάτι ξύλο. Τό δεύτερο ήταν πως το σώμα των Άντων κατέβαινε από την πλαγιά του βουνού και σ' ένα θά βρισκόταν στο βασιλικό «κράδι».

Τό κομμάτι το ξύλο ήταν ή σημαντική μένη προειδοποίηση για τους δύο αδελφούς του βασιλιά, ότι έπρεπε να είναι έτοιμοι για να δράσουν.

Ο Τσάκα, ακούγοντας τα λόγια του Μασίλο, είχε τιναχτή οργισος κι' είχε γίνει κατακόκκινος από άργη. Κανείς ως τότε δεν είχε τολμήσει να τόν αντιταχθή κι' ή προσβλητική απάντησή του άρχη γού του λαού των τσεκουριών τον είχε άναστατώσει. Αν ο Μασίλο ήθελε καλότερα τον Λέοντα των Ζονιού, θά προτιμούσε σίγουρα να καταπνίξη τη γλώσσα του παρά να του επαναλάβη αυτά τα λόγια.

Ο βασιλιάς πηγόταν από το θυμό του δεν κατάφερε να μιλήσει. Είπε τέλος:

— Α, σκύλε, πως τόλμησες να μου μιλήσεις έτσι... Ακούστε με όλοι. Αυτό τό Φονιά πρέπει να τον κοιματισετε και μαζί του όλους τους άγρότους της φυλής του... Και τώρα θά λογαριαστούμε με σένα, που τόλμησες να μου επαναλάβεις τις άπειλες ενός άθλιου τσαχαλιού πρόσθεσε μιλώντας στο Μασίλο. Έλα δώ, Ουμολογάντα, πσέ μου δούλε, απάσε τον τό κεφάλι και άμέσως! Και σύ, Μόπο, που αυτός ο σκύλος πρόφερε τ' άνομα σου...

Εδώ ο βασιλιάς σταμάτησε, χωρίς ν' αποτελειώσει τη φράση του. Τραυλίζοντας στη διαταγή του, ο Ουμολογάντα προχώρησε για να σκοτώσει το Μασίλο με τό ροπαλό του. Άλλ' ήταν γέρος και τα χέρια του έτρεμαν, ενώ ο τρώμος είχε δεκαπλασιασθεί τις δυνάμεις του Μασίλο. Έτσι, ο Μασίλο πρόφτασε και τον σκότωσε τονώνοντας τον με τη λόγχη του. Ο Ίγγουαζόντα, ο αδελφός της Ονόντι, οίχτηκε τότε πάνω στο Μασίλο και τον σκότωσε, αλλά πληγώθηκε κι' ο ίδιος.

Είχε φτάσει ή στιγμή για την αποφασιστική ενεργεια.

— Βοήθεια! ούρλιαξε ο Μόπο. Σκοτώνουν το βασιλιά!

Την ίδια στιγμή, ένα κομμάτι του εξωτερικού περιβόλου έπεσε με πάταγο κι' από τό άνοιγμα μπήξαν ο Ντίνγκαν κι' ο Ουμολογάντα, που έμοιαζαν με μανόμενους ταύρους.

— Η μεγάλη στιγμή έφτασε! τους ψιθύρισε. Θάρρος!

Ο Τσάκα είχε άπομείνει σάν άπολιθωμένος από την κατάληξη. Οι δύο αδελφοί του σήκωσαν τότε τις λόγγες τους και χτύπησαν το βασιλιά. Ο Ουμολογάντα στον άριστερό όμο, ο Ντίνγκαν στο δεξιό πλευρό.

Η λόγγη με την κόκκινη λαβή έφηνε από τα χέρια του Τσάκα. Άλλ' ήταν ακόμη τρομερός στη θέα κι' οι δύο αδελφοί του δεν τόλμησαν να επαναλάβουν τα χτυπήματά τους.

— Πώς; είπες ο Τσάκα με ήρεμη φωνή. Θέλετε, λοιπόν, να με σκοτώσετε, σεις, οι αδελφοί μου, τα σκυλιά που τό έθρεψα και τό πάχυνα στην καλύβα μου; Θέλετε να με σκοτώσετε, για να πάρετε στα χέρια σας την έξουσία; Άλλ' ά δε θά χαρήτε για πολλόν καιρό

τη νίκη σας. Οι Άνκοι πλησιάζουν και θά σας πάρουν τη χώρα που εγώ κατέχτησα. Θά γίνετε τότε σεις και ο λαός σας δούλοι τους.

Αυτά τα λόγια είπες ο Τσάκα, ενώ τό αίμα έτρεχε από τις πληγές του. Ήταν ακόμη μεγαλόπρεπος και τρομερός.

— Αποτελειώστε τον, λοιπόν, άφου θέλετε να γίνετε βασιλιάδες! είπες ο Μόπο στους δύο αδελφούς.

Άλλ' αυτοί τά είχαν χαμένα και στέζονταν άκίνητοι.

Ο Μόπο έκανε τότε ένα βήμα προς τα εμπρός και σήκωσε τη λόγγη με την κόκκινη λαβή, που είχε πέσει από τα χέρια του Τσάκα. Ήταν ή ίδια λόγγη με την όποια ο βασιλιάς είχε σκοτώσει τη μητέρα του Ονόντι και τό γυνό του Μόπο, τον Μούκα.

— Γιατί θέλεις να με σκοτώσεις, Μόπο; ρώτησε ο Τσάκα.

— Για την αδελφή μου τη Μπα-

λένα και για όλους τους δικούς μου που σκότωσες, απάντησε ο Μόπο.

Και τότε τρύπησε πέρα για πέρα με τη λόγγη.

Ο Τσάκα σωριάστηκε κάτω άνασαιώντας βραδιά. Μία μόνο φορά μίλησε και είπες:

— Αν άκουγα την προειδοποίησή της Νομπέλα, δε θά πάθαινα ό,τι έπαθα, σκύλε!

Ο Μόπο έσπινε τότε πλάι του και τό ψιθύρισε τό δνόματά του Μαζεντάμπα, τό πατέρα του, της μητέρας του, της γυναίκας του της Άνάντι, τό γυνό του Μούκα, της αδελφής του Μπαλέκα κι' όλων των άλλων συζύγων και παιδιών του, που ο Τσάκα τους είχε σκοτώσει.

Τό σώμα του Τσάκα τραντάχτηκε κάμποσες φορές. Έπειτα έμεινε άκίνητο.

Έτσι πέθανε ο Λέων των Ζον-

λου. Είχε έρσει μέσα στο αίμα και τώρα κολλούσε μέσα στο ίδιο τό αίμα του.

Οι δύο αδελφοί του έστεζαν σάν άπολιθωμένοι. Ή νέα με τη στάμνα είχε φύγει τρέχοντας. Ο Ουμολογάντα κι' ο Μασίλο κείτονταν νεκροί. Ο Ίγγουαζόντα ήταν τραυματισμένος. Κανένας άλλος δεν βρισκόταν όλόγυρα. Άλλ' οι Άνκοι πλησίαζαν. Ο Ουμολογάντα ήταν άπολιθωμένος. Κανένας άλλος δεν βρισκόταν όλόγυρα. Άλλ' οι Άνκοι πλησίαζαν. Ο Ουμολογάντα ήταν άπολιθωμένος. Κανένας άλλος δεν βρισκόταν όλόγυρα. Άλλ' οι Άνκοι πλησίαζαν.

Ο Μόπο έσπινε τότε πλάι του και τό ψιθύρισε τό δνόματά του Μαζεντάμπα, τό πατέρα του, της μητέρας του, της γυναίκας του της Άνάντι, τό γυνό του Μούκα, της αδελφής του Μπαλέκα κι' όλων των άλλων συζύγων και παιδιών του, που ο Τσάκα τους είχε σκοτώσει.

Τό σώμα του Τσάκα τραντάχτηκε κάμποσες φορές. Έπειτα έμεινε άκίνητο.

Έτσι πέθανε ο Λέων των Ζον-

λου. Είχε έρσει μέσα στο αίμα και τώρα κολλούσε μέσα στο ίδιο τό αίμα του.

Οι δύο αδελφοί του έστεζαν σάν άπολιθωμένοι. Ή νέα με τη στάμνα είχε φύγει τρέχοντας. Ο Ουμολογάντα κι' ο Μασίλο κείτονταν νεκροί. Ο Ίγγουαζόντα ήταν τραυματισμένος. Κανένας άλλος δεν βρισκόταν όλόγυρα. Άλλ' οι Άνκοι πλησίαζαν. Ο Ουμολογάντα ήταν άπολιθωμένος. Κανένας άλλος δεν βρισκόταν όλόγυρα. Άλλ' οι Άνκοι πλησίαζαν.

Πάντοτε φρέσκος

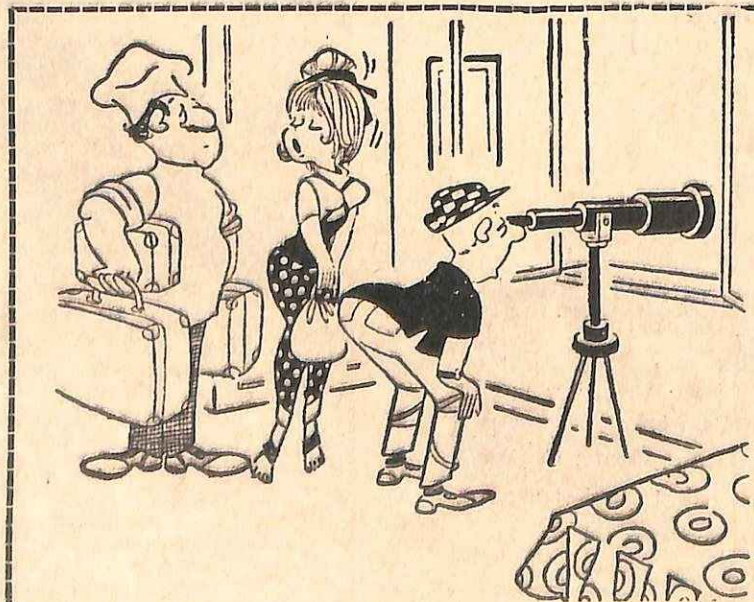
Πριν από το ξύρισμα, βάλετε στο πρόσωπο λίγο κρέμα NIVEA: το ξυράφι γλιστρά εύκολα, το ξύρισμα γίνεται πολύ πιο άνετο.

Μετά το ξύρισμα κάντε ελαφρό μασάζ στο πρόσωπο με κρέμα NIVEA. Η NIVEA ξεφλογίζει το δέρμα, το κάνει ελαστικό, του δίνει φρεσκάδα.

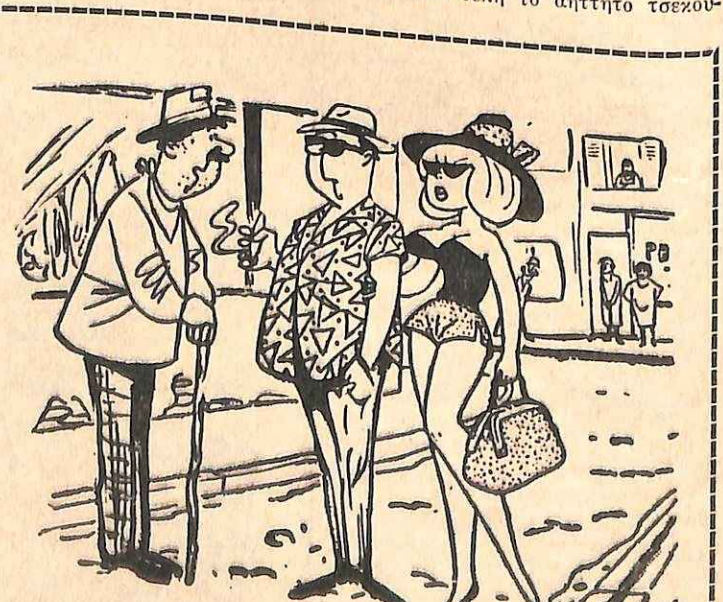
Πριν και μετά το ξύρισμα, NIVEA!

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF GERMANIAΣ: Η Κρέμα NIVEA είναι γνήσιον προϊόν του Οίκου μας και ουδέποτε απολύτως διαφορὸν ἔχει με τὴν αὐθεντικὴν ἑν Γερμανίᾳ.

— Αυτό ένοούσατε λέγοντας πως από τό παράθυρο φαίνεται ή θάλασσα;

— Τά παράξενα του τόπου;... Μά για μās τους ντόπιους είστε εσείς οι ξένοι!...

τά πάντα, τη ζωή και το θάνατο. Στην άρχη, όλοι πίστεψαν πως τον είχε σκοτώσει ο Μάσιο. Άλλιά, σιγά-σιγά, μαθεύτηκε η αλήθεια, πιθανόν από τη νέα που στεκόταν πλάι στο βασιλιά, για να τον δοκιμάσει με το ποτό που είχε στη σάμια της. Κανείς όμως, δεν είχε τίποτα, γιατί στο βάθος της ψυχής τους όλοι μισούσαν τον Τσιάκα.

Στη θέση του βασιλέυαν τώρα οι δυο αδελφοί του, που προσπαθούσαν να φαίνονται χαλοί, για να ξεφορτώσουν τις συμπάθειες του λαού. Παντοδύναμος ήταν επίσης ο Μόπο, που εξουσίαζε όλο το στρατό.

Ο Ντίνγκαν κι' ο Ουίλαγκάνα φαίνονται αγαπημένοι και βοσκογόντοι σύμφωνοι σ' όλα. Σιγά-σιγά, όμως, οι φιλονεικίες άρχισαν με ταξυ τους, γιατί καθένα ήθελε την εξουσία μόνον για τον εαυτό του.

Άλλ' ο Ντίνγκαν ήταν ο δυνατότερος. Και μια μέρα αποφάσισε να ξεφορτωθή τον αδελφό του. Το πιάγμα δέ στάθηκε δύσκολο κι' ο Μόπο έκλεισε τα μάτια μπροστά στο έγκλημα. Έτσι, ένα πρωί, ο Ουίλαγκάνα βρόθηκε νεκρός. Ένα ισχυρό δηλητήριο τον είχε στείλει στον κόσμο των πνευμάτων.

Από τότε ο Ντίνγκαν βασιλεύει σ' όλο το βασίλειο.

Λίγο καιρό μετά το θάνατο του Ουίλαγκάνα, ξαναγύρισε ο μεγάλος στρατός των Ζουλού, που ο Τσιάκα, τον καιρό που ζούσε ακόμη, τον είχε στείλει εναντίον των φυλών που έμεναν πέρα από τον ποταμό Αμπόπο. Πολλοί είχαν σκοτωθεί από τους έχθρους κι' άλλοι είχαν πεθάνει από τους πυρετούς. Έκείνοι που επέζησαν γάργαξαν που ο Τσιάκα είχε πεθάνει, γιατί ήξεραν πως θα πλήρωναν την άποτυχία τους με τη ζωή τους. Ο Ντίνγκαν, τουναντίον, τους συγχώρησε κι' έγινε έτσι πιο αγαπητός από πριν.

Ο Ντίνγκαν δεν ήταν λιγότερο σκληρός από τον Τσιάκα. Άλλ' ο φόβος τον συγκρατούσε. Κι' άλλωστε, δεν πολυσκοπιζόταν για τις υποθέσεις του κράτους. Περιορίσε τον περισσότερο καιρό του μαζί με τις γυναίκες του, πίνοντας και διασκεδάζοντας.

Θέλησε, ωστόσο, να σκοτώσει τον ετεροθαλή αδελφό του Πάντα, για να μην έζη κανένα αντίπαλο. Άλλ' ο Μόπο κι' ένας φύλαχος, ο Μαπίτα, έπεσαν στα πόδια του και κατάφεραν να τον σώσουν. Ο βασιλιάς του εμπιστεύθηκε τη φύλαξη των κοπαδιών του.

— Σας έκανα το χατίρι, είπε ο Ντίνγκαν στο Μόπο και τον Μαπίτα. Άλλα να ιδήτε πού, μια μέρα, αυτός ο σκύλος θα με δαγκώσει.

Ο ΟΜΟΡΦΟΣ «ΚΡΙΝΟΣ»

Το πρώτο πιάγμα που έλαμε ο Ντίνγκαν, όταν έμεινε μόνος, ήταν ότι άρχισε το «καλά» της

ΝΕΑ ΜΕΓΑΛΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΧΩΡΩΝ

230 σελίδων

ΚΩΣΤΑ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ

Πωλείται στα βιβλιοπωλεία δοχ. 50 και στην Σχολήν δοχ. 50. Ταχυδρομικώς πλέον 5 δοχ. Εγκαιρία να μάθετε χορό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάσης). Τηλέφ. 532-563.

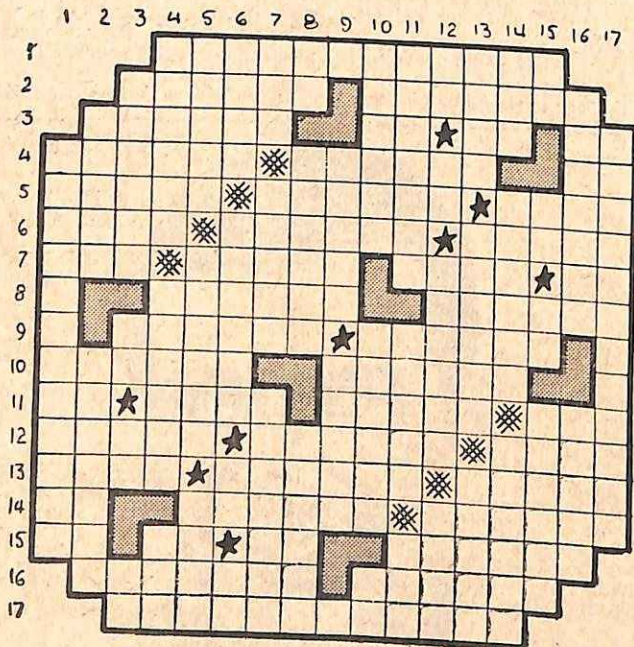
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 975

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Καί ή πύ όμή δια τόν άφί-νει άνεπρέαστο.
- 2 Έπιβάλλει στόν άνθρωπο πολ-λές στερήσεις. — Κατάστασι, που μπορεί πολύ εύκολα ν' αλ-λάξη.
- 3 Έποπτεύει σε μία κρατική ο-πηρεσία. — Νότα. — Αιγυ-πτιακή θεότης. — Άρχη ορ-κου.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Έχει άμεση σχέση με μία έ-ξέγερσι.
- 2 Όδηγώ κάποιον εναντίον άλλου. — Τροπικό επίρρημα: ά-κριδώς όπως.
- 3 Συνοδεύει βαρύ τραυματισμό. — Μία τών Δωδεκανήσων (δη-μοτ.). — Νότα. — Αναφορική άντωνυ-μία (πληθ.). — Καλύπτουν τό μισό Άδεν.

- 4 Έκτασις γής χωρίς έχνος θλα-στήσεως (ουδέτ.). — Πόλις της Α. Μακεδονίας. — Άρχικά κόμματος.
- 5 Όρος στην ήλεκτρολογία. — Νοστιμίζουν τη φασουλάδα. — Διαμέρισμα του σπιτιού.
- 6 Είναι για μας τους Έλληνες τά χώματα της πατρίδος μας. — Πρωτεύουσα όλων των νο-μού. — Χώρα της Κεντρικής Άσίας.

- 7 Ουδέν έπαθαν (ουδ.). — Η βεν-τούζα στην καθαρεύουσα. — Έ-ναι αφιερωμένα στο Θεό. — Άνθη.
- 8 Πρέπει πάντα να είναι οι έκ-λογές (καθαρ.). — Έπιθετο της θεάς Άθηνάς.
- 9 Κέντρο παραθερισμού της Ν. Γαλλίας. — Άρχαία πόλις της Μ. Άσίας, επί του Εύξεινου.
- 10 Τρώει σίδερα (καθαρ.). — Φλογόκοκκινος.
- 11 Άρθρο. — Μύτη θελόνας. — Ένα από τά μυστήρια. — Άμ-μώδης παραλία (άρχ.).

- 12 Βουνό της Μεσσηνίας, που λέ-γεται και Βουλκάνον. — Ύ-πουλος έχθρος για ένα πλοίο. — Ζάκ...: νέος κομικός του γαλλικού κινηματογράφου.
- 13 Έκει έκανε ο Χριστός το πρώ-το του θαύμα. — Γοητευτικός. — Καρποφόρο δέντρο (κα-θαρ.).
- 14 Το ήμισυ μιάς όπης. — Κάτοικος άρχαίας χώρας, όπου ή σημερινή Ισπανία και Πορ-τογαλία. — Έρπετο (γεν.).

- 15 Προσωπική άντωνυμία (έ' προσ.). — Συνοδεύουν βασι-λεις. — Κτητική άντωνυμία (πληθ.). — Ταμίας άνέμων.
- 16 Όρεκτικό (καθ.). — Την έκ-μεταλλεύονται οι μαυρογορί-τες.
- 17 Έπιστήμη που ασχολείται με τά δημόσια οικονομικά.

- 4 Χαρακτηριστικό τών ανθρώπων χωρίς καρδιά. — Ψυχική τα-ραχή. — Μία τών αισθήσεων.
- 5 Νησάκι τού Σαρωνικού. — Μελένη που χρησιμοποιούν οι σιδαινοί. — Οι μελιτζάνες είναι εξαιρετικά νόστιμες, ό-ταν μαγειρεύονται έτσι.
- 6 Διπλάσιαζόμενο δηλώνει δια-σύνη. — Περιβάλλονται από στεριά (καθαρ.). — 82. — Ξε-νική άρνισις.

- 7 Όργανον αισθήσεως. — Άφι-νει τόν άνθρωπο χωρίς φίλους. — Κλοπή ιερών πραγμάτων.
- 8 Χαρακτηρίζουν ποιότητα. — Η πρωτεύουσα της αυτοδιοικήτου περιοχής τού Άγ. Όρους. — Συμβάλλει στο καθαρίσμα.
- 9 Μονωδίες (καθαρ.). — Το μου-στάκι τού σταριού.
- 10 Μετρικός ποός τών αρχαίων. — Άφωνος. — Τά δυο άκρα τού Σουδάν.

- 11 Οι κάτοικοι μιάς ήπειρου. — Μία από τις πτυχές τού τα-λέντου τού Γιάννη Γκιωνάκη. — Πρόθεσις.
- 12 Άριθμός με γράμματα. — Νό-τα. — Τέτοιος ποιητής ήταν ο Όμηρος. — Χώρα της Ν.Α. Άσίας.
- 13 Απόφαρον. — Τόλημ ανάμικ-τη με άσβεστία. — Άκριθό εύλο.

- 14 Διπλάσιαζόμενο ξεπουλάει. — Υπάρχει στο στόμα. — Λε-πτό και άραιοπλεγμένο ύφα-σμα (πληθ.).
- 15 Νότα. — Αυτά πρωτομαθαίνου-με. — Συνοχόμενα στο θάλας. — Άφροδία.
- 16 Άφροντισία. — Δέντρο που ά-γαπά το νερό (γεν.).
- 17 Η νοικοκυρά την άπεχθάνε-ται (γεν.).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΑΚΑΛΑΡΟΣ
Καλλιθέα-Πατρών
Ή λύσις τού ύπ' αριθ. 974
στή σελίδα 78

Ντουγκούζα κι' έφτιαξε ένα άλλο στη Μαχλαματιζ. Πρόσταξε κα-τόπιν να τού φέρουν τις πιο όμορ-φες νέες που υπήρχαν στη χώρα. Και, μ' όλο που τού πήγαν πολλές έξαιοντάδες, ζητούσε ακόμη κι' άλλες.

Την εποχή εκείνη, έφτασαν στ' αυτιά του ήφμες που έλεγαν πως στη χώρα των Σβάζι και ειδικώ-τερα στη φυλή των Χαλακάζι βρι-σκόταν μια νέα μ' εξθαμβωτική όμορφιά, που την άποκαλούσαν «Κρίνος» και που το δέγμα της ή-ταν πιο λευκό από όλων τών άλ-λων γυναικών. Ο Ντίνγκαν θέλη-σε τότε να την κάνει σύζυγό του. Έστειλε, λοιπόν, μια πρεσβεία στον άρχηγό των Χαλακάζι, ζη-τώντας τόν «Κρίνο». Οι άπεσταλ-μένοι του, όμως, γύρισαν ύστερα από ένα μήνα μ' άδειανά τά χέ-ρια. Ο βασιλιάς των Χαλακάζι, τούς είχε δεχτή με μεγάλη περ-φρόνησι και τούς είχε πη να με-ταφέρουν στο βασιλιά τους αυτά τά λόγια: «Η νέα που λεγόταν «Κρίνος» ήταν, στ' αλήθεια, τό θαύμα της οικουμένης και δεν έ-χε παντρευτή ακόμη, γιατί κανέ-νας άντρας δεν της άφισε. Τη νέα αυτή ο λαός την αγαπούσε τό-σο, που δε θα την έδίαζε ποτέ να πάρη σύζυγο χωρίς τη θέλησή της». Όσο για τόν Ντίνγκαν, οι Χαλακάζι τόν άποκαλούσαν όπως οι πατέρες τους είχαν άποκαλέσει τόν Τσιάκα κι' ένοιωθαν γι' αυτόν τόση περιφρόνησι, που δε θα τού έδιναν γιέ σύζυγο όχι τόν «Κρί-νο», άλλ' ούτε την πιο άσχημη ά-πό τις γυναίκες τους.

Ο άρχηγός των Χαλακάζι έκα-νε και κάτι άλλο: Έδειξε στους άπεσταλμένους τού Ντίνγκαν τη νέα. Κι' αυτοί είδαν με τά ίδια τους τά μάτια πως ήταν εξθαμβω-τικά όμορφη και πως είχε ψηλό και λυγρό κορμί σαν τά καλάρια τών μπαμπού. Τά μαλλιά της έπε-φταν ως τούς ώμους, τά μάτια της ήταν μεγάλα κι' είχαν τό σχή-μα τού αμύγδαλου, ή έπιδερμίδα της έμοιαζε σαν φίλτιναι και τό χαμόγελό της μάγευε την καρδιά. Η νέα θέλησε να μιλήσει στους ά-πεσταλμένους τού Ντίνγκαν για να τούς φανερώσει την περιφρόνη-σι που ένοιωθε γι' αυτόν, άλλ' ο βασιλιάς την έμπόδισε και πρό-σταξε τούς άκολουθήσουν τον να την συνοδεύσουν ως την καλύβα της, σαν να ήταν ποιητήρια.

Ο Ντίνγκαν, μόλις άκουσε αυ-τά τά λόγια, φούσε από τό χακό του, σαν τό λιοντάρι που τώπα-σαν μέσα σ' ένα δίχτυ. Τά είχε όλα τώρα κι' ωστόσο, δεν κατά-φερονε ν' άποχήση τη νέα που έ-πιθυμούσε. Αποφάσισε, λοιπόν, να στείλ η ένα ισχυρό σώμα από στρα-τιώτες, για να χτυπήσουν τούς Χα-λακάζι και να τού φέρουν την ο-μήνη νέα. Το σχέδιο αυτό τό συ-ζήτησε με τούς συμβούλους του, άλλ' ο Μόπο, που ήταν άρχηγός τους, αντίταχθηκε.

Ο Μόπο ύποστήριζε πως οι Χα-λακάζι ήταν πολλοί και δυνατοί

ΖΗΤΕΙΤΑΙ Έλλην μάγειρος με καλές γνώσεις ελληνικής, γαλλικής και ιταλικής κουζίνας, ηλικίας 25-35 χρόνων, προκειμένου να έργαστή για 2-3 χρόνια σε ελληνικό εστια-τήριο στην Άγγλια. Άναλαμβάνου-με την μεταφοράν του επί έγγυησει. Γράψτε στην εξής διεύθυνσι: LA RIVIERA restaurant, 26 The Broad- way, Newbury-Berks, England.

KIMON M. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ -
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης Οκτωβρίου 54 9-12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οικία Άγ. Άλεξάνδρου 10 Παλ. Φάληρον. — Τηλ. 99-746.

**“Υπνός γλυκός,
όνειρα ανάλαφρα...”**

**Ή κόπωση της ημέρας σβήνει με τη
γαλήνη ενός αναπαυτικού ύπνου σε
σεντόνια άπαλά, άνάερα, φίνα.**

Καληνύχτα...

**ΙΡΛΑΝΔΑ: Καλό, στερεό σεντόνι,
πάντοτε χιονάτο.**

**ΒΙΚΤΩΡΙΑ: Λεπτό, φίνο σεντόνι
πολυτελείας.**

**Νο 120: Γερό, κατάλευκο σεντό-
νι ή σ' εύχάριστους χρωματι-
σμούς άνεξίτηλους.**

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοικοκυρεύει!

**Βεβαιωθήτε ότι στην ούγια υπάρχει τό όνομα
ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
Μόνον αυτό σάς έγγυάται άνωτάτη ποιότητα.**

και πως τό να τούς έπιτεθούν έ-σημαινε πως θα τάβαζαν μ' όλους τούς Σβάζι, που δεν ήταν εύκολο να νικηθούν, γιατί έμεναν σε στη-λιές, που ήταν άπληροίστες. Πρό-θεσε ακόμη πως δε μπορούσαν ν' άπασχολούν τό στρατό για μία γυ-ναίκα, σε στιγμή που οι έχθροι έλ-χαν αναπαυθεί μετά τό θάνατο τού Τσιάκα κι' οι πολεμιστές ήταν λίγοι έπειτα από την τελευταία έξοστρατεία εναντίον τών φυλών που έμεναν από τό άλλο μέρος τού ποταμού. Τήλχαν τόσες όμορφες νέες, είπε. Ο βασιλιάς μπορούσε να διαλέξη όσες ήθελε, χωρίς να είναι ανάγκη να κάνει πόλεμο για μία μόνο.

Κανένας δε θα τόλμοιζε ποτέ να μιλήση μ' αυτό τόν τροπό στον Τσιάκα. Οι άλλοι σύμβουλοι, που ξεθαυρούνταν από τό παράδειγ-μά του, συντάχθηκαν με τη γυναι-μή του κι' είπαν στο βασιλιά ότι, τη στιγμή εκείνη, θα ήταν τρέλλα ν' άρχίσουν πόλεμο με τούς Σβάζι.

Ο Ντίνγκαν τούς άκουσε συν-φρόνοντας τά φρόδια. Άλλά δεν ήταν ακόμη όσον έπρεπε δυνατόν για ν' άντιταχθή στη γνώμη τους. Κι' άλλωστε, όπως συμβαίνει σε παρόμοιες περιστάσεις, πολλοί ά-πό τό λαό είχαν ξεχάσει τά έγ-κλήματα τού Τσιάκα και θυμόνταν τη σιδαρή διοίκησή του και τόν τρομό που ένέπνεε στους έχθρους του, ενώ ο Ντίνγκαν τούς κατα-πίεζε όσο κι' ο αδελφός του κι' έ-σως περισσότερο, χωρίς, όμως, νάχη τά προτερήματά του.

Έτσι, στο τέλος, ο Ντίνγκαν ά-ναγκάστηκε να ύποχωρήσει. Άλλ' από εκείνη την ήμέρα, άρχισε να μισή θανάσιμα τόν Μόπο, που τόν θεωρούσε ύπεύθυνο για την άσχη-μι των συμβούλων του να στέρ-ξουν σ' αυτή την έξοστρατεία.

Άλλά γιατί ο Μόπο είχε πολε-μήσει με τόσο πείσμα την πρότα-σι τού βασιλιά;

Η έξοστρατεία που σχεδίαζε ο Ντίνγκαν ήταν, βέβαια, παράλο-γη. Άλλ' ο Μόπο δεν είχε παρα-κινηθή μόνο από τό ενδιαφέρον του για τά συμφέροντα της χώ-ρας. Άκούγοντας την άφηγησι για τη νέα, που την άποκαλούσαν «Κρίνος», είχε σχηματίσει την έν-τύπωση πως δε μπορούσε να ήταν τίποσι πως δε μπορούσε να ήταν άλλη από την κόρη του, τη Νάντα. Αυτή ή έντύπωση άντιστρατευό-ταν, ωστόσο, στα όσα είχε μάθει για τη Μακρόφα και τη Νάντα, που, σύμφωνα με όσα τού είχαν πη, είχαν πεθάνει τραυμαμένες ά-πό την ίδια λόγχη.

Κι' ωστόσο, δεν έκανε λάθος. Γιατί να τί είχε γίνει.

Η φυλή στην όποία ο Μόπο έλ-χε στείλει τη γυναίκα και την κό-ρη του άνηκε στους Χαλακάζι. Ο άρχηγός τους, λοιπόν, που είχε πά-ρει τη θέση τού Γαλάζι, άκούγον-τας για την όμορφη αυτής της νέας, έστειλε να την πάρη για να την κάνει σύζυγό του. Η νέα άρ-νήθηκε λέγοντας πως δε θα παν-τρευόταν ποτέ κανένα. Ο άρχι-γός τών Χαλακάζι, έπιτέθηκε τότε τη νύχτα εναντίον τού χωριού ό-που έμενε ή Νάντα και τό κατέ-στρεψε. Ο άρχηγός της μικρής φυλής, όμως, την είχε κοήσει από πριν και μαζί με τη Μακρόφα βρόχε τό θάνατο μία άλλη νέα που έτυχε να είναι εκεί. Έτσι διαδό-θηκε πως ή Νάντα είχε βοή τό θά-νατο. Τη θέση τού φυλάχου που είχε σκοτωθή στόν άγώνα έναγ-τίον τών έπιδρομέων την είχε πά-ρει τώρα ένας γέρος, που άγαπού-σε τη Νάντα σαν να ήταν κόρη του.

Την αλήθεια, όμως, ο Μόπο την έμαθε πολύ άργότερα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Μία πρόσφατη φωτογραφία του Ζέρζ, που έχει παίξει σε 32 ταινίες.

ΣΕΡΤΖ ΡΕΤΖΙΑΝΙ

Ένας συμπαθητικός και αδόξοις στάρ του γαλλικού κινηματογράφου

ΟΧΙ μόνο οι Αμερικανοί στάρ, αλλά και οι περισσότεροι από τους Ευρωπαίους, γυναίκες και άνδρες, πιστεύουν πολύ στην προσωπική διαφήμιση και στο συγχεθί θάρους γύρω από το όνομά τους. Υπάρχουν όμως και μερικοί από τους τελευταίους, που όχι μόνο δεν θορυβούν συχνά γύρω από το όνομά τους, αλλά και κάνουν το παν για να ζουν στην αφάνεια και να αποφεύγουν κάθε είδους θόρυβο. Ένας απ' αυτούς τους «αεμνούς» ηθοποιούς του κινηματογράφου είναι και ο Ζέρζ Ρετζιανί, παλαιός και συμπαθής καλλιτέχνης με πολλές θαυμαστές του ταλέντου του. «Ας τον δοούμε καλύτερα, όπως παρουσιάζει ο ίδιος τον εαυτό του σε μια πρόσφατη συνέντευξή του:

— Πού και πότε γεννηθήκατε, Σέρζ, και γιατί παίξετε σχεδόν αποκλειστικά στον γαλλικό κινηματογράφο;

— Γεννήθηκα στην κομωπολί Ρέτζιο-Εμίλια της Ιταλίας στις 2 Μαΐου του 1922 από γονείς Ιταλούς. Οι γονείς μου ήταν φτωχοί αγρότες και έχασαν την περιουσία τους, έπειτα από μια ξαφνική καταστροφή. Αναγκάστηκαν έτσι να περάσουν τα Ιταλο-γαλλικά σύνορα και να εγκατασταθούν το 1932 στη Γαλλία. Ήμουν τότε ακριβώς οχτώ χρόνων, ένα αδύνατο και καχεκτικό άνοιξη, που, όπως φαντάζομαι, δεν θα είχε ποτέ τον κατόν ήλιο μοίρας». Στη νέα μας πατρίδα άρχισα καλύτερη τύχη κι έκει μεγάλωσα και πήγα σχολείο. Όταν έγινα 21 σπούδασα. Όταν έγινα 21 σπούδασα. Όταν έγινα 21 σπούδασα.

— Τελικά, εγκαταλείψατε τα κομωπολικά για να ακολουθήσετε θεατρική καριέρα;

— Ακριβώς. Από το 1946 και μετά δειλά-δειλά άρχισα να εμφανίζομαι σε διάφορα θέατρα δευτέρως τάξης, που, όπως φαντάζομαι, δεν θα είχε ποτέ τον κατόν ήλιο μοίρας. Στη νέα μας πατρίδα άρχισα καλύτερη τύχη κι έκει μεγάλωσα και πήγα σχολείο. Όταν έγινα 21 σπούδασα. Όταν έγινα 21 σπούδασα.

— Από πότε άρχισατε την κινηματογραφική σας καριέρα, Σέρζ;

— Το 1949, με το αστυνομικό φιλμ του Ντακέν «Ο ταξιδιώτης της νύχτας». Αμέσως μετά, έπειτα ο Ντα-

κέν θα έφαινε για την Αμερική, με παρέωρήσε στο Γάλλο συνάδελφό του Λεό Ζουανόν, που μου έδωσε ένα ακόμη καλύτερο ρόλο στην ταινία του «Το σταυροδρόμι των χαμένων παιδιών», μία ταινία, που από τότε προέβλεπε προφητικά τον έκτροχισμό της σημερινής νεολαίας. Έν συνεχεία, από επιτυχία σε επιτυχία, ακολουθήσαν πολλά άλλα φιλμ. Ανάμεσα στα οποία μια καλή θεσι κατέχουν «Οι πόρτες της νύχτας», «Το άθος της ηλικίας», «Μισή», «Οι έρσοι της Βερόνικας» και άλλα. Συγχρόνως σχεδόν άρχισα να παίζω και στον Ιταλικό κινηματογράφο και σε ταινίες ιδιαιτέρως αξίας, όπως «Το κόκκινο ποικάνισμα», με την Άννα Μανιάνι και «Η χρυσή κάσκα» με τον Βιττόριο ντε Σίκα.

— Από τότε μέχρι σήμερα σε πόσες ταινίες έχετε παίξει και ποιές είναι οι τελευταίες σας;

— Οι ταινίες στις οποίες έχω πάρει μέρος ή έχω πρωταγωνιστήσει ανέρχονται συνολικά σε 32. Απ' αυτές οι 15 είναι καθαρώς γαλλικές παραγωγές, οι 9 Ιταλικές και οι υπόλοιπες 8 γαλλο-Ιταλικές συμπαραγωγές. Απ' το 1960 και μετά, από τότε δηλαδή που διέθεσα περισσότερο καιρό για το γαλλικό θέατρο και λιγότερο για τον κινηματογράφο, ο αριθμός των ταινιών μου μειώθηκε. Από τότε, δηλαδή, μέχρι σήμερα δεν έπαιξα παρά μόνο σε 4 ταινίες. Απ' αυτές τις 4 ταινίες, ο αριθμός των ταινιών μου μειώθηκε. Από τότε, δηλαδή, μέχρι σήμερα δεν έπαιξα παρά μόνο σε 4 ταινίες. Απ' αυτές τις 4 ταινίες, ο αριθμός των ταινιών μου μειώθηκε.

— Πέστε μας τώρα και κάτι από την ιδιωτική σας ζωή...

— Από το 1952 είμαι παντρεμένος από έρωτα με τη Γαλλίδα Άννι Ποέλ, και έχουμε τρία παιδιά, τρία άγρια 10, 7 και 3 χρόνων. Κατοικούμε μονιμώς στο Παρίσι, αλλά μηνόμαστε αρκετά συχνά και στην Ιταλία. Δεν ξέρω αν αυτό είναι συμφέρον για την καλλιτεχνική μου καριέρα, αλλά μπορεί να πω ότι εκ πεποιθήσεως αποφεύγω κάθε είδους θόρυβο γύρω από το όνομά μου. Δεν θέλω η περιέργεια του κοινού να έρεθίζεται από τα διάφορα δήθεν ασκάνδαλα μου, αλλά αποκλειστικά και μόνο από το ταλέντο μου.

— Τελικά, εγκαταλείψατε τα κομωπολικά για να ακολουθήσετε θεατρική καριέρα;

— Ακριβώς. Από το 1946 και μετά δειλά-δειλά άρχισα να εμφανίζομαι σε διάφορα θέατρα δευτέρως τάξης, που, όπως φαντάζομαι, δεν θα είχε ποτέ τον κατόν ήλιο μοίρας. Στη νέα μας πατρίδα άρχισα καλύτερη τύχη κι έκει μεγάλωσα και πήγα σχολείο. Όταν έγινα 21 σπούδασα. Όταν έγινα 21 σπούδασα.

— Από πότε άρχισατε την κινηματογραφική σας καριέρα, Σέρζ;

— Το 1949, με το αστυνομικό φιλμ του Ντακέν «Ο ταξιδιώτης της νύχτας». Αμέσως μετά, έπειτα ο Ντα-

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδήσεις

ΣΤΑ έγκαινα του νέου ρεστωράν «Λά Κα-καία» που άνοιξε στη Νίκαια ο Άλβιν Ντελόν, ο νεαρός γόνος του γαλλικού κινηματογράφου έφτασε κρατώντας από το μπράτσο μία γυναίκα. Δεν ήταν ούτε η Ρόμυ Σνάιντερ, ούτε καμιά καινούργια στάρλετ, αλλά μία ώριμη γυναίκα, που

Ο Ζάν Γκαμπιέν.

δεν ήταν άλλη από τη μητέρα του.

Το γεγονός προκάλεσε γενική κατάπληξη, γιατί ο Άλβιν Ντελόν, μέχρι σήμερα σάν να μην είχε μητέρα. Η κυρία Μπουλόν —αυτή είναι το πραγματικό επώνυμο του νεαρού γόνου— έχει ένα κρεπωλείο στο Μπουρ-Λα-Ρέν και επί χρόνια τώρα περιμένει έστω και ένα γράμμα από το διάσημο γυναικό. Εύτυχως που ο τύπος άσχετος συχνά, μ' αυτόν κι' έτσι μάθαμε από τις εφημερίδες τι έκανε και πού έρισκόταν.

Τελευταία όμως τύφισε αρκετά να θασανίζουν τον Άλβιν και θείοντες να έπανορθώση κάποιος, έφερε τη μητέρα του στα έγκαινα του νέου του ρεστωράν. Έτσι η κυρία Μπουλόν κάθισε στο επίσημο γεύμα των έγκαινα.

— Σέρεις κάτι, Κλέορ;... Είσαι πολύ χλωμός για χρωματιστή φωτογραφία!...

ων μεταξύ του σκηνοθέτη Κριστιάν-Ζάκ και της γνωστής στάρ Ντακέν. Άνταμς. Ο δέ Άλβιν ήταν όλο περίπολη για τη μητέρα και της έδινε ένα φιλάκι κάθε φορά που περνούσε πλάι της.

Η φιλήσυχη κυρία Μπουλόν τα είχε σχεδόν χαμένα, μέσα στο λαμπρό εκείνο περιβάλλον, που της ήταν τελείως άγνωστο ως εκείνη την ημέρα. Δεν έξελλούσε όμως τα μάτια από το γυναικό της, από όπου παρακολούθουσε όλες τις κινήσεις γεμάτης υπερηφάνειας και θαυμασμού.

Αυτή τη φορά πιστεύω να είναι κορίτσι, είπε η Μαρίνα Βλαντύ, αποκαλύπτοντας πως περιμένει ένα παιδί, που θα γεννηθεί στις αρχές του 1964. Η Γαλλίδα στάρ, που είναι παντρεμένη εδώ κι' ένα χρόνο με ένα Γάλλο πιλότο, έχει αποκτήσει δύο γιουούς, από τον πρώτο της γάμο με τον Ρομπέρ. Ο σάς και ο Ρομπέρ όμως, που ως γνωστό ξαναπαντρεύτηκε πέρυσι με την 15χρονη Καρολίνα Ζιρά-Ελίας, πρόκειται να γίνει πατέρας, για τρίτη φορά.

Αντικείμενα αξίας και ακριβοί πίνακες διασχίζουν ζωγράφους κλέβονται από τον πύργο του κόμητος ντι Μπέρ-γκολο στο Πομόρ, ενώ εκείνος έλειπε σε κυνήγι ήλις σύζυγος του Μαρίζα. Άλβιν Ντελόν, κομίσαν αμερικνή στο δωμάτιό της, μαζί με την κορούλα της.

Ο Γκλάντ Φόρντ αποκάλυψε πως ήταν πραγματικά έρωτα με τη Ρίκα Χάιγς, που τον παντρεύτηκε πριν από μερικές μέρες. Η εποχή που γύρισε μαζί ν' τον «Τζάιντ», «Έχει προσέλαβη από την άρρώστια των πρώην μεγάλων στάρ: θοδεύει τον κόσμο και θέλει να δώσει κανένα. Ούτε και να τη θέλουν».

Ένα ρεστωράν του Χόλγουντ, που φιλοξενεί συχνά στα τραπέζια του τις μεγαλύτερες διασημότητες, εγκατέστησε σε κάθε τραπέζι ένα μικρόφωνο, που συνδέεται απ' ευθείας με την κουζίνα και μέσω του οποίου ο πελάτης στέλνει την παραγγελία του μόλις καθήσει και αποφασίσει τι θα φάει. Κερδίζει έτσι πολύτιμο χρόνο.

Υστερα από άρραβώνα 19 μηνών η Ιταλίδα στάρ Ροσάννα Σκιαφίνο παντρεύτηκε τον παραγωγό του κινηματογράφου Άλφρεντό Μπίνι. Η Ροσάννα και ο Άλφρεντό γνωρίστηκαν σ' ένα πάρτυ. Άρχισαν ένα έρωτα, στο οποίο κανείς δεν έδωσε σημασία, αλλά την προχρονιά του 1962 ο Άλφρεντό της χάρισε ένα δαχτυλίδι άρραβώνας από μπριλλάντια και ζαφείρια, αξίας πολλών εκατομμυρίων λιρετών. Ηλικίας 37 χρόνων ο παραγωγός είναι κατά 14 χρόνια μεγαλύτερος από τη νεαρά σύζυγό του, αλλά στη ζωή, αυτός είναι ο νεότερος από τους δύο.

Στους δημοσιογράφους, που επέμεναν να της αποσπάσουν δηλώσεις η Ροσάννα έλεγε άμεσως μετά την τελετή του γάμου: «Τι μπορώ να πω;... Θέλω να είμαι... Όχι και πολλά όμως».

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα ελληνικά στούντιο

ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΣ πίσω στην πατρίδα της ύστερα από ένα πολύμηνο ταξίδι στην Εύρωπη, η πρωταγωνίστρια του Ινδικού κινηματογράφου Νούταν, που θεωρείται στις Ινδίες αντίπαλος της Ναρκίς, θα περάσει από την Αθήνα. Το γραφείο, που έχει αναλάβει την εκμετάλλευσή της ταινίας «Σουζά-

Ο Άντονι Κουήν.

να», στην οποία πρωταγωνιστεί η Ινδή στάρ, θα έπωφελήσει της εδώ παραμονής της, για να παρουσιάσει το φιλμ σε επίσημη πρεμιέρα, στην οποία θα παρευρεθεί η Νούταν.

Όπως προέβλεψαμε και γράψαμε, η Ρίκα Διαλβύνα δέχτηκε την πρόταση του οργανισμού Δαμασκίου — Μιχαηλίδη και θα είναι η πρωταγωνίστρια του τετάρτου εφετινού ελληνικού του έργου, που θα σκηνοθετήσει ο Βασ. Γεωργιάδης. Δεν είναι ακόμα γνωστός ο τίτλος του φιλμ, εγνώσθη όμως ότι το σενάριο γράφει ο Ν. Φώσκολος και ότι η Ρίκα θα έχει σ' αυτό για συμπρωταγωνιστές δυο άστέρες του ελληνικού κινηματογράφου πολύ γνωστού και στο εξωτερικό: το Γιώργιο

— Κάτι συνέβη κατά την απουσία μου Δίλκα, που δε θέλεις να το μάθω!...

Φούντα και τον Τίτο Βανδύ.

Στις 11 Νοεμβρίου θα προβληθούν τα «Κόκκινα φανάρια» του Βασ. Γεωργιάδη με την Τζένη Καρέζη, το Γιώργιο Φούντα και το Δημήτρη Παπαμιχαήλ.

Κινηματογραφικό συνεργείο της «Δαν-Φιλμ» ανέχθηκε για την Κωπαΐδα, με επί κεφαλής το σκηνοθέτη Σ.π. Ζιάγκο, προκειμένου να γυρίσει ώριμες σκηνές της ταινίας «Ζωή γεμάτη πόνο». Στό δραματικό αυτό φιλμ πρωταγωνιστούν η Κάκια Άνακτι, ο Νίκος Ξανθόπουλος, ο Παντελής Ζερβός, ο Γιάννης Μαλλούχος, η Μ. Ανουσάκη, η Έρη Οικονόμου και ο Χριστόφο. Νέζερ.

Στις 20 Οκτωβρίου αρχίζει στους Δελφούς το γύρισμα τριών αρχαίων τραγωδιών, «Εκάδη» του Ευριπίδη, «Οιδίππου Τύραννος», του Σοφοκλέους και «Προμηθεύς δεσμώτης» του Αισχύλου, για την αμερικανική τηλεόραση. Το καλλιτεχνικό επιτελείο αποτελείται η Κατίνα Παζινού, ο Αλέξης Μινωτής, ο Γιάννης Τσαρούχης, ο Γιάννης Χρήστου, ο Στέφανος Ληναίος και ο Έλ-ληνο-αμερικανός συγγραφέας Κίμων Φράνκερ, που μετέφρασε στα αγγλικά το αρχαίο κείμενο. Μόνο τα χορικά θ' αποδοθούν στην ελληνική, από δεκαμελή γυναικείο χορό. Τη μουσική συνθέτει ο Γιάννης Χρήστου και ο Γιάννης Τσαρούχης φιλοτεχνεί τα σκηνικά και τα κοστούμια. Το γύρισμα θα διαρκέσει δέκα μέρες περίπου και το συνολικό κόστος θ' ανέλθι σε 30.000 δολάρια. 150.000 δολάρια θα στοιχίσουν μόνο τα σκηνικά.

Ο Νίκος Σταυρίδης έστειλε αεροπορικάς την κορούλα του, Δανάη, στο Λονδίνο, για να συνεχίσει εκεί τις σπουδές της. «Δεν πρόκειται να γίνει ηθοποιός, μάς δήλωσε ο διάσημος κωμικός. Δε θέλει να παίξει στο θέατρο».

Ο Ντελικανής, η ώρα ταινία του Μανώλη Σκουλούδη, που έβρεψε καλώς και τη Νικηφοράκη, στίβελ Θεσσαλονίκης, θα είναι συνέχεια «Ο Ντελικανής... στρατιώτης».

Ο σκηνοθέτης Ντίμης Δαδής άρχισε να γυρίζει στην περιοχή του Ευβοκάστρου μια νέα ελληνική κωμωδία, που θα έχει για τίτλο «Τρία κορίτσια απ' την Αμερική» και που θα είναι κι' αυτή έγχρωμη.

Ο ΦΑΚΟΣ

Στη Θεσσαλονίκη, έπιασε, θα πείσει όλο τον Όκτωβριο ο θίασος του Μανού Κατράκη, που θα παρουσιάσει μαζί με τον «Ραμπά-τευτή» και άλλες παλαιότερες έπιτυχίες του.

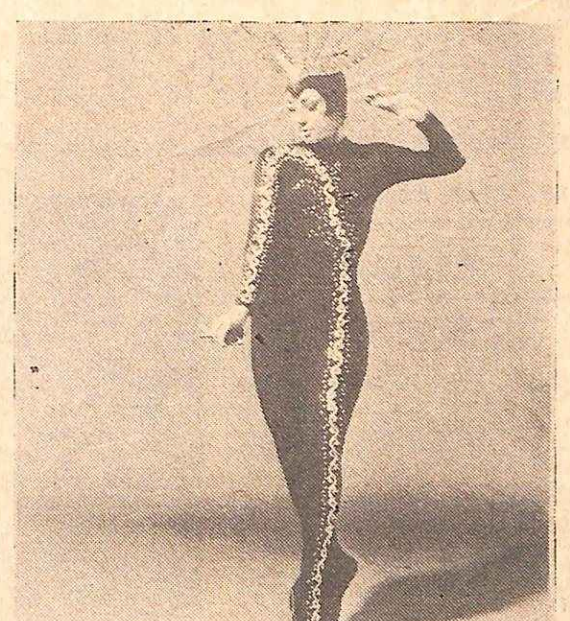
Μετά τη Θεσσαλονίκη, ο θίασος Κατράκη θα μεταβεί για σειρά παραστάσεων στην Κύπρο.

Στο θέατρο «Ακροπόλη», όπου η επιθεώρηση «Κόκκινα τριαντάφυλλα» σημειώνει πολλή έπιτυχία, θα εμφανισθεί πρόσφατος ένα μεγάλο Ισπανικό μπαλέτο.

Χαρακτηριστικό είναι ότι η «Κόκκινα τριαντάφυλλα» την παραμένει η Κυριακή, πραγματοποιήσαν σε δύο παραστάσεις το πρώτο εισπρακτικό ρεκόρ της χειμερινής περιόδου με 56 χιλιάδες δραχμές.

Το έργο του Ρόμπερτ Μπόλτ «Ανθρώπος για όλες τις εποχές», με το οποίο θ' άρχισα το θέατρο «Μουσική», παίζεται ταυτόχρονα στη Γερμανία και την Αυστρία, από προσηγουμένως παιχθηκε επί δυο χρόνια στην Αγγλία κι' άλλα δυο στη Νέα Υόρκη.

Η Μάρθα Καραγιάννη μεταπηδά φέτος στην

Η Δίλη Μπερδύ ως «Βασίλισσα της Νύχτας», μία από τις ιδιαιτέρως αξιόλογες χορογραφίες, που θα παρουσιάσει στο ρεσιτάλ της.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεσιτάλ

ΜΕ την λήξη της θερινής περιόδου, περίπου 600 λιρών αναλογεί σε καθένα από τους οχτώ συνεταιρούς του θεάτρου «Ρίζου στο θέατρο «Λαόμπερ».

Η Λιάνα Όρφοβιτς, έξ άλλου, εμφανίζεται κατά τη φετινή περίοδο σαν σπέρκ σ' ένα από τα γνωστά κοσμικά κέντρα.

Για το φιλμ «Κόκκινα φανάρια», που χρειάζονταν απαραίτητος ένας μύθος, επιστράτευσε ένας άστρος, που έμφανίστηκε σε μια δραματική σκηνή.

Σ' ένα άλλο φιλμ, το «Κορίτσι της Κυριακής», η Μαίρη Χρονόπουλου και ο Κώστας Κούρτης εμφανίζονται ως... τραγουδιστές, εμφανιζόμενες από τρία τραγούδια του Γιώργου Μητσάκη.

Ο Έλληνας χορευτής Δαρδής εμφανίζεται με έπιτυχία στην επιθεώρηση «Φρού-φρού», που ανέλαβε τελευταία το παρισινό Μουζικ-Χόλ «Μουλέν Ρούζ».

Η χορεύτρια Μπουμπούκα, ύστερα από έπιτυχίες εμφανίσεις στην Ιταλία και Ισπανία, γύρισε στην Αθήνα και εμφανίζεται σ' ένα από τα κοσμικά κέντρα.

Ο Σαρλ Αζναβούρ, έρχεται για πέμπτη φορά στην Ελλάδα, εντός του Οκτωβρίου.

Θα εμφανιστεί για μία εβδομάδα, μαζί με τη μικρή του ορχήστρα, σ' ένα από τα νυχτερινά κέντρα.

Ο Νίκος Γούναρης θα γυρίσει από την Αμερική το φεβρουάριο, για να παραμείνει οριστικά στην Αθήνα.

Το φωνητικό «Τρίο Κρίκ», που μετά το Ισραήλ συνεχίζει τώρα την έπιτυχία του στην Κύπρο, υπέγραψε συμβόλαιο με το παρισινό θέατρο «Καζίνο Ντε Παρί», όπου θα εμφανίζεται από τον Ιανουάριο.

Η Νανά Μούχοουρη έχει εγκαταστήσει μονιμώς στο Παρίσι και μένει σ' ένα κεντρικό διαμέρισμα της Αδεν Φος.

Αυτή τη εβδομάδα επιστρέφει από την Αμερική ο Μανος Χατζηδάκης.

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΕΝΑ ΞΕΝΟ ΑΣΤΕΡΙ

ΣΑΛΩΜΕ

Ἡ φλογερὴ τραγουδίστρια τοῦ φεστιβάλ Βαρκελώνης

ΘΑ σὰς παρουσιάσουμε σήμερα κάνοντας μιά ἐξαιρεσι, ἓνα ξένο ἀστέρι τοῦ τραγουδιοῦ. Πρόκειται γιὰ τὴν περίφημη Σαλωμέ, μιά φλογερὴ Καταλανή, μαύρα ἀμυγδαλωτά μάτια καὶ ἐξοχὴ φωνή, πού κέρδισε μὲ τὸ σπαθὶ τῆς, χάρις σ' ἓνα παθητικὸ τραγούδι τῆς πατρίδας τῆς, τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸ ἐφετεινὸ διεθνὲς φεστιβάλ τραγουδιοῦ τῆς Βαρκελώνης.

Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ φεστιβάλ, πού ἐγένετο ἐφέτος στὸ γυάλινο μέγαρο τοῦ «Παλαί ντε Ναθόν», μιά ἀπὸ τίς πρὶν μοντέρνες θεατρικὲς αἰθουσὲς τῆς ὁριζῆς ἰσπανικῆς πόλεως, ἡ Σαλωμέ ἐσχώρισε σὰν καλλιτεχνικὴ φυσιογνωμία ἀνάμεσα στους 28 τραγουδιστὰς τῶν ἑπτὰ Κρατῶν, πού λάβαιναν μέρος. Ἡ λάμψη τῶν τόσο ἐκφραστικῶν ματιῶν τῆς καὶ τὸ χαρούμενο χαμόγελό τῆς, μαρτυροῦσαν πῶς ἐπιφυλάσσει κάτι τὸ ἰδιαίτερο.

Πραγματικά, ὅταν μὲ τὴ σειρά τῆς, μέσα στὴν πρώτη δεκάδα τῶν προκριθέντων τραγουδιῶν, ἐρμήνευσε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ καταλανικὸ τραγούδι «Σάν μ' ἀδάρ», («Ἐφυγες»), ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση, ἐνῶ ὁ εἰδικὸς χρονομέτρης γιὰ τὸ ὕψος τῶν χειροκροτημάτων σημείωσε τὸ μεγαλύτερο ρεκόρ διαρκείας στὸ δικό της τραγούδι.

Στὴν ψηφοφορία, πού ἀκολούθησε, ἐπείτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἦρθε ἐπὶ κεφαλῆς, μαζί μὲ τὸ ἑλληνικὸ τραγούδι τῆς Νινῆς Ζαχὰ «Μαρία-Μαρία», ἀλλὰ μὲ μεγάλη διαφορά ψήφων, ἡ Σαλωμέ ἐκρίθηκε σὰν τὸ μεγάλο φαβορί τοῦ ἐφετεινοῦ φεστιβάλ, γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τίς προβλέψεις στὴν τελικὴ ψηφοφορία.

Τὸ βράδυ ἐκείνο, μὲ τὴν ἀέρα τῆς αὐτοπεποιθήσεως, πλησίασε στὸ μικρόφωνο μὲ ἀνесь, χωρίς καθόλου τράκ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι τραγουδιστὲς, κι' ἡ ἑρμηνεία τῆς ἦταν ἀψάσθη. Ἐνας χείμαρρος χειροκροτημάτων ἐκάλυψε τὸ τραγούδι τῆς, γιὰ ἀρκετὴ ὥρα καὶ στὴν ψηφοφορία, πού ἐπακολούθησε, εἰδικὰ γιὰ τὴν πρώτη θέσι, πῆρε τὸν περισσότερον ψήφους.

Ἡ χαρὰ ὅλων τῶν παρευρισκομένων ἰσπανῶν ἦταν ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους, ἰδιαίτερα δὲ στὰ πρόσωπα τῶν συναδελφῶν τῆς, πού τὴν ἀγκάλιασαν καὶ τὴν φιλοῦσαν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ξένοι συναδελφοὶ τῆς δὲ δυσκολεύθηκαν νὰ ἐκδηλώσουν τὸν ἐνθουσιασμό τους. Ἐνας μάλιστα ἀπ' αὐτούς, ὁ Ἀλγερινὸς Μπεντίρ, εὐθύμην νῶτα τοῦ φεστιβάλ, πού ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του στὴ σκηνὴ μὲ κελεμνία, τὴ σήκωσε στὰ χέρια καὶ τὴν περιέφερε μέσα στὴν αἴθουσα.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Σαλωμέ ἐγένετο ἡ πρὶν δημοφιλὴς τραγουδίστρια τῆς ἰσπανίας, ἀφροῦ τὸ τραγούδι τῆς μεταδόθηκε τὸ ἴδιο βράδυ ἀπὸ τὴν τηλεόρασι.

Τὸ ἴδιο βράδυ, εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ συνομιλήσω γιὰ λίγα λε-

Ἡ Σαλωμέ, σὲ μιά τελευταία φωτογραφία τῆς, πού ἀφιέρωσε στὸ «Θησαυρό», εὐθὺς μετὰ τὴ βράδευσί τῆς, στὴ Βαρκελώνη.

Ἦρθε πάλι τὸ φθινόπωρο...

Ἦρθε πάλι τὸ φθινόπωρο, ἦρθε ριγλὸ καὶ γκριζὸ μὲ τ' ἀγέρα καὶ μελάγχολα βιολιά καὶ γῶ μόνος μου, κατάνομος ἀθέλα ξαναγυρίζω νοσταλγός, χωρίς ἐλπίδα, στὰ πα- (λιά...)

Γεροντάκι μ' ἀσπρους κρόταφους στάχτες ἀψυχες σκαλίζω, μὲ τῆς θύμησης τῆ θλιθερῆς μασίς καὶ χαμένος μέσ' τὴν πίκρα μου κάποιες λέξεις ψιθυρίζω, πού χαθήκαν μὲ τῆς νιότης τῆ δρο- (σιά...)

Ὅσα πέρασαν ἀγύριστα μοιάζουν τώρα παραμύθια— μιά στιγμή 'να ἀπὸ τὸ Σήμερα (τὸ Χτές—) παραμύθια πούχουν μέσα τους τόσο φέμα, τόσο ἀλήθεια, πού μπορεῖ καὶ νὰ μὴν τάζησα πο- (τές...)

Ἦρθε πάλι τὸ φθινόπωρο καὶ τὰ κίτρινα τὰ φύλλα, τόσο ἀθόρυβα, πού πέφτουν κι' ἀ- (παλά,)

τὴν ψυχὴ μου πλημμυρίζουν μὲ μιά τόση ἀνατριχίλα, σὰν ἡ λύπη τρυφερά νὰ μὲ φιλά... (λιά...)

ΗΛΙΑΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Κι' ὡς στὸ νῦν περνοῦν, ἀτέλειωτη λιτανεία τὰ παρσμένα, κι' ἡ ψυχὴ, κίτρινο φύλλο, ἀναρριγεὶ κλαύω γιὰ κείνα πού πέρασαν καὶ ποθῶ —τρελλὸς ὠμένα!— μιά παράξενη κι' ἀπίθανη φυγή...

Μιά φυγή πέρ' ἀπ' τ' ἀνθρώπινα, σ' ἀγνώστες χαρὲς καὶ χῶρες, μιά φυγή χωρίς κανένα προορισμό, γιὰ νὰ πάφουν μέσ' τὴν πλῆξη μου ἀδειες νὰ κυλᾶνε οἱ ὥρες γιὰ νὰ σφύσω τῆς ρουτίνας τὸν καπ- (νό...)

Ἦρθε πάλι τὸ φθινόπωρο, ἴδιο πάντα σὰν τὴν πλῆξη γκριζό, ἀέρο, ξεθωριασμένη ζωγρα- (φία,)

Ἦρθε πάλι τὸ φθινόπωρο κι' ἀφροῦ τίποτ' ἄλλο, θέ μου, δὲν ὑπάρχει, τὰ μελάγχολα βιολιά δὲν ἀθόρυβα ἀκούω γυρίζοντας μὲ τὴν ἰσχυρὴν ἀνέμου νοσταλγός, χωρίς ἐλπίδα, στὰ πα- (λιά...)

πτά μαζί τῆς.

Ἡ Σαλωμέ, ἀπὸ τὰ νέα ἀστέ- ρια τῆς ἰσπανίας, δὲν τραγου- δάει παρὰ μόνον ἀπὸ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Γνωστὴ ὅμως ὄρχισε νὰ γίνετα ἀπὸ πέρυσι, πού πῆρε τὴν τρίτη θέσι στὸ ἴδιο φεστιβάλ.

Κάτι μούλεγε μέσα μου πῶς ἐφέτος θὰ ἐρχόμουναι πρώτη! μού λέγει ἡ φλογερὴ ἰσπανίδα μὲ τὰ ὠραία μάτια, ἐνῶ τὸ πρόσωπό τῆς λάμπει ἀπὸ χαρὰ.

Εἴκοσι μόλις χρόνων, ἡ βρα- βευμένη τραγουδίστρια, ἀκούει στὸ ὄνομα Ρόζα-Μαρία. Τὸ Σαλωμέ εἶναι καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο. Τὸ χρωστᾷ σὲ ἓνα συμπατριώτη τῆς Καταλανό, πού, ὅταν ἔφυγε γιὰ τὴ Βαρκελώνη, τὴν πολιορκούσε κάθε μέρα μὲ τὰ πρὶν φλογερά ἐ- ρωτικά γράμματα, λέγοντάς τὴν Σαλωμέ. Ἀπὸ τότε κράτησε τὸ ψευδώνυμο αὐτό, πού, ὅπως πι- στεύει τουλάχιστον, τῆς ἔφερε πολλὴ τύχη.

Σήμερα ἡ Σαλωμέ εἶναι γνω- στὴ σ' ὅλη τὴν ἰσπανία, ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο, τοὺς δίσκους καὶ τὴν τηλεόρασι. Δὲν ἔχει ὅμως τραγου- δήσει ποτὲ ὡς τώρα, ἐξῶ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς. Ἀπὸ τὴν ἡμέ- ρα, ὡστόσο, πού πῆρε τὸ πρῶ- το βραβεῖο τοῦ φεστιβάλ, ἔχει πληθὺς ἀπὸ δელαστικές προτά- σεις. Τὴ ζητοῦν στὴ Ρώμη, στὸ Παρίσι, στὶς Βρυξέλλες, στὴ Ζυ- ρίχη, κυρίως δὲ στὴν Ἑλλάδα.

Πραγματικά, γνωστὸς ἱμπερ- σάρις, εὐθὺς μετὰ τὸ φεστιβάλ, τῆς ἔκανε δελαστικές προτάσεις νὰ τὴν πάρῃ μαζί του στὴν Ἀ- θῆνα.

Νὰ εἰσθε βέβαιος, μού λέει, πῶς τὸ πρῶτο ταξίδι, πού θὰ κά- νω ἐξῶ ἀπὸ τὴν ἰσπανία, θὰ εἶ- ναι τὸ ταξίδι στὴν Ἑλλάδα, γιὰ- τί ἔχω ἰδιαίτερη ἀδυναμία στὴν ὠραία χώρα σας. Ἐδῶσα, ἄλλως- τε, τὸ λόγο μου στὸν ἱμπερσά- ριό σας. Ὄχι ὅμως πρὶν ἀπὸ τὸ Δεκέμβρι, γιατί ὡς τότε εἶμαι ὑ- ποχρεωμένη νὰ μείνω ἐδῶ. Ἐχω ὅμως μιά ἰδιαίτερη ἐπιθυμία καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὴ γράψετε ὅ- ταν γυρίσετε στὸν τόπο σας. Θέ- λω νὰ φροντίσετε νὰ μεταφερθῇ ὡς τότε τὸ τραγούδι μου, γιὰ νὰ τὸ τραγουδήσω καὶ ἑλληνικά, ὅ- ταν θὰ ἔρθω στὴν Ἀθῆνα.

Νομίζω, ὅμως, ὅτι στὸ τραγού- δι αὐτὸ δὲν παίζουν τόσο ρόλο τὰ λόγια, ὅσο ἡ μελωδία, καὶ δὲ πρέπει νὰ πάρουν ἓνα καλὸ μά- θημα, ὅταν θὰ τὸ ἀκούσουν ἐδῶ οἱ Ἕλληνες συνθέτες, καὶ νὰ φρον- τίσουν, στὸ μέλλον τουλάχιστον, νὰ στέλνουν μελωδίες ἀξιόσων σ' ἓνα διεθνὴ διαγωνισμό, ὅπου θὰ ἔχουν νὰ συναγωνισθοῦν τραγου- διστὰς τῶν ἑξῶν συνθετῶν...

Ἡ Σαλωμέ εἶναι μιά αἰσιδό- ξη γυναίκα, πού ἀντικρίζει τὴ ζωὴ μὲ τὸ χαμόγελο.

Ἐρῶ πῶς τὸ πρὶν ἐφέμερο καὶ τὸ πρὶν φευγάλο πράγμα εἶ- ναι ἡ καλλιτεχνικὴ ἐπιτυχία, μὰς λέει μιά στιγμή, πού γίνεται σο- βερὰ καὶ ἰσχυρὴ.

Τὴ χαιρετᾷ με καὶ μὰς λέει, γε- λαστή: — Ὁρεδουά, λοιπόν, καὶ σύν- τομα στὴν Ἀθῆνα!

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταία λόγια τῆς πεντάμορφης βενετέτας, πού, ἐκτός ἀπὸ τὰ γαλλικά, ἔμαθε καὶ λίγες ἑλληνικὲς λέξεις ἀπὸ τὸ Βο- γιαντζή καὶ τὴν Τζένη Βάνου, τίς λίγες μέρες, πού μείνανε στὴ Βαρκελώνη.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ὁ αἰὼνι

ΤΟ «NEON KYMA»

ΤΑΚΗΣ ΣΑΓΙΩΡ

Μιά νέα ἐλπίδα τοῦ χοροῦ

Ο ΤΑΚΗΣ ΣΑΓΙΩΡ, ὁ νεαρὸς πρῶτος χορευτὴς στὸ μπαλ- λέτο τοῦ Βαγγέλη Σειληνοῦ, ἄλ- λοτε, καὶ τώρα σολίστας τοῦ μον- τέρνου χοροῦ σὲ νυχτερινὰ κέν- τρα τῆς Ἀθῆνας καὶ τῆς Θεσσα- λονίκης, εἶναι μιά ἀπὸ τίς πρὶν μεγάλες ἐλπίδες τοῦ «νέου κύμα- τος» στὸ χορὸ, κι' ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὶν ταλαντούχους καλλιτέχνες, πού θὰ κρατήσουν στὰ χέρια τους ἡ, μᾶλλον, στὰ πόδια τους, τὴν τύχη τῆς τέχνης τῆς Τερψιχόρης.

Λεπτὸς στὴ σωματικὴ του κα- τασκευή, μὲ ἀέρινες κινήσεις, ὅ- ταν χορεύει, ἀλλὰ καὶ ὅταν δὲ χορεύει, εἶναι τὸ ἴδιο λεπτὸς καὶ εὐαίσθητος σὰν ἄνθρωπος, πράγ- μα παράξενο ἴσως στὴν περὶ ἐ- ποχή, πού ζοῦμε. Ἡ εὐαίσθησις αὐτὴ φτάνει ὠρσιμένες φορές στὰ ὅρια τῆς δειλίας καὶ τῆς ρωμαν- τικῆς διαθέσεως, πού τὸν ξεχωρί- ζει ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του καὶ τὸν τοποθετεῖ σὲ ἐπίπεδα πνευ- ματικώτερα καὶ καλλιτεχνικώτερα.

Εἶχαμε, πρὶν δυὸ-τρία χρόνια, τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν γνωρίσουμε κάτω ἀπὸ παράξενες ἀληθινὰ συν- θήκες.

Κάποιο βράδυ, δινόταν στὸ θέα- τρο «Ἀκροπόλ», μιά τιμητικὴ πα- ραστάσι, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Ἀλίκη Βαυγιολοκάκη, πού μεσου- ρονοῦσε τότε.

Τὸ θέατρο ἦταν γεμάτο ἀσφυ- χτικά καὶ τὸ ἔργο, πού παιζό- ταν θαυμάσιο. Ὡστόσο, ἐκείνο, πού προξένησε ξεχωριστὴ αἰσθη- σι, ἦταν ἡ ἐρμηνεία τῶν ἠθοποιῶν, ἰδίως δὲ ἐνὸς ἀγνωστοῦ νεαροῦ, μὲ κοστανὰ μαλλιά.

Ὅταν ἡ παράστασι τελείωσε, ἡ Ἀλίκη, μπροστὰ στὸ ἐνθουσια- σμένο κοινὸ, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε, πράγμα, πού πολλὰ- πλάσιασε τίς ἀπορίες γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ νέου ἠθοποιῶ.

Τότε, ὅταν τὰ χειροκροτήματα κόπασαν, ὁρῆκαμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξηγήσουμε τὸ μυστήριό. Σὲ μιά ἀκρὴ τοῦ καμαρινοῦ ὁρῆκαμε τὸ νεαρὸ νυχτερισκίγιάρη, καὶ μπηκάμε κατ' εὐθείαν στὸ θέμα.

Ποῖος εἴσθε; — Ἀπόρησε, ταραχτήκε μᾶλλον, καὶ τὰ μάτια του μεγάλωσαν ἀπὸ ἐκπληξι.

Ὑστερα ξαναδῆκε τὴν ψυχραι- μία του.

— Κι' ἐσεῖς ποῖος εἴσθε; — Δημοσιογράφος...

Ἡ ἐκπληξι μεταδόθηκε σὲ ἐ- πιφυλακτικὸτητα.

— Ἐνας... χορευτὴς.

— Χορευτὴς.

— Μορτίστη.

— Καὶ πῶς γίνετε σήμερα ἡ- θοποιός, καὶ μάλιστα τόσο κα- λός;

— Ἐτσι τάφερε ἡ τύχη.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν ἐπ' ἔ- φερε ἐπὶ ἡ τύχη, ἀλλὰ τὸ ταλέν- το τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνη, πολυ- τὸ συνθετὸ καὶ δημιουργικὸ. Ἐτσι πού νὰ προσεχθῇ ἰδιαίτερα ἀπὸ τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους.

Παρακαλέσαμε τὸ νεαρὸ συνο- μιλητὴ μας, πού τόσο ἐνδιαφέρον παρουσίαζε, νὰ μὰς παραχωρήσῃ μιά συνέντευξι, ὅπου νὰ μὰς δι- ηγηθῇ τὴ ζωὴ του.

Ἡ ἐκπληξι του μεγάλωσε πρὶν πολὺ καὶ ἰδρώτας φάνηκε στὸ μέ-τωπό του.

Στὸ τέλος ψιθύρισε: — Μὰ ἐγώ, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι στὸ θέατρο, εἴμαστε ἀκόμη σὰν τὰ παιδιά, πού κυττάζουν ἀπ' τὴ φωλιά τους μὲ δέος τὸν ἐξῶ κόσμον καὶ δὲν τολμοῦν νὰ κά- νουν τὸ πρῶτο τους πέρασμα. Καὶ σεῖς μού ζητᾷτε νὰ σὰς διηγηθῶ πῶς... πετάω!

Εἶχε δίκιο.

Ὡστόσο, πόσοι ἄλλοι δὲν ἔ- χουν τὴ μετριοφροσύνη αὐτή, καὶ

τῶν νυχτερινῶν κέντρων, μὲ διά- φερους παρτενάρ, ὅπως τὴ Μαρι- ούσκα, τὴ Λίλυ, τὴν Κωστάντζα κ. ἄ.

Ὡσπου, πέρυσι, ἀφροῦ ἐδραϊώ- θηκε στὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς Ἀ- θῆνας, ἀποφάσισε νὰ παρουσια- στῇ στὸ ἀθηνάϊκὸ κοινὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῶν θεάτρων.

Σ' αὐτὸ συνέβαινε ὁ διονυσια- κὸς χορευτὴς καὶ χορογράφος τῆς «νέας γενιάς» Βαγγέλης Σειλη- νός, πού εἶδε στὸ πρόσωπο τοῦ Τάκη Σαγιώρ, ἓνα ἐξαιρετικὸ τα- λέντο καὶ πολύτιμο συνεργάτη.

Τὸ θεατρικὸ ντεμποῦτο τοῦ ση- μερινοῦ μας ἀστεριῶ ἔγινε στὸ θέατρο «Πάρκο», μὲ τὴ μουσικὴ φαντασμαγορία τοῦ Μίκη Θεοδω- ράκη «Ὁμορφὴ πόλις» καὶ στέ- φθηκε μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Ἡ χορευτικὴ δημιουργία τοῦ Σειλη- νοῦ «Χορὸς τῶν σταθίων», ἀπο- δόθηκε ἀπὸ τὸ Σαγιώρ καὶ τὸν ἴδιο τὸ Σειληνὸ, μὲ τέτοια δε- ξιωνύνη, πού κατέπληξε καὶ σχο- λιαστικὴς ἐμμενέστατα ἀπὸ τὸν ἀ- θηνάϊκὸ Τύπον.

Ἐπακολούθησαν, τὸν ἐφετεινὸ χειμῶνα, καινούργιες ἐπιτυχίες.

γουδίτσια κι' ἐργάζεται κυρίως σὲ τσιουρέ στὸ ἐξωτερικόν. Αὐτὴ μ' ἔμαθε, ὅταν ἀκόμη ἦμουν μαθη- τὴς στὴν πατρίδα μου τὴν Κέρ- κυρα, ν' ἀγαπᾷ τὸ θέατρο καὶ γενικά τὴν Τέχνη. Ἐπὶ πλέον, ὅ- ταν θέλησα νὰ ξεκινήσω μὲ δικό μου συγκρότημα, σὰ χορευτὴς, αὐ- τὴ μού ἔδωσε τ' ἀναγκαῖα χρη- μάτα.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Πῶς βλέπετε τὸ χορὸ στὴν Ἑλλάδα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Ἐχει πραγματο- ποιήσει προόδους, σὰν Τέχνη, ἀλ- λά ὄχι καὶ σὰν τεχνικὴ. Κι' ὅ- μως, ὁ χορὸς εἶναι μισὸς τέχνη καὶ μισὸς τεχνικὴ. Νομίζω πῶς χρειάζεται πολλὴ δουλειά, περισ- σότερος κόπος ἀπ' τοὺς χορευτὲς μας.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ εἶναι ἡ ζω- ρότερη ἀνάμνησι ἀπὸ τὴ σύντομη καριέρα σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Οἱ ζωρότερες ἀ- ναμνήσεις μου εἶναι δυὸ. Ἡ πρῶ- τὴ ὅταν κάποιος ἀπ' τοὺς ὀνο- μαστοὺς χορογράφους μας ἀρνή- θηκε νὰ μού δώσῃ δουλειά, κι' ἡ δεύτερη ὅταν ὁ Σειληνὸς μ' ἀγκά- λιασε μὲ στοργὴ καὶ ἐνθουσιασμό.

Ὁ νεαρὸς χορευτὴς Τάκης Σαγιώρ, μαθητὴς τοῦ Βαγγέλη Σειληνοῦ καὶ πρῶτος χορευτὴς στὸ μπαλέτο του, μαζί μὲ τίς δυὸ πρώτες παρτενάρ του, τὴ Λίλυ καὶ τὴν Κωστάντζα.

πρόβλημα δίνουν συνεντεύξεις μὲ μεγάλα λόγια!

Μέσα στὰ δυὸ-τρία χρόνια, πού πέρασαν ἀπὸ τότε, ὁ νεαρὸς Σα- γιώρ πραγματοποιοῖσε τεράστιες προόδους, ὄχι πρὶν ὡς ἠθοποιός, ἀλλὰ ὡς χορευτὴς.

Στὸ χορὸ, ἄλλωστε, τὸν ὡδη- γοῦσε τὸ ταμπραμέντο του. Ἐτσι, ὁ Τάκης Σαγιώρ, πού παλαιότερα, σὲ ηλικία 15 χρό- νων, εἶχε ντεμποῦταρε μὲ τὸ μπαλέτο τοῦ Μανώλη Καστρι- νοῦ, ἀποδόθηκε στὴν προσπάθεια νὰ προκόψῃ σὰ χορευτὴς, πράγ- μα πού τὸ πέτυχε μὲ τὸ παρα- πάνω.

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ εἶχε διά- φερους σταθμούς καὶ συντρόφους. ἡ, μᾶλλον, συντρόφισσες.

Ἐτσι βρισκόμεν τὸ νεαρὸ Σα- γιώρ σὲ ηλικία 18 χρόνων, δη- λαδὴ ἀπὸ τὸ 1959 ὡς τὸ 1962, νὰ ἀγωνίζη τὴν ἐπαρχία, τὴν Κα- λαμάτα, τὴν Πάτρα, τὴ Θεσσα- λονίκη, χορεύοντας μοντέρνα καὶ κλασσικὰ νούμερα, στὶς πίστες

Ὁ Σαγιώρ μὲ τὸ Σειληνὸ πάντα, σὰν πρῶτος χορευτὴς στὸ μπαλ- λέτο τοῦ δεύτερου, εἶχαν ἀνάλο- γη ἐπιτυχία στὸ θέατρο «Διάνα», ὅπου ἔπαιζε ὁ θίασος τῆς Κά- κιας Ἀναλίας.

Ἐτσι, ὁ δρόμος ἀνοίγε γιὰ τὸ νεαρὸ ἀστέρι. Ἐνας δρόμος σπαρ- μένος μὲ ρόδα κι' ἀγκάθια, ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, μιά καὶ ἡ Τέχνη δὲν εἶναι μονάχα ταλέντο, ἀλλὰ καὶ δουλειά. Μιά δουλειά ἐπίπονη κι' ἐπιμοχθ.

Ποῖν κλείσουμε τὸ πορτραῖτο τοῦ ἀντιπροσωπευτικώτερου ἐκ- φραστικοῦ τοῦ «νέου κύματος» στὸ χορὸ, ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε με- ρικὲς ἐρωταποκρίσεις, πού ἐκφρά- ζουν τίς ἀπόψεις του γιὰ τὴν Τέ- χνη καὶ τὴ ζωὴ, ὡστε νὰ ὁλοκλη- ρωθῇ ὁ τύπος του καὶ ἡ προσω- πικότητά του.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Τί σὰς ἔκανε νὰ γίνεσαι καλλιτέχνης;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ Νίτσα Σαγιώρ. Εἶναι καλὴ τρα-

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ εἶναι τὰ ὀ- νεῖρά σας καὶ οἱ φιλοδοξίες σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Μεγάλη ὑπόθεσι, ἀπάντησά ὕστερα ἀπὸ μερικά χρόνια, ὅταν οἱ φιλοδοξίες αὐτὲς θάχουν γίνῃ ἐργα, ὅπως ἐλπίζω.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Πῶς περνάτε τίς ὥρες, πού δὲ χορεύετε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Γυμνάζομαι κι' ἀκούομαι γιὰ τὸ χορὸ.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ γνώμη ἔχετε γιὰ τὸν ἑαυτά;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Θεορᾶ πῶς εἶναι ἓνα μεγάλο ψέμμα. Μιά ἐπιταγὴ χωρίς ἀντίκρουσμα.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Κι' ὁ γάμος;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Μεγάλη ὑπόθεσι, πού ὅπως τίς περισσότερες φορές εἶναι ἀποτυχία.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ εὐχὴ ἔχετε νὰ κάνετε γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἀγάπη. Ὁ θάνατος καὶ ἡ κα- κία νὰ πᾶνε κατ' ἀνέμου. Εἶναι δυνατό νὰ γίνῃ ἡ εὐχὴ αὐτὴ πραγ- ματικότης; Ἄν ναι, τότε θάμουν εὐτυχισμένοι.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

ΜΕ τις ακόλουθες εικοσιτέσσερες ερωτήσεις, στις οποίες απαντά μια μεγάλη ειδικός των προβλημάτων της παιδαγωγικής, απαντάμε σε όλες τις αμφιβολίες και τα ερωτήματα, που άφορουν την εφηβική ηλικία.

Πολλές φορές έχουμε ενδιαφερθεί με τα προβλήματα των παιδιών. Γενικά λέγεται ότι αυτά τα προβλήματα αρχίζουν από τότε, που το παιδί βρίσκεται ακόμα στην κούνια. Πρόκειται για μια γνώμη που υποστηρίζεται από πολλούς ψυχολόγους και ψυχαναλυστές. Είναι ακριβώς στην εφηβική ηλικία, που η διαπαιδαγώγηση των παιδιών γίνεται πιο δύσκολη και προβληματική.

Το αγόρι και το κορίτσι γίνονται σχεδόν αγνώριστα. Ο χαρακτήρας τους παρουσιάζει πολλές αλλαγές. Οι γονείς μένουν κατάπληκτοι και δεν ξέρουν τι να κάνουν. Το μυαλό τους γεμίζει από πολλά ερωτηματικά για τα οποία δεν βρίσκουν απάντησι. Ο πατέρας και η μητέρα συμβουλευούνται ο ένας τον άλλο: «Πώς πρέπει να φερθώ; Τι στάσι πρέπει να κρατήσουμε;»

Σ' αυτά ακριβώς τα ερωτηματικά, που τόσο συχνά μένουν αναστατωμένα, έρχεται να απαντήσει η Ρόζ Βενσάν, μια όμορφη Γαλλίδα, που αποτελεί πραγματική αυθεντία στον τομέα της παιδαγωγικής.

ΕΡΩΤ.: Υπάρχει η συνήθεια να λέγεται ότι η εφηβική ηλικία είναι μια ηλικία πολύ δύσκολη, γιατί σ' αυτή εκδηλώνεται η «κρίση της εφηβείας». Συμφωνείτε σ' αυτό;

ΑΠΑΝΤ.: Ναι, με τη μόνη διαφορά ότι κατά τη δική μου γνώμη στο διαστήμα της εφηβείας δεν υπάρχει μία, αλλά δύο κρίσεις. Η πρώτη είναι η λεγόμενη «κρίση της εναντιώσεως» και εκδηλώνεται στην προεφηβεία, που είναι γνωστή με το όνομα «αχώριστη ηλικία». Η δεύτερη εκδηλώνεται, αντίθετα, κατά το τέλος της εφηβικής ηλικίας και ονομάζεται «κρίση της αρνήσεως και της νεανικής πρωτοτυπίας». Υπάρχει κάποια σχέση ανάμεσα σ' αυτές τις δύο κρίσεις, παρ' όλο, που χωρίζονται η μία από την άλλη από ένα διάστημα 4-5 χρόνων. Ο τρόπος που εκδηλώνεται και εξελίσσεται η πρώτη, επιδρά πάνω στον τρόπο, που θα εξελιχθεί και θα ξεπεραστεί (αν θα ξεπεραστεί) η δεύτερη. Το σπουδαίο είναι να εκδηλωθούν αυτές οι κρίσεις και να εξελιχθούν «φυσικά». Θέλω να πω, ότι αν δεν εκδηλωθούν, η προσωπικότητα του παιδιού δεν αναπτύσσεται όπως θα έπρεπε.

Στην πρώτη κρίση το «μοντέλο», που μέχρι εκείνη τη στιγμή χρησιμοποιούσε στον έφηβο σαν κανονικός οδηγός (έναντα τον πατέρα και τη μητέρα), που τον καθορίζει, αρχίζει να γίνεται αμφισβητούμενο. Αυτό συμβαίνει στο έσωτερικό της οικογένειας, ανάμεσα στους ταίχους του πατέρα, μέσα στο περιβάλλον της παιδικής ηλικίας.

Στη δεύτερη κρίση ο έφηβος έχει ήδη ξεφύγει από τα όρια της οικογένειας και είναι έτοιμος να αμφισβητήσει τα πάντα, ολόκληρο τον κόσμο. Οι κοινωνικοί θεσμοί, οι άγνωστοι κανόνες, οι προηγούμενες προτιμήσεις του, η σημασία της ζωής, η ίδια η ζωή, όλα γίνονται άνω-κάτω.

ΕΡΩΤ.: «Ας μιλήσουμε για την πρώτη κρίση. Σε ποιά ηλικία την τοποθετείτε;»

ΑΠΑΝΤ.: Για τα αγόρια γύρω στα 13-14 χρόνια και πιο συγκεκριμένα τον προηγούμενο χρόνο από εκείνο στον οποίο παρουσιάζεται οριστική αλλαγή στη φωνή τους. Για τα κορίτσια, η πρώτη κρίση εκδηλώνεται γύρω στα 12-13 χρόνια, δηλαδή στην ηλικία που συνήθως παρουσιάζεται η περίοδος.

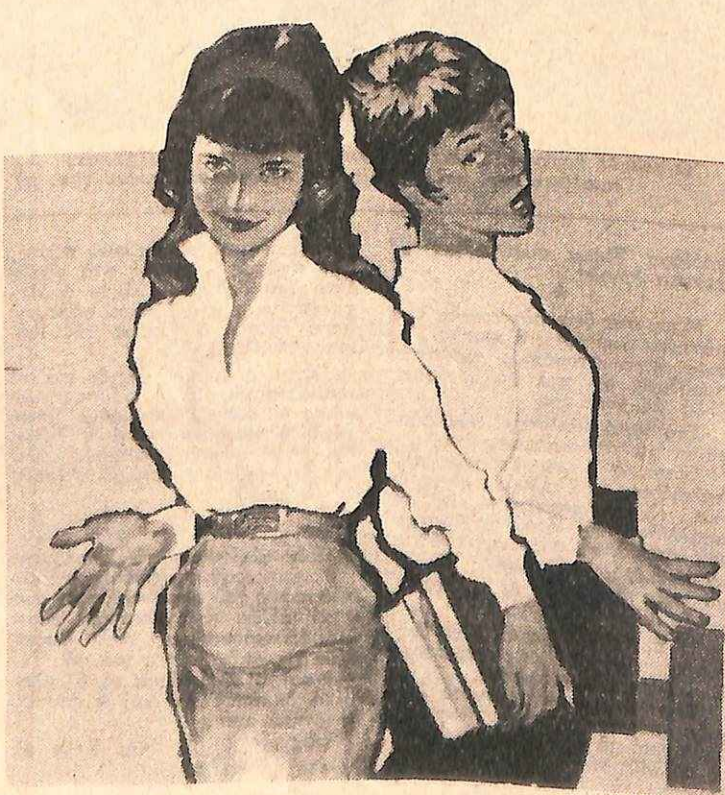
ΕΡΩΤ.: «Ας υποθέσουμε ότι ένα αντράγγιο έχει ένα αγόρι, που βρίσκεται στην κορφή της αχώριστης

ηλικίας». Αυτό που συνήθως ήταν τόσο ευγενικό και υπάκουο, έχει αρχίσει να συζητά για το κάθε τι και να απαντά με τρόπο σχεδόν προκλητικό, εκνευριστικό, απαρδέχτο. Συχνά κάνει τη μητέρα του να κλαίει και ο πατέρας το τιμωρεί αυστηρά και του απαγορεύει να βγαίνει με τους φίλους του.

ΑΠΑΝΤ.: Αυτό σημαίνει ότι στον έφηβο έχει αρχίσει να γεννιέται η επιθυμία της εξουσίας. Δοκιμάζει τη δύναμή του, αβάνει την κρίση του να εκδηλωθεί, αρχίζει να παραδίδεται, τολμά να θέλει εκείνο που πρώτα θεωρούσε απαγορευμένο, σηκώνει κεφάλι και αντιμέτωπος είναι ακόμα και τον αναστατωμένο και νόμιμο πατρικό θυμό. Αργότερα, αν τα πράγματα προχωρήσουν κανονικά, θα αρχίσει να αμφισβητεί τις ιδέες και τις απόψεις του πατέρα του, αφού θα αρχίσει πρώτα από τη μητέρα του, επειδή τη νοιώθει λιγότερο δυνατή.

ΕΡΩΤ.: Πώς πρέπει να φερθουν οι γονείς; Νά αντιδράσουν ή όχι; Αν αφήσουν το παιδί τους να κάνει ό,τι θέλει, είναι φανερό ότι θα παραμελήσει ακόμα και τα μαθήματά του.

ΑΠΑΝΤ.: Φτάνει να μη δημιουργήσουν ένα πραγματικό οικογενειακό δράμα για τους κακούς θαυμάσιους, που θα φέρη από το σχολείο. Αυτό θα κάνει τα πράγματα ακόμα χειρότερα. Η μικρότερη σχολική απόδοσι είναι κανονική, προέρχεται από την μετατόπιση της δραστηριότητας, που διαθέτει ο οργανισμός καθώς προετοιμάζεται για τη μεγαλύτερη ανάπτυξη, που πρόκειται να αρχίσει. Όσο για τις προσωπικές αντιδράσεις του έφηβου, νομίζω ότι οι γονείς πρέπει να δείξουν κατανόηση. Ο πατέρας θέλει ο πατέρας του παιδιού, αλλά η αντίδρασή του δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ μεγάλη (γιατί διαφορετικά θα διακινδυνεύσει να πνιχτεί το αίσθημα της ανεξαρτησίας του νέου), αλλά ούτε πολύ μικρή (γιατί τότε ο έφηβος θα μπορούσε να νιώθει ένας μικρός ασταρπής).

Οι κοπελλίτσες έχουν τα μυστικά τους και μεγάλες περιέργειες...

ΕΡΩΤ.: Και στις περιπτώσεις, που ο έφηβος αρνείται να βγει με τους γονείς του την Κυριακή για να τελεπιάσει με τους φίλους του, με τους οποίους άλλώς κρυφά φωτογραφίες ήθελαν του κινηματογράφου;

ΑΠΑΝΤ.: Σε μερικές περιπτώσεις οι γονείς πρέπει να επιμεινούν να βγεί το αγόρι τους μαζί τους, ακόμη και χρησιμοποιώντας την απειλή, ότι δε θα τ' αφήσουν να βγει και να διασκεδάσει με τους φίλους του. Θα πρέπει όμως να ξέρουν πριν απ' όλα, γιατί τ' αρέσει να κάνει αυτό. Όσο για τα κορίτσια, δεν δείχνει πως ενδιαφέρεται πραγματικά γι' αυτά —έγώ τουλάχιστον εύχομαι σ' όλους τους έφηβους να δείχνουν ένα τέτοιο ενδιαφέρον— πρόκειται για κάτι έντελως φυσικό και κανονικό.

ΕΡΩΤ.: Γιατί όμως τ' αγόρια παίρνουν ένα ύψος γεμάτο υπεκφυγές, όταν πρόκειται για το ζήτημα των κοριτσιών;

ΑΠΑΝΤ.: Για ένα σωρό αφορμές. Πρώτα απ' όλα είναι η γοητεία του μυστικού κι' ύστερα η ευχαρίστηση να αποκτούν προσωπικές από τη δική τους πρωτοβουλία. Όθουν και θα τους το απαγορεύσουν, προφής που τότε δόθηκε και που έριξε πάνω στο πρόβλημα, που αφορούσε τα φύλα, ένα πεπλό «απηνόητος». Σ' αυτό τον τομέα οι γονείς πρέπει να επιβλέπουν τ' αμεταμεταφωθούν σε μεγάλους ανακριτές. Και σ' αυτό υπάρχει ένα ήθικο μέτρο. Μην απαιτείτε από τον έφηβο να σας τα λέει όλα.

ΕΡΩΤ.: Ίσχυις το ίδιο και για τα κορίτσια;

ΑΠΑΝΤ.: Απόλυτα το ίδιο. Οι κοπελλίτσες έχουν τα μυστικά τους και τρελλανόητοι να λαδώνουν μυστηριακά, αλλά μέσα τους κυριαρχεί η σκέψη, ίσως και η πεποίθησι, ότι κανένας δεν τ' αγαπά; ΑΠΑΝΤ.: Ναι, ακριβώς έτσι είναι. Πολύ ρωμαντικά, πολύ αισθηματικά τα παιδιά αυτά, αγόρια και κορίτσια, δεν τολμούν να εκδηλώσουν τις επιθυμίες τους, τις ελπίδες τους και τις κρύβουν πίσω από ένα φαινομενικό ύψος ανωτερότητας (ή κυνισμού). Στην πραγματικότητα όμως αναζητούν με αγωνία την «απόλυτη έρωτα» και πολλές γυναίκες μένουν αιχμάλωτες για όλη τους τη ζωή σ' αυτό το μεταφυσικό στάδιο.

ΕΡΩΤ.: Δεν πρέπει, λοιπόν, να παίρνονται στα σοβαρά αυτοί οι ρωμαντικοί ενθουσιασμοί;

ΑΠΑΝΤ.: Αντίθετα, πρέπει να τους παίρνουμε στα σοβαρά και πολύ μάλιστα. Οι έφηβοι ζουν έντονα αυτούς τους ενθουσιασμούς. Έκείνο ζωής τους και δεν πρέπει να παίρνουμε μ' ένα θέμα τόσο σοβαρό! Το στήριγμα της οικογενειακής στροφής, για την οποία δε θα περπάτη γι' έφηβους, έχει να κάνει με τη νοιώθου γύρω τους σάν κάτι το σίγουρο, το χειριστικό, στην περίπτωση, που το αγόρι ή το κορίτσι θα παρουσιάσουν μία λεία φάση υπαγωγής ορισμένων, γιατί πολλοί έφηβοι υπάρχουν ορισμένες αλλαγές, που επιδεινώνουν τη μακροχρόνια. Τα πραγματικά φάρμακα, που ευνόουν την αίσθησι της εκδρομής, καλλιτεχνική διαπαιδαγώγησι (μουσική, σχέδιο, χορός).

Όταν φέρνουν σωστά οι γονείς, δεν πρέπει να νοιώθουν κανένα φόβο μπροστά σ' αυτούς τους ενθουσιασμούς και σ' αυτές τις μεταβολές. Αυτά περνούν γρήγορα και αρχίζει μία άλλη περίοδος στην οποία η εφηβεία παίζει με τα πόδια πράγματα και δεν σκέπτεται παρά να «φλερτάρη». Κι' αυτή η περίοδος, όμως πέρα γρήγορα.

κόμια. Πρόκειται μόνο για μια έντονη περιέργεια, περισσότερο διασπαστική. Αυτή η ηλικία της προεφηβείας είναι ακριβώς εκείνη, που οι γονείς πρέπει να φροντίσουν να συμπληρώσουν τη σεξουαλική διαπαιδαγώγησι των παιδιών, χρησιμοποιώντας γι' αυτό το σκοπό εκδρομές ακριβείς και επιστημονικές. Έχουν καθήκον να το κάνουν αυτό. Στην περίπτωση που δεν ξέρουν πώς να χειριστούν το θέμα, είναι καλό να ζητήσουν τη βοήθεια ενός γιατρού.

ΕΡΩΤ.: Είναι αλήθεια ότι γύρω στα δεκαπέντε χρόνια οι σχέσεις ανάμεσα στους γονείς και τα παιδιά αρχίζουν να καλλιεργούνται;

ΑΠΑΝΤ.: Ναι. Ή ενάσι της προεφηβείας τελειώνει απότομα, ένα χρόνο σχεδόν ύστερα από την αρχή της φωνής. Ύστερα ξαναρχίζει σιγά-σιγά για να φτάσει στη μεγαλύτερη έντασι, που έρχεται μαζί με τη δεύτερη κρίση. Κι' έγω έχω μία κόρη 15 χρόνων, είναι η δεύτερη από τα τέσσερα παιδιά μου. Έχει περάσει την πρώτη κρίση και τώρα βρίσκεται στην λεγόμενη «ρωμαντική ηλικία». Τώρα αρχίζει να μαθαίνει μια σειρά από κανονισμούς αισθηματικά. Σ' κάθε στιγμή πιστεύει ότι είναι έρωτα, αναστατώνεται αν οι άλλοι την αγαστούν, ζηλεύει... Η αλάνια ιστορία! Πιστεύω ότι σ' αυτή την ηλικία τα κορίτσια έχουν ανάγκη από μία μεγάλη ήθικη υποστήριξη από τη μητέρα και τον πατέρα τους... Υποσυνείδητα περιμένουν αυτήν την υποστήριξη και γι' αυτό, όταν οι γονείς τους δεν δείχνουν κατανόηση, τα κορίτσια νομίζουν ότι είναι μόνα στον κόσμο και αυτό τα σπρώχνει πολλές φορές στην άγνοια του πρώτου, που θα τους δείξει ότι τ' αγαπά...

ΕΡΩΤ.: Πρόκειται δηλαδή για εκείνη τη στιγμή που εσείς ονομάσατε προηγούμενης «κρίσις της αντιδράσεως και της νεανικής πρωτοτυπίας». Σ' αυτή την περίοδο πώς νομίζετε ότι πρέπει να φερθουν οι γονείς;

ΑΠΑΝΤ.: Πρέπει πριν απ' όλα να ξέρουν οι γονείς —και αυτό πρέπει να το μάθουν από αρκετά πράγματα— ότι οι δραματικές μορφές, που μπορεί να φέρη αυτή η κρίσις δεν γεννιούνται από τη μία ή τη στιγμή στην άλλη, όταν το αγόρι ή το κορίτσι θα συμπληρώσουν τα 18 ή 19 χρόνια τους. Πρόκειται για ένα αναπόφευκτο αποτέλεσμα το παρτί ρίξτε του σε όλοκληρο το παρτί δεν ανοίγουν τα μάτια τους, παρά μόνο τη στιγμή, που θα έχει έρθει η κρίσις, είναι πολύ άργυα πια για να πετύχουν ένα θετικό αποτέλεσμα, κρατώντας τη σωστή συμπεριφορά. Η επανάστασι, όταν θα ξεσπάσει, έχει αιτίες πολύ βαθιές και δυνατότες για να είναι δυνατόν να σταματήσει με μία απλή αλλαγή της συμπεριφοράς των γονέων. Οι έφηβοι είναι να «κανονίσουν» λογαριασμούς. Που είναι τόσο παλιοί, όσο και τα χρόνια τους. Επομένως οι γονείς, που θέλουν να προλάβουν αυτή την επανάστασι, πρέπει να το φροντίσουν πριν από 10-15 χρόνια.

ΕΡΩΤ.: Θέλετε να πείτε ότι οι γονείς, που είναι γεμάτοι καλή θέλησι και γνώστες της ψυχολογίας, θα μπορούσαν να αποφύγουν την κρίσι;

ΑΠΑΝΤ.: Συνήθως οι γονείς, όσο καλή διάθεσι και αν έχουν, δεν κατανοούν να δουν πολύ μακριά. Είναι όμως γεγονός ότι αν ξέρουν ή αν κάποιος τους είχε προειδοποιήσει για τον κίνδυνο, ώστε να φροντίσουν να φερθούν σωστά από την άρχη θα κατόρθωναν, όχι να αποφύγουν την κρίσι —γιατί κι' αυτή η κρίσι είναι απαραίτητη να έρθη— αλλά να της αφορέσουν τις δραματικές και συχνά επικινδύνες εξελίξεις, που είναι δυνατόν να παρή.

ΕΡΩΤ.: Υπάρχει η δυνατότητα να φερθούν σωστά οι γονείς, που είναι γεμάτοι καλή θέλησι και γνώστες της ψυχολογίας, θα μπορούσαν να αποφύγουν την κρίσι;

ΑΠΑΝΤ.: Συνήθως οι γονείς, όσο καλή διάθεσι και αν έχουν, δεν κατανοούν να δουν πολύ μακριά. Είναι όμως γεγονός ότι αν ξέρουν ή αν κάποιος τους είχε προειδοποιήσει για τον κίνδυνο, ώστε να φροντίσουν να φερθούν σωστά από την άρχη θα κατόρθωναν, όχι να αποφύγουν την κρίσι —γιατί κι' αυτή η κρίσι είναι απαραίτητη να έρθη— αλλά να της αφορέσουν τις δραματικές και συχνά επικινδύνες εξελίξεις, που είναι δυνατόν να παρή.

ΜΕΓΑΛΩΝΟΥΝ!

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ
ΝΑ ΤΟΥΣ ΦΕΡΟΝΤΕ

ΕΡΩΤ.: Το «φλέρτ», λοιπόν, είναι κατά τη γνώμη σας μία μικρή αρρώστια της εφηβείας χωρίς ήθικη σημασία και χωρίς επακόλουθα για το μέλλον;

ΑΠΑΝΤ.: Το «φλέρτ» δεν είναι στην πραγματικότητα τίποτα περισσότερο απ' αυτό, υπό τον όρο όμως να μείνη φλέρτ και να εξηγηθεί στον έφηβο (αγόρι ή κορίτσι) γιατί τ' ακριβώς πρόκειται. Αυτή η ερωτική παιχνιδι, αυτή η εξάσκηση των αισθημάτων, πρέπει να είναι και να μένουν ένα παιχνίδι. Γιατί και σ' αυτό τον τομέα υπάρχουν όρια, όπως υπάρχουν απαντήσεις, άτομα δηλαδή που βρίσκουν την ευκαιρία να επωφεληθούν.

ΕΡΩΤ.: Θα έμεθανε εσείς για να απαγορεύετε στην κόρη σας να φλερτάρη;

ΑΠΑΝΤ.: Όχι, δεν θα απαγόρευα στην κόρη μου να φλερτάρη, αλλά θα φρόνιζα να έμεινε έγκαιρα, για να την προστατέψω από μία άκακη ερωτική προήλωση, από ένα πρόωγο και άσυνολογιστο αίσθημα, από τους απάτερες και από τις ιδέες τις δικές της τάσεις...

ΕΡΩΤ.: Ποιά είναι τα προβλήματα, που παρουσιάζονται συνήθως στην δεύτερη κρίση της εφηβείας;

ΑΠΑΝΤ.: Πολλά άλλα προβλήματα, πολλές άλλες αντιθέσεις ανάμεσα στα παιδιά και τους γονείς. Η έκλογη του επαγγέλματος ή της επιστήμης, που θα ακολουθήσουν, η έκλογη των φίλων και των σπόρ, η έκλογη του μέρους, που θα περάσουν τις διακοπές τους. Οι απαιτήσεις τους για αίσθηση του «εθνοαίσθητος», η συχνά επαναστατική συμπεριφορά τους στο σπίτι και στο σχολείο, η αμελλητι κριτική τους για το περιβάλλον, για την κοινωνία, για όλα. Αυτό θα κρατήσει για δύο χρόνια περίπου.

ΕΡΩΤ.: Και τι έχετε να πείτε για την πολύ ελαστική συμπερι-

ΕΡΩΤ.: Είναι δυνατόν, λοιπόν, να γεννηθούν μεγάλες οικογενειακές ταραχές από αυτή τη δεύτερη κρίσι της εφηβείας;

ΑΠΑΝΤ.: Τόσο σοβαρές, ώστε να είναι δυνατόν να συντρίψουν ακόμη και τους οικογενειακούς δεσμούς. Υπάρχουν κοπέλλες και νέοι, που φτάνουν στο σημείο να μη μιλούν πια στους γονείς τους, κρατώντας απέναντί τους μία σιωπη περιφρονητική, έχθρική και εκδικητική, που, δυστυχώς, είναι πολύ κακό σημάδι για το μέλλον. Μπορεί τα πράγματα να καταλήξουν σε μία φυγή ή σε ανοιχτές διαμάχες ανάμεσα στον έφηβο και τους γονείς. Και δεν αποκλείεται ακόμη και το χειρότερο, να καταλήξει δηλαδή ο έφηβος στην παρνομία.

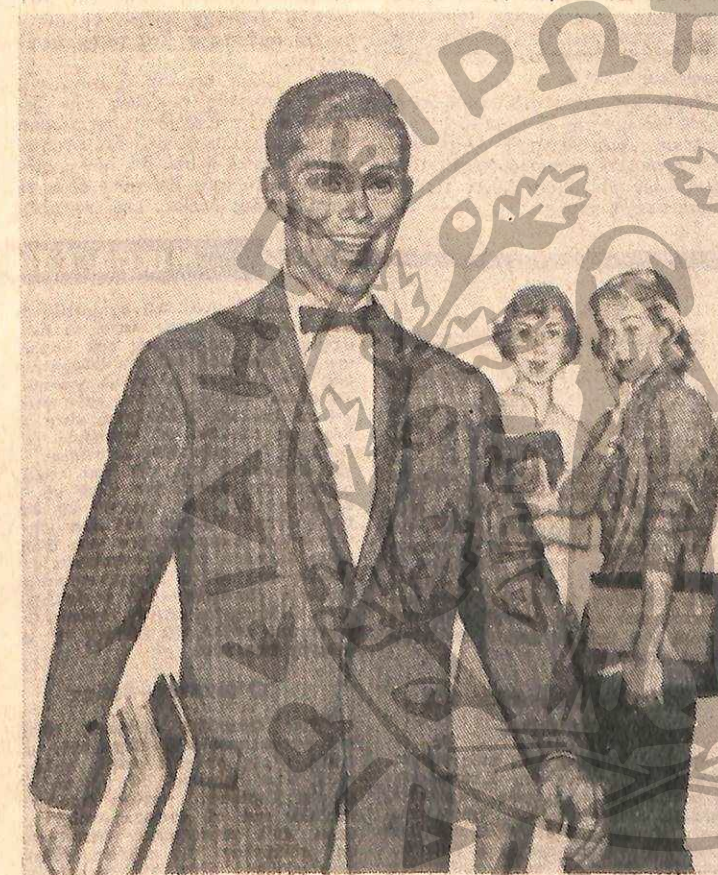
ΕΡΩΤ.: Η πολύ αυταρχική συμπεριφορά των γονέων εκθέτει τα παιδιά σε μελλοντικούς κινδύνους. ΑΠΑΝΤ.: Ναι, σε πάρα πολλούς. Αν οι γονείς ενός νέου ή μίας κοπέλλας, δείχνοντας πάντα πολύ αυστηροί και αυταρχικοί ή αν αυτό το κάνει μόνο ο ένας από τους δύο, χωρίς όμως ο άλλος να φροντίζει, να δοθεί θετικά το παιδί, τότε η προσωπικότητά του καταστρέφεται οριστικά πριν ακόμη να φθάσει στην κρίσι (έκτος βέβαια από τις περιπτώσεις που σώζει την κατάσταση μία εξωτερική ψυχολογική επέμβασι).

ΑΠΑΝΤ.: Ανάμεσα σ' αυτά τα δύο επικίνδυνα άκρα υπάρχει το ισοβάθος. Υπάρχουν δηλαδή εκείνες οι οικογένειες, που φροντίζουν, από νωρίς για το μέλλον των παιδιών τους. Οι γονείς αποτελούν τους μοναδικούς «ψυχικούς εκπαιδευτές». Η μητέρα, που υποχωρητική, αλλά ποτέ σκληρή, ο πατέρας αντιπροσωπεύει το σωστό νόμο, αλλά και σταθερό στρίψιμο.

ΕΡΩΤ.: Είναι αλήθεια ότι οι ανησυχίες και η έλλειψι της Ισορροπίας στην εφηβική ηλικία, μπορούν να αποτελέσουν σοβαρούς κινδύνους;

ΑΠΑΝΤ.: Ναι. Κινδύνους σοβαρούς, σοβαρωτάτους. Είναι σ' αυτήν την ηλικία που η αυτοκτονία γίνεται πολύ εύκολη. Είναι σ' αυτή την ηλικία, που διάφορες ψυχολογικές και ψυχοσωματικές αιτίες οδηγούν στη νευρωσι και σε εξοπά-

ΕΡΩΤ.: Και τι έχετε να πείτε για την πολύ ελαστική συμπερι-

Τ' αγόρια κρύβουν τις επιθυμίες τους πίσω από ένα φαινομενικό ύψος ανωτερότητας ή κυνισμού...

ματα φοβερής τρέλλας. Είναι, τέλος σ' αυτή την ηλικία, που η εγκληματικότητα έρσιει την ευκαιρία να ρίξη τις ρίζες της. Όλα αυτά, γιατί η μεγάλη κρίσι, που έδεχόταν στα τέλη της εφηβείας, είναι σαν ένα πέραςμα πάνω σ' ένα τεταμένο σκοινί. Αποχωριμένοι απ' όλο το παρελθόν τους και από τις αξίες του, χωρίς να έχουν εισχωρήσει ακόμη στην οριστική τους προσωπικότητα, σαν ένηλικα άτομα, τα παιδιά αμφισβητούνται και η προσωπικότητά τους είναι πιο εύθραυστη και πιο αδέσια από ποτέ. Η εύθυνη, βέβαια, είναι των γονέων.

ΕΡΩΤ.: Μήπως είστε υπερβολικά αυστηροί;

ΑΠΑΝΤ.: Τις περισσότερες φορές η άγαση των γονέων είναι περισσότερο «εγωιστική» απ' όσο μπορεί να φανταστεί κανείς. Οι περισσότεροι γονείς νομίζουν ότι τα παιδιά είναι ιδιοκτησία τους, «πράγματα» δικά τους. Τα παιδιά αντρεφονται με την ιδέα, ότι έχουν κρέος να άσπασιν τυφλά και χωρίς συζήτηση τους γονείς τους, ότι και να κάνουν εκείνοι, ότι και να λένε. Περισσότερο από την ματαιοδοξία τους, η ανησυχία για κείνο που σκέπτονται οι άλλοι, οδηγούν συχνά τις αποφάσεις των γονέων, τουλάχιστον για ό,τι αφορά το σχολικό προσανατολισμό του παιδιού, και τις αντιδράσεις τους, σχετικά με την επίδοσι του στα μαθήματα.

ΕΡΩΤ.: Έχουν δικιο εκείνοι οι γονείς, που «φιλίζουν» τα λουριά προσπαθώντας να προστατέψουν το «παιδί τους» από τον έαυτο του;

ΑΠΑΝΤ.: Πολλές φορές χρειάζεται πραγματικά να προστατευτεί η κοπέλλα ή ο νέος από τον έαυτο τους. Αυτό όμως δεν πρέπει να γίνεται «επιβουλή» εξωτερική από το μέρος κάποιου στον οποίο ο νέος ή η νέα έχουν εμπιστοσύνη. Ένας θεός, μία θεία, ένας οικογενειακός φίλος, μπορούν να παίξουν αποφασιστικό ρόλο.

ΕΡΩΤ.: Ένα παράδειγμα, για να καταλήξουμε: Ένας νέος 18 χρόνων διαθέτει ένα μικρό χρηματικό ποσό και θέλει να φύγη για ταξίδι μαζί με ένα φίλο του, που δεν έμπνευσε εμπιστοσύνη. Όχι, πολύ γρήγορα, δεν είναι σοβαρός κλπ. Τι θα συμβουλευόσαστε στους γονείς. Νά τον άρσιουν να πάει;

ΑΠΑΝΤ.: Όχι, θα ήταν πολύ επικίνδυνο. Αν πραγματικά αυτός ο φίλος του δεν έμπνευσε εμπιστοσύνη —πράγμα που πρέπει να εξακριβωθεί— έγω θα του το απαγόρευα. Μά σε αντάλλαγμα, θα πρότεινα στο παιδί ένα παρομοίο ταξίδι μ' έναν άλλο σύντροφο, που θα ήταν αξιός εμπιστοσύνης. Και αν δεχόταν θα του προέφερα και ένα πρσόν για να μεγαλώσει τις οικονομικές του δυνατότητες.

ΕΡΩΤ.: Νομίζετε, λοιπόν, ότι ακόμη και σ' αυτή την ηλικία οι γονείς μπορούν να εξασκηνούν πάνω στο παιδί κάποια αποφασιστική επιδράσι;

ΑΠΑΝΤ.: Ναι, αλλά να μην προσπαθήσουν να το κάνουν απ' ευθείας. Να χρησιμοποιήσουν κάποιο τέχνασμα. Πρέπει να παίρνουν θάρρος από τη σκέψι τους ότι έχουν από χρόνο ένα πολύτιμο συνεργάτη, φτάνει να περιμένουν με υπομονή να περάση η κρίσι κάνοντας, ότι μπορούν για να μην την άρσιουν να εξελιχθεί τραγικά. Πρέπει να αποφύγουν τις απερίσκεπτες αποφάσεις, τα λόγια, που καταστρέφουν κάθε θετικό ανάμεσα σ' αυτούς και τα παιδιά τους τις ανεπιθύμητες φιλονεικίες και να περιμένουν εξακολουθώντας, να επιτηρούν διακριτικά. Αυτά τρία χρόνια οριστικά και κρίσι θα έχη πέραση οριστικά και ο νέος ή η νέα, με σημαντική και ώριμη πια την προσωπικότητά τους, θα δεχτούν να αποκαστούν με τους γονείς τους δεσμούς της στοργής και της αφοσίωσης.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η κυανή και η λευκή συγκοπή

Έχει συνήθως καρδιακή ή εγκεφαλική προέλευση

Η συγκοπή είναι ένα σταμάτημα της ζωής. Πρόκειται, μ' απλούστερα λόγια, για ένα θάνατο σε μικρογραφία, με τη διαφορά ότι το ξαναγύρισμα στη ζωή είναι πάντοτε δυνατό.

Η απλούστερη μορφή συγκοπής είναι η λιποθυμία, που χαρακτηρίζεται από μία άτελη απόλεια της συνειδήσεως. Μπορεί να προέλθει από την παραμονή σ' έναν κλειστό χώρο, όπου υπάρχουν πολλοί άνθρωποι και κάνει πολλή ζέστη, από μία στομαχική διαταραχή, από μία ζοφερή συγκίνηση κτλ. Περνάει συνήθως έπειτα από μερικά λεπτά.

Ένας μεγαλύτερος βαθμός είναι η πραγματική συγκοπή, στην οποία η απόλεια της συνειδήσεως είναι πλήρης. Προαναγγέλλεται συνήθως από μία λιποθυμία, αλλά αυτό δεν είναι απαραίτητο. Ο ασθενής παρουσιάζει τελείως αναστομία και αδράνεια. Οι αναπνευστικές και καρδιακές κινήσεις είναι βραδυκίνητες και μπορεί μάλιστα να εξαφανισθούν τελείως επί μερικά δευτερόλεπτα ή μερικά λεπτά.

Σε μία βαθμίδα παραπάνω βρίσκεται το κόμμα, που είναι μία συγκοπή διαρκείας, αλλά διαφέρει απ' αυτήν, κατά το ότι οι αναπνευστικές και καρδιακές κινήσεις δεν σταματούν. Έχουμε μόνο απόλεια των αισθήσεων και των ενοσίων κινήσεων.

Οι αιτίες της συγκοπής είναι ανυποψήφιστες. Έχει συνήθως καρδιακή ή εγκεφαλική προέλευση. Μπορεί επίσης να εμφανισθεί έπειτα από μία δηλητηρίαση, ή κατά τη διάρκεια ασθενειών καρδιακών, πεπτικών ή νεφρικών. Μία άφθονη αιμορραγία, ένας μεγάλος φόβος ή ένας ισχυρός πόνος μπορούν άμεσα να προκαλέσουν συγκοπή.

Οι γιατροί μιλάνε συχνά για κυανή και λευκή συγκοπή. Η κυανή συγκοπή ορίζεται με το σταμάτημα των αναπνευστικών κινήσεων, που ακολουθείται από σταμάτημα της καρδιάς. Στην περίπτωση αυτή, ποτέ δεν είναι δυνατό να ανασταθεί ο ασθενής. Όταν ακολουθεί σταμάτημα των αναπνευστικών κινήσεων, η κυανή συγκοπή ορίζεται με το σταμάτημα της καρδιάς. Ποτέ, λοιπόν, για να σώσουμε τον ασθενή, ν' αποκαταστήσουμε την

καρδιακή λειτουργία.

Στην περίπτωση της κυανής συγκοπής, όπως είπαμε και παραπάνω, είναι απαραίτητο ν' αποκαταστήσει το συντομότερο ή άναπνευστική λειτουργία. Σε βαρύτερες μορφές, κυρίως όταν πρόκειται για άτομα που έπαθαν ασφυξία ή ηλεκτροπληξία ή για πνιγμένους, η τεχνητή αναπνοή αποδίδει άριστα αποτελέσματα, όταν εφαρμοσθεί εγκαίρως και εκτελεσθεί όπως πρέπει. Κάποτε, πρέπει να συνεχισθεί επί 2-3 ώρες, για ν' αποκαταστήσει η άναπνευστική λειτουργία. Τάχα, ευτυχώς, ειδικές συσκευές, που καθιστούν ευκολότερη και αποτελεσματικότερη την τεχνητή αναπνοή.

Σε ελαφρότερες περιπτώσεις, η πείρα έχει αποδείξει την αποτελεσματικότητα μερικών άλλων μέσων, που είναι πολύ απλά.

Και, πρώτα-πρώτα, τα χαστούκια κάνουν πολλές φορές τον ασθενή να συνέλθει. Δεν χρειάζεται, όμως, να το σπάσουμε τα αυτιά. Τα χαστούκια πρέπει να είναι ζοφερά, αλλά όχι δυνατά. Είναι καλύτερο να χρησιμοποιούμε γι' αυτό το σκοπό μία βρεγμένη πετσέτα.

Η άξια των οίονπνευματώδων ποτών αμφισβητείται. Στην κατάσταση που βρίσκεται ο ασθενής είναι επικίνδυνο να του δώσουμε να πιη ό,τιδήποτε, γιατί το ήγρο μπορεί να περάσει στους βρόγχους και να προκαλέσει θάνατο από ασφυξία. Όσοδήποτε, το μόνο που μπορούμε να κάμουμε είναι να του βάλουμε μερικά σταγονίδια από κάποιο ισχυρό οίονπνευματώδες ποτό στα χείλη. Άλλα μόνον σταγονίδια.

Διευρητικό αποτέλεσμα έχουν επίσης οι εισπνοές αμμωνίας, κολώνιας, ξιδιού κτλ. Μπορούμε ακόμη να βάλλουμε μπροστά στα ρουθούνια του ασθενούς ένα βαμβάκι βρεγμένο με αλκοόλ.

Αν παρίσταται ανάγκη, μπορεί να γίνει στον ασθενή μία ενδοκαρδιακή, χορηγία, σπαστικής ή καφεΐνης. Η λοβελίνη επιδρά επίσης διευρητικά στα αναπνευστικά κέντρα.

Όταν πρόκειται για κυανή συγκοπή, ενδείκνυται σε ώριμες περιπτώσεις μία ελαφρή αφαίμαξη, που προκαλεί αποσυμφορήση των πνευμόνων και διευκολύνει τις αναπνευστικές κινήσεις.

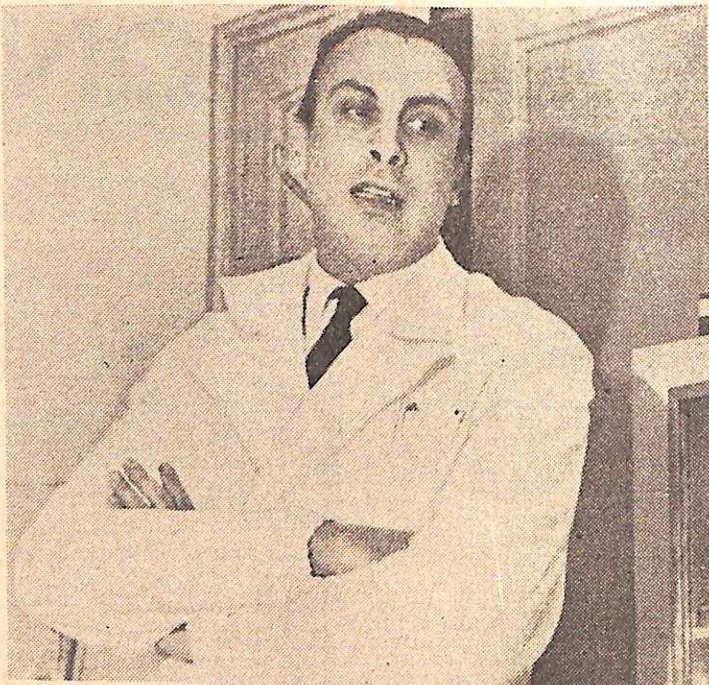
Η άσπριννη θα διαλυθεί στα έντερα

Ένα από τα σοβαρά μειονεκτήματα της άσπριννης είναι ότι ερεθίζει το γαστρώγιό του στομάχου. Μπορεί επίσης να εμφανισθεί έπειτα από μία δηλητηρίαση, ή κατά τη διάρκεια ασθενειών καρδιακών, πεπτικών ή νεφρικών. Μία άφθονη αιμορραγία, ένας μεγάλος φόβος ή ένας ισχυρός πόνος μπορούν άμεσα να προκαλέσουν συγκοπή.

Οι γιατροί μιλάνε συχνά για κυανή και λευκή συγκοπή. Η κυανή συγκοπή ορίζεται με το σταμάτημα των αναπνευστικών κινήσεων, που ακολουθείται από σταμάτημα της καρδιάς. Στην περίπτωση αυτή, ποτέ δεν είναι δυνατό να ανασταθεί ο ασθενής. Όταν ακολουθεί σταμάτημα των αναπνευστικών κινήσεων, η κυανή συγκοπή ορίζεται με το σταμάτημα της καρδιάς. Ποτέ, λοιπόν, για να σώσουμε τον ασθενή, ν' αποκαταστήσουμε την

Μία νέα θεραπεία της αρθρίτιδας

Σ' ένα συνέδριο για τους ρευματισμούς, που έγινε στη Στοκχόλμη, ο σοβιετικός επιστήμονας Γκριγκόρι Ζαλέσκυ ανακοίνωσε πως έχει εφευρέσει μία επιτυχία μία νέα θεραπεία κατά της παραμορφωτικής αρθρίτιδας. Η θεραπεία αυτή συνίσταται στην εισαγωγή στον οργανισμό των ασθενών με έντονη αιματώδη ανθρώπινου πλάσματος. Ο πλάσματος είναι

ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ ΤΗ ΛΕΥΚΑΙΜΙΑ;

Ο Ιταλός καθηγητής Λουτσιάνο ντι Πούμα συνέχισε στο Κουρμαγιέρ, όπου παρέμεινε κατά τη θερμή περίοδο, τις έρευνές του, που άσπασαν στην καταπολέμηση της λευχαιμίας. Τα πειράματά του πάνω σε δισόμορφους επιστήμονες, που επανήλθε στο Τουρίνο, όπου μένει μόνιμα, έτοιμάζονται να δοκιμάσει τη μέθοδο του πάνω σε ανθρώπους, με την πεποίθηση ότι θα σημειώσει την ίδια επιτυχία. Η μέθοδος του στηρίζεται σ' ένα παρασκευάσμα, το οποίο επιδρά άμεσα στο αίμα και σταματά τη δημιουργία λευκών αιμοσφαιρίων, αυξάνοντας συγχρόνως τα ερυθρά. Ο καθηγητής ντι Πούμα, πιστεύει πως θα μπορεί, μέσα σ' έξη μήνες, να θέσει την ανάκαμψη του στην υπηρεσία της ανθρωπότητας.

Στη λευκή συγκοπή, οι μάλιστα της καρδιάς αποδίδουν σε πολλές περιπτώσεις άριστα αποτελέσματα. Πρέπει, όμως, να γίνεται από ειδικευμένο γιατρό. Αν παρίσταται ανάγκη να ανοιχθεί ο θώραξ, για να γίνει η μάλαι πάνω στον ίδιο τον καρδιακό μυ, τότε ο ασθενής πρέπει να μεταφερθεί άμεσα σ' ένα νοσηλευτικό ίδρυμα.

Και μόλις περάσει η συγκοπή, οι ασθενείς συνήθως την ξεχνούν ή την αποδίδουν σε κάποια τυχαία αιτία, π.χ. στο ότι έφαγαν κάποιο γλυκό ή στο ότι δεν κοιμήθηκαν καλά κτλ. Κι' αυτό είναι το μεγάλο τους λάθος, ενώ το πρώ-

το πράγμα που θα έπρεπε να κάμουν είναι να τρέξουν στο γιατρό τους.

Πραγματικά, η συγκοπή, ακόμη και στην πιο ελαφρή μορφή της, τη λιποθυμία, δεν είναι ένα ασήμαντο περιστατικό, που μπορούμε να το παραμελήσουμε. Αποτελεί, τουλάχιστον, εκδήλωση κάποιας οργανικής ανωμαλίας, που πρέπει να την ανακαλύψουμε και να την θεραπεύσουμε, για να μην επαναληφθεί.

Γι' αυτό, δεν πρέπει να παραμελούμε ποτέ μία λιποθυμία, όσο ασήμαντη και παροδική κι' αν είναι. Πόσο πάντως, πρέπει να βρούμε την αιτία της.

Μικρά επιστημονικά νέα

το όργανο εκείνο, που σχηματίζεται στο γυναικείο κόλπο κατά το διάστημα της εγκυμοσύνης και επιτρέπει την διατροφή και την ενδομήτριο ζωή του εμβρύου μέχρι τη γέννηση. Το αίμα, που περιέχεται στον πλακούντα, δηλαδή ο Ζαλέσκυ, είναι ι. καλύτερα πλούσιο σε βιταμίνες και ορμόνες. Ο σοβιετικός επιστήμονας έχει εφευρέσει για την ώρα πειραματικά την μέθοδο του αυτή, σε έξι έμβρυα, ασθενείς, μεταξύ 20 και 60 χρόνων. Υστερα από ένα μήνα θεραπείας, παρατηρήθηκε μία αξιοσημείωτη βελτίωση σε σαρκοταενεία απ' αυτούς, που πρώτα βρισκόταναν σε απόλυτη ακινησία — και ο Ζαλέσκυ είναι βέβαιος ότι με ένα δεύτερο θεραπευτικό κύκλο, θα επιτύχει την άπολυτη θεραπεία.

Ο τοκετός—θαύμα

Ένα επεισόδιο τραγικό, αλλά και καταπληκτικό συνέβηκε πριν μερικά μέρες σε μία μικρή ιταλική πόλη. Μία γυναίκα 34 χρόνων, η Μαρία Κορίγκα, μητέρα τεσσάρων παιδιών και σε άριστη κατάσταση, έπαυσε να αισθάνεται πόνο κατά τη διάρκεια της παραμορφωτικής αρθρίτιδας. Η θεραπεία αυτή συνίσταται στην εισαγωγή στον οργανισμό των ασθενών με έντονη αιματώδη ανθρώπινου πλάσματος. Ο πλάσματος είναι

Νίκηθηκε η λευχαιμία;

Ένα Ιταλός γιατρός, από το Τουρίνο, αναγγέλλει ότι ύστερα από έξη μήνες θα παρουσιάσει μία πλήρη νίκη στην καταπολέμηση της λευχαιμίας. Ο δόκτωρ Βιστέντο Λουτσιάνο ντι Πούμα (αυτό είναι το όνομα του επιστήμονος) αρνείται να μιλήσει προκαταβολικά για τις ανακαλύψεις του. «Μπορώ να πω μόνο ότι τα πειράματά μου έκανα μέχρι τώρα πάνω σε ζώα που έπρεπε να πιστώσω ότι η καταπολέμηση της φονετικής αρρώστιας, πρέπει να είναι δυνατή και στον άνθρωπο», δήλωσε μόνο.

Η ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΗ ΕΜΒΟΛΗ

Οι διάφορες αιτίες που την προκαλούν

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ της πνευμονικής έμβολης είναι πολύ απλός. Στο εσωτερικό μιας φλέβας, σχηματίζονται ένας ή περισσότεροι θρόμβοι. Ένας απ' αυτούς τους θρόμβους, που ο σύνδεσμός του με τα τοιχώματα της φλέβας είναι πολύ χαλαρός, μπορεί τότε ν' αποσπασθεί και, παρασυρόμενος από την κυκλοφορία, να φθάσει ως την καρδιά, δια μέσου μιας από τις κοίλες φλέβες, συνήθως της κατώτερης, που καταλήγουν στο δεξιό κόλπο. Από εκεί, περνάει στη δεξιά κοιλία, που με τη σειρά της τον σπρώχνει προς την πνευμονική αρτηρία. Έκεί πάλι περνάει από τις μεγαλύτερες στις μικρότερες διακλάδωσεις της, ώσπου, στο τέλος, φράζει μία απ' αυτές. Έχουμε τότε την πνευμονική έμβολη.

Μ' απλούστερα λόγια, η πνευμονική έμβολη είναι αποτέλεσμα μιας φλεβικής θρομβώσεως. Αυτή η θρομβώσις μπορεί να εμφανισθεί έπειτα από έναν τοκετό, μία αποβολή, ένα κάταγμα, μία οποιαδήποτε χειρουργική επέμβαση, αλλά κυρίως έπειτα από μία εγχείρηση της μήτρας (ινουώματα κλπ.) ή του προστάτου.

Φλεβική θρομβώσις μπορούν να προκαλέσουν επίσης οι φλεβίτιδες, όποιεςδήποτε κι' αν είναι η αιτία, που τις προκαλεί, καθώς και διάφορες παθήσεις της καρδιάς.

Η κεραινοδόλος έμβολη εμφανίζεται κυρίως έπειτα από τις χειρουργικές επεμβάσεις και μπορεί να προκαλέσει το θάνατο μέσα σ' ελάχιστα λεπτά.

Στις περιπτώσεις αυτές, μόνο η ταχεία εγχείρηση, που συνίσταται στη διάνοιξη του θώρακος και την αφαίρεση του θρόμβου, μαζί με το καταστραμμένο τμήμα της αρτηρίας, μπορεί να σώσει τον ασθενή.

Τα κυριότερα συμπτώματα της πνευμονικής έμβολης είναι ο ξαφνικός πόνος στα πλευρά και η αναπνευστική δυσχέρεια, που γίνεται ολοένα μεγαλύτερη. Η θερμότητα παραμένει στο κανονικό επίπεδο, αλλά ο σφυγμός μπορεί να ξεπεράσει τους 120. Η αρτηριακή πίεσις, αντίθετα, κατέρχεται. Την επομένη της προσβολής, όμως, η θερμότητα ανερχεται και φτάνει στους 38 βαθμούς. Η εργαστηριακή ανάλυση του αίματος, εξ' άλλου, δείχνει αύξηση του αριθμού των λευκών αιμοσφαιρίων (λόγω του τοπικού έρεθισμού) και αύξηση επίσης της ταχύτητας της καθίζησης.

Όπως είπαμε και παραπάνω, η κεραινοδόλος έμφωσις είναι πνευμονική έμβολη, έπειτα από μία εγχείρηση, ή, παρ' όλη την απουσία χειρουργικής επέμβασης, σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, παρ' όλη τη δραματικότητα τους, η φαρμακευτική αγωγή αποδεικνύεται αποτελεσματική.

Η πρώτη δουλειά του γιατρού, μόλις βεβαιωθεί, ότι πρόκειται για πνευμονική έμβολη, είναι να κάμει στον ασθενή μία ένεση μορφίνης, για να τον απαλλάξει από τους πόνους και να υποδομήσει τις αναπνευστικές κινήσεις. Η προστάθεια του θα τείνει αλκοούθως στο αλβανόχρωμο την ηπιότητα της διάλυσης του ματος και να προκαλέσει τη διάλυση του θρόμβου. Για το σκοπό αυτό, χρησιμοποιούνται τα αντιπηκτικά φάρμακα και οι ιδιότητες της ηπαρίνης. Στην αρχή της θεραπείας, η ηπαρίνη εισάγεται σε ισχυρές δόσεις με έμβολήδες ένεσεις. Οι δόσεις ελαττώνονται κατόπιν.

Για τον ίδιο σκοπό χρησιμοποιούνται επίσης η ουσάβη και η νοδοκαΐνη. Σε περίπτωση, που η αναπνευστική δυσχέρεια επιμένει, εφαρμόζεται η οξυγόνοθεραπεία.

Οι δύο σοβαρές επιπλοκές της πνευμονικής έμβολης είναι η πλευρίτις και η μικροβιακή μόλυνσις.

Κατά την πλευρίτιδα σχηματίζεται ένα υγρό κίτρινο-πυκνό και πηχτό, ανάμεσα στα δύο πέταλα του υπεζωκότος. Το στην πλευρίτιδα αυτής της μορφής, το υγρό είναι εξαιρετικά άφθονο. Η εξέλιξις της πλευρίτιδος, που σχηματίζεται

κε έπειτα από πνευμονική έμβολη, είναι βραδυκίνητη και καταπονεί τον ασθενή. Η μικροβιακή μόλυνσις, εξ' άλλου, οδηγεί στο σχηματισμό πνευμονικού οίδηματος, που είναι μία σοβαρότατη και δυσκολοθεράπευτη πάθησις. Ευτυχώς, η χρήση αντιβιοτικών προληπτικώς (ταυτόχρονα με την αντιπηκτική αγωγή) περιόρισε τον κίνδυνο του πνευμονικού οίδηματος στο ελάχιστο.

Ο μεγαλύτερος, όμως, κίνδυνος, που παρουσιάζει η πνευμονική έμβολη είναι, ότι υποτροπιάζει συχνά. Γι' αυτό, η θεραπεία πρέπει να είναι πλήρης και μετά τον τερματισμό της ο ασθενής να υποβάλλεται τακτικά στις απαιτούμενες έξετάσεις, που θα τον προσφυλάξουν από τις μελλοντικές υποτροπές.

Έκτος από τις καθарες μορφές πνευμονικής έμβολης, υπάρχουν οι καλούμενες ύπουλες, που μπορεί να εξαπατήσουν το γιατρό. Ο πόνος π. χ., αντί για το πλευρό, εντοπίζεται στο κατώτερο μέρος του στήθους και είναι δυνατός τότε να υποθέσουμε, ότι πρόκειται για στηθάγχη ή για έμφραγμα του μυοκαρδίου. Σ' άλλες περιπτώσεις, ο πυρετός είναι αρκετά υψηλός και τα πνευμονικά φαινόμενα εξαιρετικά έντονα, σε τρόπο, που ο γιατρός μπορεί να υποθέσει, ότι πρόκειται για γρίπη (ιδίως όταν υπάρχει επιδημία) ή για βρογχίτιδα ή ακόμη για πνευμονία. Γι' αυτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή κατά την εκτίμηση των συμπτωμάτων κάθε περιπτώσεως.

Ένας ακόμη κίνδυνος της έμβολης είναι, ότι προκαλεί, σε μερικές περιπτώσεις, κεραινοδόλο καρδιακή ανεπάρκεια, με απρόβλεπτες εξελίξεις.

□□

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΠΙΞΙΣ»

Ένα «όραμα κατασκευαστή» τελείωσε με τη συλλγή ενός υπαλλήλου, που έκλεψε από τους προϊστάμενους του τη μυστική μέθοδο της παραγωγής ενός νέου φαρμάκου και επιχείρησε να την πουλήσει σε μία αντιπαλή εταιρεία.

Το φάρμακο αυτό ονομάζεται «Αλντομέτ», αποδείχθηκε δ' αστήριο για μεγάλο αριθμό ανθρώπων, που υποφέρουν από αρτηριακή υπέρταση, δηλαδή από «πίξις».

Μέχρι πρό 15 ετών, το μόνο που είχαν να συστήσουν οι γιατροί για την «πίξις», ήταν: ανάπαυση, ηρεμία, και δίαιτα όχι παχυυνική. Το αλάτι απαγορευόταν συχνά, γιατί τείνει ν' αύξει την ποσότητα των υγρών του σώματος και κορμίζει τους νεφρούς — που είναι ήδη καταπονημένοι από την υπέρταση.

Υστερα έρχισαν να ανακαλύπτονται διάφορα φάρμακα, που έδιναν στα νεύρα εκείνα που κανονίζουν τη διαστολή ή τη συστολή των αρτηριών κι' επομένως την ποσότητα του αίματος που περνάει μέσα απ' αυτές. Τα περισσότερα όμως απ' τα φάρμακα αυτά για τη «πίξις» ήταν κατάποση κι' άλλες δυσάρεστες παρενέργειες. Έξ' άλλου, δεν ήταν αρκετά βραδικά για τις σοβαρότερες περιπτώσεις υπέρτασης.

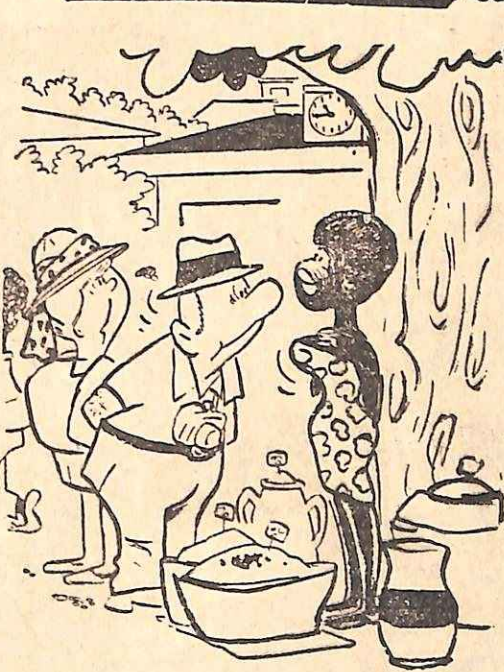
Το «Αλντομέτ» φαίνεται εύρημα για πολλούς πάσχοντες, που δεν είχαν ιδιαιτελεία από τα άλλα φάρμακα. Δεν διαστέλλει αυτό το ίδιο τις αρτηρίες, αλλά επιδρά στη χημική έκθεση λειτουργία του οργανισμού, απ' την οποία παράγονται οι ουσίες που κανονίζουν το μέγεθος των αρτηριών. Στους πάσχοντες από υπέρταση, παράγεται μεγάλη ποσότητα απ' τις ουσίες αυτές. Το «Αλντομέτ» περιορίζει την παραγωγή τους.

Ένα άλλο μεγάλο πλεονέκτημα του είναι ότι ενεργεί εξ' ίσου καλά όταν ο πάσχων είναι εξαιρετικά ή όταν κινείται. Έχει δ' πολύ μικρότερες παρενέργειες απ' τα άλλα φάρμακα. Η ελαφροειδής κατάποσή του προκαλεί κάποτε, μπορεί ν' αντιμετωπισθεί με την κατάλληλη θεραπεία.

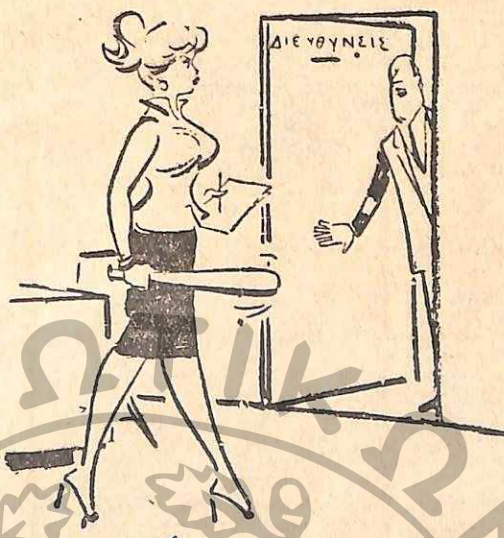
Επίσης φέρνει κάποτε στέγνωμα του στόματος και γαστροεντερικές διαταραχές, που υποχωρούν όμως με τη ρυθμική των δόσεων του φαρμάκου.

Οι μόνοι πάσχοντες, για τους οποίους αντενδείκνυται το «Αλντομέτ», είναι όσοι υποφέρουν από μία σπάνια αρρώστια του αίματος.

Περί Τελωτοθεραπείας

— Πέτρο!... Έσύ δεν χώνεψες ποτέ το μαύρο χρώμα!...

— Μόνο το μπλόκ σας και το μολύβι σας, δεσποινίς Καίτη! Δεν είμαι προϊστάμενος του είδους, που έχετε!

— Μην κουνήθεις!...

ΔΙΑΤΗΡΗΘΗΤΕ ΝΕΕΣ ΠΙΝΟΝΤΑΣ ΝΕΡΟ

ΑΝΑΜΕΣΑ στις πολυάριθμες κούρες ομορφιάς, η κούρα του νερού είναι, χωρίς αμφιβολία, η πιο οικονομική και η πιο φυσική. Το σώμα μας διψά πάντα και πρέπει συνεχώς να εφοδιάζεται με νερό. Τα πλεονεκτήματα μιας καλής υγρικής ισορροπίας είναι πολλά. Η επιδερμίδα διατηρείται ελαστική και καθαρή, οι ιστοί γίνονται πιο στερεοί, οι μύς δυναμώνουν, ο οργανισμός αποτοξινώνεται.

ΟΛΟ ΤΟ ΣΩΜΑ ΔΙΨΑ

Η σπουδαιότητα του νερού για τον ανθρώπινο οργανισμό ξεπερνά κατά πολύ εκείνη της τροφής. Πρέπει να απορροφήσει μια μεγάλη ποσότητα, περίπου δύο λίτρα την ημέρα, για να διατηρήσει σε ισορροπία την περιεκτικότητα των ιστών σε νερό. Η επιδερμίδα περιέχει περίπου 60% νερό και αν αυτή η αναλογία μειωθεί, γίνεται σκληρή και γεράνη. Αρχίζετε, λοιπόν, την ημέρα σας με ένα ποτήρι νερό (δύο παγωμένα) πίνοντας το σε μικρές γουλιές, δηλαδή «μασώντας» το νερό. Με αυτό τον τρόπο θα καθαρίζετε τα νεφρά, θα βοηθούσατε τις εντερικές λειτουργίες και θα αποτοξινώνετε όλο τον οργανισμό, ακόμη και το δέρμα, που έχει ανάγκη να απορροφήσει νερό τόσο εσωτερικά, όσο και εξωτερικά.

Αν δεν πίνετε, κατά το διάστημα του φαγητού, από το φάβο του πάχους, πίνετε, έξω από τα γεύματα, αβθονο νερό. Τελειώνοντας την ημέρα σας, πίνετε να πέσετε στο κρεβάτι, πιείτε ακόμη ένα ποτήρι νερό στη θερμοκρασία του περιβάλλοντος, ζαχαρωμένο. Θα βοηθήσει τη χώνευση και τον ύπνο σας.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΑΦΥΔΑΤΩΣΗΣ

Μα και η επιδερμίδα διψά. Το σύστημα να μην πλένετε ποτέ το πρόσωπό σας με νερό, είναι ανθυγιεινό. Η επιδερμίδα «πράει» και «πίνει» και το νερό είναι ένα βασικό στοιχείο, που δεν πρέπει

Η κούρα του νερού στη ζωή σας

για κανένα λόγο να της το αφαιρέσετε. Ένα καλό πλύσιμο του προσώπου και του λαιμού δύο φορές την ημέρα, είναι απαραίτητο για να διατηρήσετε μια επιδερμίδα υγιή και κανονική. Αυτό όμως δε σημαίνει πως το νερό μόνο του φτάνει για τον καθαρισμό της επιδερμίδας. Χρειάζεται να χρησιμοποιήσετε κι ένα καλό γαλάκτωμα, που καθαρίζει βαθύτερα τους πόρους. Αλλάστε, χρειάζεται να ξέρετε την ποσότητα του νερού, σύμφωνα με τον τύπο της επιδερμίδας. Η λιπαρή επιδερμίδα χρειάζεται λιγότερο, η ξηρή περισσότερο, εκτός από τις περιπτώσεις, που η ξηρότης δεν είναι αποτέλεσμα αφυδάτωσης.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ ΤΟ ΝΕΡΟ

Το νερό, που περιέχει πολύ ασβέστιο αποξηραίνει τους ιστούς, αντί να τους κάνει πιο ελαστικούς. Θαυμάσιο είναι, αντίθετα, το νερό της βροχής. Το αποδεικνύει το γεγονός, ότι στις βροχές ημέρες το δέρμα είναι πιο ελαστικό και διατηρεί καλύτερα το μακιγιάζ, ενώ στις ημέρες με τον άνεμο, η επιδερμίδα ξηραίνεται και ερεθίζεται εύκολα. Ένα πολύ καλό σύστημα, που τονώνει την επιδερμίδα είναι να εκθέτετε το πρόσωπο στο νερό της βροχής.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΕΙΝΑΙ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟ

Αν η επιδερμίδα σας ερεθίζεται με το πλύσιμο (μερικές επιδερμίδες δείχνουν μια ξεχωριστή ευαισθησία) τότε είναι απαραίτητο να βοηθήσετε το πρόσωπό σας να απορροφήσει υγρασία με άλλα μέσα. Κάνοντας, π. χ., αναλαστούμενα επιθέματα ζεστού και κρύου νερού, εκθέτοντας το πρόσωπο σε υδατμούς, που καθαρίζουν τους φραγμένους πόρους και τονώνουν την επιδερμίδα. Μπορείτε να καταφύγετε στο οικιακό σύστημα της καταρόλας με το βραστό νερό, πάνω από την

ποία σκύβετε με το κεφάλι σκεπασμένο με μια στεγνή πετσέτα ή και στους μοντέρνους ψεκαστήρες. Μια άλλη μέθοδος είναι το ντους, που από αυτό το νερό βγαίνει πολύ ορμητικό και λεπτό (σά βελόνι), εισχωρώντας βαθιά και διεγείροντας την κυκλοφορία.

Ο ΙΔΡΩΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ

Η επιδερμίδα πρέπει να απορροφά νερό, μα για να καθαρίζεται, πρέπει και να βγάλη νερό. Γι' αυτό είναι απαραίτητος ο ιδρώτας, που σ' αυτή την εποχή βγαίνει συχνά και άφθονα, ενώ στις πιο ψυχρές εποχές, χρειάζεται να βοηθήσουμε αυτή τη λειτουργία με άμμιους ή με γυμναστική.

ΒΡΕΧΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Επιφυλάξτε από τη ζεστή εποχή για να τα βρέχετε πολύ συχνά. Όταν σ' αβθώνονται σ' αβθωμένα ή πολύ στεγνά, γεμίστε με νερό ένα βαποριζατέρ και «ψεκάστε» το κεφάλι, αφήνοντας ύστερα το νερό να εξεπιασθή, χωρίς να χτενιστείτε. Το φορμάρισμα θα μείνη ανέπαφο και μάλλον πιο δροσερό και ανανεωμένο (φτάνει η ριπή του νερού να είναι πολύ λεπτή).

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΠΡΗΣΜΕΝΑ

Κάνετε κομπρέσες με ζεστό νερό. Δεν είναι αλήθεια, ότι το κρύο νερό τα ξεκουράζει περισσότερο και τους αφαιρεί τον ερεθισμό.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ

Κάνετε μια θεραπεία νερού, πίνοντας αβθονο τόσο κατά το διάστημα των φαγητών, όσο και στις άλλες ώρες. Κάνετε ατμόλουτρα (με τη μέθοδο της καταρόλας). Γρήγορα θα τα δείτε να εξαφανίζονται.

ΤΑ ΜΠΑΝΙΟ ΞΕΚΟΥΡΑΖΕΙ

Μητρε σ' ένα μπάνιο με χλια-

ρό νερό, όπου θα έχετε ρίξει μια χούφτα αλάτι. Θα ξεκουραστήτε και, στην περίπτωση, που είσθε απογοητευμένη, θα συμπλογογήσετε πάλι με τη ζωή. Η κάνετε ένα ζεστό ντους και ύστερα ένα νούργιες δυνάμεις, θα νοιώσετε τους μύς σας πιο ελαστικούς και τα νεύρα σας χαλαρωμένα.

ΠΟΛΥ ΝΕΡΟ ΓΙΑ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Μετά τα γεύματα, μην ξεχνάτε να ξεβγάλετε τα δόντια με μερικές γουλιές κρύο νερό, που θα αφαιρέσει τα υπολείμματα των τροφών και θα διαλύσει τα όξεία και τα λίπη, καταπολεμώντας έτσι και το σχηματισμό της τεριδόνας. Με κρύο νερό μπορείτε να κάνετε επίσης μια καλή γυμναστική για τα ούλα. Μισογεμίστε το στόμα με νερό και κρατώντας κλειστά τα χείλη και το δόντια, κάνετε το νερό να περνά με δύναμη ανάμεσα τους.

ΚΡΥΑ ΝΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Τόσο για την ανάπτυξη, όσο και για το σφίξιμο του στήθους, είναι πολύ αποτελεσματικά τα ψυχρά επιθέματα και τα ντους. Μ' ένα ειδικό ψεκαστήρα, με ριπή ορμητική και λεπτή, το αποτέλεσμα είναι πιο σίγουρο.

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟ ΝΕΡΟ

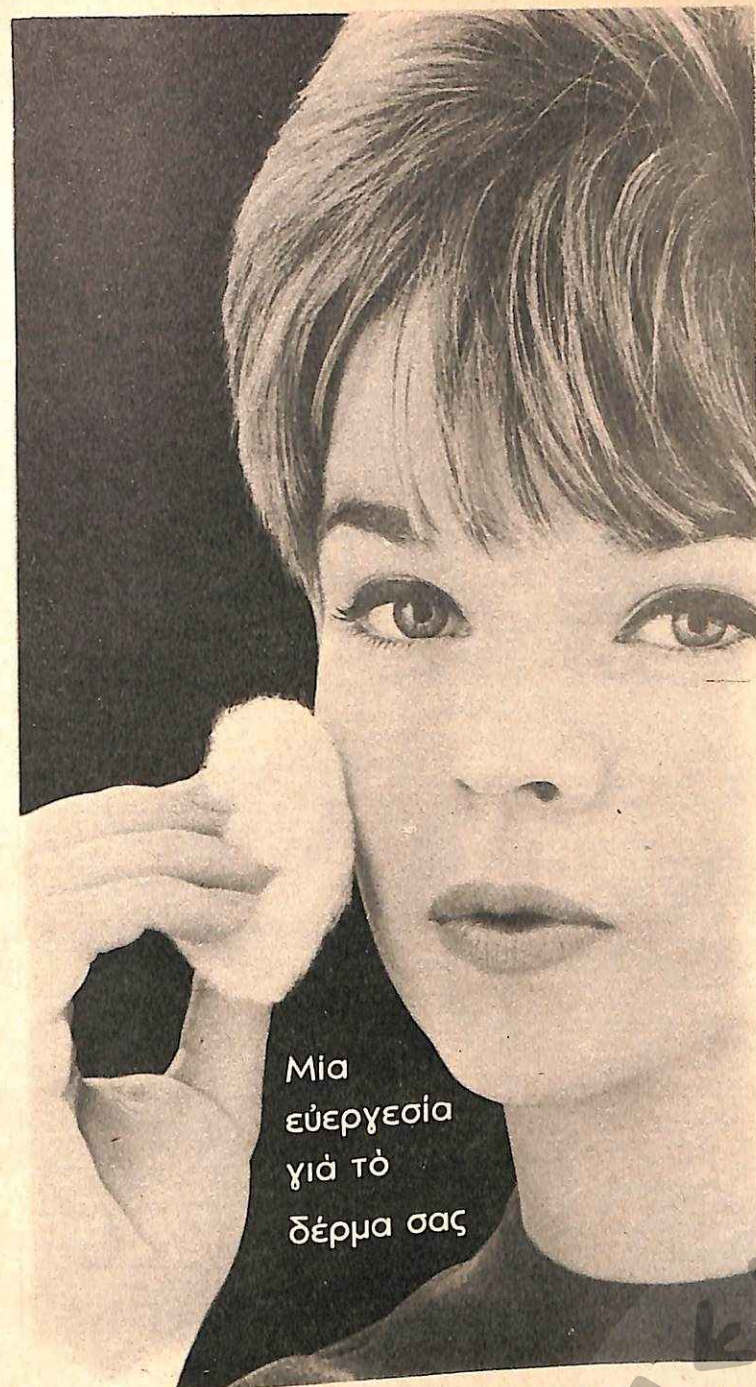
Είναι καλό να τα βυθίζετε σε νερό ζεστό και κρύο τουλάχιστον δύο φορές την ημέρα. Αποφεύγετε την κούρα, το πρήξιμο, ακόμη και... τους κώλους.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΔΥΝΑΤΕΣ

Το νερό, πρέπει να το ξέρετε, προσκινεί. Πίνετε πολύ νερό μαζί με τα φαγητά σας και ανάμεσα σ' αυτά, αν θέλετε να κερδίσετε βάρος.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΧΕΙΕΣ

Αποφεύγετε το νερό, όταν τρώτε. Ένα ποτήρι χλιαρό νερό, μόλις θα ξυπνήσετε, κι' ένα μετά από κάθε γεύμα. Θα διευκολύνετε τις πεπτικές λειτουργίες, θα αποτοξινώσετε τα νεφρά, θα λυώσετε τα αποθηκευμένα λίπη.

Μια
εύεργεσία
για το
δέρμα σας

Το δέρμα του προσώπου σας, με τη χρησιμοποίηση της Λοσιόν ΣΕΡΚ, γίνεται άμέσως καθαρό, δροσερό, τρυφερό και σ' αβθίνει τη λαμπερή όψη της νεότητας. Η Λοσιόν ΣΕΡΚ ζωογονεί την επιδερμίδα με την απελευθέρωση των κλεισμένων πόρων από τη σκόνη και λευδέρωση των μακιγιάζ. Δυναμώνει τα κύτταρα του δέρματος και του δίνει εξαιρετική χάρη. Το αποτέλεσμα της καθημερινής περιποίησης του δέρματος με την Λοσιόν προσώπου ΣΕΡΚ, αποδεικνύει το Τέστ-ΣΕΡΚ με ένα απλό θαμνάκι

* Στην αρχή πλένουμε το πρόσωπο για να καθαριστεί τελείως.
* Κατόπιν βρέχουμε ένα κομμάτι θαμνάκι με Λοσιόν ΣΕΡΚ και κάνουμε μασάζ στο δέρμα.
* Το θαμνάκι θα μαυρίσει και το δέρμα θα μείνη ολοκάθαρο και δροσερό. Είναι μια πραγματική ευχαρίστηση.

SCHERK

Αποκλειστικοί Αντιπρόσωποι ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

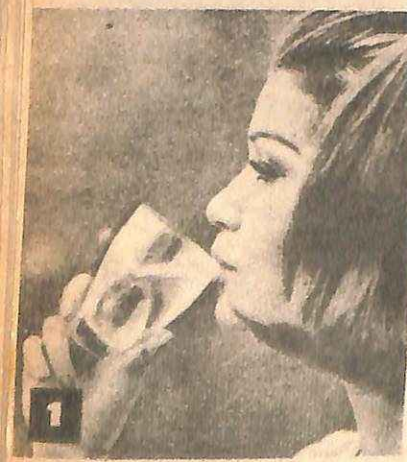
Διά την διατροφή του παιδιού σας και όλης της οικογενείας σας χρησιμοποιήσατε...

ΚΟΥΪΚ-ΛΕ

ΟΛΟΠΑΧΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ ΓΑΛΛΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

★ **ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ** εις ποιότητα. Περιέχει όλες τις βιταμίνες και τα συστατικά του πλέον εκλεκτού γάλακτος. Είναι τελείως παστεριωμένο.
★ **ΤΟ ΠΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΓΑΛΛ.** Ένα κουτί ΚΟΥΪΚ-ΛΕ των 300 γραμμ. / δρχ. 17,60 / αποδίδει όσα ποτήρια διαλελυμένον γάλα δίδουν 5 μεγάλα κουτιά έβαπορέ των 410 γραμμ. έκαστον.
★ **ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΓΑΛΛ.** Διαλύεται αυτοστιγμεί σε χλιαρό νερό και το χρησιμοποιείτε ανά πάσαν στιγμήν, ως ρόφημα και διά την παρασκευήν φαγητών, γλυκισμάτων κλπ.

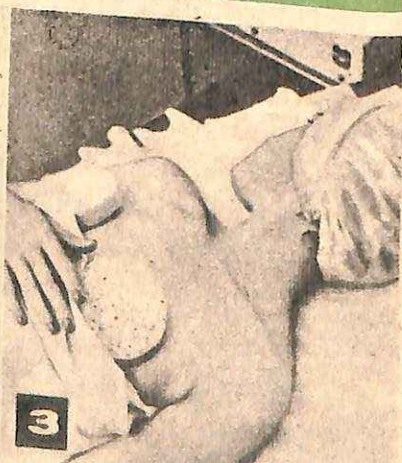
ΠΙΝΟΝΤΑΣ ΚΟΥΪΚ-ΛΕ - ΠΙΝΕΤΕ ΥΓΕΙΑ
Προϊόν του φημισμένου εργοστασίου FRANCE - LAIT που αποτελεί ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ & ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ Γεν. Αντιπρ. ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, ΑΙΟΛΟΥ 78, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ. 226.383

Αρχίζετε και τελειώνετε την ημέρα με ένα ποτήρι νερό.

Το λεπτό και ορμητικό ντους νερού ενεργεί σαν ένα ευαργετικό μασάζ.

Για την ανάπτυξη και το σφίξιμο του στήθους, είναι πολύ ευεργετικά τα επιθέματα κρύου νερού.

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΗΣ ΧΛΟΗΣ

ΕΙΝΑΙ παράξενο. Κάθε φορά, που μπαίνω σ' αυτό το στενό δρομάκι, που περιβάλλεται από ψηλούς τοίχους, ένα κύμα από αναμνήσεις, με πλημμυρίζει. Νιώθω σ' α να ξαναγυρίζω στο χωριό, όπου έχω γεννηθεί, αισθάνομαι το άρωμα των παιδικών αναμνήσεων και νομίζω πως ξαναβλέπω το σοβαρό πρόσωπο του πατέρα μου.

— Το μόνο, που θέλω από σένα, είναι να γίνης ένας τίμιος άνθρωπος, μου είχε πη.

Στα χρόνια, που ακολουθήσαν, δεν ξεχάσα ποτέ τα λόγια του πατέρα μου, μα δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να τα ξανασκεφτώ. Στο μεταξύ, πήρα το πτυχίο του μηχανικού, άνοιξα το γραφείο μου και... γνώρισα τη Λιάνα.

Τη συνάντησα σε μια γιορτή και γοητεύτηκα άμεσα από την υπερόπτικη ομορφιά της. Αργότερα, έμαθα πως ήταν η τελευταία κληρονόμος ενός αριστοκρατικού ονόματος και μιας απέραντης περιουσίας. Αυτές οι πληροφορίες ήταν σ' α μια ψυχρολουσία στον ένθουσιασμό των πρώτων στιγμών. Δε ντρεπόμουν για την ταπεινή καταγωγή μου, μα καταλάβαινα πως αποσπεύονταν ένα ανυπόκριτο έμπόδιο ανάμεσα σε μένα και σ' εκείνη.

Μα όλες αυτές οι σκέψεις έγιναν στάχτη όταν κάποιο πρωί η Λιάνα ήρθε να με βρή στο γραφείο μου. Δεν πρόφτασα να νοιώσω εκπληξι γι' αυτή την αναπάντεχη επίσκεψη, γιατί εκείνη μου είπε αποφασιστικά:

— Θέλω να μάθω γιατί με αποφεύγετε, Φρανσουά. Απαίτω να μου πητε την αλήθεια! Ανάμεσα σε μένα τους δυο, εκείνο το μοναδικό βράδυ, που συναντηθήκαμε, είχε άναψει μια σπιθαμή. Γιατί από τότε δε θαλάσατε πια να με ξαναδείτε;

Αποφάσισα να της πω άμεσα την αλήθεια, γυμνή και καθαρή. Της μίλησα για την ανεύρωτη κοινωνική μας διαφορά, για τη γυναιμ, που θα σχηματίζαν ένα βάρος που οι άλλοι.

Δεν πρέπει να μάς ενδιαφέρουν οι άλλοι, φώναζε εκείνη. Δε μπορούμε να αφήσουμε τις γνώμες των άλλων να καταστρέψουν το αίσθημά μας. Γιατί κι' εσείς μ' αγαπάτε... Δεν είν' έτσι, Φρανσουά;

Ναί, της είπα, παίρνοντας ξαφνικά την απόφαση μου, σ' αγαπώ, Λιάνα. Μά, πριν να παντρευτούμε, θέλω να γίνω άξιος για σένα!

Για ένα δλοκόληρο χειμώνα, κράτησα με πίστη και ένθουσιασμό την υπόσχεσή μου. Έργαζόμουν ακατάπαυστα, προσπαθώντας να κερδίσω το γρηγορότερο την οικονομική ανεξαρτησία. Τις λίγες ελεύθερες ώρες, που παραχωρούσα στον εαυτό μου τα βράδια, τις περνούσα πάντα κοντά στη Λιάνα. Η θεία της, η μοναδική συγγενής, που είχε στον κόσμο, μια ηλικιωμένη γεροντοκόρη, ψυχρή και υπερόπτικη, είχε αναγκασθεί, έστω και με κακή καρδιά, να παραδεχθεί τον επίσημο άρραβώνα μας.

Ο καιρός περνούσε βιαστικά, φέρνοντας δλο και πιο κοντά την ημέρα, που είχαμε όρισει για το γάμο μας. Κι' εγώ περίμενα ανυπόμονα αυτή την ημέρα, που θα μπορούσα, επί τέλους, να κάνω πραγματικά δική μου τη Λιάνα, που, σ' δλο αυτό το διάστημα, παρήδλα τα προφύρα της βλέμματα και τα γλυκά της χαμόγελα, την ένιωθα πάντα σχεδόν απλησίαστη και δεν τολμούσα να της ζητήσω τίποτα περισσότερο από ένα δλότελο αγνό φιλί.

Υστερα, κάποια μέρα, εκείνη μου έκανε ένα δώρο, το πρώτο δώρο του άρραβώνα μας...

Έχω φτάσει μπροστά στον άριθ. 5 του μικρού δρόμου. Η θυρωρός μου χαμογελάει φιλικά. Είναι η τρίτη φορά, που με βλέπει, μα άσφαλώς δε μπορεί να σκεφθεί τίποτε κακό, γιατί ένας άντρας, που βρίσκεται στις παραμονές του γάμου του, μπορεί να ράλη πολλά πουκάμισα. Καθώς ανεβαίνω τις στενές σκάλες, ξαναφέρνω στο νου μου τα λόγια του πατέρα μου:

— Το μόνο που θέλω από σένα είναι να γίνης ένας τίμιος άνθρωπος.

Μά εγώ δεν είμαι πια ένας τίμιος άνθρωπος, ενώ ανεβαίνω αυτές τις σκάλες, που δε θα έπρεπε να τις ανεβώ κι' ενώ συλλογίζομαι πως απτία για δλα αυτά έγινε εκείνο το δώρο της Λιάνας, δυο κομμάτια ύφανση από γιαννέζικο μεταξωτό για πουκάμισα...

Τα είδα στο κατάστημα, που ψώνιζα ένα φουστάνι και σου τα αγόρασα. Σ' αρέ-

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

σει αυτό το μετάξι; με είχε ρωτήσει.

— Αν μου άρεσε!

— Στο κατάστημα μου έδωσαν και τη διευθυνση μιας καλής πουκαμισούς. Περίμενε να σου τη δώσω — πρόσθεσε, καθώς άνοιγε την τσάντα της.

Και μου έδωσε τη διευθυνση της Ρένας, της κοπέλλας του μικρού δρόμου.

Πήγα δυο μέρες αργότερα σ' αυτό τον ήσυχο δρόμο, τον αρώματισμένο από κήπους. Άνέβηκα τις σκάλες μέχρι εκείνα τα δυο δωμάτια, που αντηχούν από το γρήγορο θόρυβο της ραπτομηχανής. Περίμενα ν' αντικρύσω μια απλή γυναικούλα και βρέθηκα μπροστά σε μια κοπέλλα γεμάτη ύγεια και ομορφιά, που με υποδέχτηκε μ' ένα φωτεινό χαμόγελο. Ήταν υπέροχη, τα μαλλιά της είχαν το χρώμα του χαλκού και τα μάτια της θύμιζαν θάλασσα, κάτω από τον ήλιο. Την κίτταξε με θαυμασμό, μα χωρίς ταραχή.

Η ταραχή ήρθε ύστερα, όταν, καθώς μου έπαιρνε τα μέτρα, τα χέρια της άγγιζαν καί-δευτικά το λαιμό μου, τις πλάτες μου. Σε κάποια στιγμή, άγγιξε δλθεν τυχαία το μάγουλό μου κι' εγώ καταλάβα πως το έκανε επίτηδες.

— Μπορείτε να έρθετε σε πέντε μέρες για την πρόβα, μου είπε τέλος.

Βγήκα από εκείνο το σπίτι ζαλισμένος. Στις πέντε μέρες, που ακολουθήσαν, δε μπορούσα να διώξω ούτε στιγμή από τη σκέψη μου τη μορφή της, το ανατρίχιασμα, που μου είχαν χαρίσει τα δάχτυλά της. Μά, όταν ξαναγύρισα για την πρόβα, τη βρήκα άλλαξε, σχεδόν ξέχρηκη. Δεν καταλάβαινα να καταλάβω το παιχνίδι της και, όταν έκλεισα τα δάχτυλά της μέσα στο χέρι μου, ενώ τακτοποιούσε το μακι μου, εκείνη αποτραβήχτηκε άπτοτομα.

Μά τί κάνετε; ψιθύρισε τρομαγμένη, άποφεινώντας το βλέμμα μου.

Δε βρήκα τίποτα να της απαντήσω και, όταν έφυγα από το σπίτι της, ήμουν άποφασισμένος να μην ξαναγύρισω πια. Μά, πολύ γρήγορα, καταλάβα πως δεν ήταν εύκολο. Η μορφή της Ρένας με κρατούσε άγρυπνο τις νύχτες και παρουσιάζονταν μπροστά μου όταν βρισκόμουν κοντά στη Λιάνα, όταν προσπαθούσα να έρρασθώ. Και το πιο παράξενο ήταν πως η σκέψη της μου έφερνε συναισθήματα τρυφερά και αγνά, που ήταν παρόλογο να νοιώθω για μια κοπέλλα με διαφορετικούς τρόπους σαν αυτήν.

Η Ρένα μου είχε στείλει στο σπίτι τα πουκάμισα έτοιμα. Δεν έχω πια καμιά δικαιολογία να ξαναγύρισω στο σπίτι της, μα μου είναι αδύνατο να συγκρατηθώ. Η ανάγκη να ξαναβρω κοντά της, είναι άνώτερη από τη λογική μου.

*

Όταν άνοιγω την πόρτα και παρουσιάζομαι στο κατάφλι, η Ρένα σταματάει άμεσα τη ραπτομηχανή ξαφνισμένη.

— Τί συμβαίνει; με ρωτάει, ενώ σηκώνεται και προχωρεί προς το μέρος μου. Τα πουκάμισα... δε σάς άρεσαν;

Από τη χλωμάδα της καταλαβαίνω πως έχει γελαστή, πως καταλαβαίνει πολύ καλά το λόγο, που μ' έκανε να γυρίσω.

— Μείνετε ήσυχη, της λέω, τα πουκάμισα είναι πολύ καλά. Έγώ, όμως, θέλω να σάς μιλήσω.

— Για ποιο πράγμα; με ρωτάει και η φωνή της τρέμει.

— Θέλω να μάθω γιατί την πρώτη φορά, που ήρθα εδώ, φανήκατε τόσο εγκάρδια, κι' άμέσως ύστερα...

Το πρόσωπό της γίνεται κατακόκκινο από ντροπή και χαμλώνει τα μάτια.

— Δεν υπάρχει λόγος να ντρέπεται, της λέω, μιλώντας τώρα με οικειότητα. Γιατί πρέπει να ντρέπεται αν ένιωσες κάποια ξαφνική έλξη; Συνέθηκε το ίδιο και με μένα, το ξε-ρεις;...

— Σωπάστε! μου λέει άπτοτομα, κοντανα-σάινοντας. Έσείς πρόκειται να παντρευτήτε!...

Την κυττάζω κατάπληκτος. Πώς είναι δυνατόν να έξη η Ρένα για το γάμο μου;

Το ήξερες από την πρώτη φορά, που ήρθα εδώ; τη ρωτάω, πηγαινόντας κοντά της.

— Η το έμαθες αργότερα και γι' αυτό άλλαξε- έτσι ξαφνικά;

— Η Λιάνα μου το είπε...

Και σιωπάει άπτοτομα, τρομαγμένη από τα λόγια, που της είχαν ξεφύγει.

— Η Λιάνα; Τη γνωρίζεις;

— Εκείνη πέφτει σε μια καρέλλα, με μια κίνηση άπελπισμένη.

— Δεν έπρεπε να σου το πω, δεν έπρεπε να το μάθης ποτέ... ψιθυρίζει, ενώ τα μάτια της γεμίζουν δάκρυα. Τη Λιάνα δεν την έβλεπα από χρόνια, από το δημοτικό σχολείο. Ύστερα... πριν από δυο εβδομάδες, ήρθε εδώ, μου έφερε εκείνο το κινέζικο μεταξωτό. Ήθελε να σου πάρη τα μέτρα κρυφά, για να σου κάνει έκπληξη. Τότε... με άναγνώρισε...

Σιωπάει, σκουπίζοντας τα δάκρυά της με τα λεπτά κατάλευκα δάχτυλά της.

— Έξακολούθησε, σε παρακαλώ...

Τότε, όταν με άναγνώρισε, άλλαξε ιδέα. Μου είπε πως ήμουν πολύ όμορφη, κι' άφου τύχαινε να είμαστε παλιές φίλες, θα μπορούσα να της κάνω μια χάρι, να της βγάλω ένα βάρος από την καρδιά. Μου μίλησε για σένα και για τον εαυτό της. Μου είπε πως αντί-μετώπιζε το πρόβλημα της πλουσίας και ομορφης κοπέλλας, που είναι έκτεθειμένη περισσότερο από κάθε άλλη στους προκοθήρες. Μου διηγήθηκε πως γνωριστήκατε και μου είπε ότι στην άρχή έσυ προσπάθησες να άποφύ-γης αυτό τον έρωτα, μα φοβόταν μήπως της είχες παίξει κανένα πονηρό παιχνίδι. Και μου ζήτησε...

Τί σου ζήτησε; τη ρωτάω, ενώ άρχιζω να βράζω από θυμό.

— Μου ζήτησε να χρησιμοποιήσω την όμορφιά μου, για να σε γοητεύσω. «Έσύ θα του χαμογελάσεις, μου είπε. Θα φανής εύγενική μαζί του. Θα δούμε πως θα φερθή εκείνος. Αν φανή άδιάφορος, θα βεβαιωθώ πως μ' αγαπάει. Αν υποχωρήσει, θα πη πως θέλει να με παντρευτεί μόνο για την προικα μου...».

Και της είπες πως ξετρελλάθηκε μαζί σου; τη ρωτάω με σκληρή φωνή.

— Όχι, ψιθυρίζει η Ρένα, κουνώντας άρνητικά το κεφάλι. Δεν της το είπα, γιατί καταλάβα πως ήταν άηθικο αυτό, που μ' έβαλε να κάνω. Έγώ σε προκάλεσα και κάθε άντρας, στη θέση σου, θα αντιδρούσε έτσι, άκόμα κι' αν θα ήταν έρωτευμένος με μια άλλη γυναίκα. Δεν της το είπα, γιατί σκέφτηκα πως ήταν άδικο να καταστρέψης την εύτυχία σου, για μια κουταμάρα...

Δεν είναι κουταμάρα, Ρένα, ψιθύρισε, πλησιάζοντας περισσότερο κοντά της. Ούτε η Λιάνα ήταν για μένα η εύτυχία. Το κατάλαβα από τη στιγμή, που σε γνώρισα.

Βλέπω τις μακριές βλεφαρίδες της ν' άνοιγοκλείνουν και τα μάτια της να γεμίζουν ταραχή.

Τώρα καταλαβαίνω, ότι η Λιάνα δε μ' αγάπησε ποτέ ειλικρινά. Αν ήταν έτσι, δε θα μπορούσε να πιστέψη πως ήμουν ένας άσυνε-διτος προκοθήρας.

Αυτό μ' έκανε ν' άναγκασθώ κι' εγώ, ψιθυρίζει η Ρένα. Από την πρώτη στιγμή, ενώ μου μιλούσε, καταλάβα πως ήταν γεμάτη από δυσπιστία και από υποψίες κι' ότι έσυ θα ήσουν ένας καλός νέος... Ύστερα, όταν σε γνώρισα, πείσθηκα γι' αυτό και μίσησα τη Λιάνα, για τον ψυχρό ύπολογισμό της.

Τη μίσησες μόνο γι' αυτό; τη ρωτάω, σκύβοντας κοντά της.

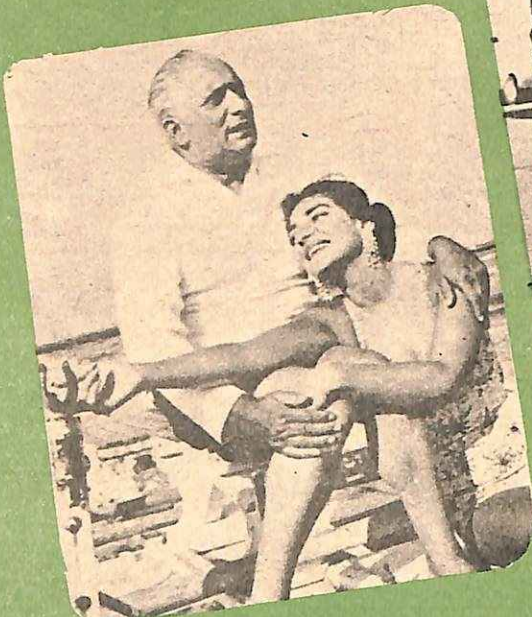
Και για τί άλλο; ψιθυρίζει σ' α χαμένη. Σχεδόν χωρίς να το καταλάβω, την τραβώ στην άγκαλιά μου και ζητώ τα χείλη της. Τα βρίσκω ζεστά και τρυφερά κι' εκείνα μου λένε, άπαντώντας στο φιλί μου, όλη την αλήθεια...

Νά, γι' αυτό, της ψιθυρίζω με πάθος, γιατί μ' αγαπάς κι' έσύ, όπως σ' αγαπώ!

Τη φιλώ πάλι ενώ κάθε θυμός, κάθε άησυχία, εξαφανίζεται μέσα μου. Τώρα έχω, επί τέλους, μια άπάντηση σ' δλα τα έρωτηματικά μου και τώρα ξέρω γιατί τα αισθήματά μου για τη Ρένα ήταν, από την πρώτη στιγμή, τόσο αγνά, τόσο άροσερά. Αυτή έχει πάνω στο δέρμα της το άρωμα της χλόης των κοριτσιών του χωριού μου, εκείνων των περιμένων τον έρωτα, όπως οι κάμποι περιμένουν τον ήλιο και τη βροχή και τους προσ-φέρονται με χαρά και έμπιστοσύνη, όταν φτά-νουν.

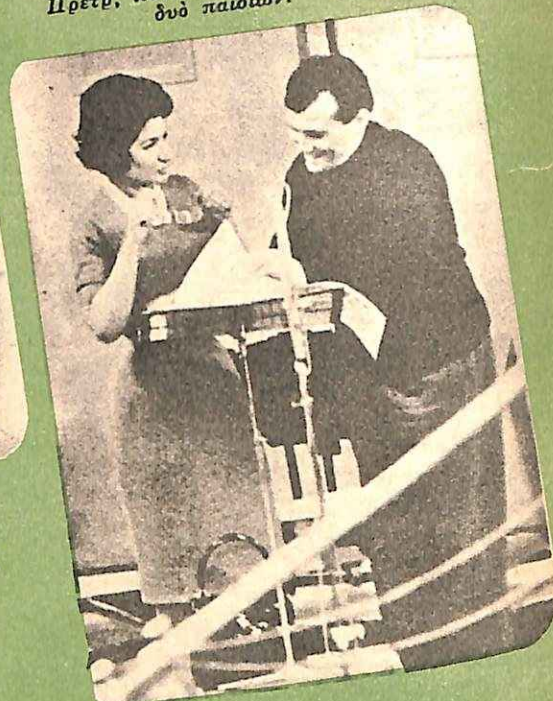
Σχεδόν χωρίς να το καταλάβω, την τραβώ στην άγκαλιά μου και ζητώ τα χείλη της.

Η Μαρία Κάλλας και ο «Τίτα» Μενεγκίνι ήταν εντυχιμένοι. Η ένωση τους κρατούσε από δώδεκα χρόνια.

Ο έρωτας ανάμεσα στη Μαρία Κάλλας και τον Άνωση ήταν κεραυνόβολος. Δύο γάμοι, που φαινόταν εντυχιμένοι, διαλύθηκαν...

Η Μαρία Κάλλας δε φαίνεται διάφορη στη γοητεία του νεο-ροζ διευθυντή ορχήστρας Ζωρζ Πρέτερ, παντρεμένου και πατέρα δυο παιδιών.

4 ΧΡΟΝΙΑ ΕΝΟΣ ΘΥΓΕΛΛΩΔΟΥΣ

Η μυστική ιστορία του αισθηματικού δεσμού της Μαρίας Κάλλας με τον Άριστοτέλη Άνωση. Σας την διηγείται, γράφει ένα μεγάλο Ιταλικό περιοδικό, κάποιος, που παρακολούθησε από κοντά τα πιο ταραχώδη κεφάλαιά της:

★ Τον κεραυνόβολο έρωτα ανάμεσα στην τραγουδίστρια και τον έφοπλιστή πάνω στη θαλαμηγό «Χριστίνα».

★ Την απελπισία του Μενεγκίνι μπροστά στο γκρέμισμα δώδεκα χρόνων εντυχιμένης σύζυγής της.

★ Την εξομολόγηση των δύο ερωτευμένων στο σύζυγο Άνωση, που άγανακτισμένη από την απιστία του συζύγου της τον εγκατέλειψε.

★ Τις συχνές σκηνικές ανάμεσα στους δύο και τις τελευταίες διαδόσεις για νέους τους έρωτες. Η τραγουδίστρια και ο διευθυντής, ο έφοπλιστής και η νουνιάδα του Κέννεντυ.

ΜΑΪΟΣ 1959

Το μαύρο καλοκαίρι του Τζιοβάνι Μπατίστα Μενεγκίνι άρχισε στο Λονδίνο, την άνοιξη. Η Κάλλας τραγουδούσε στο Κόβεντ Γκάρντεν «Μήδεια». Η απόδοσή της είναι μοναδική κι' η επιτυχία της καταπληκτική. Στο Λονδίνο εκείνες τις ημέρες υπάρχει κι' ένας Έλληνας, ένας πολυκατοικημένος έφοπλιστής, ο Άριστοτέλης Άνωση. Είναι 55 χρόνων, έχει μια νεαρή και όμορφη σύζυγο, την Τίνα Λιβανού, δύο παιδιά, τον Άλέξανδρο και τη Χριστίνα και την πιο πολυτελή θαλαμηγό του κόσμου, τη «Χριστίνα», πάνω στην οποία μπορεί να πηγαίνει όποιος θέλει και εργάζεται. Όταν έρι-

σκεται στην ξηρά, κατοικεί στο Μόντε Κάρλο, όπου έχει την έδρα της ή «Ολυμπία Μαριτάνα». Η μεγαλύτερη μερίδα από τις μετοχές του Καζίνο του ανήκουν. Η «Ολυμπία Είργουαχ», η ελληνική αεροπορική εταιρεία είναι δική του. Μια τεράστια περιουσία, που την απέκτησε μέσα σε είκοσι χρόνια. Είναι ένας άνθρωπος κοντός, βαρύς, με κοντά πόδια και φαρδίες πλάτες. Περπατά πάντα σαν να έχει κάτω από τα πόδια του το λιχνόζι, που κατόικει η ηλικιωμένη μητέρα του Μενεγκίνι. Σ' όποιον τηλεφωνεί, η Έμμα, η καμαριέρα της, απαντά πως η κυρία δεν είναι στο σπίτι. Η Μαρία ξεκουράζεται και φαίνεται εντυχιμένη...

Κατά τα μέσα του μηνός τηλεφωνεί κάποιος από το Μόντε Κάρλο. «Πρέπει να είναι οι Άνωσηδες», λέει η Μαρία, «μα δεν έχει διάθεση να' απαντήσει σε κανένα και λέει στην Έμμα να πηγαίνει να τον βρει στο σπίτι. Μα τα τηλεφωνήματα από το Μόντε Κάρλο εξακολουθούν έπιμονα. Στο τέλος, ο Μενεγκίνι συμβουλεύει τη σύζυγό του: «Πήγαινε τουλάχιστον να δεις τι θέλουν!» Και η Μαρία πηγαίνει στο τηλεφώνημα. «Ήταν η Τίνα Άνωση», λέει σε λίγο στο σύζυγό της. Μας προσκαλούν για μια κρουαζιέρα με το «Χριστίνα». Έγώ αρνήθηκα. Εκείνη όμως μου είπε πως αύριο θα τηλεφωνήσει πάλι, μήπως αλλάξουμε ιδέα στο μεταξύ. Έγώ δεν έχω καμιά ιδέα στο μεταξύ. Είπαμε πολύ καλά εδώ, δεν είν' έτσι;»

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΤΙΝΑΣ ΆΝΩΣΗΣ

Η Μαρία Κάλλας δίνει το σύζυγό της. Από δώδεκα χρόνια, ζουν εντυχιμένοι. Όταν δεν ταξιδεύουν, γυρίζοντας στον κόσμο, μένουν μόνοι σχεδόν, αποτραβηγμένοι είτε στο Μιλάνο, στο άραίο σπίτι της οδού Μπονιφάντι 40 ή στη θάλασσα, στις όχθες της Γκάρντα. Την επομένη μέρα, φτάνει ένα άλλο τηλεφώνημα. Η Τίνα Άνωση επιμένει. Η Μαρία Κάλλας ρωτάει το σύζυγό της: «Τι θα κάνουμε τώρα; Έγώ δεν έχω καμιά διάθεση να πάω, εσύ τι λες;» Ο Μενεγκίνι σκέπτεται πως δεν θα ήταν ευγενικό να αρνηθούν μια πρόσκληση τόσο επιμονής. «Ετσι αποφασίζουν να βε-

ΙΟΥΛΙΟΣ 1959

Είναι ένα ζεστό καλοκαίρι. Οι Μενεγκίνι ξαναγυρίζοντας από τη

Γερμανία, αφήνουν το σπίτι τους στο Μιλάνο και αποτραβιούνται στη θάλασσα κοντά στη λιμνη Γκάρντα. Η Μαρία έχει ανάγκη από ανάπαυση, θέλει να ησυχάσει. Ασχολείται με την κουζίνα, κάνει περιπάτους, πηγαίνει με το αυτοκίνητο μαζί με το σύζυγό της στο Ζέβιο, όπου κατοικεί η ηλικιωμένη μητέρα του Μενεγκίνι. Σ' όποιον τηλεφωνεί, η Έμμα, η καμαριέρα της, απαντά πως η κυρία δεν είναι στο σπίτι. Η Μαρία ξεκουράζεται και φαίνεται εντυχιμένη...

Κατά τα μέσα του μηνός τηλεφωνεί κάποιος από το Μόντε Κάρλο. «Πρέπει να είναι οι Άνωσηδες», λέει η Μαρία, «μα δεν έχει διάθεση να' απαντήσει σε κανένα και λέει στην Έμμα να πηγαίνει να τον βρει στο σπίτι. Μα τα τηλεφωνήματα από το Μόντε Κάρλο εξακολουθούν έπιμονα. Στο τέλος, ο Μενεγκίνι συμβουλεύει τη σύζυγό του: «Πήγαινε τουλάχιστον να δεις τι θέλουν!» Και η Μαρία πηγαίνει στο τηλεφώνημα. «Ήταν η Τίνα Άνωση», λέει σε λίγο στο σύζυγό της. Μας προσκαλούν για μια κρουαζιέρα με το «Χριστίνα». Έγώ αρνήθηκα. Εκείνη όμως μου είπε πως αύριο θα τηλεφωνήσει πάλι, μήπως αλλάξουμε ιδέα στο μεταξύ. Έγώ δεν έχω καμιά ιδέα στο μεταξύ. Είπαμε πολύ καλά εδώ, δεν είν' έτσι;»

Η ΝΑΥΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΝΕΓΚΙΝΙ

Η μυρωδιά από το ούτσου και τον καπνό του πούρου του σέρ Ούν-τσαν του άνακατέχουν το στοιμάκι και το λίκνισμα του πλοίου του φέρονε ναυτία. Δεν είναι ζωή γι'

αυτόν, που έχει συνηθίσει να σηκώνεται νωρίς και να μην πηγαίνει ποτέ άργα στο κρεβάτι, όπως οι άλλοι.

Το «Χριστίνα» κατεβαίνει το Τυρηνικό πέλαγος, διασχίζει το Ιόνιο, σταματάει στα ελληνικά νησιά και τέλος ρίχνει αγκυρά στον Πειραιά. Οι Έλληνες υποδέχονται τους δυο μεγάλους συμπατριώτες τους: τη διάσημη τραγουδίστρια και τον περίφημο έφοπλιστή. Η Κάλλας, δηλαδή η Μαρία Σοφία Καλογεροπούλου, κόρη ενός φαρμακοποιού, που κατοικούσε στο θάθος της οδού Πατησίων, είναι μια καθαρόαιμη Έλληνίδα παρ' όλο που γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη, όπως και ο Άνωσης είναι ένας καθαρόαιμος Έλληνας.

Τον Μενεγκίνι κανείς δεν τον σκέπτεται. Οι μοναδικοί του φίλοι είναι ο λαστρόμος του «Χριστίνα» και δυο ναύτες, που μιλούσαν Ιταλικά. Η Τίνα Άνωση φροντίζει κάθε τόσο να παρηγορή τη μοναξιά του, μα σαν τέλεια οικοδέσποινα, πρέπει να ασχοληθεί και με τους άλλους προσκεκλημένους. Δεν βλέπει την ώρα να ξαναγυρίσει πίσω στη θάλασσα του στίλ δόχες της Γκάρντα.

Η Μαρία γίνεται κάθε μέρα και πιο παράξενη, απομακρύνεται όλο και περισσότερο από τον Μενεγκίνι. Ο Μενεγκίνι κοιτάζει πώς την έχει ζαλίσει το ούτσου, που πίνει από τις έξη το απόγευμα μέχρι τις τρεις τη νύχτα. Δεν καταλαβαίνει ακόμα ότι η παράξενη συμπεριφορά της, προέρχεται από τον έρωτά της για έναν άλλο.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1959

Το «Χριστίνα» βρίσκεται στο δρό-

μω είθε ένα κακό όνειρο. Τηλεφωνεί στο Μιλάνο, μα η Μαρία του βεβαιώνει αυτά, που του είχε πει το προηγούμενο βράδυ. Εκείνος γίνεται έξω φρενών, μα καταλαβαίνει πως δεν μπορεί να κάνει τίποτα πια. Έχει χάσει το σύζυγό του.

ΩΝΑΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕΝΕΓΚΙΝΙ

Στο Μιλάνο κάποιος δημοσιογράφος ξέρει αυτά, που έχουν συμβεί πάνω στο «Χριστίνα» και προσπαθεί να συναντήσει τον Άνωση και την Κάλλας να μην κυκλοφορήσουν πια μαζί. Τίποτα δεν πρέπει να γίνει γνωστό μέχρι την ημέρα, που το δικαστήριο της Μπρέσια θα του παραχωρήσει τον νόμιμο χωρισμό από τη σύζυγό του. Ο δικηγόρος του έχει κάνει κιάλας τη σχετική αίτηση. Έχει ζητήσει το χωρισμό εις βάρος της συζύγου...

Στο Μιλάνο ο Άνωσης και η Κάλλας εξακολουθούν να συναντιούνται. Ο Έλληνας πηγαίνει σχε-

δόν σαν κακογραμμένη κωμωδία. Είναι μια θραυτά ζεστή, μα ο Άνωσης λέει πως κρύνει και ζητά από την καμαριέρα να κλείσει τις μεγάλες τζαμπορτές της θέρμανσης. Η Μαρία δεν μιλά. Ο Μενεγκίνι είναι εξαντλημένος από τη ζέση και την απελπισία. Ξέρει πως η σύζυγός του δεν θα ξαναγυρίσει πια κοντά του. Μα η σκέψη του σκανδαλίου τον τρομάζει και αυτό τον οδηγεί να ξαναβρεί την ηρεμία του. Συμβουλεύει τον Άνωση και την Κάλλας να μην κυκλοφορήσουν πια μαζί. Τίποτα δεν πρέπει να γίνει γνωστό μέχρι την ημέρα, που το δικαστήριο της Μπρέσια θα του παραχωρήσει τον νόμιμο χωρισμό από τη σύζυγό του. Ο δικηγόρος του έχει κάνει κιάλας τη σχετική αίτηση. Έχει ζητήσει το χωρισμό εις βάρος της συζύγου...

Στο Μιλάνο ο Άνωσης και η Κάλλας εξακολουθούν να συναντιούνται. Ο Έλληνας πηγαίνει σχε-

δόν σαν κακογραμμένη κωμωδία. Είναι μια θραυτά ζεστή, μα ο Άνωσης λέει πως κρύνει και ζητά από την καμαριέρα να κλείσει τις μεγάλες τζαμπορτές της θέρμανσης. Η Μαρία δεν μιλά. Ο Μενεγκίνι είναι εξαντλημένος από τη ζέση και την απελπισία. Ξέρει πως η σύζυγός του δεν θα ξαναγυρίσει πια κοντά του. Μα η σκέψη του σκανδαλίου τον τρομάζει και αυτό τον οδηγεί να ξαναβρεί την ηρεμία του. Συμβουλεύει τον Άνωση και την Κάλλας να μην κυκλοφορήσουν πια μαζί. Τίποτα δεν πρέπει να γίνει γνωστό μέχρι την ημέρα, που το δικαστήριο της Μπρέσια θα του παραχωρήσει τον νόμιμο χωρισμό από τη σύζυγό του. Ο δικηγόρος του έχει κάνει κιάλας τη σχετική αίτηση. Έχει ζητήσει το χωρισμό εις βάρος της συζύγου...

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1959

Η Μαρία Κάλλας και ο Τζιοβάνι Μπατίστα Μενεγκίνι συναντιούνται για πρώτη φορά, ύστερα από τρεις μήνες στο γραφείο του προέδρου του δικαστηρίου της Μπρέσια, που πρόκειται να αποφασίσει για το χωρισμό τους.

Ο Μενεγκίνι αποσύρει την αίτηση για χωρισμό εξ αιτίας της σύζυγού του και ο δικαστής εκδίδει απόφαση για χωρισμό «κοινή συναινέσει». Η Μαρία Κάλλας θγαίνει όριστικά από τη ζωή του Μενεγκίνι. Σ' αυτόν μένουν μόνο οι αναμνήσεις και οι διατυπώσεις για το διαχωρισμό της περιουσίας. Αποτραβείται και πάλι στη θάλασσα του.

ΙΟΥΝΙΟΣ 1960

Έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος. Οι δυο εξακολουθούν να εμφανίζονται μαζί συχνά. Εκείνη έχει ξαναρχίσει να τραγουδά στο «Ιαδρίτι», στο Λονδίνο. Στο Μιλάνο ξαναγυρίζει πολύ σπάνια. Στο μεταξύ η Τίνα Άνωση, άγανακτισμένη από το δεσμό του συζύγου της με την τραγουδίστρια, τον εγκαταλείπει και ζητά διαζύγιο. Τις 24 'Ιουνίου δεν είναι πια σύζυγος του Άριστοτέλη Άνωσης. Ο Έλληνας έφοπλιστής είναι ελεύθερος.

Αν θέλει η Μαρία Κάλλας, μπορεί να ζητήσει και να πετύχει το διαζύγιο για να παντρευτούν. Η Μαρία Σοφία Καλογεροπούλου έχει γεννηθεί στη Νέα Υόρκη και παρά τον Ιταλικό γάμο της, εξακολουθεί να είναι Αμερικανίδα υπήκοος. Αν ζητήσει διαζύγιο από ένα Αμερικανικό δικαστήριο, και αν ο Μενεγκίνι συγκατατεθεί σ' αυτό, θα είναι εύκολο να της το παραχωρήσουν. Ο Μενεγκίνι λέει πως είναι πρόθυμος να δώσει τη συγκατάθεσή του, μα ο καιρός περνά και η Μαρία δε ζητά διαζύγιο. Έτσι κρατά τα προσχήματα.

Στο μεταξύ συμφιλιώνεται με τον Γκρινιτζέλλι το γενικό διευθυντή της «Σκάλας» και υπογράφει συμβόλαιο για να εγκαταστήσει τη λυρική σαιζόν. Ύστερα πηγαίνει σε κρουαζιέρα με το «Χριστίνα». Όταν στο Παλέρμο, ο Ραϊνί και η Γκρέη του Μονακό ανεβαίνουν στη θαλαμηγό η Μαρία εκτελεί τα χρέη της οικοδέσποινας. Μα γιατί δεν παντρεύεται τον Άνωση;

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1960

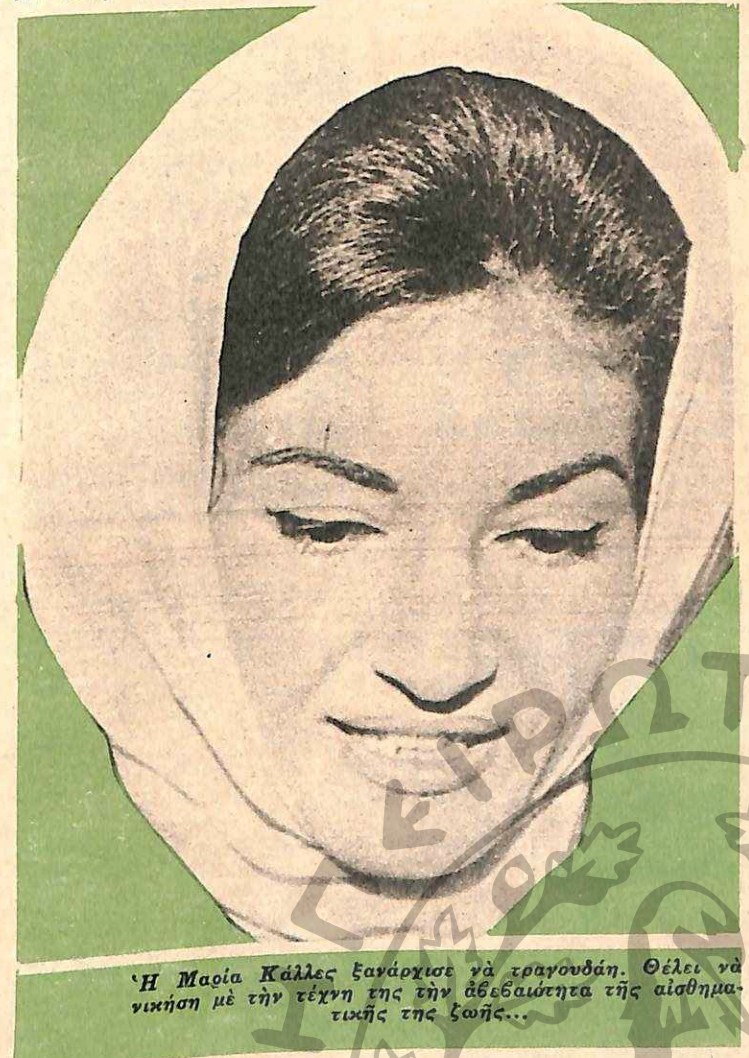
Η Μαρία Κάλλας ξαναγυρίζει στη «Σκάλα». Στις 7 Δεκεμβρίου το περίφημο θέατρο του Μιλάνου είναι μια φαντασμαγορία από φώτα, τουαλέτες, κομμήματα, όμορφες γυναίκες. Ο Ραϊνί και η Γκρέη του Μονακό έχουν φτάσει από την προηγούμενη, για να παραβρεθούν στην παράσταση. Η Μαρία Κάλλας είναι για μια φορά ακόμη υπέροχη. Η εμφάνισή της αυτή στη «Σκάλα» αποτελεί ένα καινούργιο θρίαμβο της καριέρας της.

Αυτή τη φορά, όμως, στα παρασκήνια δεν την περιμένει πια ο «Τίτα» Μενεγκίνι αλλά ο «Άρης». Για τον Έλληνα έφοπλιστή όλα αυτά αποτελούν κάτι καινούργιο, μα δεν τον ενθουσιάζουν. Είναι πάντα έρωτευμένος με τη μεγάλη τραγουδίστρια. Το όνομά της είναι πάντα περισσότερο δεμένο με το δικό του, μα για το γάμο τους γίνεται λόγος όλο και πιο σπάνια.

Δεν διαδέχεται, ο Άνωσης, να δεθεί και πάλι. Έχει νοικιάσει για την Κάλλας ένα διαμέρισμα σ' έναν από τους πιο όμορφους παλιούς παρισινούς δρόμους και λέει πως πρόκειται να της άρσος ένα παύρο, που έχουν έμψοφεί μαζί.

ΙΟΥΛΙΟΣ 1961

Ο Άνωσης βρίσκεται σε κρουαζιέρα με την Κάλλας πάνω στο «Χριστίνα». Οι εφημερίδες ασχολούνται με το γεγονός. Οι φωτογραφίες των δυο ερωτευμένων παραινέζουν στον παγκόσμιο τύπο. Μερικοί άρχισαν να ρωτούν: «Μά τι περιμένουν για να παντρευτούν;» Η Τίνα Λιβανού έχει άρραβωνια-

Η Μαρία Κάλλας ξαναρχισε να τραγουδά. Θέλει να νικήσει με την τέχνη της την άβεσθία της αισθηματικής της ζωής...

ταί με το δροπλόνο του. Είναι ξετρελλαμένος με τη Μαρία.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1969

Στις 4 Σεπτεμβρίου, μια εφημερίδα του Μιλάνου κάνει να ξεσπάσει το σκάνδαλο. Δημοσιεύει τις πρώτες φωτογραφίες των δυο τους τέτατες σ' ένα νάιτ ιαίωμα. Η Κάλλας καταφεύγει στο Μόντε Κάρλο. Ο Μενεγκίνι έχει κλειστεί στο σπίτι του και δε μιλάει σε κανένα.

Τη Δευτέρα, η Μαρία πρέπει να γυρίσει στο Μιλάνο. Στη «Σκάλα» την περιμένουν οι τεχνικοί για την έγγραφη κάποιου δίσκου. Ξαναγυρίζει με το δροπλόνο του Άνωσης. Στη Βερόνα, ο δικηγόρος Μπιβέλλι δηλώνει ότι ο χωρισμός του Μενεγκίνι και της Κάλλας είναι «αριστικός», «ανεπανόρθωτος». Οι δημοσιογράφοι, που πολιορκούν τη Μαρία έξω από την πόρτα του σπιτιού της, καταρθώνουν να της αποσπάσουν δυο λόγια, σχετικά μ' αυτή την υπόθεση: «Αν ο σύζυγός μου και ο δικηγόρος του μιλούν έτσι, έκαναν άσχημα, γιατί πρόκει-

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1961

ΜΑΪΟΣ 1963

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1963

κι' εγώ τον άφωνα να καταλάβω πως βρισκόσασιν ακόμα στο σπίτι σου. Ήταν βέβαιος, άλλωστε, γι' αυτό, γιατί με είχε δη πολλές φορές από μακριά, ντυμένο με τα σουκά του.

Τάδεχε με τον Όσκαρ, τον έβριζε με τις χειρότερες λέξεις. Του είπα πως είχα έρθει για λίγο απ' το Τουρίνο, για να μάθω τί γινόσαστε έσύ κι' ο πατέρας μου, και πως δεν ήθελα να με δη κανείς. Γι' αυτό θα πήγαινα να πάρω το τρέινο από άλλο σταθμό.

Ήμουν βέβαιος πως, πριν σ' ζητήσουν στο σπίτι σου, θα ήμουν πια μακριά και πως κανείς δε θα ενδιαφερότανε για μένα, όταν θάφταναν στο Τουρίνο. Κι' έτσι τον έβριζε πραγματικά... Έπειτα ήρθα εδώ και μπόρεσα ν' άνεβώ χωρίς να μ' αντίληφθ' ο θυρωρός.

Τώρα που σου τα είπα όλα, ελπίζω να μου επιτρέψεις να φάω. Έχω φέρει μαζί μου ό,τι πρέπει... Στο μεταξύ, διάβασε έσύ τα γράμματα, που έχουν βάλει στη βαλίτσα ή κόρη κι' η αδελφή σου, μαζί με διάφορα πράγματα, που σου χρειάζονται.

Τη βραδιά εκείνη, ο ψευτο-Βακέτι δε βγήκε για δουλειά. Οι δυο όμογάλακτοι αδελφοί ξενυχτήσανε, κουδινιάζοντας.

Έπειτα από μερικές μέρες, ο Λέμαν - Βακέτι είπε στο θυρωρό πως δε θάρχταν ακόμα ο ξάδερφός του στο Τουρίνο, κι' έτσι δεν έγινε πια λόγος γι' αυτό.

Οι δυο άντρες κανόνισαν τη ζωή τους με τον εξής τρόπο: Ο άληθινος Βακέτι ξανάρχισε τη δουλειά του. Αυτός ψώνιζε ό,τι τους χρειαζότανε.

Ο Λέμαν έμενε στη σοφίτα. Περνούσε τις μέρες, διαβάζοντας και έτοιμάζοντας διάφορα φάρμακα, με τα βότανα, που του έφερνε ο Βακέτι, για να τα μοιράσει στους φτωχούς, που καταφεύγανε σ' αυτόν.

Αν, στο διάστημα της ημέρας, τύχαινε ν' άκούση κανείς όμιλίες στη σοφίτα, δε θα παραξενεύονταν, γιατί ξέρανε όλοι πως ο Βακέτι έμενε στο σπίτι και πως δεχότανε διάφορους φτωχούς, που πήγαιναν να του ζητήσουν συμβουλή ή βοήθεια. Το βράδυ, όταν έφευγε ο Βακέτι, ο Λέμαν πλάγιαζε. Κι' αν κάποτε έμενε ζύπνιος, φρόντιζε να μην κάνει τον παραμικρό θόρυβο. Έτσι, κανείς δεν ύποπτευε πως μένανε δυο άνθρωποι στη σοφίτα.

Ο Βακέτι αγόραζε όλες τις έφημερίδες κι' ο Λέμαν διάβαζε άκόρταγα όσα γράφανε γι' αυτόν, για την έξαφάνισή του, για τις αναζητήσεις της άστυνομίας και για τη γενική πεποίθησι πως είχε δραπέτευσει στο έξωτερικό.

Μιλώντας για την άκαρπη έρευνα, που είχε γίνει στο σπίτι του, οι έφημερίδες γράφανε για τη σταθερότητα, που είχαν δείξει ή κόρη του κι' η αδελφή του. Έπίσης περιγράφανε τη γενική εξέγερσι των όπαδών του, που τον ύπερασπιζαν με πείσμα, παρ' όλες τις άποδείξεις του έγκλημά-τός του, και τον θεωρούσαν θύμα του Όσκαρ.

Ένας από τους πιο φανατικούς ύπερασπιστές του ήταν κάποιος Βιλλάρντι, ενώ αντίθετα ο Γκουίντο Ριόν έπαιρνε το μέρος του Όσκαρ. Ήταν κι' οι δυο τους νέοι καλών οικογενειών κι'

MENTIOYΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

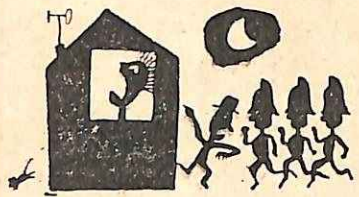
Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην 9—1 π.μ. και 5—8 μ.μ. όδός Μετσόβου 25 Α' όροφ. (σταίσις Μουσείου). Τηλέφωνον 610.975.

ο' όλο τον κόσμο

Αναστατάθηκαν από ένα ποντικάκι

Ο διοικητής ενός άστυνομικού τμήματος, στο Λονδίνο, έλαβε κά-ποιο βράδυ της περασμένης βδομά-δος ένα άγωνιώδες τηλεφώνημα, που προερχόταν από μια γυναίκα. «Κύριε άστυνόμπε, του είπε αυτή ή γυναίκα, φοβάμαι πως κάτι το τρο-μερό συνέβη στο διαμέρισμά, που βρίσκεται πλάι στο δικό μου...»

σως στραγγάλισαν την Άνιτα Φόρ-στερ. Πρόκειται για την όμορφη νέα που ή εικόνα της φιγουράρει πολλές φορές στα έξοφύλλα των περιοδικών». Ο άστυνόμος πήρε άμέσως μερικούς από τους άνδρες του κι' έτρεξαν στην ύποδειχθείσα διευθύ-σι. Μόλις χτύπησαν το κουδούνι, εμφανίστηκε στην πόρτα μια χαρι-τωμένη νέα, με το χαμόγελο στα χείλη. Οι άστυνομικοί της έζηγ-σαν για ποίο λόγο είχαν πάει έ-κει. «Α, ναι, απάντησε ή νέα, εί-ναι άληθεια πως φώναξα, πριν από δέκα λεπτά... Είχα τρομάξει τόσο πολύ! Φανταστήτε ότι καθώς άνοι-γα μία ντουλάπα, ένα ποντικάκι, τόσο δά, πήδησε πάνω μου... Σφα-νίσια τότε σαν τρελή!...» Οι άστ-υνοί της ζήτησαν συγγνώμη κι' έφυγαν. Τί άλλο μπορούσαν να κά-νουν;

Ο θάνατος δεν θέλησε τόν δολοφένο

Πολιορκούμενος από τους άστ-υνομικούς, ο νεαρός Γερμανός Κάρλ Χάιντς, που είχε σκοτώσει την ά-δελφή του μ' ένα τσεκούρι, προτί-μησε το θάνατο κι' έπεσε στο κενό από ύψος 11 μέτρων. ΑΛΛ' ο θάνα-τος δεν τον θέλησε. Τον περισυνέ-λεξαν και τον πήγαν σ' ένα γειτο-νικό νοσοκομείο, όπου ο γιατρός διαπίστωσαν μερικά έλαφρά τραύ-ματα. Ο Χάιντς θα είναι σε μερι-κές μέρες τελείως καλά και θα δώ-σι λόγο στη δικαιοσύνη για το ά-ποτρόπαιο έγκλημά του.

Εκνευφανίστηκαν οι λούστοροι στη Γερμανία

Στη χιτλερική Γερμανία δεν έπι-τρέπεται να λούζονται τα παπούτσια των άλλων, ακόμη κι' όταν έπρόκει-το για Γερμανούς. Εκείνοι που ή-θελαν γυαλισμένα παπούτσια, έπρε-πε να τα φτιάχνουν μόνοι τους. Αλλά σήμερα, με την προσπάθεια άποναζιστικοποίησης, που καταβάλ-λεται στη Δυτική Γερμανία, οι λού-στοροι ξανάπληραν τα κασελάκια και τις βούρτσες τους και κάνουν χρυσές δουλειές.

Πιθηκίνες αντί για ύπηρέτριες

Η μεγάλη Έλβιψι ύπηρετριών, που ύπόκειν στη Νέα Υόρκη πα-ρακίνησε έναν Άμερικανό, κάποιον Πρέστον, να εκπαιδεύσει πιθηκίνες, για να κάνουν τις δουλειές του σπι-τιού. Οι μαθητρίες του, που άνέρ-χονται σε είκοσι, πηγαίνουν στα σπίτια και δουλεύουν με τις άδρες. Πλένουν τα πιάτα, στρώνουν τα κρε-βάτια, ξεσκονίζουν κλπ. Όλες αυ-τές τις δουλειές τις εκτελούν με άκρίβεια και τάξι και δεν κάνουν ποτέ ζημιές.

Απαρκίτητη ή συναινέσι των γονέων

Στην Άγγλία, μία νέα δε μπο-ρεί να παντρευτή, χωρίς τη συναινε-σι των γονέων της, αν δεν έχη συμ-πληρώσει τα 21 της χρόνια... Η Πα-τρίτσια Κλάμπ, ηλικίας 19 χρό-νων, παρέβη αυτή την απαγόρευσι και παντρεύτηκε τον αγαπημένο της Ρομπερτ Κάρνεϋ. Το δικαστήριο την καταδίκασε σε έξιμηνον φυλάκισι γι' αυτή την άπειθεία.

Οι σύζυγοι που τις προδίδουν οι άντρες τους

Η Παμέλα Κελλίντο και ή Σύμπιλ Μπάρτον πρόκειται να ίδρύσουν το σύλλογο των συζύγων, που τις προ-δίδουν οι άντρες τους. Η πρώτη, που είναι σύζυγος του ήθοποιου Τζαίμης Μαίησον, τον έχει έναγάγει στα δικαστήρια για άπιστία και ή ύπόθεσι του διαζυγίου τους πρόκει-ται να συζητηθ' αυτές τις μέρες. Η δεύτερη έχει ζητήσει τις μέρες, ζύγιο από το σύζυγό της, τον ή-θοποιό Ρίτσαρντ Μπάρτον, που την εγκατέλειψε προς χάριν της Λίζ Τάιηλορ.

Πάει ο σεξασμός!

Μία άγγλική έρευνα απέκάλυψε ό-τι μόνο τα 15% των κάτω των 20 χρόνων άνοριών και κοριτσιών πα-ραχωρούν τη θέσι τους στα ηλικιω-μένα άτομα μέσα στο λεωφορείο.

Έγκατέστησε ένα κανόνι στο κτήμα του

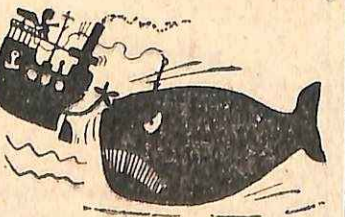
Η άστυνομία του Μπρίστολ τά-χει χαμένα στην κυριολεξία. Κά-ποιος Τζόν Μπέρριλ ζήτησε άδεια όπλοφορίας, επικαλούμενος διαφό-ρους λόγους. Τον ή έδωσαν. Ο Μπέρριλ προμηθεύτηκε τότε ένα κα-νόνι, που το εγκατέστησε στο κτή-μα του! Γεννάται τώρα το κτήμα αν ή άστυνομία μπορεί να του το πάρη, δεδομένου ότι ή σχετική άδεια δεν αναφέρει το είδος του όπλου.

Οι προνεμιόχει

Κατά την Ιαπωνική έφημερίδα «Νίππου Νιάου» το ήμερησιο φα-γητό 10 Γαπωνέζων αντίστοιχει δε εκείνο δύο μόνον Άμερικανών ή δυο Άγγλων.

Η εκδίκησι της πληγωμένης φάλαινας

Ένα σοβιετικό φαλαινθηρικό, που βρισκόταν στο νότιο Άτλαντι-κό, έμεινε άκυβέρνητο για πολλές άρες, έπειτα από την επίθεσι μίας

πολύ μεγάλης φάλαινας. Το φαλα-ινθηρικό είχε έκαφενδονίσει έναντιον της με το είδικό πυροόβολο του ένα σιδερένιο άκόντιο, που σφηνώθηκε στη ράχη του κήτους. Η φάλαινα τότε ώρμησε πάνω στο σκάφος με άληθινή λύσσα κι' ή σύγκρουσι ή-ταν τόσο βίαιη, πη ή έλικα του σπράγγε τελείως το σύστημα του πηδαλίου. Το κήτος βρήκε το θά-νατο σ' αυτή τη σύγκρουσι, αλλά και το πλοίο έμεινε άκυβέρνητο για πολλές άρες κι' αναγκάστηκε για τήρη από την Πόλι του Άκρωτηρί-ου την άποστολή ρυμουλκών.

έπιμένονε καθένας στην ιδέα του. Ο Λέμαν τα διάβαζε όλ' αυ-τά μ' ένα πονεμένο χαμόγελο, στο βάθος όμως εύχριστιότανε γιατί δεν τον θεωρούσαν όλοι έ-νοχο.

Καλοί μου φίλοι!... μουρ-μούριζε. Πώς θάθελα να σας ά-ποδείξω μία μέρα την ευγνωμοσύ-νη μου!... Ο Θεός, που με κρί-νει, θα με βοηθήσ' αυτό!

Πέρασαν δυο μήνες ακόμα. Ο Λέμαν είχε άρχισι να κουράζεται απ' αυτή τη ζωή του έκούσιου φυλακισμένου. Λαχταρούσε να σφίξη στην άγκαλιά του την κόρη του και την αδελφή του, που δεν είχαν τολμησει ακόμα να φύγουν απ' τον τόπο τους, γιατί φοβόν-ταν μην τις παρακολουθήσ' ή ά-στυνομία.

Ένα πρωί, έφτασε ένα γράμ-μα απ' τον Άμπρότζιο, που έ-λεγε:

«Αγαπητέ μου γυιέ, φαίνεται πως δε δοκιμάσθηκε ακόμα άρ-κετά από την κακοτυχία ή οικο-γένεια Λέμαν! Τώρα άρρώστησε σοβαρά ή δεσποινίς Νίκρα...».

Ο Βακέτι, που διάβαζε δυνα-τά το γράμμα, αναγκάστηκε να σταματήσ' ησυχία, γιατί ο Λέμαν είχε βγάλει μία τρομερή κραυγή κι' είχε πεταχτή όρθιος.

Πρέπει να φύγω άμέσως! Είπε τρέμοντας. Πρέπει να τη δω, να τη σώσω! Άλλοίμονο σ' ό-ποιον θελήσ' να μ' έμποδισι να φτάσω κοντά της!

Ο Λέμαν φαίνονταν άληθινά τρομερός, τη στιγμή εκείνη. Ή-ταν κατάχλωμος, με τα μάτια γουρλωμένα. Ο Βακέτι προσπά-θησε να τον καθησυχάσ'.

Μην τράζεσαι! Έτσι, του σύστησε. Περιμένε πρώτα να τε-λειώσω το διάβασμά. Άκουσε τί σου λέει ο πατέρας μου.

Δός μου το γράμμα. Θέλω να το διαβάσω ο ίδιος.

Κι' ο Λέμαν συνέχισε το διά-βασμα:

«Η κυρία Σάντα δε θέλει κα-νένα απ' τους γιατρούς του τό-που μας. Σε παρακαλώ, λοιπόν, να φέρης άμέσως ένα απ' το Του-ρίνο. Γρήγορα όμως, πριν νάναι πολύ άργά!».

Να το μέσον να φτάσης κον-τά της! φώναξε ο Βακέτι. Θα φύγης έσύ, στη θέσι μου, μαζί με κάποιο έακυστό γιατρό του Τουρίνου, που θα πάω να τον εί-δοποιήσω έγώ εκ μέρους της ά-δελφής σου και θα τον πληρώσω προκαταβολικά.

Ναι, έτσι θα γίνει, συμφώ-νησε ο Λέμαν. Τι με νοιάζει πιά για τον κίνδυνο; Τι αξία έχει ή ζωή για μένα, όταν κοντεύη να πεθάνη ή κόρη μου;

Δεν πέρασε ακόμα, πρόφε-ρε σοβαρά ο Βακέτι. Γι' αυτό ά-κριβώς σου συνιστώ να φυλαχθής. Να θυμάσαι πως ή βιασύνη δεν ώφέλησε ποτέ... Άλλωστε, αν ή-ταν άπελπιστική ή κατάσταση της κόρης σου, ο πατέρας μου δε θά-γραφε, αλλά θα τηλεγραφούσε... Κουράγιο λοιπόν! Είμαι σίγου-ρος πως ή παρουσία σου μονά-χα θα σώσ' τη Νίκρα. Έχει άρ-ρωστήσει γιατί της λείπει. Ο-ταν μπορείς να σ' άγκαλιάσ' η, θα γίνει καλά.

Μακάρι! φώναξε ο Λέμαν. Σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια. Έννοια σου, θα προσέξω. Έσύ να παρακαλής το Θεό. Γι' αυτήν και για μένα.

Δυο άρες άργότερα, ο Λέμαν έφευγε με το τρέινο, μαζί μ' ένα διάπλοτο καθηγητή, που, μόλις εί-χε μάθει το όνομα της οικογε-νείας, που τον ζητούσε είχε δε-χθ' άμέσως ν' ακολουθήσ' τον νεωτοπαλιατή με ζωηρό ενδιαφέ-ρον και περιέργεια. Είχε γνωρί-σει το Λέμαν, στο Πανεπιστήμιο, κι' είχε εκτιμήσει τα σπάνια πνευ-ματικά και ψυχικά του χαρίσματα.

Δεν πίστευε στην τερατώδη κατηγορία έναντιον του, τον θεω-ρούσε άθώο θύμα κάποιας μηχανο-ρραφίας κι' έλπίζε, πηγαίνοντας στο σπίτι του, να μπορέσ' να βρ'η το κλειδί του φριχτού μυστη-ρίου.

Ήταν αδύνατο να φαντασθ'η πως ο Λέμαν ταξίδευε μαζί του. Κι' ή φυσιογνωμία του ψευτο-Βα-κέτι δεν του θύμιζε καθόλου τον παλιό νεαρό φοιτητή...

Στ'.

Πραγματικά, ή Νίκρα είχε ύ-ποφέρει σκληρά, απ' το χωρισμό του πατέρα της κι' απ' το φό-βο μήπως τον άνακαλύψουν. Πέ-

ρασε μερικές μέρες με πυρετό, προσπαθώντας του κάκου να διώ-ξ'η την άπαισία όπτασία του Ό-σκαρ, που φαίνονταν να τη σαρ-καζή για τους πόνους της και να της λεί:

«Η νίκη είναι δική μου!». Σιγά-σιγά, ήρθε, για να μη στενοχωρή περισσότερο τη θεία της. Έκείνη διατηρούσε, φαινομε-νικά τουλάχιστον, όλη τη σταθε-ρότητα και την αξιοπρέπεια της.

Περισσότερο απ' όλα, τόνωσε το πεσμένο ήθικό της κοπέλλας ή άνακαλύψι πως την αγαπούσε βαθιά ο νεός, που θα της διάλε-γε για σύζυγο ο πατέρας της: ο Άλέσσιο Ίβάντι, έχθρος του

Όσκαρ, που τον κατηγορούσε φα-νερά πως ήταν αυτός ο δηλητη-ριαστής κι' είχε άρκιστ'η να βάλ'η όλα του τα δυνατά, για να τον άποκαλύψ'.

Ο Άλέσσιο ήταν 18 χρόνων μονάχα, φαίνονταν όμως άρκετά μεγαλύτερος, ψηλός και γεροδεμέ-νος, συμπαθητικός, μελαχροίνος, με πικνά μαύρα μαλλιά, λαμπε-ρά μάτια, γεμάτα ειλκρίνεια, τρυ-φερότητα κι' άποφασιστικότητα.

Οι δυο νέοι αγαπιόνταν βαθιά. Τό είχαν π'η ό ένας στον άλλο, π'ό πολύ με τις ματιές παρ'α με τα λόγια, κι' ένοιώθαν πως ήταν δεμένοι μεταξύ τους για όλη τη ζωή. Οι καρδιές τους ανταποκρί-

νονταν στην έντέλεια κι' ή άγάπη τους ήταν από κεινες, που εγκρι-νει κι' εύλογει ο Θεός.

Μετά την έξαφάνισι του Λέ-μαν, ο Άλέσσιο είχε έξασκαλου-θήσει να κατηγορή τον Όσκαρ και να συζητή στο σπίτι του γιατρού.

Θεωρείς ένοχο τον πατέρα μου; τον είχε ρωτήσει ή Νίκρα, με τα χείλη πρεμουλιαστά και με δάκρυα στα μάτια.

Ούτε μία στιγμή! άπάντη-σε ζωηρά ο νεός. Ο πατέρας σου είναι για μένα το σύμβολο της συκοφαντημένης και κατατρεγ-μένης άδωότητος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Ίδω! νά είδατε βεις ή τυχερή!

Έάν ενδιαφέρεσθε να μάθετε την Κομμωτική Τέχνη
Λάβετε μέρος στον Διαγωνισμόν της Τύχης
των 20 δωρεάν Υποτρόφων.

- Ο Διαγωνισμός λήγει εις τας 20 Νοεμβρίου έ. έ. Η κλήρωσις θα γίνει στο τέλος του μηνός Νοεμβρίου. Και θα προβώμεν εις σχετικήν ανακοίνωσιν διά του Τύπου, πριν από την κλήρωσιν.
- Οι 20 τυχεροί θα άναδειχθούν διά κληρώσεως, ή όποια θα γίνει υπό ειδικής έπι-τροπής ένώπιον του κοινού και σάς προσκαλούμεν όπως παραστήτε εις αυτήν

Γι' αυτό συμπληρώσατε
ευνάγνηστα με το άκρι-
βή σας στοιχεια το παρόν
ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ
και άποστείλατέ το εις
την Διεύθυνσιν της προ-
τιμήσεώς σας από τας δύο
κατωτέρας.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

ΟΝΟΜΑ: _____
ΕΠΩΝΥΜΟΝ: _____
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: _____
ΠΟΛΙΣ: _____ ΤΑΧ. ΤΟΜΕΥΣ: _____
ΕΠΑΡΧΙΑ: _____
Νο. _____ ΗΜΕΡ. ΑΝΘΕΩΣ: _____

Ο μεγάλος Διδάσκαλος της Κομμωτικής Τέχνης,
Κ. ΑΝΤΟΥΑΝ ΚΑΜΜΕΡ

Σας προσφέρει Έπ' πόνον

- Τό καλύτερο σύστημα εκπαίδευσέως: κατά το πρότυπον της ECOLE DE COIFFURE DE PARIS
- Μετεκπαίδευσιν εις Γαλλίαν: Οι μαθηταί θα μετεκπαιδεύωνται εις Γαλλίαν και θα λαμβάνουν Δίπλωμα της Σχολής των Παρισίων.
- Ο Πρόεδρος της Σχολής των Παρισίων: Θα παρίσταται εις τας εξετάσεις ως και κατά την άπονομήν των τίτλων φοιτήσεως.

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ΚΑΜΜΕΡ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 16 - ΤΗΛ - 623.198 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΚΟΜΜΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 (ΠΑΛ. ΟΜΟΝΟΙΑΣ) ΤΗΛ. 524.392 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΜΗΜΑΤΑ
ΠΡΩΙΝΑ - ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
9-1 & 5-9

ΠΡΟΣΟΧΗ

Οι διαμένοντες εις Πειραιά
θα τυγχάνουν έκπτώσεως
των όδοιπορικών.

να είναι ουσιαστικά μικρά, γιατί το μεγάλο φάρμακο είναι η ψυχή. Τα φάρμακα αυτά θα πρέπει, μικρά, να βρουν άλλα μικροτελεσίοντα, να βρουν άλλα μικροτελεσίοντα. Αλλά οι φάρμακοι γιὰ να τραφούν — πείσεις μοί, που σημειώσαμε — πείσεις μοί, έλλειψης φωτός — δεν του βρούν, έλλειψης φωτός να επιτρέψουν στα ατελέστερα να απροχωρήσουν περισσότερο από άπροχωρημένο βάθος. Έτσι, τα τελειοποιημένα βάθος, όταν υψίζονται είναι υπόχρεωμένα να περάσουν σε περιοχές, όταν υψίζονται, στην περιοχή της κορύφωσης, στην κορύφωση της κορύφωσης.

Το παιδί διαβάζει για να ικανοποιηθεί τη δίψα, που νοιώθει για κάθε τι άγνωστο...

ΠΟΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Και ποιά τα ελάττωμα

ΤΑ παιδιά έχουν δική τους προσωπικότητα. Μια προσωπικότητα, που κάθε μέρα ωριμάζει. Οι παράγοντες, που επιδρούν στη δημιουργία του χαρακτήρα τους είναι πολλοί. Μερικοί απ' αυτούς όμως είναι βασικοί και παίζουν πρωτεύοντα ρόλο στη διαμόρφωση της παιδικής ψυχής. Η οικογένεια, το σχολείο και η κοινωνία είναι οι μεγαλύτεροι συντελεστές της άγωγής των παιδιών.

Ένας άλλος, όμως, σπουδαίος δάσκαλος, που γίνεται καλός ή κακός οδηγός του παιδιού, είναι το βιβλίο και γενικά κάθε έντυπο.

Πολυάριστερα λέγανε συνήθως πως για τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών κύριος υπεύθυνος ήταν ο δάσκαλος. Η παροιμία: «Μ' όποιον δάσκαλο καθίσης, τέτοια γράμματα θα μάθης», έρχιχε όλο το βάρος στον παιδαγωγό. Σήμερα όμως, που υπάρχει πληθώρα από έντυπα καλού ή κακού περιεχομένου, τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Όλοι ξέρουμε πως τα παιδιά έχουν μεγάλη περιέργεια. Θέλουν να τα μαθαίνουν όλα. Ό,τι είναι άγνωστο και έντυπωσιακό τα συγκινεί. Τα παιδιά δε διαβάζουν για να μορφωθούν, αλλά για να ικανοποιηθούν τη δίψα, που νοιώθουν για κάθε τι άγνωστο. Τα βιβλία, που μιλούσαν για πολέμους και περιπέτειες ευχάριστούν τα παιδιά. Αν δώσετε στο παιδί ένα βιβλίο, που είναι γεμάτο από αγωνίες, αγώνες και κατατάληξη, θα παρακολουθήσετε τα εξής: Το παιδί, μόλις άρχισή το διάβασμά του, χάνει την επαφή με την πραγματικότητα. Βυθίζεται λαίμαργα στις λεπτομέρειες της ιστορίας. Ψη με τους ήρωες του παραμυθιού ή του μυθιστορήματος. Μέσα στο μυαλό του δημιουργείται ένας νέος κόσμος. Είναι ο κόσμος, που πλάθει η παιδική φαντασία. Στη σκηνοθεσία αυτή, που δημιουργεί το παιδικό μυαλό, οι ήρωες αγωνίζονται, μάχονται, πληγώνονται, υποφέρουν, ελπίζουν, χαίρονται, σιζούν από κινδύνους ή πεθαίνουν.

Αν κυττάξετε το πρόσωπό του, την ώρα που διαβάζει θα το δείτε ν' αλλάζει κάθε τόσο. Αυτό σημαίνει ότι το παιδί συμμετέχει σε κάθε λεπτομέρεια αγωνίας, πόνου, χαράς και λύπης. Αν του πηγή να σταματήσει το διάβασμα για να φάει ή να κοιμηθεί, θα αρνηθεί. Εκείνη τη στιγμή, περισσότερο από κάθε τι, προτιμάει να ζήσει στον κόσμο των ήρώων της ιστορίας. Και η ψυχή του ρουφάει άδρότητα σαν το στυπόχαρτο συγκινήσεις, χαρές και πόθους.

Όλ' αυτά, όμως, δεν είναι τυχαία περιστατικά. Είναι υλικό, που ποτίζει τη χαρακτήρα κάθε παιδιού, που διαμορφώνει την ψυχική του «δομή», όπως λένε οι ψυχολόγοι.

Πότε τώρα θα ωφεληθεί και πότε θα ζη-

μιωθεί το παιδί από τα βιβλία; Αυτό θα εξαρτηθεί από την ποιότητα τους. Όταν σ' ένα μυθιστόρημα ο κεντρικός ήρωας αγωνίζεται για τη δικαιοσύνη, τη λευτεριά και την πατρίδα, το μυθιστόρημα αυτό είναι πραγματικά ωφέλιμο και ηθικοπλαστικό. Το παιδί θαυμάζει τον ήρωα. Η δράση του το συγκινεί. Και μέσα στην καρδιά του φουντώνει μια επιθυμία: να γίνει κι' αυτό ήρωας, προστάτης των αδυνάτων και φτωχών, αγωνιστής της λευτερίας...

Αν, όμως, ο πρωταγωνιστής του μυθιστορήματος είναι άνθρωπος του υποκόσμου, που σκοτώνει, που ληστεύει, που αδικεί, που κυνηγιέται, αλλά δε συλλαμβάνεται από την αστυνομία, το παιδί ζημιώνεται. Η ψυχή του σιγά-σιγά αρρωσταίνει. Το βλέμμα του σκοτεινιάζει και το μυαλό του ζορίζεται. Το κακό βιβλίο ή έντυπο γίνεται δάσκαλος καταστροφής.

★

Από τα βιβλία, που κυκλοφορούν, πιά πολύ έντυπωσιακών τα παιδιά εκείνα, που μιλούσαν για έρωτες και περιγράφουν έρωτικές σκηνές. Τα βιβλία αυτά προτιμούν περισσότερο τα κορίτσια. Για να δει κανείς πόσο επηρεάζεται η παιδική ψυχή από το έρωτικό μυθιστόρημα θα αναφέρουμε το εξής περιστατικό: Σ' ένα επαρχιακό κέντρο φοιτούσαν στο Γυμνάσιο μερικοί μαθητές, ηλικίας 14-15 χρόνων, προερχόμενοι από χωριά. Μια συντροφιά απ' αυτούς είχαν συγκεντρωθεί ένα βράδυ στο δωμάτιο ενός συμμαθητού τους για να μελετήσουν το μάθημα, που σ' αυτό θα διαγωνίζονταν το άλλο πρωί.

Προτού, όμως, μιλήσουν γι' αυτό, πετάχτηκε ένας και τους είπε: «Παιδιά, έχω οικονομήσει ένα έξοχο βιβλίο! Το διαβάστε μου!»

Όλοι οι άλλοι συμφώνησαν κι' άρχισε το διάβασμά του. Το βιβλίο περιέγραφε με λεπτομέρειες τρυφερές σκηνές έρωτα και νυχτερινές συναντήσεις. Όλοι άκουσαν με κομμένη την αναπνοή. Το διάβασμα του κράτησε ολόκληρη τη νύχτα. Οι μαθητές εκείνοι, μπροστά στο μυθιστόρημα, τα ξέχασαν όλα! Και τα μαθήματα και τους διαγωνισμούς!

Η δίψα αυτή γίνεται έντονότερη, όταν τα βιβλία περιγράφουν σκηνές οργών και άλλων παθών.

Πρό καιρού κυκλοφορούσε ένα τολμηρό περιοδικό, που γινόταν ανάρπαστο. Επειδή το περιοδικό αυτό το προμηθεύονταν και οι μαθητές των Γυμνασίων, ένας καθηγητής έκανε αιφνιδιαστικά έλεγχο στις τσάντες τους.

Το αποτέλεσμα λοιπόν της έρευνας ήταν καταπληκτικό! Οι μισοί περίπου μαθητές, το είχαν αγοράσει!

★

Μια έρευνα, που έγινε για τα διαβάσματα των μαθητών του δημοτικού σχολείου απέδειξε τα εξής: Επ' 895 παιδιών που ρωτήθηκαν ποιά βιβλία τους άρεσαν, απάντησαν οι 320 ότι προτιμούν τα σχολικά και τα διδακτικά βιβλία, ήτοι ποσοστό 35,7%. Οι 204 αγαπούσαν τα παραμυθία, ήτοι ποσοστό 28,8%. Οι 27 τα περιπετειώδη μυθιστορήματα (2,9%).

Η έρευνα αυτή έγινε στην επαρχία και δεν αντιπροσωπεύει την προτίμηση των παιδιών, που ζουν στα μεγάλα κέντρα. Εκεί τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Τα παιδιά στις πόλεις προτιμούν τα εικονογραφημένα έντυπα και τα περιπετειώδη. Είναι εύκολότερο να συναντήσουν κανείς ένα τέτοιο έντυπο κάτω από το προσκεφάλό τους, παρά ένα διδακτικό βιβλίο.

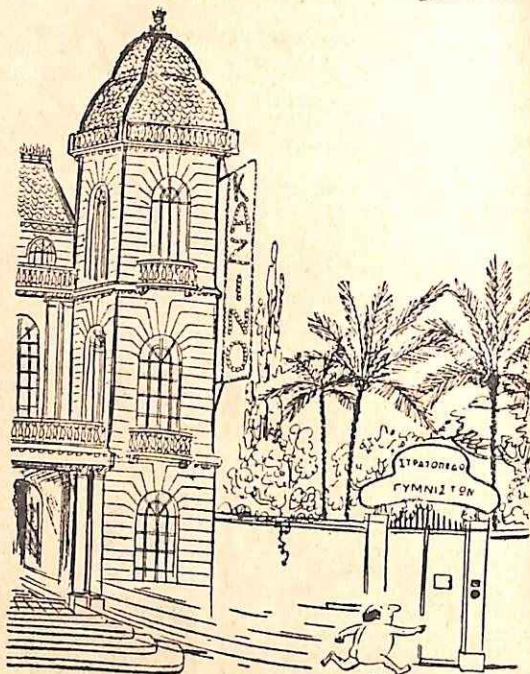
★

Μερικοί λένε πως δεν πρέπει να κρύβουμε από το παιδί την άσχημη όψη της ζωής. Κι' αυτό είναι ασαφές! Δεν είναι όμως έργο του καθενός να παρουσιάσει τη σκοτεινή πλευρά της κοινωνίας. Γι' αυτό χρειάζεται ο «υγιής» συγγραφέας. Εκείνος που ξέρει την παιδική ψυχολογία και τις αντιδράσεις της.

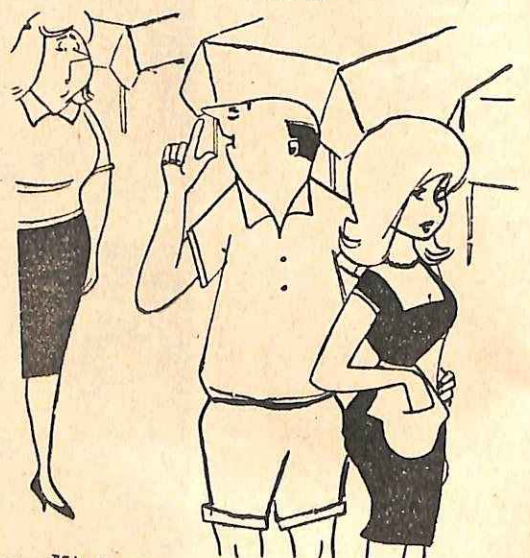
Προτού το παιδί συνηθίσει στο διάβασμα ακαταλλήλων εντύπων, επιβάλλεται να του διαλέγουν οι γονείς βιβλία, που κλείνουν μέσα τους τη φλόγα για καλούς αγώνες, θυσίες και ιδανικά. Στο σταυροδρόμι του καλού ή κακού βιβλίου πρέπει να τα βοηθήσουμε στο τι πρέπει να διαλέξουν.

Τα αναγνώσματα, λοιπόν, παίζουν ουσιαστικό ρόλο στη διαμόρφωση της ψυχής και του χαρακτήρα του παιδιού.

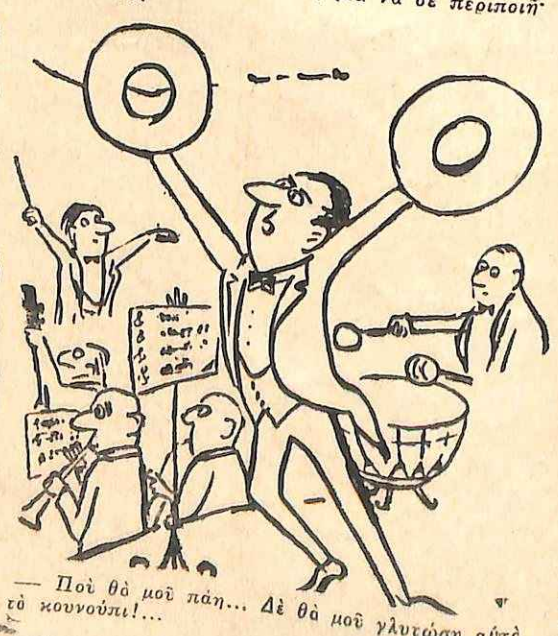
ΜΙΧΑΗΛΣ Κ. ΤΣΩΛΗΣ

Χωρίς λόγια.

Μη ξεχνάς την άρχή μου, γυναίκα. Πρέπει να καλοπιάνης το προσωπικό, για να σε περιποιήται κι' αυτό!

Ποι θα μου πη... Δε θα μου γλυτώσει αυτό το κουνούλι!...

Η ΠΥΡΚΑΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ

Έντεκα ημέρες εφιαλτικής καταστροφής

Η 18η 'Απριλίου 1906, ήταν μια ημέρα αληθινής θεομηνίας για την πόλη του Αγίου Φραγκίσκου.

Την εποχή εκείνη, ο 'Αγιος Φραγκίσκος αριθμούσε περί τις 400.000 κατοίκους και ήταν μια από τις περισσότερο προωδευμένες πόλεις της 'Αμερικής.

Κατά τα ξημερώματα, οι κάτοικοι της πόλεως έζησαν έντρομοι, ακούγοντας ένα υπόκοφο βουητό, που φαινόταν ναρχεται μέσα από τα σπλάχνα της γης.

Ήταν ή ώρα 5 και 7 λεπτά, όταν σημειώθηκε η πρώτη σεισμική δόνηση. 'Αλλ' η έντασή της ήταν πολύ μικρή και όλοι νόμισαν πως ο κίνδυνος είχε περάσει.

Επείτα από μερικά λεπτά, όμως, στις 5 και 15', μια δεύτερη δόνηση, πολύ ισχυρότερη από την πρώτη, συνεκλόνησε το έδαφος της πόλεως.

Κύματα κόσμου άρχισαν τότε να δειχνόταν στους δρόμους. Οι τοίχοι πολλών σπιτιών είχαν δι-αρραγεί. Μερικές προσόψεις είχαν καταρρεύσει. 'Εδώ κι' εκεί ακούγονταν σπαρακτικές κραυγές...

Στο κέντρο της πόλεως είχαν άρχισει να καταρτίζονται τα πρώτα συνεργεία βοήθειας.

5 και 48... Τη στιγμή αυτή, μια νέα δόνηση συνεκλόνησε το έδαφος του Αγίου Φραγκίσκου.

Ήταν τόσο τρομακτική, που πολλοί από εκείνους, που έτρεχαν στους δρόμους, σωριάστηκαν κάτω γής, νοιώθοντας ξαφνικά το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια τους...

Όταν ανασήκωθηκαν, αντίκρουσαν γύρω τους ένα τραγικό θέαμα. Τα περισσότερα από τα σπίτια της μεγάλης εμπορικής συνοικίας, είχαν καταρρεύσει. Κι' οι καταστροφές απλώνονταν ατέλειωτες ως τα κρόσπεδα της πόλεως...

Στο μεγάλο δρόμο των Τραπεζών, το έδαφος είχε ανασκαφή σε μεγάλη έκταση και μια βαθιά τάφρος μήκους τριάντα και πλέον μέτρων, είχε σχηματισθεί εκεί.

Τρεις ή τέσσερες άλλες δού-

ΣΥΝΤΟΜΑ ΘΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ

Εκ του φυσικού, ώρα και έκφραση, αν αρχίσετε από τώρα τη σπουδή σας της Α.Β.Σ., που θα γίνει στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Κάνετε και σεις ό,τι κάνουν οι χιλιάδες μαθητές της Α.Β.Σ. και σε όλες τις χώρες του κόσμου και γρήγορα θα συχαίρετε τον εαυτό σας για την πρωτοβουλία σας αυτή. Ζητήστε μας πληροφορίες και αναλυτικό τεύχος δωρεάν. 'Αν έχετε ή αν μέ-λθετε ή αν έχετε θά το λάβετε χωρίς καμιά υποχρέωση σας στέλνοντάς μας τη δημοσίευσή αυτή.

Στείτε εκ του φυσικού, του μαθητού μας κ. Αθ. Παπούλια ('Αθήναι).

Στείτε εκ του φυσικού, του μαθητού μας κ. Αθ. Παπούλια ('Αθήναι).

Στείτε εκ του φυσικού, του μαθητού μας κ. Αθ. Παπούλια ('Αθήναι).

Στείτε εκ του φυσικού, του μαθητού μας κ. Αθ. Παπούλια ('Αθήναι).

Στείτε εκ του φυσικού, του μαθητού μας κ. Αθ. Παπούλια ('Αθήναι).

σεις συνεπλήρωσαν την καταστροφή.

Ο ήλιος, που ανέλλε εκείνη την ώρα, φώτισε μια απέραντη εικόνα έρειπών, που απλώνονταν από τη μια άκρη ως την άλλη της μεγάλης πόλεως.

Στην κεντρική συνοικία, όπου βρίσκονταν τα μεγάλα εμπορικά καταστήματα, οι Τραπεζές και το χρηματιστήριο, δεν είχε μείνει ούτε ένα σπίτι άθικτο. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από νεκρούς και τραυματίες, που είχαν χτυπηθεί από τις πέτρες και τα δοκάρια, που έπεφταν από τα σπίτια.

Αυτή ήταν η πρώτη φάσις της καταστροφής. Η δεύτερη έπακολούθησε έπειτα από λίγα λεπτά.

Τεράστιες φλόγες άρχισαν ν' ανυψώνονται, ξαφνικά, από ένα μεγάλο πολυώροφο σπίτι, που βρισκόταν στην οδό του Χρηματιστηρίου.

Πώς είχε προκληθεί η πυρκαγιά; Κανείς δεν το έμαθε ποτέ. 'Ισως κάποια νοικοκυρά, τρέχοντας για να φύγει από το σπίτι της την ώρα του σεισμού, είχε αφήσει άναυτη μια μηχανή της, που είχε αναποδογυρίσει κατόπι και χε ανάποδα τη φωτιά στα γει-τονικά αντικείμενα.

— Δε μου είπε τί σ' έλεγε, αλλά είχε προέλθει από το υπόγειο του κτιρίου, όπου ήταν στοιβαγμένα μερικά βαρέλια με ακάθαρτο πετρέλαιο, για τη θέρμανση του σπιτιού...

Σε λίγο, ένας ισχυρός άνεμος, άρχισε να πνέει πάνω στην πόλη του Αγίου Φραγκίσκου. Και η φωτιά δυνάμωσε όλοένα και απλώ-νταν από τη μια συνοικία στην άλλη.

Όλες οι προσπάθειες, που έκαναν ν' αποσβεστή η ύπαιρσία και πολλοί από τους προσφε-ρές της πόλεως, που είχαν προσφ-εθεί ως εθελοντές, για να την πε-θώ ως εθελοντές, δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα.

Επ' ένδεκα ημέρες και ένδεκα νύχτες, η φωτιά κατέτρωγε άδρό-ταχ τα πάντα. Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο άνεμος δεν είχε κοι-νιστεί ούτε στιγμή. Και έσπρω-πάζει ούτε στιγμή, προς χε ακατάσχετα τη φωτιά προς το νοτιοδυτικό μέρος της πόλεως.

Ολόκληρες συνοικίες αποτε-φρώθηκαν μέσα σε διάστημα με-ρικών ωρών, σά να ήταν καιωμέ-νικ από χαρτόνι.

Η πυρκαγιά του 'Αγίου Φρα-γκίσκου έχει μείνει ιστορική. Για-τί ποτέ άλλοτε η φωτιά δεν πή-ρε τόσο τρομακτικές διαστάσεις, ούτε κράτησε τόσες ημέρες, ούτε ένδεκα ημέρες, τέτο-ς.

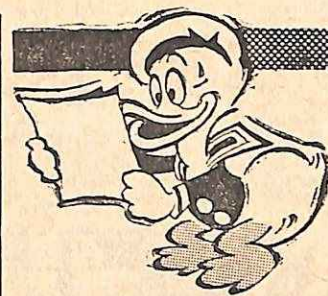
Την ένδεκα ημέρες, ο άνεμος κόπασε προς το βράδυ, ο άνεμος κόπασε και τότε μόνο καταρρώθηκε ο έν-τοπισμός και το σάστημα της φω-τιάς.

Η εμπορική συνοικία, η πα-ροικία των ξένων με τις πολυ-λείς βίλλες της, η κινεζική συνο-κία με τα ξύλινα σπίτια της, τα γραφεία των Τραπεζών και των μεγάλων εταιρειών, που βρίσκον-ταν στο δρόμο του Χρηματιστη-ρίου, είχαν αποτεφρωθεί στην κυ-ριολεξία.

Οι ζημιές υπολογίσθηκαν κα-τόπιν σε πολλά εκατομμύρια δο-λάρια.

Τα θύματα από το σεισμό και την πυρκαγιά ανήλθαν σε 800 νε-κρούς και περισσότερους από 5000 τραυματίες.

Μεταξύ των νεκρών ήταν και 87 μαθητρίες ενός παρθεναγω-γείου, που, την ώρα του σεισμού γυμνάζονταν στην αυλή του σχο-λείου. Από τη δόνηση, ο τοίχος ενός μεγάλου σπιτιού, που έ-φρασε την αυλή από το ένα μέ-ρος, είχε καταρρεύσει σάν ένας μονοκύματος όγκος και είχε θά-ψει κάτω από τα ερείπια του τις μαθητρίες του παρθεναγωγείου και μερικές από τις καθηγήτρί-ες τους.

Μια κλήσι από το τμήμα

Ο Ζάκ Σεμπρέ γούριζε από τη λουτρόπολη όπου είχε περάσει τους δυό μήνες του καλοκαιριού. Μόλις έφτασε στο σπίτι του, στο Παρίσι, η θυροφύλαχς τον υποδέχτη-κε στο κατώφλι της εξώπορτας, λέγοντάς του με ύφος ψυχρό:

— Ένω λείπατε, ήθελε και σ' έζη-ρήσει δυό φορές ένας αστυφύλα-κας.

— Ένας αστυφύλακας; φώναξε με απορία ο Ζάκ. Και τί με ήθελε; — Δε μου είπε τί σ' ήθελε, α-πάντησε η θυροφύλαχς με τόνο επι-φωτιστικό. Άφησε όμως αυτό το γράμμα για σ' ε-ς...

Ο Ζάκ πήρε το γράμμα, το ά-νοιξε βιαστικά, και διάβασε τα έ-ξής:

«Εδόν αστυνομιζών τμήμα. Παρακαλείσθε να διέλθετε εκ-τού γραφείου μου, αβριον το πρωί εις τας έννέα, διά υποθέσειν, που σ' ε-ς αφορά.»

Ο αστυνόμος.

«Όσο κι' αν έχη κανείς ήσυχη τη συνειδήσή του, μια τέτοια κλή-σι—σε εποχή μάλιστα που οι δι-καστικές πλάνες δεν είναι καθόλου σπάνιες—είναι φυσικό να τον άνη-συχί άρεκέτα.»

ΙΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑΣ

Μέσα σε 50 λεπτά της ώρας η 'Ινές-Maria Κουρέσο ντι Πιέτρο, ηλικίας 35 χρόνων, έφερε στον κόσμο... πέντε παιδιά: το Ρομάνο, το Φερνάντο, τον Όττο, το Ζοζέ και το Μάριο. Καθ' όλα όρτια, τα πένταδυμα αυτά γεννήθηκαν στην κλινική του Πανεπιστημίου του Μα-ρακάμπο και είχαν μέσο βάρος 1400 γραμμάρια, τοποθετήθηκαν δε μέσως σε ερπφοκοιτίδες και επέζησαν όλα χωρίς στες φροντίδες των γιατρών. Η νεαρά μητέρα έχει ήδη άσπκησει άλλα πέντε παιδιά και η μεγαλύτερη κόρη της Ζαφερίνα, ηλικίας 17 χρόνων, την έκανε πρσ όχτω μηνών γιαγιά, φέρνοντας στον κόσμο ένα κοριτσάκι. Η 'Ινές-Maria και ο πατέρας των πενταδύμων Έοριμ ντι Πιέτρο ζούσαν μαζί, χωρίς να είναι παντρεμένοι. Λίγες ώρες μετά τη γέννηση των πενταδύμων έτελεσαν το γάμο τους μέσα στην κλινική.

Επιστρέψτε τα πράγματα αυτά στους κατόχους τους, προτού παρουσιασθή στην αστυνομία. Έτσι θα είχε το κεφάλι του ήσυχο, με την... εμπρακτική αυτή μετανόηση!

Το άλλο πρωί, λοιπόν, γλύπηκε με το κυριακάτικο κοστούμι του, φόρεσε στη μπλουζιέρα του την κορδέλλα του παρασήμου της Ακαδημίας και τράβηξε για το γραφείο του αστυνομικού του δού τμήματος.

Περνώντας απ' το σπίτι της γριούς κινείας στην οδό Αγίου Σουλίου, άρπασε στη θυροφύλαξη το βιβλίο, που είχε δανεισθή. Έπειτα πέρασε απ' την ταβέρνα του Κασιέ Λατέν κι έδωσε στην ταμιά τα κλειδιά του κωλύματος, με την δικαιολογία ότι τα είχε βάλει στο δρόμο. Κι' ενώ η ταμιά του έδινε συγκαταστήσεις για την τιμωρησία του, βγήκε από την ταβέρνα και τράβηξε για την αστυνομία.

Εκεί, ο γραμματέας τον υποδέχτηκε με ύφος απότομο και τον άφησε να περιμένει σ' ένα διάδρομο, μαζί μ' έναν μεθυμένο και μ' ένα ζητιάνο.

Για να περάσει λίγο ή ώρα του, ο Ζάκ άνοιξε μια εφημερίδα και της έριξε μια ματιά. Αμέσως όμως χλώμιασε σαν πεθαμένος. Στην τελευταία σελίδα διάβασε την εξής είδηση, τυπωμένη με ψήφια χτυπητά:

«Η υπόθεση της οδού Βωξισιό.»

«Η μυστηριώδης αυτή υπόθεση διελευρώθη επί τέλους. Τόσον αστυνομικών τμήμα έλαβε χθές ένα γράμμα, το οποίο έφερε την αστυνομία επί τα ίχνη του ενόχου. Προσκαλείται για κάποιον κάτοικο της ίδιας συνοικίας. Επικείται η σύλληψή του.»

Ο Ζάκ Σαμπρέ ένοιωσε το αίμα να παγώνει στις φλέβες του. Η πρώτη του σκέψη ήταν να βγεί απ' το τμήμα, να βοηθήσει ταξί, να τρέξει γρήγορα στο σιδηροδρομικό σταθμό και να εξαφανισθεί...

Τη στιγμή, όμως, που σηκωνότανε για να το σκάσει με τρόπο, ένας αστυφύλακας προχώρησε προς το μέρος του και του είπε να τον ακολουθήσει. Χλωμός σαν πεθαμένος, από την αγωνία, ο Ζάκ μπήκε μαζί με τον αστυφύλακα στο γραφείο του αστυνομικού.

— Έπ' τέλους! φώναξε εκείνος, μόλις τον είδε. Σας βρήκαμε!...

— Έπειτα πρόσθεσε, με τόνο επίσημο:

— Σας εκάλυψε εδώ, κύριε, για να σας υποβάλω μερικές ερωτήσεις, στις οποίες θα ήθελα να μου απαντήσετε.

— Κύριε αστυνόμπε, είπε ο Ζάκ με φωνή που έτρεμε απ' τη συγκίνηση, δε θα απαντήσω, παρά μόνο «επί παρουσία» του δικηγόρου μου!

Ο αστυνόμος έσκασε στα γέλια:

— Όστε θέλετε και δικηγόρο, για να μου δώσετε τις πληροφορίες, που χρειάζομαι;

— Τι είδους πληροφορίες, δηλαδή;

— Μα απλοστάσια θέλω να ετοιμάσω τον ατομικό σας φάκελλο. Δεν έχετε ζητήσει απ' το υπουργείο να πάρете το παρόσημο της Δεγαύων της Τιμής;

Ο Ζάκ Σαμπρέ δε μπορούσε τώρα να πιστέψει στ' αυτά του.

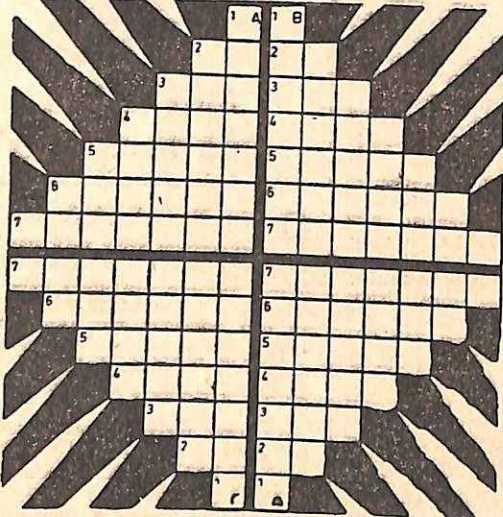
Σεροκατάμπε, λοιπόν, και διάστηνε γ' απαντήση, χωρίς διατήρησι, σ' αυτά που τον ρωτούσε χαμογελώντας ειρωνικά ο αστυνόμος.

ANTRE TERIE

Γιά μικρούς

Τετραπλή πυραμίδα

Σεκινώντας από τα τετραγώνια Α, Β, Γ και Δ, μέσα στα οποία θα τοποθετήσετε το ίδιο πάντοτε σύμφωνο, συμπληρώστε ακολουθώντας και τις τέσσερις πυραμίδες.

ραμίδες με λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες.

Για κάθε λέξη θα χρησιμοποιήτε όλα τα γράμματα της προηγούμενης, αναγραμματιζόμενα ή όχι, συν ένα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Μόριο που προσδιορίζει έκταση.
- 3) Φώτιζε τους αρχαίους.
- 4) Σύνοιο δυο μονάδων.
- 5) Φυσικό λιμάνι της Κρήτης.
- 6) Χώρα της Α. Αφρικής.
- 7) Ίσχυρος.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 1) Σύμφωνον.

ΚΑΙ ΣΥΝΕΛΟΓΑ

- 2) Έπιβεβαιωτικό μόριο (άρχ.).
- 3) Βουνό της Κρήτης.
- 4) Δικαστικός αγών.
- 5) Μία τέτοια ενέργεια, δεν έχει τους νόμους με το μέρος της.
- 6) Λεκές.
- 7) Θα το έρθετε μπροστά σε εικονοστάσι.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Αντιθετικός ή εναντιωματικός σύνδεσμος.
- 3) Αρχικά κόμματος.
- 4) Περιέχει συνήθως ψώνια.
- 5) Οι γυναίκες φροντίζουν να το διατηρούν νεανικό.
- 6) Πορτογαλικό νησί του Ατλαντικού, που φημίζεται για τα κρασιά του.
- 7) Χοντρά σανίδα.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- 1) Σύμφωνον.
- 2) Πρόθεσις (μπροστά σε φωνή).
- 3) Σημείον της αριθμητικής.
- 4) Γνώμη, κρίσις.
- 5) Κοινωνική παρατάξις.
- 6) Οι ικανότητές τους είναι πολύ περιορισμένες (αυδύ).
- 7) Έκανα την εκλογή μου.

3 μαγικές εικόνες χωρίς εικόνα

— Έλα σταμάτα πιά, καυμένη Πέτρο. Μ' επίνεξ στα φίλια. Πάρε το καλάθι να πάμε στο σπίτι κι' εκεί τά λέμε...

— Μα τί έχεις μέσα σ' αυτό το καλάθι, Μαρία;

— Τώρα μόλις στο είπα.

— Τηνος, Σύρος, Πάρος, αυτά είναι νησιά στα οποία ευχαριστιέται κανείς ψάρεμα. Κάθε ριζιά και ψάρι...

— Και τί ψάρι πιάνεις συνήθως, Γιαννάκη;

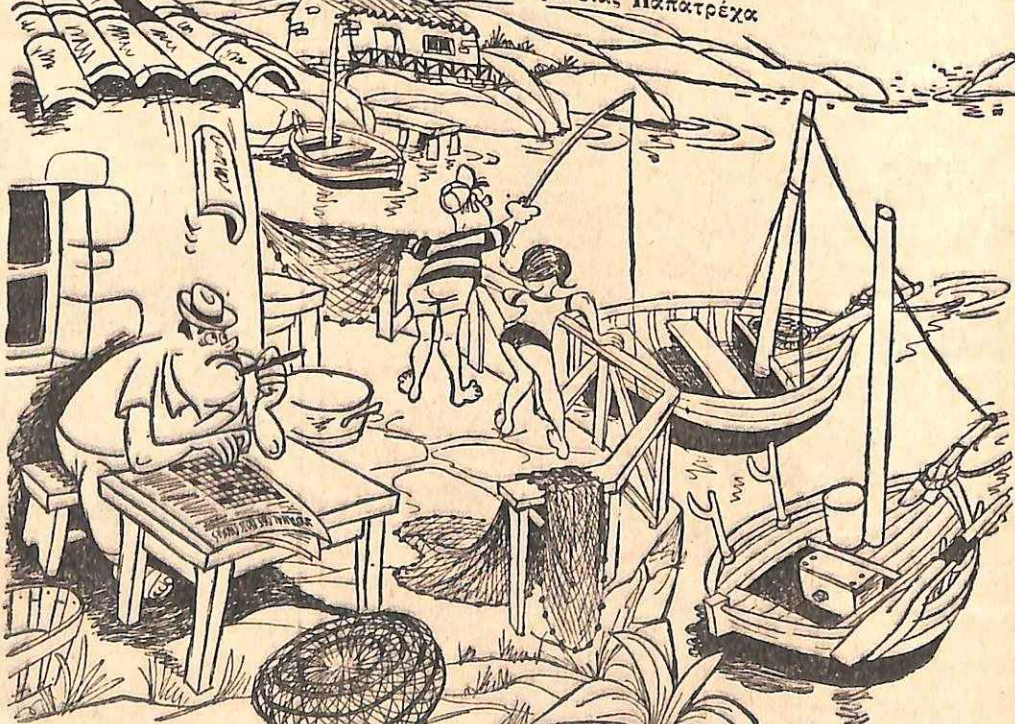
— Δεν άκουσες που σου είπα;

— Παράτα επί τέλους τα παιχνίδια, Λάκη. "Οχι μιά, όχι δυο, αλλά εκατό φορές σου είπα πως η μελέτη πρέπει να προηγείται του παιχνιδιού.

— Και από ποιά μάθημα θέλεις ν' αρχίσω, μπαμπά;

— Ξέρεις πως δε μ' άρεσε καθόλου να επαναλαμβάνω δυο φορές το ίδιο πράγμα.

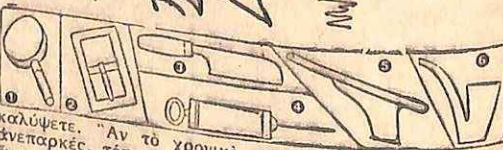
Οι άφηρημάδες της οικογενείας Παπατρέχα

Σας δίνουμε σήμερα μια ακόμα απόδειξη της άβυσσας αφηρημάδας της οικογενείας Παπατρέχα. Η οικογένεια αυτή όλο και κάτι χάνει, δίνοντάς μας την ευκαιρία να σας προσφέρουμε ένα παιχνίδι, που θυμίζει μαγική εικόνα.

Το αντικείμενο, που έχασε αυτή τη φορά είναι ένα από τα ξη, που βλέπετε κάτω από το σχέδιό μας. Προσπαθήστε τώρα να το έρθετε μέσα στο μεγάλο σχέδιο. Μπορεί να είναι σε διαφορετικό μέγεθος, αλλά διατηρεί τις ίδιες αναλογίες.

Έχετε στη διάθεσί σας τρία λεπτά, για να το ανα-

Οι λύσεις στη σελίδα 78

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ έχει πράγ-

ματικά μια έθιμοτυπία αρκετά περίπλοκη. Άλλοτε, εκείνος που έγραφε, έπρεπε να ακολουθή ένα αυστηρότατο πρωτόκολλο, μα τώρα τα πράγματα έχουν απλοποιηθεί κάπως. Έξακολουθεί, ωστόσο, να υπάρχει η εντύπωση, ότι δεν είναι σωστό να γράφονται τα γράμματα στη γραφομηχανή. Μα τα γράμματα στη γραφομηχανή έχουν το πλεονέκτημα απέναντι των άλλων, να είναι ευανάγνωστα.

Και δεν υπάρχει τίποτα πιο αντίθετο στους καλούς τρόπους, από ένα γράμμα, που δε διαβάεται. Γράφετε καθαρά, λοιπόν, και περιόριστε τη χρησιμοποίησή της γραφομηχανής για ειδικές περιπτώσεις (γράμματα εμπορικά, επαγγελματικά και...πολύ φιλικά).

★

Η γυναίκα, που γράφει σ' ένα ισχυρό πρόσωπο, για να του ζητήσει μια χάρι, δεν πρέπει ποτέ να χρησιμοποιήσει έναν τόνο ταπεινό. Θα μεταχειριστή τάκτ, σεβασμό, ευγένεια. Αν γράφει για να ζητήσει εργασία, πρέπει να διαλέξει με προσοχή το χαρτί, που πρέπει να είναι άσπρο από κάθε άποψη, και να γράφει το γράμμα πρώτα στο πρόχειρο και ύστερα να το αντιγράψει στη γραφομηχανή. Έχει ενεργητικά εκατό περισσότερες πιθανότητες να διαδοσθή το γράμμα της, απ' όσες θα είχε αν το έγραφε με το χέρι.

★

Το χαρτί, που θα χρησιμοποιηθεί για ένα γράμμα, έχει μεγάλη σημασία. Η μόδα, από χρόνο σε χρόνο, έφερε στην επικράτεια καρτιά αλληλογραφίας με χρώμα-

Μη χρησιμοποιείτε ποτέ μολύβι για να γράφετε ή να υπογράφετε γράμματα ή καρτ-ποστάλ. Η χρησιμοποίησι της γραφομηχανής για τα γράμματα απαγορεύεται τώρα λιγότερο από άλλοτε.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ της αλληλογραφίας

Μια έθιμοτυπία αρκετά πολύπλοκη

το μυαλό φαίνεται να αδειάζει πέντε απλά την αλήθεια: «Δε μπορώ να βρω λόγια για να σου εκφράσω τη θλίψη μου, μα είμαι κοντά σου με όλη μου την καρδιά». Αν θα στείλετε ένα τηλεγράμμα — μα ένα γράμμα είναι πάντοτε πολύ πιο ευγενικό και συμπαθητικό — πρέπει να το κάνατε με γενναϊσμοσύνη, χωρίς να νετε με γενναϊσμοσύνη, αλλά πλινά τα συντομεύσετε, άλλα πλινά, όπως: «Στις στιγμές του με- γάλου πόνου σας, είμαστε κοντά σας με όλη μας την καρδιά». Και σας με όλη μας την καρδιά». Και σας — σόπι. Μαρία-Αντρέας.

Το συστατικό γράμμα πρέπει να δίνεται πάντα ανοιχτό στο πρόσωπο, που το έχει ζητήσει. Ανοιχτό, επίσης, πρέπει να δώσετε ένα γράμμα, που μ' αυτό παρακαλείτε κάποιον φίλο σας να το παραδώσει σ' ένα τρίτο πρόσωπο. Ο φίλος σας, αν γνωρίζει τους καλούς τρόπους, πρέπει να πάρη το γράμμα και να κολλήσει υποστά σας το φάκελλο. Έτσι σώζονται οι τύποι της ευγενείας κι' από τα δυο μέρη.

Για τις εύχες — γεννήσεις, γάμους, προεόχαιους, γιορτές, — θα μεταφράσετε σε ευχαρίστηση έκδοσι αυτά, που είπαμε χάρη για τα συλλυπητήρια. Δηλαδή: Είναι πάντα προτιμότερο ένα γράμμα με λόγια θερμά, από ένα τηλεγράφημα, μη δείξετε ένα τηλεγράφημα, μη δείξετε ταίχησιν, ή πράξι σας έχει την περιποίησι, ή πράξι σας έχει την περιποίησι. Γράψτε μια φράσι συντο-

μη, έστω, αλλά που να δίνει μια εντύπωση «θερμιά» πάνω στο ψυ- χρά και ανώνυμο τηλεγραφικό χαρτί.

Τα ανώνυμα γράμματα έέρουμε όλοι, ότι δεν πρέπει να γρά- φονται ποτέ. Ποτέ, για κανένα λόγο! Υπάρχει μια και μοναδική εξαίρεσι σ' αυτό τον αυστη- ρότατο κανόνα: οι φιλικολογικοί σκοποί. Όταν θέλετε να κάνετε μια ελεημοσύνη, μπορείτε να την κάνετε ανώνυμα, γιατί σ' αυτή την περίπτωση, η πράξι σας έχει διπλή αξία. Αν πρέπει να συνο-

δέμετε τα χρήματά σας μ' ένα γράμμα, μπορείτε να το υπογρά- ψετε απλώς με μια υπογραφή δυσ- ανάγνωστη, ή και μ' ένα απλό μο- νόγραμμα.

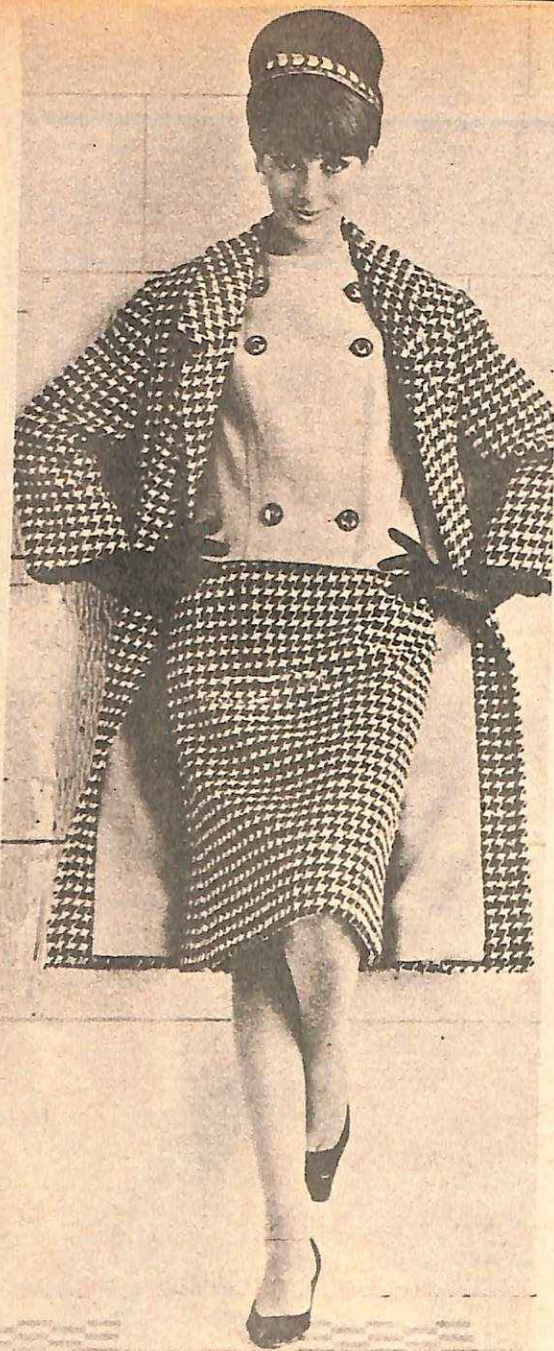
★

Και ένας ακόμη κανόνας, που πρέπει να τον τηρήσετε με κάθε τρόπο: Μη γράφετε ποτέ, όταν είστε θυμωμένοι, αγανακτισμένοι, έξοργισμένοι, με το πρόσωπο στο οποίο απευθύνετε το γράμμα σας. Είναι δυνατόν, πάνω στο θυμό σας, να μεγαλοποιήσετε τα πράγ- ματα και να γράψετε λόγια, για τα οποία αργότερα θα μετανιώ- σετε και θα ντραπήτε. Μη γρά- ψετε αμέσως το... «πρώτο» γράμ- μα σας. Αφήστε να περάσουν δυο-τρεις μέρες. Στο μεταξύ, ο θυμός θα έχει ξεθεμάνει και θα έχει υπερβεί η λογική. Έτσι, όταν θα ξανακαθίσετε να γράφε- τε, θα καταλάβετε με εκπλήξι, ότι δε σας έρχονται πια εύκολα και αυθόρμητα εκείνες οι φοβερές λέ- ξεις, που ασφαλώς θα είχατε γρά- ψει πάνω στην έντασι του ερω- τήματος και του θυμού σας. Κρατή- στε αυτό τον κανόνα και θα δите, ότι δε θα μετανιώσετε ποτέ. Α- κριβώς επειδή... «τα λόγια πετούν, ενώ τα γράμματα μένουν».

●●

ΜΗΤΕΡΕΣ ΣΤΑ 55 ΧΡΟΝΙΑ

Το Ιατρικό περιοδικό «Εφάμιλλο Ντόκτορ» προσφέρει 15 χιλιάδες ελληνικές δραχμές στην πρώτη γυναίκα, που θα αποδείξει, ότι απέκτησε ένα παιδί μετά τα 53 της χρόνια, καταρρίπτοντας έτσι το ρεκόρ της κυρίας Κόνσεν, που έγινε μητέρα στα 53 της χρό- νια, το 1906. Μα οι Γαλλοί ανδρικοί βιάστηκαν να γνωστοποιήσουν στο περιοδικό, ότι οι γυναίκες της χώρας τους γίνονται καινο- κή μητέρες στα 55 χρόνια τους και ακόμη αργότερα!...

Τρονά-πιές ἀπὸ πιέ-ντέ-ποὺλ ἄσπρο—μαῦρο
γιὰ τὴ φούστα καὶ τὸ μαντῶ καὶ κίτρινο
μᾶλλον γιὰ τὴν καζάκα καὶ τὴ φόδρα τοῦ
μαντῶ.

ξη γραμμής. Μια φαρέδρα εσάρτα από τὸ ἴδιο ὕψος, με μεγάλη μαύρα κρόσια συμπληρώνει τὴν ἐξάρτα.

Τὰ μανιό-τυνίκς σὲ γραμμὴ σπῶρ ἔχουν τὴν ἐξῆς νεωτερίσμο. Συγκρατιούνται ἐλαφρὰ μόνο με στενὴ μαυρὴ ζώνη, ἔχουν σχιστὲς φαρέρες στὰ πλάγια καὶ πολλὰς κέντρο. Τὰ γαζία αὐτὰ τοποθετοῦνται ὀχι μόνο γύρω ἀπὸ ὅλες τὴς φαρές, ἀλλὰ καὶ ἀνοίγματα καὶ στὸν ποδότηρο. Τὸ μακρὸς εἶναι 9)10.

Τὰ φορέματα σὲ ἴσια κοῦπ (φουρώ, «θήκες» κ.ά.) δείχνουν προτίμηση εἰς μὲν μονόπλευρες γαστρονύστες. Ἀκόμη καὶ ἡ τοποθέτηση τῆς πέντας πάνω σὺς κοράκι ἀκολουθεῖ αὐτὴ τὴν ἰδιότητα τῆς μόδας. Τὸ λοξὸ κοράκι π.χ. κόβεται μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ ἐκτὸ μόνον σὲ μιὰ πλευρὰ μὲ μιὰ πέντα. Αὐτὴ βρίσκεται κοντὰ στὴ μέση καὶ εἶναι μικρὸν διαστάσεων.

Η ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ἐμφάνισις τῆς γυναίκας γιὰ τὸ φετεινὸ φθινόπωρον καὶ γιὰ τὸ χειμῶνα εἶναι ἕνα μύγμα ἀπὸ Ἀγγλίδας «Αἰδίδας» καὶ Ρωσίδας, τύπου «Αννα Καρένινας». Ἀπὸ τῆν Ἀγγλίδα, οἱ ράβτες τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας πῆραν τὴν ἀλόκληρη τῆς κοῦπ, πού ἀποτέλεσε πάντα τὸ χωρὰ-κτηριστικὸν στοιχεῖον τῆς μόδας τῆς, καὶ ἀπὸ τῆς «ρωμαντικῆς» Ρωσίδας τὴν προτίμησιν, καὶ γιὰ τὸς οἷες γούνες πᾶνω στὰς προτιμήσεις αἱ ὀγκώ-φορος, καθὼς καὶ γιὰ τὰ πολυπλοκὰ καὶ στὰ ἐπα-λὲς ἐσάρτες, ἀπὸ ὕφασμα ἡ γούνα, γιὰ τὸ κε-λατὰ καπέλλα καὶ οἱ τὸκ ἀνὰ γούνα ἡ ἀπὸ ὕ-φασμα σὲ συνδυασμὸν μὲ γούνα.

Φόρεμα - μαντὼ ἀπὸ μαῦρο τξέρσεϋ, μὲ γού-
νινο γιακά.

Όσο για το μάκρος της φούστας, μόνο η Χέμη υποστηρίζει τη γραμμή ως τη μέση της γαμπάς. Η Ρίτσι και ο Ζυβενός όμως λανθασμένα «εκαπνός» σόμφο, που είναι πιο μακριές από τα φορέματα, στο στυλ της ρεντινγκότας γύρω στα 1910.

Οι γυναικες δε θα φορεθουν μόνο στα φυσικά τους χρώματα, μα και σε πολύ χτυπητά, τολμηρά, όπως είναι το κίτρινο, το χρυσόστο, πορτοκαλί και το «ασπρίνο» το χρώμα που είναι η απόχρωση του αυγού. Η γυναίκα πανταρτί επίσης όλες τις γυναικες, που φορεθουν τόσο γύρω στα 1930: πετι—γκρί, «μουνγκόλια» κ.έ. Νέα είναι η τάση να επεξεργαστούν οι πιο πολυτίμες κομμάτια να με στυλ σπορ και να γίνουν ελαφτες, κομμάτια η μαρκία σε αντιστήλ σπορτιφ κομτ.

Το νέο στυλ είναι οπιορτία, μα συγχρόνως και
εξητημένο. Έμπνευσμένη από την Αγγλία εί-
ναι η «εύρεα» χρήση του τσιγάρου. Το εκληπτικό
στοιχείο, λοιπόν, στη νέα μόδα είναι ότι το
τουίντ, το κατ'έξοχή σπορ ύφασμα, θα φορεθ-
τεί και το βράδυ για μακρείς τουαλέτες και πο-
λύπλοκες κούπες, με μακρούς μανίκια, ψηλούς για-
κάδες κλπ.

Απαραίτητα για τη νέα γκαρνταρόμπα σας
θα είναι φέτος: η ζακέττα—μπλούζα, η βέστα

Πρωτότυπο μαγιώ σε ιδιότροπη κούπη. Αποτελεί σχεδόν κύκλο, όταν είναι ανοιχτό.

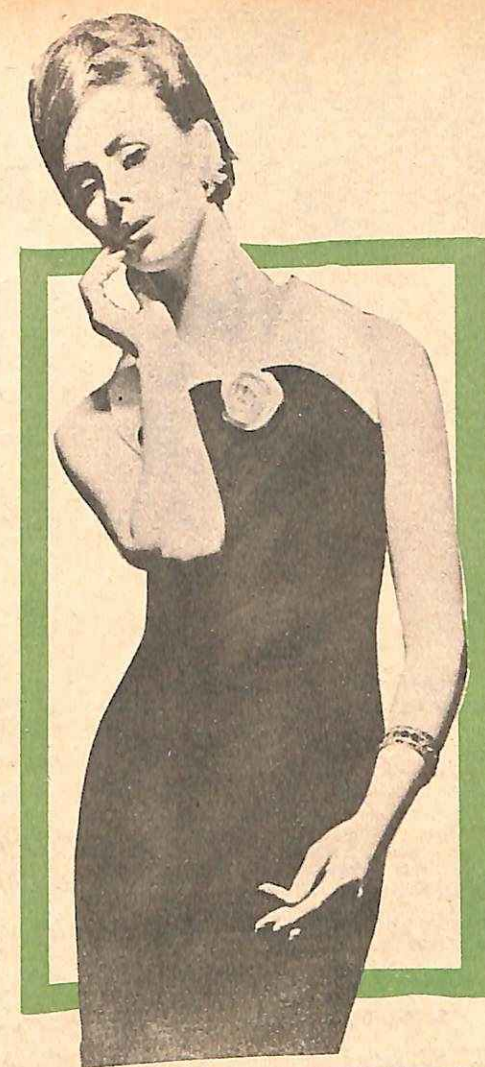
—Ζακέττα με γούνινα μανίκια, τὸ «καμπάν» (ἡ χειμωνακτικὴ «μαρινιέρ» ἀπὸ ντυομπλ—φὰς καμπλό), τὸ γιλέκο με μεγάλο γούνινο γιᾶκα, συν-
πλήρωμα γιὰ κάθε ταγιέρ με μικρὸ ἢ χωρὶς γιᾶ-
κα, μὰ τὰ ἦ μὴ κακουκὺλα ἀπὸ γούνα καὶ
μπόττες... ὅσο μακρύτερο, τόσο γρηγορότερο.

**ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ - «ΧΑΛΙ»
ΚΑΙ ΓΟΥΝΙΝΑ «ΠΟΥΛΟΒΕΡ»**

‘Ο Πατὸν λανθάνει τελευταία τὸ παλὸν—χα-
λὶ γιὰ τὶς πολλὰ κρίσιμες ἡμέρες. Ἐνταὶ ἀπὸ χνου-
δωτὸ χοντρὸ πράσινο ὕφασμα, ἔχει σταῖα γραμμὴ
καὶ τυλιγμένη τὸ σώμα σὰ δεύτερον, ἔβριμα. Παρ-
ῶλο τὸν δοκο τοῦ, κλείνει μόνο μ’ ἓνα μεγάλον
κουμπὶ στὴ μέση. Μὲ τίς φωνητωτὲς «φράν»
γύρω στὸ τετάρτιον γιάκω, πού στέκει ὀρθίος,
μοιάζει πραγματικὰ μὲ... χαλὶ.
‘Ο Λαρός φοδράρει τὰ παλὰ του μὲ χοντρὴ
γαύνα, πού φαίνεται μὲλὶς στὰ σχιστὰ, πᾶν
στρυγγεμένη στὴ σχιστὴ ραφὴ μανίκια, πᾶν
ἀπὸ τὸν καρπὸ, καθὼς καὶ μπροστὰ στὸ ἀνοιγ-

Χειμωνιάτικο ταγιέο «τρονά—πιές» σὲ ἀπλὴ
κούπ.

'Απογευματινὸ ἀπὸ μαῦρο μάλλινο κρέπ με
ἐκλεκτόν ὡμο γιακὲ καὶ λουλούδι.

Ἡ Βίστα «παρὸν» σὲ νέο στὴν ἀπὸ μιᾶς μο-
χαίρ σὲ κοῦν λίγο μπλουζάν.

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΜΟΔΑΣ

Το γιὰ κὰς: 'Ο πὶδ συνθησίνους γιὰκας
στὰ νέα μοντέλα εἶναι ὁ ἴσιος ἀεὶ στὴν «πρα-
γματικὴν» στήλην, πῆτα λίγο σκληρὸς, πού
συνεχίζεται πολλές φορές εἰς ἑσάρατα. Το ὄψος
του μπαρὲν εἶναι ἐκεῖνο ἐξος φυτλιοῦ, μα-
πορεῖ να φτωχὸν νὰ πηγαῖν ἢ το στολὰ.
'Ο πολὺ χαμηλὸς γιὰκας χρησιμοποιοῦται στὰ
φορεμάτα, τρεῖς γιὰ τὰ πρώτα, ὅσο καὶ γιὰ τὰ
βραδυνὰ, ἀκόμη καὶ γιὰ βραδυνὴς τυπικὴ ἀπὸ βε-
λῶδο. 'Ο γιὰκας ἐσάρπα συνιθίζεται κυρίως
στὰ ταγιέρ καὶ φάνει συχνὰ μὲχρη τὴν ἑσπ-
στὰ ταγιέρ—καμπου, πού εἶναι ἡ πολὺ φηλῆ
'Ο γιὰκας πού στρατιωτικὸν γιὰκα, τὰ παρὰ ἐς
παρὰλληλῃ τοῦ στρατιωτικὸν γιὰκα, τὰ παρὰ ἐς
στὰ παλὰ καὶ στὰ χειμωνιάτικα ταγιέρ. Γιὰ
να ἐπιτύχῃτε τὸ γιὰκα αὐτοῦ, θὰ κοφτεῖ δὸς
ἴσια κορινιάτα φασματός, πού θὰ ἔχουν ἀνά-
στα του ἐνα σκληρὸ ὕλικο καὶ θὰ κοφτεῖ στὴ
βάσι τοῦ ὀκτῷ περίπου μικρὰς πένες. Ἐτοι-
μίζετε γιὰ το εἰκόσι τοῦ σχήμα, πού πᾶν
ἐπὶ τὸν λίγο «παῖν».

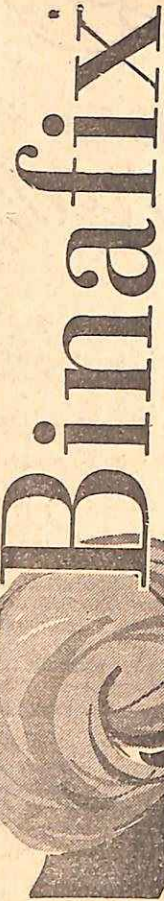
να είναι ο ίδιος. Ορίστε: Επικρατούν οι ψευτο-φιλικόι
 ΟΙ ΔΕ ΤΟΙΣ ΑΝΤΙΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΑΣΙΝ
 καὶ κίμων. Πορ' ἀλλ' αὐτά, ἡ κοιλὴ γίνεται μετέ-
 οιο τρόπο, ὥστε να φαίνονται οἱ ἄμωι τοι-
 σμένοι κ'· αὐτὸ χάρις· σὲ χοντρές βάτες, ὅπως
 τίς συνηθίσαμε πρὶν ἀπὸ 15 περίπου χρόνια. Εἴ-
 τις φορεῖται οἱ τετραγώνωι «στρατιωτικώι» σ-
 σης, καὶ ἄλλοι, ποὺ φάνουν χυσιλά, πάντα στὰ
 ὦμοι καὶ ἄλλοι, ὅπου ἐνώνονται μὲ τὸ μακί. Οἱ φε-
 μπράστοι, ὅπου ἐνώνονται μὲ τὸ μακί. Οἱ φε-
 οῖς ἄμωι γαγκλῶν, ὅπως τὰ λανσέρ, δὲ Ντιρό,
 καθὼς καὶ οἱ τετραγώνωι ἄμωι παρὰ-δρῶντες
 μακρείς ζακέτες καὶ στα παλὰ. Οἱ ἄμωι
 κίμωνες χρησιμοποιοῦνται κυρίως γὰρ τὰ φορέ-
 κίμων· χρησιμοποιοῦνται κυρίως γὰρ τὰ φορέ-
 ματα. Μία παραλλαγή τους εἶναι οἱ ἄμωι—μακί-
 κία—κάπα, μονοκόμματοι μὲ τὸ κοντὸ κοράκι.
 Τὰ μ α ν ί κ ι α: Τὸ κλασικὸν γαγκλῶν
 γίνεται στρουγγιλὸν, χάρις σὲ μιά πένσα. Οἱ δὲ
 μοι, ποὺ θάνατον πάντα στα μακίγια, ἔχουν στὸν
 ὦμο ἐπίσης μιά πένσα, ποὺ στρουγγιλεῖ τὴν
 ὦμο συνεχίζονται πάντε περίπου πόντους
 γοργιλά, τὰ φυσικὰ τους βέει.

Για να επιτυγχάνετε την καινούργια γραμμή
στους φαρδείς και τετράγωνους ώμους με λάτα,
θα κόψετε το μανίκι στο πιο ψηλό σημείο του.

Μοντέρνο ρόμπ-μαντώ, πού φοριέται καί κά-
τω από γοντρό παλτό, μέ λοξές τσεπές κα-
γιακά, πού συνεχίζεται σαν εσάρπα.

ΠΡΟΙΟΝ ΤΗΣ
C I B A

Τέλειο
χτένισμα
χάρη στην
ιδεώδη
ΕΛΒΕΤΙΚΗ
ΣΠΡΕΙ-ΛΑΚ
ΜΠΙΝΑΦΙΞ

© Ελμα κατασκευ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ- ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ -
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Επιστρέψαμε εις Αθήνας δέχεται
ως και πρότερον επί της οδού Α-
χαρνών 98. Αμφιλοχίας 1. - Τηλ.
810-760.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Αγίου
Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9-1 π.μ.
και 4-8 υ.μ. - Τηλ. 525-387

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

P. ΡΑΝΟΥΤΣΟ

Διπλώμα και βραβείον τηλεπα-
θείας. Με δαπάνης 50 θα σας απαν-
τήσω για κάθε ζήτημα σας (ερωτι-
κές, οικογενειακές καταστάσεις, α-
πόψεις, δεσμούς, απογοητεύσεις,
αμφιβολίες, αντικειμενικές). Γράφε-
τε από εσωτερικών και εξωτερικών,
αποστείλατε ημερομηνία γεννητικής
και γραμματοσήμον απαντήσεως. Δέ-
χεται δωρεάν επί συνεντεύξει. Ώρα
10 π.μ. έως 6 μ.μ., πλην Κυριακής,
οδός Ηπείρου 34. Αγ. Παρασκευή,
λεωφόρον Ν. Ζωής, στάσις 3η, τη-
λέφ. 650-418.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έγκληση 9-3. Τα α-
πογεύματα μόνον επί συνεντεύξει
Καλλιόου Τρικούπη 113, Τηλέφ.
613-610. - Οικία 710-752.

σω να πάρο λόγια απ' τη γυναίκα.
— Μη βιαστήτε, σύστησε ο Χάρ-
μας. Θέλω πρώτα να δοκιμάσω
κάτι τι... Θά την εξετάσουμε μόν-
ον όταν θα έχουμε άρετα στοι-
χεία, γιά να την υποχρεώσουμε ν'
ανοίξη το στόμα της.

*
— 'Ο Άνσον σταμάτησε τ' αυτο-
κίνητό του έξω απ' το γκαράζ της
«Σέλλ», στο δρόμο του Μπρέντ.
'Ο διευθυντής, κάποιος Τζάκ
Χόρνμπι, βγήκε να του σφίξει το
χέρι.

— Τζάκ, του είπε ο Άνσον, τὰ
λάστιχά μου άρχισαν να τρώγονται.
Μπορείτε να μου τὰ αντικα-
ταστήσετε; Θέλω νάχω ήσυχο τὸ
κεφάλι μου.

— Πολὺ εὐχαρίστος, κύριε Άν-
σον, εἶπε ὁ Χόρνμπι πίνοντας
μιά ματιά στὶς ρόδες. Δὲν βλέπω
ὅμως γιατί θέλετε νὰ τ' αλλάξετε!
Αὐτὰ ἐδῶ μποροῦνε νὰ κρατήσουν
ἄλλες 15 χιλιάδες μίλια τὸ λιγώ-
τερο.

— Ένας φίλος ἔχει ὅμοια λά-
στιχα στ' αμάξι μου, καὶ ποτὲς
τοῦ ἔσκασε ἓνα... Όχι, θέλω νὰ
μου τ' αλλάξετε, με ὅποιονδήποτε
μάρκα.

— 'Ο κῆ. Μπορὼ ν' αγοράσω
τὰ παλιά σας, ἂν θέλετε.

— Όχι, εὐχαριστῶ. Θὰ τὰ πὰ-
ρω μαζί μου. Βάλτε τα στὸ πορτ-
μπαγκά, ἄμεσως! Θὰ περμένω.
Πόση ὥρα θὰ κάνετε;

— Τὸ πολὺ μιά ὥρα, ἀπάντησε
παραξενεμένος ὁ Χόρνμπι. Στὸ
μεταξύ, μπορὼ νὰ σὰς δανείσω ἓ-
να αὐτοκίνητο, κύριε Άνσον. Θὰ
σὰς στελεχίω τὸ δικό σας δταν...
— Θὰ περμένω, τὸν διέκοψε ὁ
Άνσον.

*
'Ο Έντβιν Μερουγουέδεο, ὁ
διευθυντής τῆς Ἑθνικῆς Τραπε-
ζῆς τοῦ Ποιου Τάουν, ἦταν ἓνας
κοντοχοντρος, ηλικιωμένος ἄν-
τρας. Φοροῦσε μπλε κοστούμι, ποὺ
φαινόταν πὸς μόλις εἶχε βγῆ ἀπ'
τὸ σιδερωτήριο, καὶ γραβδάτα με
πονά. 'Ο Χάρμας τὸν βόηκε ἄ-
στείο.

— Νομίζω πὸς ὁ Φίλιπ Μπάρ-
λουν ἦταν πελάτης σας, ἔτσι δὲν
εἶναι; ὥστόσο ὁ Χάρμας ἀφού συ-
στήθηκε. Περιμένουμε νὰ λάβουμε
μιά αἴτησι ἀποζημιώσεως. 'Ο
Μπάρλουν εἶχε κάνει μιά ἀσφάλεια
ζωῆς στὴν εταιρία μας, μερικὲς
μέρες πρίν απ' τὸν θάνατό του.
Προτοῦ πληρώσουμε τὸ ποσόν,
πρέπει νὰ ξεκαθαρίσουμε ὅρισμέ-
να σημεῖα.

— 'Ο Μερουγουέδεο σήκωσε τὰ
φρύδια του.

— Λοιπόν;

— Σὰς συμβουλεύτηκε ὁ Μπάρ-
λουν σχετικὰ μ' αὐτὴ τὴν ἀσά-
λεια;

— 'Ο Μερουγουέδεο κῆτταξε προ-
σεχτικὰ τὰ περιποιημένα του νύχια,
πρίν ἀπαντήσει:

— Γιά νὰ εἶμαι ειλικρινής... ναι.

— Μοῦ εἶπαν πὸς ἀσφαλίστη-
ξε, ὥστε νὰ ἀποκτήσῃ μιά ἐγγύησι
ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ πάρῃ δά-
νειο ἀπὸ τὴν τράπεζα. Εἶναι γεγο-
νός;

— Αὐτὸ σκόπευε νὰ κάνει.

— Σὰς εἶπε πόσα χρήματα ἔ-
θελε νὰ δανειστή;

— Τρεῖς χιλιάδες δολλάρια.
Δὲν θὰ εἴχαμε καμμιὰ ἀντίρρηση
νὰ τοῦ δώσουμε αὐτὸ τὸ ποσόν
ἂν μὰς ἐμπιστευόταν τὸ ἀσφαλί-
στικό του συμβόλαιον.

— 'Ο Χάρμας παραξενεύτηκε.

— Μὲ εἶχαν ἀφήσει νὰ καταλά-
βω πὸς ὁ Μπάρλουν σκόπευε νὰ
δανειστή ἓνα ποσὸν πολὺ μεγαλύ-
τερο ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες! Εἶπε.

— 'Ο Μερουγουέδεο πῆρε προσθε-
βλημένο ὄφρος.

— Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ τοῦ

δώσουμε τίποτα περισσότερον, γιά
μὰ ἀσφάλεια πέντε χιλιάδων δολ-
λαρίων! Εἶπε.

— Πέντε χιλιάδων; Μὰ ὁ
Μπάρλουν ἦταν ἀσφαλισμένος γιά
πενήντα χιλιάδες δολλάρια!

— 'Ο Μερουγουέδεο φάνηκε ἔκ-
πληκτος.

— Ἀδύνατον! Εἰσαπτε βέβαιος
πὸς δὲν κάνετε λάθος;

— Μποροῦν στὸ σίγουρο ὅφρος τοῦ
Χάρμας, ἔγραψε τὰ φρύδια του
καὶ διόρθωσε τὸν κόμπο τῆς γρα-
βάτας του.

— Όχι, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὸ
ἔξερατε, ἐπέμεινε. 'Ο κύριος Μπάρ-
λουν μοῦ εἶχε ἐξηγήσει πὸς σκό-
πευε νὰ ἀσφαλίσῃ τὴ ζωὴν του γιά
πέντε χιλιάδες δολλάρια, καὶ ὅ-
πως ἡ εταιρία σας προσφέρει μιά
ἐκπτώσι πέντε τοῖς ἑκατὸ ἂν πλη-
ρωθῇ σὲ μετρητὰ, ἤθελε νὰ πλη-
ρώσῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν
πρώτῃ δόσι.

— Ἀπέσυρε, λοιπόν,
σχεδὸν ὅλες τὲς καταθέσεις του.

— 'Ο Χάρμας ἔνοιωσε ἓνα ῥίγος
στὴ σπονδυλική του στήλη. Κατα-
λάβαινε πὸς ἔμπαινε σὲ καλὸ
δρόμο...

— Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε ἥρε-
μα. Δὲν προσφέρουμε καμμιὰ ἔκ-
πτωση, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι ὁ τρόπος
τῆς πληρωμῆς. Τὶ τὸν ἔκανε νὰ
σὰς πῇ ἐνα τέτοιο πράγμα;

— 'Ο Μερουγουέδεο ἀνοῖξε τὲς
παχιονὲς του παλάμες σὲ μιά ἀ-
πορημένη χειρονομία.

— Μοῦ εἶπε πὸς αὐτὴ τὴν πλη-
ροφορία τοῦ τῆν εἶχε δώσει ὁ ἀν-
τιπροσώπος σας... ἂν δὲν κάνω
λάθος, ὁ κύριος Άνσον.

— 'Ο κύριος Άνσον εἶναι πραγ-
ματικὰ ἀντιπροσώπος μας, δήλωσε
ὁ Χάρμας, ἀλλὰ πρέπει νὰ συνῆθε
κάποια παρεξήγησι. Τὶ ποσὸν ἄ-
πέσυρε ὁ Μπάρλουν;

— Ἐξατὸν πενήντα δολλάρια.

— 'Ο Χάρμας χάρωσε τὸ σθεῖνον
του. Τόση ἀκριβὴς ἦταν ἡ πρῶ-
τὴ δόσι γιά μιά ἀσφάλεια ζωῆς
πέντε χιλιάδων δολλαρίων!

— Τάχαρι καὶ παρῶντο σ' ὅλα
αὐτὰ, εἶπε. 'Ο Μπάρλουν σ' ἔ-
πέγραψε μιά ἀσφάλεια πενήντα
χιλιάδων δολλαρίων καὶ πληρώσε
σὲ μετρητὰ, περίπου δὺο χιλιάδες
δολλάρια.

— Δὲν μπορὼ νὰ καταλάβω
ποῦ τὰ βόηκε, κύριε Χάρμας. Οἱ
καταθέσεις του ἦταν πάντα πολὺ
μικρές.

— 'Ο Χάρμας ἔμεινε λίγη ὥρα
σκεφτικός καὶ ὕστερα σηκώθηκε.

— Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ τοῦ
μοῦ ἐμπροσθέντε νὰ σὰς ἀπασχολή-
σω.

— 'Ο Μερουγουέδεο χαμογέλασε.

— Εὐχαριστῶς μου, ποῦ σὰς
ἐξυπρέτησα, εἶπε.

Καθὸς ὁ Χάρμας ἔπαυσε τὸ
κλειδί του ἀπὸ τὸν προθάλαμο, τὸν
πλησίασε ὁ Τῆν Νόντλεϋ.

— Μιά γυναίκα θέλει νὰ σὰς

μιλήσῃ, κύριε Χάρμας. Σὰς περ-
μένει στὸ παρά άρετὴ ὥρα.

— Τὸ εἰρωνικό ὄφρος τοῦ Νόντλεϋ
ξάνηκε τὴν περιέργεια τοῦ Χάρ-
μας.

— Ποῦ εἶναι;

— Ἀέγεται Φέϋ Λάουλεϋ.

— 'Ο Νόντλεϋ ἔσκυψε μπροστὰ
χαμηλώνοντας τὸν κῆπο.

— Εἰναι τοῦ δρόμου, εἶπε κλει-
νοντας τὸ μάτι. Μπορὼ νὰ τὴ διώ-
ξω, κύριε Χάρμας, ἂν δὲν θέλετε
νὰ τὴ δῆτε.

— Δὲν ἀρνόμμαι ποτὲ νὰ δῶ
κανέναν, ἀκόμα καὶ γυναῖκες τοῦ
δρόμου, δήλωσε ὁ Χάρμας.

— Διέσχισε τὸ χῶλ πηγαίνοντας
πρὸς τὸ μπαρ. Ἦ Φέϋ καθόταν σὲ
μιά γωνία, πίνοντας οὐίσκι. Τὴν
πλησίασε. Ἐκεῖνὴ τοῦ χαμογέλα-
σε.

— Ἐλάτε νὰ καθήσετε κοντά
μου τοῦ εἶπε. Πάνε μέρες ποῦ
προσπαθῶ νὰ σὰς συναντήσω.

— Ἀλήθεια; ὥστόσο ὁ Χάρμας.
ἔκανε νόημα στὸ γκαρσόν καὶ
κάθησε ἀπέναντί της.

— Ἦμωνα πολὺ ἀπασχολημέ-
νος. Φαίνεται νὰ μὲ γνωρίζετε.
Ἐγὼ δὲν σὰς ἔξερω.

— Λέγονται Φέϋ Λάουλεϋ καὶ
εἶμαι αὐτὸ ποῦ λένε ἐλευθέρων ἦ-
θῶν. τοῦ ἀπάντησε κητάζοντάς
τον κατὰματα. Ἐσεῖς εἰσαπτε τῆς
ἐταιρίας Ἑθνικῆ Πίστις. Ἐτσι
δὲν εἶναι;

— Ἀκριβῶς.

— Τὸ γκαρσόν πλησίασε. 'Ο Χάρ-
μας παρήγγειλε οὐίσκι με πάγο.
— Σκεφτήκα, λοιπόν, συνέχισε
ἡ Φέϋ, πὸς μπορεῖ νὰ σὰς ἐνδια-
φέρουν ὡρισμένες πληροφορίες.

— Τὸ γκαρσόν γύρισε με τὴν πα-
ραγγλία.

— Λατρεῖν τις πληροφορίες;
δήλωσε ὁ Χάρμας μόλις τὸ γκαρ-
σόν ἀπομακρυνθηκε.

— Προσφέρει ταῖγορο στὴ Φέϋ καὶ
πῆρε ἂν αὐτὸς ἓνα.

— Τὶ ἀντάλλαγμα ζητάτε; ὥ-
ς της.

— Εἰναι κούνησε ζωηρὰ τὸ κεφά-
λι της.

— Τίποτα. Θέλω μόνον νὰ ἐκδι-
ζηθῶ. 'Όταν μοῦ φέρονται καλὰ,
εἶμαι ἄγγελος, ἀλλὰ ὅταν μὲ πε-
ρφοροῦν, δαγκώνω!

— Καὶ τί εἶναι αὐτὸ ποῦ μὲ ἀ-
φορᾷ, στὴν ἐκδιζήσι σας;

— Δὲν ἔξερω... Δὲν εἰσαπτε ἀ-
στυνομικὸς τῆς ἐταιρίας;

— Ναι, δηλαδὴ ντέκετιβ.

— Δὲ σὰς ἐνδιαφέρει πὸς φέρ-
νονται οἱ υπάλληλοί σας;

— 'Ο Χάρμας ἔπινε με μικρὲς γου-
λιὲς τὸ οὐίσκι του.

— Φυσικά... Γιά ποιὸν υπάλλη-
λο πρόκειται;

— Γιά ἓναν βοσμάρη, τὸν Τζόν-
νι Άνσον.

— 'Ο Χάρμας ἀκούμπησε στὸ τρα-
πέζι καὶ τὸ ποτήρι του. Τὸ πρόσω-
πό του ἔμεινε ἀπάραχο.

— Τὶ ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε γιά
λογαριασμόν του;

— Μὲ πρόσδοπο παραμορφωμένο ἂ-
τὸ κακία καὶ μάτια ποῦ ἄστρα-
γταν, ἡ Φέϋ ἔσκυψε μπροστὰ καὶ
ἔρχισε νὰ μιλήσῃ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Μόλις ὁ Χάρμας εἶπε τὴν ἰδέα
τον στὸν Τζένσον, ὁ ὑπαστυνόμος
τὴν ἐπιδοκίμασε.

— Ἦ γυναίκα Μπάρλουν γριζεῖ
πρὸ σπῆτι της αἰδοῖ, τοῦ ἐξηγήσε
ὁ Χάρμας. Εἶναι ἡ τελευταία εὐ-
καιρία ποὺ μὰς ἀπομένει. Ἀς πᾶ-
με νὰ ψάξουμε τὸ σπῆτι, ἀπ' τὰ
θεμέλια μέχρι τὰ κεραμίδια. Ἐξέρω
πὸς τὸ ἐρευνῆσαν καὶ ὅλας οἱ ἄν-
δρες σας, ἀλλὰ δὲν χάνουμε τίπο-
τα νὰ κάνουμε ἄλλῃ μιά προσπά-
θεια οἱ δὺο μας.

— Καὶ τί ἀκριβῶς θὰ γυρέψω-
με; ὥστόσο ὁ Τζένσον ἀνεβαίνον-
τας στ' αὐτοκίνητό του.

— Τὰ περιστρώφα. Μπορεῖ νὰ
εἶναι κομμένη κατόν ἔξει.

— Ἐπῆσαν στὸ σπῆτι λίγο μετὰ
τὸ μεσημέρι.

— 'Ο Μπάρλουν ἦταν σωστὴ ἱ-
διοφυία, ἔξερε, δήλωσε ὁ Χάρ-
μας κηαμφορώντας τὸν κῆπο. Δὲ
βοίσκετε πὸς εἶναι περίεργο νὰ
συνπαράχουν τέτοια καλλιτεχνικά
σχέδια με τὲς χειρότερες δια-
σχιστές;

— 'Ο Τζένσον δὲν εἶχε ὄρεξι γιά
φιλοσοφία. Μονομύρισε κατὶ ἀνά-
μεσα στὰ δόντια του καὶ ἀνέβηκε
στὸ κεφαλόσκαλο. Ἦ πόρτα δὲν
ἔφερε καμμιὰ ἀντίσταση πρὸς τὰς
παρεῖον του. Οἱ δὺο ἄντρες μιλή-
ζαν στὸ χῶλ. Μία μυρωδιά κλει-
σίδας καὶ μοῦλιας τοὺς ἀνακί-
τωσε τὸ στομάχι.

— Ἀς δοῦμε πρώτα τὸ δωμάτιο
τοῦ Μπάρλουν, εἶπε ὁ Χάρμας ἀ-
νεβαίνοντας τὴ σκάλα.

— Χένσον κηαμφορῶσε τὴν κά-
μαρα. Ἐνῶ ὁ Τζένσον ἐξέταζε ἀν-
διασμένος τὴν συλλογὴ με τὲς φο-
τογραφίες ποῦ εἶχε ἀνακαλύψει, ὁ
Χάρμας μετατόπισε τὸ χροβάτι καὶ
προσέξε πὸς μιά ἀπ' τὲς σκεπτε-
ρὸν πατάματος δὲν ἦταν στενω-
μένη. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σονιγῆ
του, σηκωσε μολακὰ τὴ σανίδα καὶ
ἔβριξε τὴ φωτεινὴ δέση τοῦ φα-
κοῦ τοῦ στολίου.

— Αὐτὸ ἦταν! Εἶπε. Νὰ τὸ πε-
ριστρώφο!... Μὰ τί εἶν' αὐτό;

— Σκαμμένο πάνω ἀπὸ τὸν ὅμο
τοῦ ὁ Τζένσον κῆτταξε τὸ πιστόλι
τὸν 38, στὸ βάθος τῆς τράτας.

— Ἐβγάλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα
μολύβι, τὸ ἔχωσε στὴν κἀνή του
ὄπλου καὶ ἔτσι τὸ ἐβγάλε προσεχτι-
κά ἀπὸ τὴν κοιλότητα του. Τότε, ὁ
Χάρμας διέκρινε τὴν ἀσπρη σκού-
φια τοῦ μπάνιου καὶ τὰ κοινωτή-
ρια ταμπόν. Τὰ πῆρε καὶ τὰ ἔ-
ξετασε γιά λίγο, ἀμήλητος. Ὅτε-
ρα ἀπότομα, φώναξε:

— 'Ο φαλακρὸς ἄνθρωπος!
Εἶναι πολὺ πιθανόν. Τζένσον! 'Ο-
λες ἐκεῖνες οἱ βοσκίτιζο καὶ τώρα
αὐτὸ!... Στοιχηματίζω ἑκατὸ δολ-
λάρια πὸς βόηκαμε τὸ ὅλο τοῦ
ἐγκλήματος τοῦ Γλῆν Χιλ!

— 'Ο Τζένσον ἔβριξε τὴν ἀσπρη τῆς
ζωντῆς μήτης του.

— Ἐγὼ δὲ διακινδυνεύω ποτὲ
τὰ λεφτά μου. Ἀλλὰ, καὶ καὶ
ἐκεῖνες οἱ βοσκίτιζο καὶ τώρα
αὐτὸ!... Στοιχηματίζω ἑκατὸ δολ-
λάρια πὸς βόηκαμε τὸ ὅλο τοῦ
ἐγκλήματος τοῦ Γλῆν Χιλ!

— 'Ο Τζένσον ἔβριξε τὴν ἀσπρη τῆς
ζωντῆς μήτης του.

— Ἐγὼ δὲ διακινδυνεύω ποτὲ
τὰ λεφτά μου. Ἀλλὰ, καὶ καὶ
ἐκεῖνες οἱ βοσκίτιζο καὶ τώρα
αὐτὸ!... Στοιχηματίζω ἑκατὸ δολ-
λάρια πὸς βόηκαμε τὸ ὅλο τοῦ
ἐγκλήματος τοῦ Γλῆν Χιλ!

— 'Ο Τζένσον ἔβριξε τὴν ἀσπρη τῆς
ζωντῆς μήτης του.

— Ἐγὼ δὲ διακινδυνεύω ποτὲ
τὰ λεφτά μου. Ἀλλὰ, καὶ καὶ
ἐκεῖνες οἱ βοσκίτιζο καὶ τώρα
αὐτὸ!... Στοιχηματίζω ἑκατὸ δολ-
λάρια πὸς βόηκαμε τὸ ὅλο τοῦ
ἐγκλήματος τοῦ Γλῆν Χιλ!

— 'Ο Τζένσον ἔβριξε τὴν ἀσπρη τῆς
ζωντῆς μήτης του.

— Ἐγὼ δὲ διακινδυνεύω ποτὲ
τὰ λεφτά μου. Ἀλλὰ, καὶ καὶ
ἐκεῖνες οἱ βοσκίτιζο καὶ τώρα
αὐτὸ!... Στοιχηματίζω ἑκατὸ δολ-
λάρια πὸς βόηκαμε τὸ ὅλο τοῦ
ἐγκλήματος τοῦ Γλῆν Χιλ!

— 'Ο Τζένσον ἔβριξε τὴν ἀσπρη τῆς
ζωντῆς μήτης του.

— Ἐγὼ δὲ διακινδυνεύω ποτὲ
τὰ λεφτά μου. Ἀλλὰ, καὶ καὶ
ἐκεῖνες οἱ βοσκίτιζο καὶ τώρα
αὐτὸ!... Στοιχηματίζω ἑκατὸ δολ-
λάρια πὸς βόηκαμε τὸ ὅλο τοῦ
ἐγκλήματος τοῦ Γλῆν Χιλ!

— 'Ο Τζένσον ἔβριξε τὴν ἀσπρη τῆς
ζωντῆς μήτης του.

— Ἐγὼ δὲ διακινδυνεύω ποτὲ
τὰ λεφτά μου. Ἀλλὰ, καὶ καὶ
ἐκεῖνες οἱ βοσκίτιζο καὶ τώρα
αὐτὸ!... Στοιχηματίζω ἑκατὸ δολ-
λάρια πὸς βόηκαμε τὸ ὅλο τοῦ
ἐγκλήματος τοῦ Γλῆν Χιλ!

— 'Ο Τζένσον ἔβριξε τὴν ἀσπρη τῆς
ζωντῆς μήτης του.

— Ἐγὼ δὲ διακινδυνεύω ποτὲ
τὰ λεφτά μου. Ἀλλὰ, καὶ καὶ
ἐκεῖνες οἱ βοσκίτιζο καὶ τώρα
αὐτὸ!... Στοιχηματίζω ἑκατὸ δολ-
λάρια πὸς βόηκαμε τὸ ὅλο τοῦ
ἐγκλήματος τοῦ Γλῆν Χιλ!

— 'Ο Τζένσον ἔβριξε τὴν ἀσπρη τῆς
ζωντῆς μήτης του.

— Ἐγὼ δὲ διακινδυνεύω ποτὲ
τὰ λεφτά μου. Ἀλλὰ, καὶ καὶ
ἐκεῖνες οἱ βοσκίτιζο καὶ τώρα
αὐτὸ!... Στοιχηματίζω ἑκατὸ δολ-
λάρια πὸς βόηκαμε τὸ

Θα είστε υπερήφανοι για τα παπούτσια σας όταν τα γυαλίσετε με σωληνάριο ΚΥΚΝΟΣ, που τα διατηρεί πάντα καινούρια. Διαλέξτε ένα από τα 20 ωραιότερα χρώματα που μόνον ο ΚΥΚΝΟΣ προσφέρει.

ΚΥΚΝΟΣ
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΒΙΟΛΑΚ
ΑΘΗΝΑΙ - ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 12

ΣΤΟΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑΗ ΑΧΑΡΝΩΝ 57 και 63 μπορείτε να αποκτήσετε χωρίς προκαταβολή και με πολύ μικρές δόσεις, ΨΥΓΕΙΑ ΚΟΥΖΙΝΕΣ ΘΕΡΜΑΣΤΡΕΣ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΕΣ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΠΛΗΤΗΘΥΝΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΣΚΟΤΙΕΣ κτλ. Επίσης ανταλλάσσονται όλα τα παλιά σας είδη με τα ως άνω ή λεκτορικά.

ΣΗΜ.: 'Ο φέρων το παρόν απόκομμα δικαιούται ένα δώρον. ΠΑΝ.ΠΑΠΟΥΤΣΙΑΗΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 57 και 63. Τηλ. 834.975.

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, γωνία Χαριλάου Τρικούπη - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ. 614.620

ΜΕΝΤΙΟΥΜ - ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Σπουδασάσα επί Βετιαν εις Γερμανίαν

ΦΡΟΣΩ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Δέχεται καθ' ἐκαστην Διδονται άπαντήσεις δι' επιστολής ΔΙΑ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝΤΑ

Αντί 50 δραχμών 50

Λεωφορείον Κορυδαλλού. Από Αθήνας, Στάσις Όριών. Όδός Η. Πείρου 63 - Κορυδαλλός. Από Πειραιά, λεωφ. Κορυδαλλού, Στάσις Όριών.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την Όμόνοια) 9-2 και 5-7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523-708.

σε. Σήκωσε τους ώμους του. — Δεν ξέρω, αλλά είναι ώρατο πραγματικά. Άν πήτε στη γυναίκα σας πώς είναι εκατό χρονών, θα ενθουσιαστή.

— Έδωσε πίσω το πρός-παπύ στον Χάρμας, που το έβαλε με προσοχή στην πλαστική θήκη, λέγοντας: — Ναι, έτσι θα κάνω.

Σηκώθηκε. — Άν μπορούσε να πείσω τον Μάντοξ ν' άνοιξη το πουγγί του, θα σάς ειδοποιήσω, Άντιο.

Όταν έφυγε ο Χάρμας, ο Άνσον άναψε τσιγάρο και βυθίστηκε σε συλλογισμούς, με το βλέμμα χαμοφωμένο στον άπεναντι τοίχο. Είχε την εντύπωση πώς το εξαιρετικό του σχέδιο γχορμιζόταν σιγά σιγά. Η κατάσταση γινόταν όλο και πιο επιζήνδυνη.

Ο Μάντοξ δέ θα πλήρωνε. Ο Άνσον δεν είχε πιά χαμιά ψευδαίσθηση γι' αυτό το ζήτημα και ξεγράψε τις πενήντα χιλιάδες δολάρια. Τώρα πιά, το σπονδαίο ήταν να μη μπλεχτεί στην υπόθεση. Για όλα αυτά, έφταγε η Μέγν.

Άν δεν του είχε χυθεί πώς είχε τόσο βαρύ παρελθόν, δέ θα χανότανε τώρα...

Μετά από μισή ώρα καθόταν ά-κόμη στο γραφείο του, εξετάζοντας την κατάσταση άπ' όλες τις πλευρές της, όταν άκουσε ένα ελαφρό χτύπημα στην πόρτα.

— Περάστε, φώναξε.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο Τζόντι Τζόνς, ο νυχτοφύλακας.

Ο Άνσον τον κτύπησε, έκπληκτος.

— Καλησπέρα Τζόντι, είπε. Ήθελες άκριβώς την ώρα που έτοιμαζόμουν να φύγω. Θέλεις τίποτα;

Ο Τζόνς έσπρωξε πιο μπρός το όγκωδες κορμί του κι' έβλεψε την πόρτα. Το πρόσωπό του είχε μια πονηρή έκφραση, που ο Άνσον δεν την είχε ξαναδεί ποτέ και που δεν του άρεσε καθόλου.

— Θα ήθελα να σάς πω κάτι, κύριε Άνσον.

— Δέ μπορείτε να περιμένετε μέχρι αύριο; Έφεινε τώρα...

Ο Τζόνς κούνησε το κεφάλι του.

— Φοβάμαι πώς όχι, κύριε Άνσον. Είναι πολύ σοβαρό... τόσο για σάς όσο και για μένα.

Ο Άνσον πήγε να σταθή μπροστά στο παράθυρό.

— Πες μου, λοιπόν, τί συμβαίνει! άναστήναξε.

— Αιτός ο τύπος... ο Χάρμας... τον ξέρετε;

Ο Άνσον έσφιξε τις γροθιές του.

— Ναι... Και λοιπόν;

— Μου έκανε ερωτήσεις για σάς, κύριε Άνσον.

Ο Άνσον κατάφερε να κρατήσει την ψυχραιμία του. Όστε ο Χάρμας είχε έλέγξει το άλλοθί του! Τόσο το καλύτερο, δέν θα μάθαινε τίποτα έτσι.

— Το ξέρω, είπε προσπαθώντας να φανή απόλυτα άδιάφορος. Είναι κι' αυτό μέσα στην έρευνα για το έγκλημα. Η άστυνομία έ-ξακριβώνει τα άλλαθι όλων όσων είχαν κάποια σχέση με τον Μπάρλοου. Κι' όπως τον είχα πείσει να κάνει μια άσφαλεια ζωής, με παίρνει και μένα το σνέδιο. Είναι η συνηθισμένη δουλειά της άστυνομίας, τίποτα περισσότερο. Μην άνησυχείς.

Ο Τζόνς έβγαλε πίσω από το αυτί του μια γόπα, την κούλησε ανάμεσα στα χοντρά του χείλια και την άναψε.

— Δεν άνησυγώ, κύριε Άνσον, αλλά σκέφτηκα πώς μπορεί να άνησυχούσατε έσείς. Βλέπετε, του είπα πώς ήσαστε στο γραφείο σας άπ' τις έννιά μέχρι τις έντεκα. Τού είπα πώς γράφατε στη γραφο-μηχανή.

Τηήχε στη φωνή του ένας χορδεντικος τόνος, που παραξένεψε τον Άνσον.

— Πράγμα που είναι άλήθεια, παρατήρησε. Το ίδιο του είπα κι' εγώ. Εύτυχώς που δέν ήμουνά με χαμιά φιλενάδισα εκείνο το βράδυ — πρόσθεσε άναγκάζοντας τον έαυτό του να χαμογέλαση.

— Ναι, είπε ο Τζόνς χωρίς να του άνταποδώσει το χαμόγελο. Τού είπα, λοιπόν, πώς ήσαστε έδω. Μά αυτός δέν είναι παρά ένας ιδιωτικός ντετέκτιβ. Τι θα γίνει άν με ρωτήσουν οι άστυνομικοί;

— Θα τους πής το ίδιο πράγμα, Τζόντι, άπάντησε ξερά ο Άνσον.

— Δέ μπορείτε να μου ζητήσετε να πω ψέματα στους άστυνομικούς, κύριε Άνσον, δήλωσε άποφασιστικά ο Τζόνς κουνώντας το κεφάλι του. Θα χανόναίνο να βρω το μπαλά μου... Μπορεί να με κατηγορήσουν και για σνένοχο...

— Ένα παγωμένο χέρι έσφιξε την καρδιά του Άνσον.

— Τι είναι αυτό που λές; Σνένοχο; Μά, για τί πράγμα μιλάς;

— Δέν ήσαστε στο γραφείο σας εκείνο το βράδυ, κύριε Άνσον.

Ο Άνσον κάθισε άπότομα στην άκρη του γραφείου. Τα γονάτά του λήγαν.

— Πώς το λές αυτό; ρώτησε με βραχνή φωνή.

Ο Τζόνς πέταξε τη γόπα του στο παρτέ και την έλυνε με το τακούνι του.

— Δέν είχα πιά τσιγάρα, είπε. Σκέφτηκα πώς μπορούσε να μου δίνετε ένα-δύο. Χτύπησα την πόρτα σας. Δέν πήρα άπάντησι, αλλά ά-πό μέσα άκουγα πάντα τον χροτό της γραφομηχανής. Ξαναχτύπησα, κι' ύστερα μου φάνηκε περίεργο κι' άνοιξα την πόρτα με το χλειδί μου. Δέν ήσαστε μέσα, κύριε Άνσον. Τηήχε μόνο ένα μαγνητό-φωνο. Άπό κει έρχόταν ο ήχος της γραφομηχανής που με ξεγέλασε.

Ο Άνσον ένοιωσε παγωμένο ιδρώτα να του μουσκεύει το πουκάμισο.

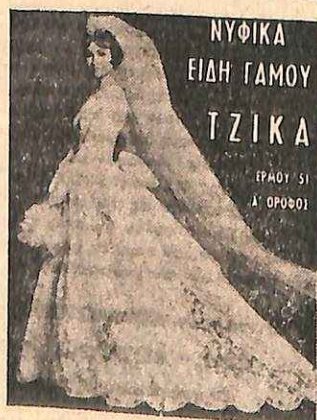
— Είμαι χαμένος! σκέφτηκε. Τι να κάνω τώρα;

Η πρώτη σκέψη που του ήρθε στο μυαλό, ήταν να πάρη το περί-στροφο του Μπάρλοου άπ' το κλει-δομένο συρτάρι του γραφείου του και να σκοτώση τον Τζόνς. Άλλά έδιωξε άμέσως αυτή την ιδέα. Πο-τέ δέ θα είχε τη δύναμη να μετα-φέρει μακριά άπ' το γραφείο του το βαρύ πτώμα του Τζόνς. Έπρε-πε να κερδίσει καιρό.

— Είναι άλήθεια, Τζόντι, είπε. Δέν ήμουνά στο γραφείο μου. Μά δέν έχω χαμιά σχέση με το έγκλημα... χαμιά άπολύτως.

Ο Τζόνς, που δέν είχε πάλνη να παρατηρή τον Άνσον, χαμογέ-λασε πονηρά.

— Είμαι σίγουρος, κύριε Άν-σον... Δέ φαντάστηκα ποτέ τέτοιο

πράγμα. Συλλογίστηκα, μόνο, πώς ήταν καλύτερα να σάς προειδο-ποιήσω. Άν με ρωτήσουν οι άσ-τυνομικοί, θα άναγκαστώ να τους πώ την άλήθεια.

— Έσπρωξε το κεφάλι του και σνέ-νευσε:

— Αυτό δέ σάς πειράζει, έτσι δέν είναι κύριε Άνσον;

— Με πειράζει, Τζόντι, είπε άργά ο Άνσον.

Ο Τζόνς προσπάθησε να πάρη λεπτημένο ύφος.

— Θα λιπηλώ πολύ. Ήσαστε πάντα καλός μαζί μου. Μά σε τί θα σάς πειράζει;

— Μπορεί να χάσω τη θέσι μου, άπάντησε ο Άνσον. Είχα σκαρώσει αυτό το άλλοθι γιατί ήμουνά με μιά παντρεμένη, που ο άντρας της ά-ποπτευεται τις σχέσεις μας. Ή-θελα να άποδείξω πώς βρισκόμουν να έδω, κι' όχι μαζί της.

Καταλάβαινε καλά πώς η δικαιο-λογία δέν ήταν σπουδαία, αλλά δέν προόφτανε να σκεφτή τίποτα καλύτερο.

— Έτσι, έ; ρώτησε ο Τζόνς λοζοντιάζοντας τον. Είσατε πάν-τα μουρτάρας...

— Σώπασε κι' έβρεσε το σβέρκο του.

— Άφού είναι για μιά γυναίκα, θα μπορούσα να ξεχάσω τί έγινε, δήλωσε. Ίσως... Πρέπει να το σκεφτώ.

Ο Άνσον μάντεψε τον έκδια σμό και είπε βιαστικά:

— Άν σου χορεύοντα χαμιά έκατοστή δολάρια, Τζόντι... Στο κάτω-κάτω, άν και δέν έχω χαμιά σχέση με την υπόθεση, πρόκειται για ένα έγκλημα και δέ θα μ' ά-ρεσε να μπλέξω. Λοιπόν, έν τάξει για εκατό δολάρια;

Ο Τζόνς άκούλησε στον τοίχο.

— Τι να σάς πω, κύριε Άνσον. Αυτή ή ιστορία με στενοχωρεί. Για να είμαι ειλικρινής, έχω άσ-ωστη τη γυναίκα μου. Ο για-τρος τη συμβούλεψε να άλλάξη τον άέρα. Δέν τη σπώνει το κλίμα έ-δω. Αυτές οι δουλειές στοιχίζουν πολύ... Δέ μπορείτε να άνεδήτε μέχρι τα χίλια δολάρια; Για ένα τέτοιο ποσόν θα τα ξεχνούσα όλα και θα μου κάνετε μιά μεγάλη χά-ρι...

— Άπότομα, ο Άνσον ήρέμισε. Κατάλαβε άκριβώς σε τί κατάσταση βρισκόταν και σκέφτηκε πώς έ-πρεπε να σκοτώση τον παχυσάρκο έκδιαστή, μόλις θα κατάφερε να τον παρασύρη σε κάποιο άπομερο σινεμά.

— Χίλια δολάρια! φώναξε. Για τ' όνομα του Θεού, Τζόντι! Ποθ θέλεις να τα βρω τόσα λε-φτά; Το πολύ-πολύ, να σου δώσω διακόσια δολάρια.

Ο Τζόνς κούνησε το κεφάλι του και πήρε άκόμα πιο στενωχωρή μένο ύφος.

— Πολύ θα ήθελα να σάς βοη-θήσω, κύριε Άνσον. Άλλά, άν μάθουν οι άστυνομικοί πώς τους είπα ψέματα; Θα με χώσουν μέσα τουλάχιστον για δυο χρόνια. Και τί θα άπογίνη ή γυναίκα μου; Πόσον καιρό θα τα βγάλη πέρα με διακόσια δολάρια.

Ο Άνσον κτύπησε για λίγο ά-μύλητος αυτών τον χοντρά ήλιθιο, που προσπαθούσε να τον έκδιόση.

— Δώσε μου μιά προθεσμία, έ-πε στο τέλος. Αυτόρεϊς μέρες... Ίσως καταφέρω να βρω πεντακό-σια δολάρια, αλλά ούτε σέντσι πάρα πάνω. Τι λές;

— Αυτάμα, κύριε Άνσον. Άν πάμαι γιατί είσατε άνθρωπος έν τάξει, αλλά, άν δέ μου δώσετε χίλια δολάρια, δέ γίνεται τίποτα.

Έχγετε δυο μέρες προθεσμία να άποφασίσετε.

— Αυτάμα, κύριε Άνσον. Άν πάμαι γιατί είσατε άνθρωπος έν τάξει, αλλά, άν δέ μου δώσετε χίλια δολάρια, δέ γίνεται τίποτα.

Έχγετε δυο μέρες προθεσμία να άποφασίσετε.

— Αυτάμα, κύριε Άνσον. Άν πάμαι γιατί είσατε άνθρωπος έν τάξει, αλλά, άν δέ μου δώσετε χίλια δολάρια, δέ γίνεται τίποτα.

Έχγετε δυο μέρες προθεσμία να άποφασίσετε.

— Αυτάμα, κύριε Άνσον. Άν πάμαι γιατί είσατε άνθρωπος έν τάξει, αλλά, άν δέ μου δώσετε χίλια δολάρια, δέ γίνεται τίποτα.

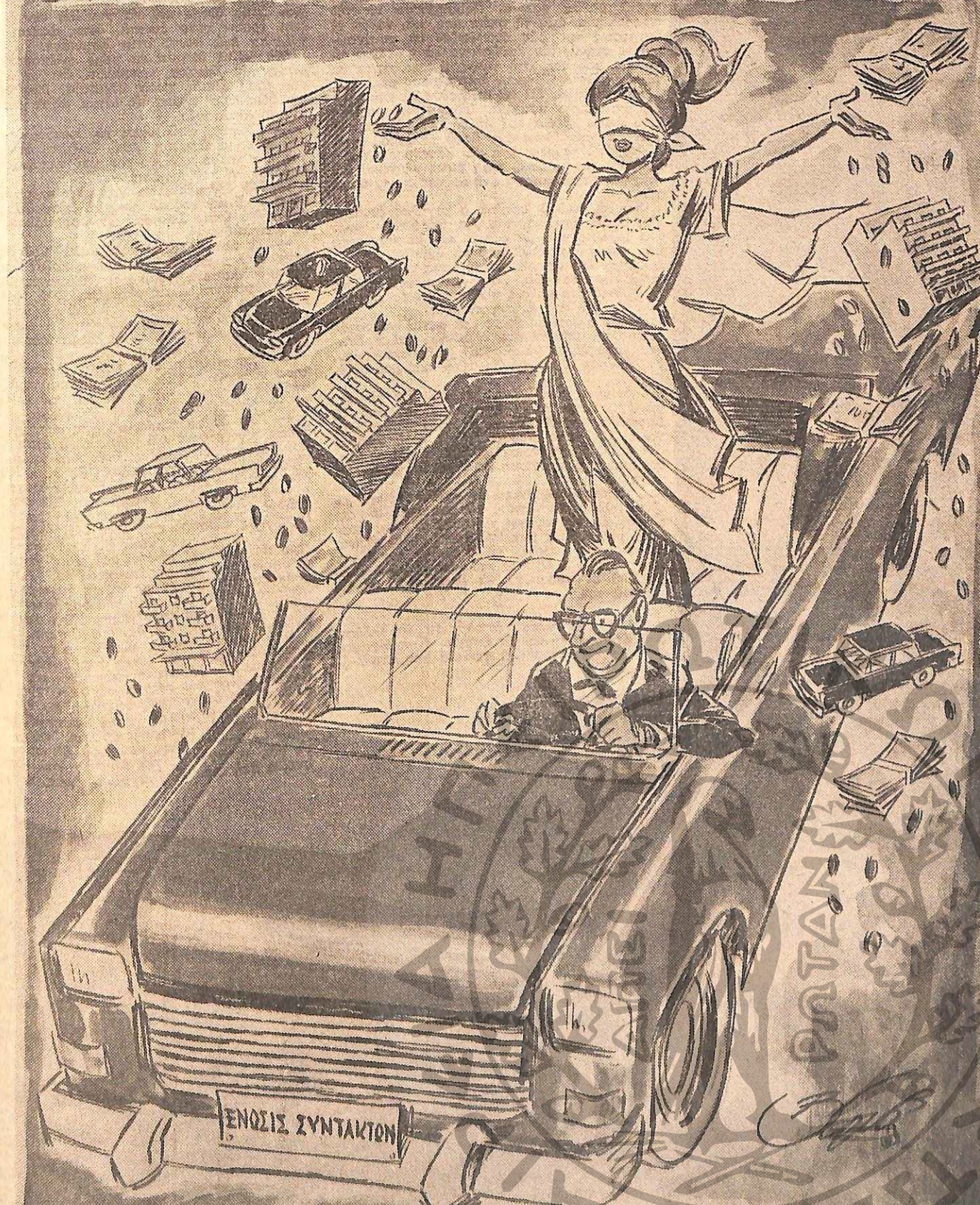
Έχγετε δυο μέρες προθεσμία να άποφασίσετε.

— Αυτάμα, κύριε Άνσον. Άν πάμαι γιατί είσατε άνθρωπος έν τάξει, αλλά, άν δέ μου δώσετε χίλια δολάρια, δέ γίνεται τίποτα.

Έχγετε δυο μέρες προθεσμία να άποφασίσετε.

— Αυτάμα, κύριε Άνσον. Άν πάμαι γιατί είσατε άνθρωπος έν τάξει, αλλά, άν δέ μου δώσετε χίλια δολάρια, δέ γίνεται τίποτα.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΣΠΙΤΙΑ-ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ-ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΕΤΡΗΤΑ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος

ΓΝΩΡΙΣΑ τη Ντανιέλα Μπονιέ, την ημέρα που ήρθε στο δικηγορικό μου γραφείο, για να μου ζητήσει συμβουλές σχετικά με κάποιες περίπλοκες υποθέσεις της εταιρείας, που είχε άφισει ο σύζυγός της, πεθαίνοντας, πριν από τρία χρόνια. Από την πρώτη στιγμή, που την αντίκρισα, κατάλαβα, ότι η Ντανιέλα ήταν ο τύπος, που ονειρεύομαι πάντα. "Αν είχα τη δύναμη να φτιάξω μια γυναίκα, θα την έφτιαχνα έτσι. Ψηλή, λεπτή, με πορσελάνινη επιδερμίδα, με σμαραγδένια μάτια και με πυκνά μαύρα μαλλιά. Προσπάθησα να την απομακρύνω από τη σκέψη μου, μά, καθώς οι υποθέσεις της μάς ανάγκαζαν να συναντιώμαστε συχνά, δεν κατώρθωνα να ξαναβρω τη γαλήνη μου και, στο τέλος, αναγκάστηκα να το παραδεχτώ: "Ήμουν έρωτευμένος μαζί της.

Δεν πίστευα, ότι θα μπορούσε να μου συμβάλει ένα τέτοιο πράγμα. "Ήμουν παντρεμένος από πέντε χρόνια και με τη σύζυγό μου, τη Σάντρα, μάς έκανε ένα βαθύ αίσθημα, φτιασμένο από τρυφερότητα και κατανόηση, χωρίς ξεσπάσματα πάθους, που, όπως πίστευα, δεν υπήρχαν παρά μονάχα στη φαντασία των ποιητών.

Μά νά, που ο έρωτας, ο μεγάλος έρωτας, είχε έρθει ξαφνικά, σά μια άρρωσטיα, σαν ένα μεθύσι, που με ζάλιζε και με παρέσυρε όλα και πιο μακριά από τη Σάντρα.

Όταν έσφίξα για πρώτη φορά τη Ντανιέλα στην άγκαλιά μου, όταν εκείνη μου δόθηκε με φυσικότητα και με πάθος, ένιωσα την πιο δυνατή, την πιο έντονη ευτυχία.

Αυτός ο έρωτας έφερε μια μεγάλη αναστάτωση στην ύπαρξή μου, ολόκληρη και η Σάντρα, που ήξερε να διαβάει κάθε σκέψη μου, δεν άργησε να καταλάβει αυτό, που μου συνέβαινε.

Για μήνες και μήνες, δέ μου είπε τίποτα, μά εγώ ήμουν τόσο απορροφημένος από τη Ντανιέλα, που δεν έδωσα προσοχή στη μελαγχολία της, στο πρόσωπό της, που γινόταν ολο και πιο χλωμό, στο βλέμμα της, που καρφώνταν στο πρόσωπό μου, γεμάτο άπειρο πόνο.

Στο παρελθόν, είχαμε αγαπηθεί πολύ και δεν είχαν παρουσιαστεί ποτέ σύννεφα στη ζωή μας, εκτός από την έλλειψη των παιδιών, που ήταν ο κρυφός καύσος μας. Μά τώρα καταλάβαινα, ότι, πριν να γνωρίσω τη Ντανιέλα, δεν ήξερα καν τί ήταν ο έρωτας και καταλάβαινα ακόμη, ότι δε μπορούσα να ξεκαλοουθώ να ζω μακριά της.

★
"Ετσι, μια μέρα, αποφάσισα να μιλήσω στη Σάντρα και να της ζητήσω να χωρίσουμε. Θά της πρόσφερα μια γενναία χρηματική α-

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η

ποζημιώσει και θα μέναμε δυο καλοί φίλοι. Θά της εύχομουν ακόμη να συναντήσει γρήγορα έναν άλλο άντρα και να γνωρίσει κοντά του έναν έρωτα τόσο δυνατό, όπως εκείνο, που γνώρισα εγώ κοντά στην Ντανιέλα.

Μά, μόλις άρχισα να μιλώ, βλέποντας τα μάτια της Σάντρα, κατάλαβα, ότι τα λόγια μου ήταν άδεια, χωρίς σημασία. Δεν υπήρχαν δάκρυα σ' εκείνα τα μάτια, αλλά μια θανάσιμη απελπισία.

— Γνώριζα από μήνες την προδοσία σου, μου είπε, με άχρωμη φωνή. "Ήξερα, ότι ζούσες ένα μικρό «ρομάντο» και περίμενα με ύπομονη να σου περάσει.

— Μά δεν πρόκειται για κάτι περαστικό! φώναξε. Είναι φοβερό, που με αναγκάζεις να σου μιλώ έτσι. Σάντρα, μά προσπάθησε να με καταλάβεις...

— Σε καταλαβαίνω πολύ καλά, μου απάντησε εκείνη, με φωνή θλιμμένη, αλλά ήρεμη. Ξέρω, ότι, καμιά γυναίκα δε θα μπορούσε ποτέ να σ' αγαπήσει, όπως σ' αγαπώ εγώ, και γι' αυτό θέλω να σε υπερασπιστώ από τον ίδιο τον εαυτό σου. Γιατί είμαι, βέβαια, ότι εκείνη η γυναίκα δε σ' αγαπά και δε θα μπορούσε ποτέ να σε κάνει ευτυχισμένο.

— Και τί μπορείς να κάνεις, Σάντρα; ρώτησα θυμωμένος. Πώς θα μπορέσεις να μ' εμποδίσεις να φύγω από κοντά σου και να ζήσω με τη Ντανιέλα; Έτσι και παρ'όλαυτα;

— "Αν θα το κάνεις, θα σάς καταγγείλω. Ξέρεις τους νόμους και μπορείς να καταλάβεις, που θα καταλήξετε κι' οι δυο. Και πρέπει να ξέρεις ακόμη, ότι στη φυλακή δε θα σάς βά-λουν στο ίδιο κελλί, αγαπητέ μου σύζυγε.

— Μά εγώ δε σ' αγαπώ πιά. Σάντρα! Τί ζωής νομίζεις, ότι θα ήταν η δική μας; Δεν έχεις λίγη αξιοπρέπεια, λίγη υπερηφάνεια;

— Σ' αγαπώ κι' αυτό είναι το σπουδαιότερο απ' όλα. Σ' αγαπώ και είμαι έτοιμη ν' αγωνισθώ για να σε ξανακερδίσω. "Αργά η γρήγορα, θα κατορθώσω να σε γιαιτρέψω απ' αυτό το πάθος, απ' αυτή την άρρωσטיα. Τώρα δε μπορείς να καταλάβεις, αλλά μια μέρα θα με ευγνωμονή, που δεν υπεχώρησα.

Κούνησα το κεφάλι, μά δεν είπα τίποτα. Καταλάβαινα, ότι τα λόγια ήταν ανώφελα, ότι η Σάντρα δεν έπρόκειτο να πεισθεί και ήμουν αναγκασμένος να παραδεχτώ, ότι είχε στη διάθεσή της όπλα πολύ δυνατά. "Αν την παρωτούσα, θα μπορούσε να με καταγγείλει για εγκατάλειψη της συζυγικής στέγης. "Αν η Ντανιέλα έρχοταν να ζήσει μαζί μου, θα μπορούσε να μάς καταγγείλει για απιστία και να μάς στείλει στη φυλακή. Για μένα, όμως, ένα μο-

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΡΟΦΗ

νάχα ήταν βέβαιο: Δέ θ' απαρνιόμουν ποτέ τη γυναίκα, που αγαπούσα.

★
Δεν είπα τίποτα στη Ντανιέλα για τις απειλές της Σάντρας. Συλλογίζομαι μόνο, ότι ο μοναδικός τρόπος για να μπορέσουμε να ζήσουμε άνεταχλήτα τον έρωτά μας, ήταν να φύγουμε από την Ίταλία και να πάμε να ζήσουμε σε μια χώρα, όπου δε θα είχαμε τίποτα να φοβηθούμε. Στη Νότιο Αμερική, π. χ. είχα χύτη, θα μου χρειαζόταν πολύ λιγώτερο.

Διάλεξα μια Πέμπτη, για να τελειώσω εκείνη τη «δουλειά», όπως έλεγα αυτό που θα έκανα.

Στο δικηγορικό μου γραφείο είχα δυο δακτυλογράφους, που, χωρίς να το θέλουν, θα μου δημιουργούσαν ένα ακλόνητο άλλοθι. "Η αστυνομία, όπως ήταν φυσικό, θα φρόντιζε να ελέγξει τις κινήσεις μου. Μά, εκείνο που θα με βοηθούσε περισσότερο και θα απομακρυνε από μένα κάθε ύποψια, ήταν το γεγονός, ότι, πριν από ένα μήνα, ένας ασυλλήπτως «δράκος» εί-χε δολοφονήσει μια ξένη στην ίδια περιοχή, που θα είναι για μάς ένας ατέλειωτος μήνας του μελitos.

Η Ντανιέλα αποτραβήχτηκε λίγο από την άγκαλιά μου και με κύτταξε συλλογισμένη.

— Δεν είμαστε καλά έτσι, αγάπη μου; με ρώτησε.

— "Οχι, Ντανιέλα. "Εγώ σε θέλω πάντα κοντά μου και μόνο δική μου. Σ' αγαπώ πολύ για να μπορέσω να ξεκαλοουθώ έτσι.

— Θά ήταν υπέροχο, χρυσέ μου, αλλά είναι μονάχα ένα όνειρο, ψιθύρισε αναστενάζοντας. Δυστυχώς, η ζωή γίνεται μέρα με την ημέρα κι' εμείς δε μπορούμε να σβύσουμε αυτή που έχουν γίνει. Δέ θα μπορέσουμε ποτέ τα δυο να γίνουμε ευτυχισμένοι. Θά είμαστε δυο πα-νόμοιοι και, μια μέρα, θα με καταγορήσεις, που δε χέστηκα να σε ακολουθήσω...

Δεν είχα φανταστή αυτή την άρνησή της Ντανιέλας, μά τώρα, καθώς γύριζα στο σπίτι, ήξερα, ότι μόνο μ' ένα τρόπο θα μπορούσα να κάνω δική μου για πάντα τη γυναίκα, που λάτρευα: σκοτώνοντας τη Σάντρα!

Ένοιωσα φοβερά ψύχραιμος, καθώς έκανα αυτή τη σκέψη, που άλλοτε θα με γέμιζε φόβη. Γιατί ο έρωτας μπορεί να είναι το πιο ευγενικό αίσθημα, αλλά είναι ταυτόχρονα και το πιο εγωιστικό, το πιο σκληρό. "Αρχισα να σκέφτομαι μέρα και νύχτα το έγκλημά μου και, σιγά-σιγά, έγινα η σκιά του εαυτού μου. "Επρεπε να πάρω την απόφασή μου, γιατί διαφορετικά θα τρελλανόμουν. Προετοίμασα το σχέδιό μου με προσοχή και, όταν το κατέστρωσα με κάθε λεπτομέρεια, ξαναβρήκα λίγη από τη γαλήνη μου. Τό σπουδαιότερο ήταν — το καταλάβαινα — να φύ-σκειω ποτέ πια τη Σάντρα, σαν την άφο-σιωμένη σύντροφο, που κοντά της είχα περά-

σει τόσα ευτυχισμένα χρόνια, αλλά να τη βλέ-πω μόνο σαν ένα εμπόδιο, που έπρεπε να πα-ραμερίσω.

★
"Η Σάντρα πήγε να περάσει ένα μήνα δια-κοπών σ' ένα μικρό ξενοδοχείο στο Βουόν. "Εγώ πήγαινα να τη βλέπω κάθε Σάββατο και ξαναγύριζα στην πόλη τη Δευτέρα. "Έκανα σχε-δόν μισή ώρα για να φτάσω εκεί με το αυτο-κίνητο, αλλά ήξερα, ότι, αν άνοιγα όλη την τα-χύτητα, θα μου χρειαζόταν πολύ λιγώτερο.

Διάλεξα μια Πέμπτη, για να τελειώσω εκείνη τη «δουλειά», όπως έλεγα αυτό που θα έκανα.

Στο δικηγορικό μου γραφείο είχα δυο δακτυλογράφους, που, χωρίς να το θέλουν, θα μου δημιουργούσαν ένα ακλόνητο άλλοθι. "Η αστυνομία, όπως ήταν φυσικό, θα φρόντιζε να ελέγξει τις κινήσεις μου. Μά, εκείνο που θα με βοηθούσε περισσότερο και θα απομακρυνε από μένα κάθε ύποψια, ήταν το γεγονός, ότι, πριν από ένα μήνα, ένας ασυλλήπτως «δράκος» εί-χε δολοφονήσει μια ξένη στην ίδια περιοχή, που θα είναι για μάς ένας ατέλειωτος μήνας του μελitos.

Δούλεψα από την Τρίτη για να προετοι-μάσω το άλλοθι μου. Πριν από μερικές εβδο-μάδες, είχα αγοράσει από μια άλλη πόλη ένα μαγνητόφωνο με μια ταινία, που διασκορπούσε δυο ώρες, ενώ σε μένα, σύμφωνα με τους ύ-πολογισμούς μου, θα μου έφτανε μια ώρα μονάχα.

Έγραψα στο μαγνητόφωνο την αγόρευση, που έπρόκειτο να κάνω σε μια σπουδαία έν-κληματική δίκη, μιλώντας πολύ άργα, πολύ προσεκτικά και επαναλαμβάνοντας φράσεις και λέξεις. Συνήθως, όταν ήθελα να υπαγορεύω κά-τι στις δακτυλογράφους μου, έμενα καθισμέ-νος στο γραφείο μου και υπαγόρευα από ένα μικρόφωνο στις δυο κοπέλλες, που δούλευαν στο διπλανό δωμάτιο. Τό απόγευμα της Πέμ-πτης δε θα βρισκόμουν εγώ μπροστά στο μι-κρόφωνο, αλλά το μαγνητόφωνο με τη φωνή μου!

Την Πέμπτη, την ωριμένη ώρα, σήκωσα το έσωτερικό τηλέφωνο και ειδοποίησα τις δυο κοπέλλες, ότι έπρόκειτο να εργαστούμε για πολύ και ότι δεν ήθελα να με ενοχλήσει κα-νένας, προτού να τελειώσω την αγόρευσή μου. "Υστερα, άρχισα να υπαγορεύω και όταν βε-βαιώθηκα, ότι όλα πήγαιναν καλά, έβγαλα μπρο-στά το μαγνητόφωνο. "Εμενα για λίγο ακού-στα το μαγνητόφωνο. "Εγινε από τη συ-νοχή κι' ύστερα βγήκα από την πίσω πόρτα, προσέχοντας να μην κάνει τον παραμικρό θό-ρυβο.

★
Είκοσι λεπτά αργότερα, σταματούσα το αυ-τοκίνητό μου σ' ένα μικρό, αλλά πυκνό δάσος, σε μικρή απόσταση από το ξενοδοχείο της γυ-ναίκας μου. Τό έκρυβα καλά ανάμεσα στα δέν-τρα, γύρισα κοντά στο δρόμο και περίμενα.

Κάθε βράδυ, το δειλινό, η Σάντρα έβγαινε να κάνει ένα μικρό περίπατο. "Όλοι ήξεραν αυτή τη συνήθεια της κι' εγώ τη συνώδεα πάντα στις μέρες, που έμενα μαζί της. "Αν από μια σύμπτωση η Σάντρα δεν έβγαινε εκεί-νο το βράδυ, το σχέδιό μου δε θα ήταν δυνα-τό να πραγματοποιηθεί, και αυτή η αμφιβολία με γέμιζε με μια άδυσταχη αγωνία.

Μά, επί τέλους, φάνηκε η Σάντρα με το βήμα της και τη λεπτή χαριτωμένη σιλουέττα της, με τα ξανθά μαλλιά της, που ανέμιζαν, ανάλαφρα στο απαλό αεράκι του βουνού. "Όλη η αγωνία, που μ' έκανε να τρέμω μέ-χρι εκείνη τη στιγμή, εξαφανίστηκε. Ένοιωσα ξαφνικά ολότελα άδειος από κάθε αίσθημα, από κάθε σκέψη. "Ενεργούσα σαν ένα αυτόμα-το, σαν ένα ρομπότ.

Όταν με είδε ξαφνικά μπροστά της, η Σάν-τρα χαμογέλασε χαρούμενη.

Τι θαμύσασα έκπληξη! φώναξε. Τη φίλησα με ασυνήθιστη τρυφερότητα κι' εκείνη με κύτταξε μ' ένα βλέμμα ερωτηματι-κό, γεμάτο έλπιδα.

— "Επιθύμησα να σε δω, της μουρμούρισα. Τότε... μ' αγαπάς ακόμα;

— Ναι, σ' αγαπούσα πάντα!

Προχωρήσαμε σ' ένα στενό μονοπάτι. που άνοιγε ανάμεσα στα δέντρα. Είχα περάσει το μπράτσο μου γύρω στη μέση της και την έσφιγγα πάνω μου. "Εκείνη πλησίασε το πρό-σωπό της στο δικό μου κι' εγώ σταμάτησα

και την τράβηξα κοντά μου. Τα χέρια μου της χαιδεύαν τα μπράτσα, τους ώμους και σταμάτησαν στο λαιμό της. "Υστερα... η Σάν-τρα με κύτταξε με μια έκφραση, που ήταν πε-ρισσότερο έκπληξη παρά φόβος. Δεν αντίστα-θηκε και κάθε λάμψη ζωής έσβυσε για πάντα από τα μάτια της...

Την άφησα και τó σώμα της έπεσε μ' έναν ξερό γδούπο, που μ' έκανε να τιναχτώ. Σε λί-γο, όπως όλα τα βράδια, θα περνούσε από εκεί ένας βοσκός και θα εύρισκε τó πτώμα.

★
Καθώς έφευγα, σκόνταψα πάνω στην τσάν-τα της. Μέσα στο μισοσκόταδο, είδα ένα φα-κελλό, που είχε ξεφύγει από τó ανοίγμα. Μη-χανικά, έσκυψα και τόν πήρα. "Ήταν ένα γράμμα, που απευθυνόταν σε μένα. Τό έφριξα στην τσέπη μου κι' έτρεξα στο αυτοκίνητο. "Ανέβηκα και απομακρύνθηκα με όλη την τα-χύτητα της μηχανής, γυρίζοντας στην πόλη. Μά εκείνο τó γράμμα, που είχα στην τσέπη μου, μ' έκαιγε. Γιατί μου είχε γράψει η Σάν-τρα; Τί μου είχε γράψει; Δεν άντεχα πιά. Σταμάτησα τó αυτοκίνητο και, κινδυνεύοντας να χάσω πολύτιμα λεπτά, έσκιασα τó φακέλλο, έβγαλα τó χαρτί κι' άρχισα να διαβάω:

«Ξέρω, ότι δεν είναι δυνατόν να αγαπάς εκείνη την άλλη γυναίκα, ότι πρόκειται μονάχα για ένα περαστικό πάθος. Μά θα σε άφηνα ε-λεύθερο, αν τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Δέ μπορούσα να σου τó πω πιο πριν, γιατί δεν ήμουν ακόμη βέβαιη, αλλά τώρα δεν έχω πιά καμιά αμφιβολία. Περιμένω ένα παιδί, "Αλμπέρ! Περιμένω τó παιδί, που τόσο είχαμε επιθυμεί!...»

Τό χαρτί ξέφυγε από τó χέρι μου. "Ακούμ-πρησα στη ράχη τού καθίσματος, νοιώθοντας τα λόγια της Σάντρας να σφυροκοπούν στο μυαλό μου. Τώρα πιά δεν είχαν καμιά ση-μασία για μένα τά πολυτίμητα λεπτά, που έ-χανα. Τό άλλοθι, που είχα δημιουργήσει με τόση δεξιότητα, μου ήταν άχρηστο. "Από τó φράγμα, που είχε ανοίξει ξαφνικά μέσα στο μυαλό μου, όλα τά αισθήματα και οι σκέψεις, που είχα για τόσο καιρό παραμερίσει, ώρ-μούσαν απάνω μου, με πλημμύριζαν, ζητούσαν να με πνίξουν.

Είχα σκοτώσει τó παιδί μου μαζί με τη Σάντρα. Είχα σκοτώσει τη Σάντρα, την αγα-πημένη μου γυναίκα!

«Την αγαπημένη μου γυναίκα!... Μά γιατί μεταχειρίζομαι εκείνα τά λόγια; "Εγώ τó Σάν-τρα δεν την αγαπούσα πιά. "Αγαπούσα μόνο τη Ντανιέλα. "Η μήπως... δεν ήταν αλήθεια; "Οχι, οχι, δεν ήταν αλήθεια! Τώρα τó κα-ταλάβαινα. Τώρα έβλεπα μέσα μου τή φοβερή αλήθεια. Τώρα, που είχα σκοτώσει τη Σάν-τρα, ένοιωθα, ότι δε θα μπορούσα να ζήσω χωρίς αυτήν. "Η Ντανιέλα ήταν μια περιπέ-τεια, που μόνο η φαντασία μου της είχε δώ-σει σπουδαίο ενδιαφέρον...

«Ενα ύστερικό γέλιο μου έξοκισε τó στη-θος. "Έβγαλα μπροστά τó αυτοκίνητο και πά-τησα τó γκάζι, ξεκαλοουθώντας να γελώ. "Ε-κείνο πήδησε μπροστά σαν αφηνιασμένο αλογό, άρχισε να τρέχει δαιμονισμένα, ενώ η στενή στρόφη, που βρισκόταν στο βάθος τού δρό-μου, πλησίαζε... Τα χέρια μου έσφιγγαν τó τιμόνι, όπως είχαν σφίξει λίγο πιο πριν τó λαιμό της Σάντρας. Τα χέρια μου ένοιωθαν την ανάγκη να σκοτώσουν ακόμη, να σκοτώ-σουν τó δολοφόνο της. Και η στρόφη, η στρό-φη, που από κάτω της έχασκε ο γκρεμός, γι-νόταν ολο και πιο κοντινή...

★
"Η φωνή τού ετοιμοθάνατου γινόταν ολο και πιο αδύνατη, ώσπου έσβυσε, καθώς τελείωσε τή αφήγησή του. Μονάχα η απέλπιση επι-θυμία εκείνου τού ανθρώπου να τά εξομολο-γηθεί όλα, τόν είχε συγκρατήσει στη ζωή, παρ' όλα τά θανάσιμα τραύματά του.

Οι δυο αστυνομικοί, που είχαν τρέξει στο νοσοκομείο, όπου είχε μεταφερθεί ο πληγωμέ-νος, αλληλεπικατάχτηκαν τρωαγμένους. "Ήταν δυνατόν ένας δικηγόρος τόσο διάσημος να είχε κάνει ένα τέτοιο έγκλημα;

Μά δεν τόλμησαν να διακόψουν τή σιωπή, που είχε άπλωθεί στο δωμάτιο, γιατί τώρα, εκεί κοντά τους, βρισκόταν ο θάνατος.

ΒΑΛΤΕΡ ΠΟΛΙΖΕΝ |

Την άφησα και τó σώμα της έπεσε μ' ένα ξερό γδούπο, που μ' έκανε να τιναχτώ...

Η δειλία του παιδιού

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

ΜΙΑ φορά κι ένα καιρό, στην άκρη ενός χωριού, έβρισκταν ένα φωτεινό σπιτάκι κι' εκεί κατοικούσε μία μητέρα με τρεις κόρες της. Οι δύο πρώτες, η Αύγουλα και η Δροσούλα ήταν όμορφες, άσπρες σαν το γάλα και ξανθές σαν τον ήλιο, μα η τρίτη, η Γιασεμούλα, ήταν άσχημη, τόσο άσχημη που ακόμα και η μητέρα της ντρέπονταν γι' αυτήν.

Ένα ανοιξιάτικο απόγευμα η Γιασεμούλα βγήκε να κάνει ένα περίπατο στο δάσος. Κι' ενώ έτρεχε χαρούμενη, κυνηγώντας μία πεταλούδα, σταμάτησε ξαφνισμένη. Έκει μπροστά της, πεσμένη κατάχαμα πάνω στη χλόη, ήταν μία γριούλα. Δίπλα της ήταν ριγμένο ένα μεγάλο δερμάτι ξύλα.

Βοήθησέ με να σηκωθώ, κοριτσάκι μου, της είπε η γριούλα με τρεμουλιαστή φωνή. Τα πόδια μου δεν με κρατάνε πια και τα ξύλα σήμερα ήταν βαριά. Είμαι ολομόναχη στον κόσμο και δεν έχω κανένα να με βοηθήσει.

Θά σε βοηθήσω εγώ, γιαγιά, είπε η Γιασεμούλα κι' έτρεξε κοντά της.

Βοήθησε τη γριούλα να σηκωθεί κι' έπειτα έσκυψε και σήκωσε τα ξύλα.

Πού είναι το σπίτι σου, γιαγιά; ρώτησε τη γριούλα. Θά σε βοηθήσω εγώ να τα πάς μέχρι εκεί.

Σ' ευχαριστώ, κοριτσάκι μου, είπε εκείνη. Η καρδιά σου είναι φτιασμένη από χρυσάφι. Πριν από λίγο πέρασαν από δω δύο κοπέλλες ντυμένες με όμορφα γαλάζια φορέματα, τις παρακάλεσα να με βοηθήσουν, μα εκείνες έφυγαν χαχανίζοντας.

Προχώρησαν κι' έφτασαν μπροστά σε μία μικρή καλύβα.

Αφίσε κάτω τα ξύλα, όμορφη Γιασεμιά, είπε η γριούλα.

Γιασεμιά είναι το όνομά μου, γιαγιά, απάντησε με πικρία η κοπελλίτσα. Μα όμορφη δεν είμαι!...

Η γριούλα σήκωσε με κόπο το κεφάλι και την κούταξε.

Είσαι όμορφη, κόρη μου, είπε. Πολύ πιο όμορφη από τις αδελφές σου, μα η όμορφη σου είναι κρυμμένη στην ψυχή σου. Τώρα θα την βοηθήσουμε να βγει στο προσώπο σου.

Και λέγοντας αυτά, σήκωσε το ραβδί της και έριξε ένα από τα καρυδιά, που κρεμόντουσαν από την καρυδιά, που έβρισκταν έξω από την καλύβα της. Ύστερα είπε στη Γιασεμούλα:

Νά, σπάσε το, αλλά πρόσεξε να μην το χτυπήσεις δυνατά...

Η Γιασεμούλα το πήρε και το χτύπησε ελαφρά με μία πέτρα. Το καρυδί άνοιξε στα δύο και η Γιασεμούλα είδε πως είχε μέσα ένα υπέροχο δαχτυλίδι με γαλάζια πέτρα.

Πάρε το, της είπε η γριά, είναι δικό σου. Φορέσέ το στο παράμεσο δαχτύλο του αριστερού σου χεριού.

Η Γιασεμούλα, όλο και πιο παραξενωμένη, έκανε αυτό που της είπε η γριούλα. Τότε εκείνη την έβλεπε από το χέρι και την ώδηγηση μέσα στην καλύβα μπροστά σ' έναν μεγάλο καθρέφτη.

Κουτάξου τώρα, Γιασεμούλα, της είπε και πές μου, αν είχα αδικο, όταν σου είπα πως είσαι όμορφη.

Η Γιασεμούλα κούταξε μέσα στον καθρέφτη και δεν πίστευε στα μάτια της. Εκείνη η υπέροχη κοπέλλα, που τα μαλλιά της έμοιαζαν σαν ένα δερμάτι ηλιαχτίδες και τα γαλάζια της μάτια καθρέφτιζαν όλη την όμορφη τ' αύρα που της θάλασσας, ήταν πραγματικά αυτή, η άσχημη, η περιφρονημένη Γιασεμούλα.

Μαί κόρη μου, είσαι εσύ, της είπε η γριούλα. Το δαχτυλίδι αυτό είναι μαγικό και κάνει την όμορφη της ψυχής να καθρεφτίζεται στο πρόσωπο, όσο θά το φορέας στο αριστερό σου χέρι. Θά μπορείς, όμως, όποια στιγμή θέλεις να το θάγεις και τότε θα ξαναγίνεσαι πάλι όπως ήσουν πρώτα. Μα όταν θά το φορέσεις μία φορά στο δεξί, η όμορφη της ψυχής σου θ' αποτυπωθεί στο πρόσωπό σου για πάντα και θα μείνεις έτσι όμορφη ακόμα κι' αν χάσεις το δαχτυλίδι.

Ακόμη σαστισμένη, αλλά και γεμάτη ευτυχία η Γιασεμούλα ευχαρίστησε τη γριά και πήρε το μονοπάτι για να γυρίσει στο σπίτι της.

Ξαφνικά, εκεί που περπατούσε, άκουσε ένα καλπασμό και είδε να προβάλλει ανάμεσα από τα δέντρα ένα υπέροχο κάτασπρο αλογό και πάνω σ' αυτό, περήφανος και καμρωτός, ένας νέος ντυμένος ολόχρυσο και τόσο όμορφος που κούταζοντάς τον η Γιασεμούλα θάωωσε να της κοδε-

Κουτάξου τώρα, Γιασεμούλα, στον καθρέφτη, της είπε η γριά.

ται η ανάσα.

Σε χαιρετώ πεντάμορφη πριγκίπισσα! της είπε.

Δεν είμαι πριγκίπισσα και δεν είμαι όμορφη, απάντησε η Γιασεμούλα, που πάνω στην ταραχή της είχε ξεχάσει πως από τη στιγμή, που φόρεσε το δαχτυλίδι της γριάς ήταν όμορφη.

Είσαι όμορφη σαν τον ήλιο και θά γίνεις πριγκίπισσα, πολύ γρήγορα, γιατί είσαι εσύ εκείνη που γυρεύω να έρθω από μίνας και μίνας γυρίζοντας τον κόσμο. Εγώ είμαι πριγκίπισσα μιας μακρινής χώρας και έφτασε η ώρα μου να παντρευτώ. Για πές μου, πώς σέ λένε;

Γιασεμούλα, απάντησε η κοπέλλα δειλά.

Από αύριο θά σε λένε πριγκίπισσα Γιασεμίν, γιατί αύριο κιάλας θά γίνεις γυναίκα μου. Πές μου, πού είναι το σπίτι σου για να έρθω να σε ζητήσω από τους δικούς σου;

Η Γιασεμούλα του έδειξε το σπίτι της και ο πριγκίπας απομακρύνθηκε με καλπασμό.

Η Γιασεμούλα συνέχισε το δρόμο της. Της φαινόταν απίστευτα όσα της είχαν συμβεί, μέσα σε λίγη ώρα.

Όταν έφτασε στο τέλος του δάσους, η Γιασεμούλα έβγαλε το δαχτυλίδι και το έκρυψε στην τσέπη της. Έτσι, όταν έφτασε στο σπίτι της, ήταν και πάλι η άσχημη Γιασεμούλα.

Ηρθε, επί τέλους! φώναξε θυμωμένη η μητέρα της. Έχεις να πλύνεις ένα σωρό ρούχα.

Υποταχτικά η Γιασεμούλα μπήκε στο πλυσταριό, έβαλε τα ρούχα στη σκάφη κι' άρχισε να πλένει.

Σε λίγο στην αύλη του σπιτιού άκουστηκαν ποδοβολήττα αλόγου και κάποιος χτύπησε δυνατά την πόρτα.

Η μητέρα των κοριτσιών πήγε να ανοίξει και θρήνηκε μπροστά σ' ένα όμορφο χρυσοντυμένο νέο, που κρατούσε από τα χαλινάρια ένα άσπρο περήφανο αλογό.

Είμαι πριγκίπας μιας μακρινής χώρας, είπε ο νέος και ήρθα να σου ζητήσω για γυναίκα μου την πιο όμορφη κόρη σου.

Γεμάτη χαρά η γυναίκα φώναξε την Αύγουλα και τη Δροσούλα.

Ποιά θέλεις από τις δύο, άρχοντά μου; τον ρώτησε. Την μία τη λένε Δροσούλα και την άλλη Αύγουλα.

Ούτε τη μία, ούτε την άλλη. Έχεις μία κόρη πιο όμορφη από τη Δροσούλα και πιο όμορφη από την Αύγουλα.

Μα... η Γιασεμούλα είναι άσχημη, φώναξε σαστισμένη η γυναίκα.

Μα εκείνη τη στιγμή η Γιασεμούλα, που είχε ακούσει όλη τη συζήτηση, φόρεσε θιαστικά το δα-

χτυλίδι στο δεξί της χέρι και βγήκε στην πόρτα του πλυσταριού, λαμponτας σαν τον ήλιο.

Νά, αυτή είναι εκείνη που θέλω για γυναίκα μου! φώναξε ο πριγκίπας.

Η μητέρα της και οι αδελφές της την κούταξαν σαστισμένες, μα δεν είπαν τίποτα και μονάχα όταν ο πριγκίπας έφυγε για να πάει να ειδοποιήσει την ακολουθία του ότι, επί τέλους, είχε βρει τη γυναίκα που ζητούσε, άρχισαν να της κάνουν ερωτήσεις.

Η Γιασεμούλα τους είπε την ιστορία της γριάς με τα ξύλα.

Για κούταξε! φώναξαν η Αύγουλα και η Δροσούλα. Κι' είμας τη συναντήσαμε. Πού να το ξέραμε να σταθούμε!

Και κούταξαν την αδελφή τους με ζήλεια.

Αργότερα, μόλις βράδιασε και η Γιασεμούλα έπεσε να κοιμηθεί, οι δύο αδελφές της ζύγισαν σιγά-σιγά στο κρεβάτι τους και της πήραν το δαχτυλίδι.

Τώρα θά το φορέσουμε κι' εμείς από μία φορά η κάθε μία στο δεξί μας χέρι κι' έτσι θά γίνουμε πιο όμορφες από αυτήν, είπαν.

Και πραγματικά, το φόρεσαν μέσα στο σκοτάδι, πρώτα η Αύγουλα, ύστερα η Δροσούλα, ύστερα το κι' αυτές να κοιμηθούν.

Μα το πρωί μόλις ξύπνησαν και πήγαν να κούταξουν στον καθρέφτη, άρχισαν να φωνάζουν και να κλαίνε. Η μητέρα τους και η Γιασεμούλα έτρεξαν να δουν τι έπαθαν και τι να δούν! Η Αύγουλα και η Δροσούλα είχαν χάσει την όμορφιά τους, είχαν γίνει άσχημες, σαστά τέρατα!...

Εσύ τά φταις όλα, όχια! φώναξαν με μίσος στη Γιασεμούλα. Μ' αυτό το κατωράκινο δαχτυλίδι, που έφερε στο σπίτι!

Και τι δουλειά έχετε εσείς με το δαχτυλίδι της Γιασεμούλας; ρώτησε η μητέρα.

Και τότε εκείνες υμολόγησαν κλαίγοντας πως το είχαν φορέσει τη νύχτα μέσα στο σκοτάδι, για να γίνουν πιο όμορφες από την αδελφή τους.

Η Γιασεμούλα τις λυπήθηκε.

Μη κανετε έτσι, τους είπε. Εγώ θά πάω να βρω τη γριούλα, που μου έδωσε το δαχτυλίδι ναδρήσει την όμορφη σας...

Έτρεξε αμέσως στο δάσος, μα ούτε η καλύβα της γριάς, ούτε η καρυδιά έβρισκόντουσαν στη σ' ένα περμένο κορμό κι' άρχισε να κλαίει.

Οι καυμένες οι αδελφές μου! έλεγε πονεμένα. Ποτέ δεν θά μπορέσω να παρηγορηθώ που έπαθαν για χάρη μου τέτοιο κακό...

Ξάφνου είδε μία αστραπή και την άλλη στιγμή μία πεντάμορφη νεράιδα παρουσιάστηκε μπροστά της. Στα χέρια της κρατούσε δυο μικροσκοπικά ενός καρυδιού.

Δεν με γνωρίζεις; της είπε χαμογελώντας. Τα ξύλα στο καλύβι της.

Η Γιασεμούλα την κούταξε άφωνη από κατάπληξη και θαυμασμό.

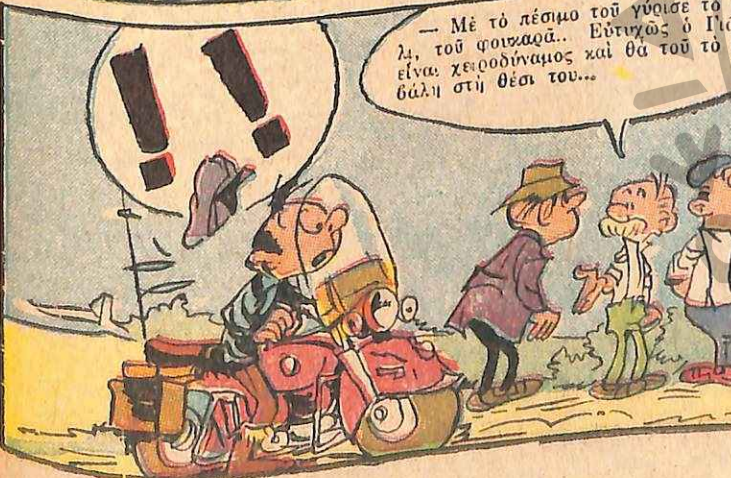
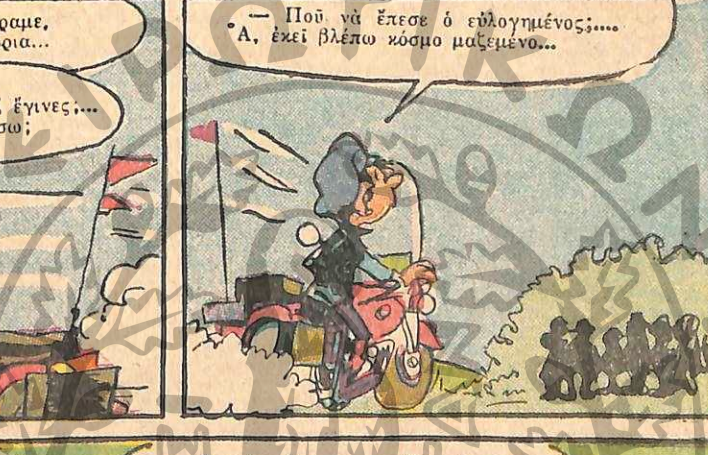
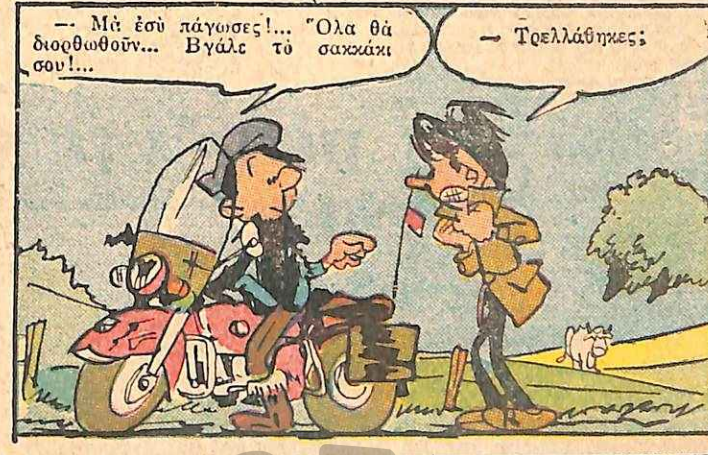
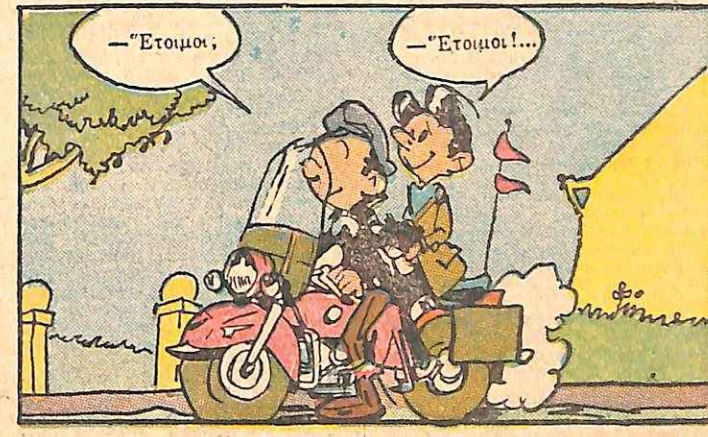
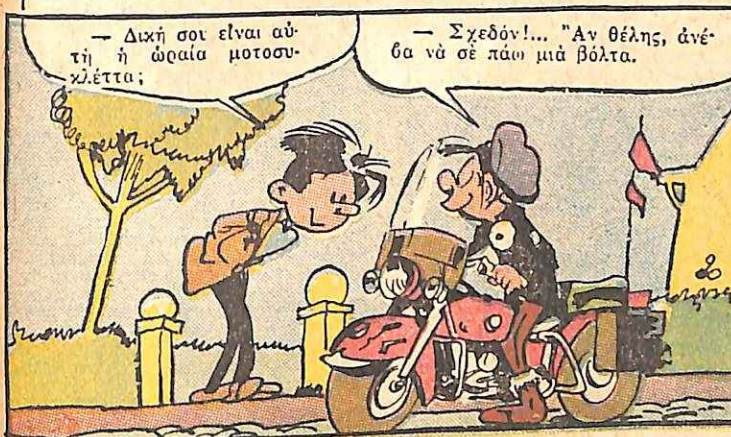
Σε άκουσα να κλαίς, συνέχισε εκείνη, και ήρθα να σε ρωτήσω τι θέλεις.

Οι αδελφές μου, ψιθύρισε η Γιασεμούλα κλαίγοντας, φέρονται κρυφά το δαχτυλίδι κι' ε-δω, κάνε με πάλι άσχημη, θά τις σώσω. Νά, δι, που είχε μέσα το δαχτυλίδι. Όση ώρα έκλει-τά δακρύα σου. Τώρα πάρε τα και γίναμε στο σπίτι σου. Δάσε τους να πιούν το ξανά μία και θά γίνουν πάλι όπως πρώτα.

Κι' έτσι έγινε. Η Αύγουλα και η Δροσούλα όμορφες, όπως πρώτα. Κι' όχι μονάχα ξαναβρήκαν την όμορφη τους, μα αποφόρτισαν να ξεχάσουν για πάντα την κακία τους και άγκάλιασαν τη Γιασεμούλα με δάκρυα ευγνωμοσύνης.

Την άλλη μέρα έγιναν οι γάμοι της Γιασεμούλας με τον πριγκίπα, που την πήρε ύστερα μαζί του πάνω στο αλογό του και την πήγε στη μακρινή χώρα του, όπου έζησαν καλά κι' εύτυχ-σμένα.

Ο ΡΙΡΗΣ άγύρευτο κεφάλι

Η ατρόμητη Αμερικανίδα Μαρύ Γκάφφινεϊ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ ΣΕ ΥΨΟΣ 2.000 ΜΕΤΡΩΝ

«Προσγειώσου ή σε γκρεμίζω στη γη!»

ΝΟΜΙΖΩ πως ό καθένας θα έκανε ό,τι μπορούσε, για να ξαναπαρή το αυτοκίνητό του, αν του τό έκλεβε κάποιος. Έμένα προσπάθησαν να μου κλέψουν ένα αεροπλάνο και πήγα να τό ξαναπαράω, λέει χαμογελώντας η Μαρύ Γκάφφινεϊ.

Εκείνο, που δέν εξηγεί ή τριανταεφτάχρονη πιλότος, είναι με τί τρόπο κατώρθωσε να «ξαναπαρή» τό κλεμμένο αεροπλάνο της, διακινδυνεύοντας τη ζωή της με μία σειρά από δυσκολώτατους αεροδυναμικούς έλιγμούς, που ανάγκασαν τόν κλέφτη να γυρίση ή συχνά-ήσυχασα στο αεροδρόμιο, από τό όποιο είχε φύγει κρυφά.

Η Μαρύ Γκάφφινεϊ είναι ιδιοκτήτρια, τεχνική διευθύντρια και καθηγήτρια μίας σχολής πιλότων, στο Μαϊάμι. Έχει στην ιδιοκτησία της πέντε αεροπλάνα, διαφορετικών τύπων, μά έκείνο που άγαστά περισσότερο είναι ένα παλιό μονοκινητήριο αεροσκάφος, στο όποιο, όμως, έχουν προστεθή οι πιο μοντέρνες συσκευές. Κατί τί άλλας, τό σκάφος έχει μείνει παρόμοιο μ' έκείνα τά αεροπλάνα, που έγιναν περίφημα από τά αεροπορικά φίλμ των χρόνων, που προηγήθηκαν από τό δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και που πρόσφεραν πολύτιμες υπηρεσίες στην καταδοκίμική αεροπορία.

Τό χρησιμοποίησά για τά μαθήματα πτήσεως, λέει ή Μαρύ Γκάφφινεϊ, μά συνήθως τό μεταχειρίζομαι σαν «καταπραυντικό». Όταν είμαι εκνευρισμένη ή κουρασμένη ή άνησυχώ, ανεβαίνω πάνω στο «γέρο» μου και άπομακρύνομαι από τη γη. Άλλοι έαπλώνουν μ' ένα μαξιλάρι κάτω από τά πόδια, για να ήρεμήσουν. Έγώ πετυχαίνω τό ίδιο, πετώντας με τό αεροπλάνο μου!

Τό βράδυ της δεκάτης τετάρτης Αυγούστου, ή Μαρύ Γκάφφινεϊ ήταν στο σπίτι της και δειπνούσε με τό σύζυγό της, όταν της τηλεφώνησαν από τό αεροδρόμιο, ότι ένα από τά αεροπλάνα της

είχε άπογειωθεί πριν από μερικά λεπτά, χωρίς ό πιλότος να παρουσιάση την απαιτούμενη έξουσιοδότηση από την ιδιοκτήτρια.

Είπε πως τό είχε νοικιάσει από σάς. Είναι αλήθεια; ρώτησαν. Έγώ δέν ξέρω τίποτα! Δέν νοίκιασα κανένα από τά αεροπλάνα μου σήμερα! φώναξε έκείνη.

Ήταν φανερό, ότι κάποιος είχε κλέψει τό αεροπλάνο. Λίγα λεπτά άργότερα, ή Μαρύ Γκάφφινεϊ έβγασε από τό αεροδρόμιο, πήδησε πάνω σ' ένα δικινητήριο μονοπλάνο και άπογειώθηκε, κρατώντας έπαφή με τόν Τζών Λάντερς, τό ραδιοτηλεγραφητή υπηρεσίας στον πυργό έλέγχου του αεροδρομίου, που την ένημέρωνε για την άκριβή θέσι δύο υπόπτων αεροπλάνων.

Όταν έφτασα κοντά στο πρώτο, διηγείται ή αεροπόρος, κατάλαβα πως έπρόκειτο για ένα μονοπλάνο και τότε κατευθύνθηκα πρós τό δεύτερο. Ήταν νύχτα, μά είχε φεγγάρι, κι ό Τζών Λάντερς με καθωδηγούσε με τόν ραδιοηλεκγράφο. Έτσι, κατώρθωσα να φτάσω πολύ γρήγορα τό δεύτερο αεροπλάνο και κατάλαβα άμέσως πως ήταν τό δικό μου. Με χειρονομίες έγνεψα στον πιλότο να γυρίση πίσω. Άμέσως άκουσα τη φωνή του από τό ραδιοηλεκγράφο: — Πηγαίνω στην Κούβα! Άν προσπαθήσετε να με έμποδίσετε, θα τσακιστούμε κι οι δύο. Σάς προειδοποίησά πως έγώ δέν έχω τίποτα να χάσω!...

Για να έμποδίσω τόν κλέφτη του αεροπλάνου να πραγματοποιήση τόν άπειλή του, ή Μαρύ Γκάφφινεϊ είχε δύο τρόπους: Νά πετάη «κολλημένη» φτερό με φτερό με τό κλεμμένο αεροπλάνο, ή να έπωφεληθή από τη μεγαλύτερη ταχύτητα του μονοπλάνου που ώδηγούσε, για να κάνει κύκλους γύρω από τό φυγάδα.

Δέν με φοβίζει ό θάνατος! φώναξε στον κλέφτη. Άν θέλετε να συγκρουσθήτε μαζί μου, έμπρός, κάντέ το! Μά θα πεθάνετε

και σείς!

Κι' ενώ τά έλεγε αυτά, συλλογίζοταν:

«Άν θέλω να ριχτή άπάνω μου, πρέπει να κάνει μία ώριμή μανούβρα, κι' έτσι θα τόν καταλάβω και θα τόν άποφύγω».

Κατάλαβα άμέσως, διηγείται ή κυρία Γκάφφινεϊ, πως έκείνος ό άνθρωπος ήταν άποφασισμένος για όλα. Μόλις άπομακρυνα τό φτερό του αεροπλάνου, που ώδηγούσα από τό φτερό του κλεμμένου αεροπλάνου μου και του φώναξα: «Γυρίστε πίσω!», έκείνος έγειρε δεξιά κι' άμέσως ύστερα έστριψε άριστερά, όριώντας άπάνω μου. Κατώρθωσα να τόν άποφύγω, ρίχνοντας τό αεροπλάνο πρós τά κάτω. Ύστερα ξανανέβηκα και τοποθετήθηκα δίπλα στο φτερό του.

Χρησιμοποιώντας πάντα τό ραδιοηλεκγράφο, ή θαρραλέα πιλότος είδοποίησε τόν αντίπαλό της: — Έχετε βενζίνα μόνο για μία ώρα, ενώ έγώ έχω τά ρεζερβουάρ γεμάτα. Άν δέν ύπακούσετε, θα σάς ύποχρεώσω να πετάτε μέχρι να σάς εξαντληθούν τά καύσιμα. Ύστερα, θα ύποχρεωθήτε να προσγειωθήτε άναγκαστικά και μ' αυτό τό αεροπλάνο μία τέτοια προσγείωση θα είναι επικίνδυνη. Μην κάνετε κουταμάρες. Γυρίστε πίσω!...

Ό άρχισα με τό άλεξιπτωτό, τής απάντησε ό κλέφτης. Θα κατεβώ στην έξοχή και θα μπερδέσω να εξαφανιστώ, πριν μπερδέσετε να βάλετε την άστυνομία στα ίχνη μου. Δέν ξέρει κανείς ποιος είμαι, έπομένως δέν θα με ανακαλύψουν κι' εσείς θα χάσετε τό αεροπλάνο σας, που θα γίνει κομμάτι στο έδαφος...

Άν ριχτήτε με τό άλεξιπτωτό, τόν προειδοποίησε ή Μαρύ Γκάφφινεϊ, έγώ θα φέρω ένα από τά φτερά του αεροπλάνου μου άνάμεσα στα σκαίνια του άλεξιπτωτού σας. Άν θα πάνε όλα καλά, στην περίπτωση δηλαδή, που τό φτερό δέν θα κόψη τά σκαίνια, θα σάς οδηγώσω πίσω στη γη, κρεμασμένο σα σαλώμι. Διαφορετικά, θα συντριβήτε στο έδαφος. Διαλέξτε, λοιπόν!

Ο ραδιοηλεκγραφικός διάλογος έξακολούθησε σ' αυτό τόν τόνο, για είκοσι λεπτά περίπου. Στο τέλος, ό κλέφτης, καταλαβαίνοντας πως δέν είχε τρόπο να ξεφύγει, υπέχωρησε και είπε:

Έν τάξει! Γυρίζω πίσω!...

Και, πραγματικά, γύρισε και πήγε να προσγειωθή στο αεροδρόμιο του Μαϊάμι, όπου τόν συνέλαθαν άμέσως οι άστυνομικοί, που περίμεναν, είδοποιημένοι από τόν Τζών Λάντερς.

Στην άστυνομία, ό κλέφτης του αεροπλάνου, ένας νεαρός είκοσιενιαός χρόνων, που λεγόταν Πώλ Λύνς, δήλωσε:

Έχω δίπλωμα πιλότου από όχτώ μήνες. Είμαι ένας θαυμαστής του Φιντέλ Κάστρο κι' άποφασισα να πάω στην Κούβα, για να καταταγώ στο στρατό του. Γι' αυτό έκλεψα τό αεροπλάνο της σχολής Γκάφφινεϊ...

Η άστυνομία όμως δέν πίστεψε στο «πολιτικό» έλάτριο της κλοπής. Έθεσε υπό κράτηση τό νέο και είδοποίησε την Έφ-Μπι-Αϊ για να έξετασθή ή περίπτωση μήπως ό Λύνς είχε άνοιχτούς λογαριασμούς με την άστυνομία.

Όσο για ή Μαρύ Γκάφφινεϊ, δέν θέλησε να μνησθή τό Λύνς. — Θα πρόκειται για τρελλά, που με ένδιέφερε έμένα, ήταν να καταρθώσα. Άν αυτός ό άνθρωπος είχε κλέψει ένα άλλο από τά αεροπλάνα μου, ίσως δέν θα τό άκολουθούσα. Μά ό «γέρος» μου είναι άπαραίτητος! Είναι τό «καταπραυντικό» μου!...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλή πυραμίδα

Άπό τό «Α»

- 1) Δ. 2) ΔΑ. 3) ΔΑΣ. 4) ΔΥΑΣ. 5) ΣΟΥΔΑ. 6) ΣΟΥΔΑΝ. 7) ΔΥΝΑΤΟΣ.

Άπό τό «Β»

- 1) Δ. 2) ΔΗ. 3) ΙΔΗ. 4) ΔΙΚΗ. 5) ΑΔΙΚΗ. 6) ΚΗΛΙΔΑ. 7) ΚΑΝΔΗΛΗ.

Άπό τό «Γ»

- 1) Δ. 2) ΔΕ. 3) ΕΔΑ. 4) ΔΕΜΑ. 5) ΔΕΡΜΑ. 6) ΜΑΔΕΡΑ. 7) ΜΑΔΕΡΙΑ.

Άπό τό «Δ»

- 1) Δ. 2) ΔΙ. 3) ΔΙΑ. 4) ΙΔΕΑ. 5) ΔΕΣΙΑ. 6) ΑΔΕΣΙΑ. 7) ΔΙΑΔΕΣΑ.

3 μηχανικές εικόνες χωρίς εικόνα

- 1) Σταφύλια (στά φιλιά).
2) Σπάρτος (Σύρος, ΠΑΡΟΣ).
3) Χιμεία (ΟΧΙ ΜΙΑ...)

Οι άφηρημάδες της οικογενειακής Παπατρέχα

Τό σχέδιο, που ύπάρχει και μέσα στη μεγάλη εικόνα, είναι τό όπ' άριθ. 5 Σχηματίζεται από τό κέντρο της πρώτης θάρκας και τόν κενό χώρο άνάμεσα στις δύο θάρκες.

*

Η λύσις του ύπ' άριθ. 974 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

- 1) ΔΡΑΜΑ — ΧΑΡΙΣ. 2) ΑΜΑΡΑ — ΜΑΤΑΙΑ. 3) ΠΑΡΑΣΧΟΣ — ΜΕΛΑΣ. 4) ΑΚΑΟΙ — ΕΚΑΛΗ — ΑΝΙΑ. 5) ΣΑΜΟΣ — ΑΠΑΛΟΣ — ΕΣ. 6) ΑΡΙΣ — ΟΡΑΚΑΣ — ΕΡΑΙΧ. 7) ΙΣ — ΣΚΑΛΑ — ΑΝΑΣΣΑ. 8) ΑΠΑΤΑΙ — ΑΝΕΧΩ. 9) ΣΟΝΑΤΑ — ΠΑΤΙΝΑ. 10) ΜΟΝΟΙ — ΑΛΛΑΛΟΣ. 11) ΟΠΟΣΟΣ — ΚΑΛΟΙ — ΚΑ. 12) ΙΛΙΑΣ — ΚΑΡΥΑΙ — ΟΡΙΑ. 13) ΑΑ — ΣΑΜΑΡΙ — ΣΠΙΤΙ. 14) ΑΓΙΑ — ΑΝΟΙΑ — ΣΧΕΣΙΣ. 15) ΓΕΡΩΝ — ΣΩΤΗΡΙΟΙ. 16) ΑΤΟΝΙΑ — ΜΑΣΙΑ. 17) ΣΑΝΙΣ — ΝΤΑΜΑ.

Καθέτως:

- 1) ΑΠΑΣΑ — ΟΙ. 2) ΜΑΚΑΡΙΟΣ — ΠΑΛΓΙΟΣ. 3) ΑΡΑΜΙΣ — ΟΜΟΙΟΙ. 4) ΡΑΚΟΣ — ΑΝΟΣΑ — ΑΓΑΝ. 5) ΔΑΣΟΣ — ΣΠΑΝΟΣ — ΕΤΙ. 6) ΧΙ — ΑΚΑΤΟΣ — ΣΑΡΟΣ. 7) ΑΠΟ — ΟΡΑΤΑΙ — ΚΑΝΩΝ. 8) ΣΕΠΑΛΑ — ΑΜΟΝΙ. 9) ΑΜ — ΚΑΚΑΙ — ΑΚΡΑΙ — ΑΝ. 10) ΑΜΑΔΑ — ΛΑΥΡΑΣ. 11) ΤΕΛΟΣ — ΑΠΑΛΑΙ — ΩΡΑ. 12) ΧΑΛΗΣ — ΑΝΑΛΟΙ — ΣΤ. 13) ΑΙΑ — ΕΝΕΤΟΙ — ΣΧΗΜΑ. 14) ΡΑΣΑ — ΡΑΧΙΣ — ΟΠΕΡΑ. 15) ΝΕΛΣΩΝ — ΚΡΙΣΙΣ. 16) ΣΙΤΙΣΙΣ — ΑΝΑΙΤΙΟΙ. 17) ΧΑ — ΛΙΣΙΑ.

©©

ΟΙ ΓΡΑΒΑΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

Ένα άγγλικό άντρικό περιοδικό μάδας αφιέρωσε μία σελίδα για να άναπτύξη ή θεωρία ότι ό τύπος της γραβάτας προδίδει την προσωπικότητα έκείνου, που την φορεί. Άνάμεσα στα πολλά παραδείγματα ύπάρχουν και τά ακόλουθα: Όποιος φορεί μία γραβάτα με σχέδιο από καί ευθυγραμμισμένο είναι ένα άτομο προνοητικό στις σκέψεις και στις πράξεις. Η γραβάτα με ριγές χαρακτηρίζει τους ένεργητικούς και άποφασιστικούς άντρες. Οι γραβάτες με πρωτότυπα σχέδια είναι ύποβηται γενικά από τύπους μελετηρούς και λίγο στοχαστικούς. Όποιος προτιμά ή μονόχρωμη γραβάτα έχει ένα χαρακτήρα συγκρατημένο και δείχνει μεγάλη προνοητικότητα στα έξωδά του. Τέλος, ό πατιγιόν είναι ή γραβάτα που προτιμούν οι έκκεντρικοί.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια	Δρχ. 300
Έξάμηνος	» 150
Τριμηνος	» 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια	Λίρες Άγγλιας 7
»	Δολάρια 20
»	Φρ. Βελγ. 1000
»	Φρ. Γαλλ. νέα 100
»	Φρ. Έλδ. 90
»	Μάρκα Γερμ. 90

Έμβόσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπίταξης και Έξωτερικού διά τραπεζικής τραπεζίτης προς τό περιοδικό «ΘΗΣ ΑΥΡΟΣ». Δραγματοσιού 4. (Πλατεία Κλαυδιανών), Άθήνα.

Διευθυντής: Διαχειριστής και ύπεύθυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ

Έκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διητής και ύπεύθυνος ύπογραφείου

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24. Παλαιόν Φάληρον

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Καίτη Λούδαρη, (24 χρόνων), Βλαχάδα 11. 3ος όροφος. Άθήνα, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με άξιωματικούς του Ε. Ν., ηλικίας 30—35 χρόνων, καθώς και με μορφωμένους νέους από την Κων) πολι. Παρακαλεί όσους άπαντησουν να συνοδεύουν τό γράμμα με μία φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Μόσχος Μοσχίδης, Δοξάτου Νο 12, Θεσσαλονίκη, GREECE, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Τάκης Λαμπρόπουλος, (27 χρόνων), Τσακάλωφ, Καπέλλα, Πειραιεύς, GREECE, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και τό έξωτερικό, με σκοπό την σύναψη μίας φιλικής γνωριμίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Μανος Χατζόπουλος, Ευοιτίδου 31, Άθήνα, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 27—35 χρόνων, από τό έσωτερικό, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Ηλίας Κυπριώτης, Σύμη, Δωδεκάνησος, GREECE, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από τό τόν κόσμο, με σκοπό ότι ήθελε προκινήσει. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

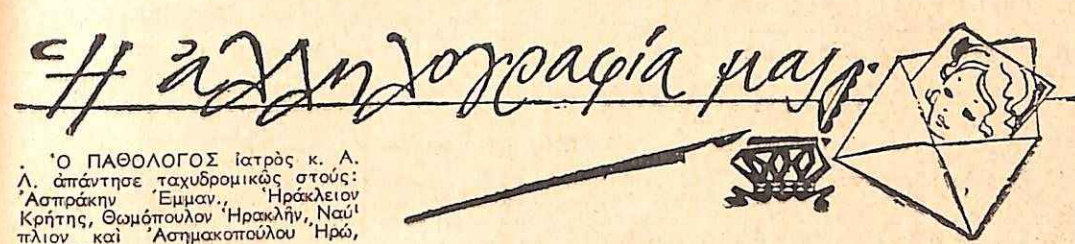
Ο Μήτσος Άγγέλου, Ίπποκράτους 32, Τ. 144, Άθήνα, GREECE, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήσει με νέες από τό τόν κόσμο, με σκοπό ότι ήθελε προκινήσει. Φωτογραφία εύπρόσδεκτη.

Ο Χαραλάμπος Έρινάκης, (17 χρόνων), Προδρόμι, Σελίνου, Χανιά, Κρήτη, GREECE, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες της ηλικίας του, που κατονομαίνονται από την Κρήτη, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Θ. Πλαφόπουλος, Πειραιώς 175α, Τ. 1. 307, Άθήνα, GREECE, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και τό έξωτερικό, με σκοπό ότι ήθελε προκινήσει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Δημήτριος Στρεμπίου, (24 χρόνων), Χαριλάου Ζήκου 26, Πειραιεύς, Άθήνα, ζητεί ν' άλληλογραφήσει με νέες και νέους φιλοτελιστάς, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο Δημήτριος Άλεξάνδρου, Φειδιπίδου 27, Κ. Χαλάνδρι, Άθήνα, GREECE, ζητεί ν' άλληλογραφήσει με νέες και νέους, ηλικίας 15—20 χρόνων με σκοπό την άνταλλαγή καρτών-ποστάλ και γραμματοσήμων. Άν είναι δυνατόν να σταλή και φωτογραφία.

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α. Α. άπάντησε ταχυδρομικά στους: Άσπράκη Έμμαν. Άρκαλιον Κρήτης, Θωμάπουλον Άρκαλήν, Ναύπλιον και Άσπμακοπούλου Άρά, Ένταύθα.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικά στις: Άρχοντούλα Καλογιάννη, Λάριαν, Jim Karacalos, Boston και Μάρθα Κουρουνιώτη, Ίωάννινα.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Λένια Παναγίδου, 99 Έσπερίδων, Άμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων. Η Έττα Μιχαηλίδου, Λασκάρεως 2, Φιάτ 13, Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήσει με νέους και νέες, ηλικίας 16—22 χρόνων. Η Έμμα Χαραλαμπίδου, Άγίας Ειρήνης 16, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με σοβαρούς κυρίους, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Λένια Σωτηρίου, (17 χρόνων), Α. Σαλμίνος 7, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από τό τόν κόσμο, στην ελληνική, γαλλική και άγγλική γλώσσα με σκοπό την άνταλλαγή σκέψεων και την σύναψη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Πασαλιάνη Άργυρού, Ριζοκάρπασον, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους και νέες από τό τόν κόσμο, ηλικίας 17—21 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την άνάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Γ. Σταύρου, Θεσσαλίας Νο 6, Κ. Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήσει με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Γ. Δημητρίου, Μακεδονίας Νο 12, Άγιος Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας κάτω των 19 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Άνδρέας Μιχαήλ, Ίουστινιανού 9α, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 16—25 χρόνων, με σκοπό την δημιουργία μίας καλής και σταθερής φίλης, φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Δημητράκης Ι. Καγιάτος, Ταχ. Κιβ. 114, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήσει με νέες και νέους από τό τόν κόσμο, στην ελληνική και άγγλική γλώσσα, με σκοπό την άνταλλαγή γραμματοσήμων και την δημιουργία μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Λοΐζος Χαραλάμους, Άγίου Άντωνίου 13, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από την Άθήνα, ηλικίας 16—23 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Πέτρος Άμερικάνος, Άγίου Άνδρέου 14, Βαρώνια, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με Έλληνίδες από τό έξωτερικό και τό έξωτερικό, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Α. Δημητρίου, (19 χρόνων), Όμηρου Νο 28, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήσει με Έλληνίδες από τό τόν κόσμο, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό την άνάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Σάβων Μιχαήλ Β. Νο Άρχιεπισκόπου Μακαρίου Β. Νο Παλλουριώτισσα, Λευκωσία,

Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από τό τόν κόσμο, ηλικίας 14—20 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Άκης Δημοσθένους, Ταχ. Κιβ. 949, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήσει με νέες από τό τόν κόσμο, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό την άνάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ίωάννης Χαραλάμους, 28ης Οκτωβρίου Νο 1, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες από τό τόν κόσμο, ηλικίας 16—22 χρόνων.

Ο Γιαννάκης Άλεξάνδρου, Άγιος Δομέτιος, Γρηγόρη Αύθεντίου, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήσει με νέες από τό τόν κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα.

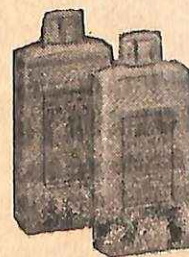
Ο Χρ. Ταπακούδης, Χλώρακας, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέους από την Ελλάδα.

Ο Νίκος Γεωργιάδης, (18 χρόνων), Όνασκόπου Νο 6, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' άλληλογραφήσει με νέες από τό τόν κόσμο, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα.

Ο Λοΐζος Χαραλάμους, Α. Άρκαλιον, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' άλληλογραφήσει με νέες και νέους, ηλικίας μέχρι 24 χρόνων, με σκοπό την άνάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Τό ΜΠΡΕΚ ΕΛΙΜΙΝ είναι τό νέον προϊόν του παγκοσμίως γνωστού άμερικανικού οίκου BRECK.

Είναι τό μοναδικόν ΣΑΜΠΟΥΑΝ κατά της πιτυρίδας που συγχρόνως έχει όλες τίς ιδιότητες του καλλωπιστικού SHAMPOO BRECK.

Περιέχει τό έντελώς καινούργιο συστατικόν, την σύνδεσιν 22 T 4

για ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Beautiful Hair

BRECK ELIMIN

DANDRUFF TREATMENT SHAMPOO *

*Patent applied for 12.2 Thiobis (4 Chlorophenol) ©1963 John H. Breck, Inc.

ΕΡΙΚ ΣΤΙΟΥΑΡΤ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΦΕΡΗΤ σήκωσε το κεφάλι του στον ουρανό. Μαύρα κι απειλητικά σύννεφα σκορπισμένα παντού, τον έβαναν ν. ανησυχία.

— Ξέρεις, λολύμπι; ρώτησε άποτομα τη Γκουζίν.

— Όχι, άποκορίθηκε εκείνη, χαμογελώντας. Γιατί ωστόσο;

— Ο Φερήτ απέφυγε να της δώσει περισσότερες εξηγήσεις. Ξαναπέρασε τα χιόνια κι άρχισε να λιώνει μ' όλη του τη δύναμη προς την άμμουδιά. Είχαν ξεκινηθεί λίγη ώρα πριν, για να κάνουν έναν περίπατο με τη βάρκα.

Η κοπέλλα ξεπλώθηκε άναπαυτικά στα μαζαλιάρια κυττάζοντας το Φερήτ με φανερό εύχρηστο. Οι άρμονικές κινήσεις, που διεγείραν τα γερά, τοιχωτά μπράτσα του της προξενούσαν παράξενη ήδονη. Δοσερό άερακι φυσούσε.

Με ό άνεμος αυτός, που άρχισε να φυσά ξαφνικά, ύστερα από άνυπόφορη ξέστη, ήταν προάγγελος θύελλας. Ανάμικνε όλοένα και περισσότερο, ενώ ό ουρανός σκοτεινίαζε κι ή θάλασσα σιγά - σιγά όλο και φούσκωνε.

Η Γκουζίν κατάλαβε ότι σε λίγο θα ξεσπούσε μεγάλη τρικυμία. Άγριες λήψεις θα έσχιζαν τον ουρανό κι ή θάλασσα θα φοιτούναζε. Και τα μαγισμένα χιόνια θα γιούσαν άφρισμένα πάνω στη βάρκα, που δε θα μπορούσε ν' άνθέξει στην όργή τους.

Η σκέψη αυτή δεν ανησυχούσε τη Γκουζίν. Άπεραντίας, ήταν περίεργη να δη πώς κολυμπάει κανείς σε φοιτουνισμένη θάλασσα.

Η άλήθεια είναι ότι ήξερε καλό κολύμπι. Είπε, όμως, στο Φερήτ, ότι δεν ήξερε πολύ καλό κολύμπι. Της άρεσε να βλέπει τον άντρα που άγαπούσε να φοβάται για τη ζωή της, να εί-

ναι έτοιμος να την προστατέψει από κάθε κίνδυνο. Ένας μοναχά μήνας είχε περάσει από τότε, που της σύστησαν το Φερήτ. Μα οι δύο νέοι κατάλαβαν από την πρώτη στιγμή ότι ήταν πλασμένοι ό ένας για τον άλλον. Και σιμφώνησαν να παντρευτούν ύστερ' από λίγο καιρό, όταν εκείνος θα έπαιρνε την άδεια του δικηγόρου.

Η Γκουζίν ήταν άποφασισμένη, όταν τα χιόνια θ' άναποδογύριζαν τη βάρκα να όλοζογήση στον άρραβωνιστικό της την άλήθεια, να τον καθιστούσε και να κολυμπήσουν μαζί κατά τη στεριά.

Στό μεταξύ ό Φερήτ άγωνιούσε. Ο ίδρωτας έσταζε ποτάμι στα ήλιοκαμένα μάγουλά του. Το ρομαλέο αυτό παλληκάρι μοναχά μια επιθυμία είχε τότε: να σώσει την άγαπημένη του, το μεγαλύτερο θησαυρό της ζωής του, από τον κίνδυνο που την άπειλούσε.

Η Γκουζίν διασθένθηκε την ταραχή του και μετανόησε, που δεν του είχε την άλήθεια. Όταν ήθελε να τον δοκιμάσει ως το τέλος.

— Μπορώ να σε βοηθήσω, Φερήτ; τον ρώτησε.

— Αν μπορούσες, θα σου τύλεγα πιο μυστικά, άποκορίθηκε εκείνος κάπως άποτομα.

— Άες να φτάσουμε στην άμμουδιά, πριν ξεσπάσει ή θύελλα;

— Η άπόστασι είναι μεγάλη... Άμφιβάλλω... Και φοβάμαι προπαντός για σένα, επειδή δεν ξέρεις να κολυμπάς...

Η Γκουζίν γέλασε.

— Έγώ όμως δε φοβάμαι, άπου έγω ξέρνα κοντά μου. Θα έμπιστευθώ τη ζωή μου στα χέρια σου.

Ο Φερήτ στεκόταν λίγα βήματα πιο πέρα....

Ο Φερήτ σούφρωσε τα φρύδια του και δεν είχε τίποτα.

Ξαφνικά βρόντησε ένας κεραυνός. Τα χιόνια τα σηκώνησαν βροντά. Η μια άστραπή έπεσε ύστερ' από την άλλη.

Ο Φερήτ προσπαθούσε τώρα όχι να τραβήξει κοντά — αυτό ήταν άδύνατο πιά — αλλά να κρατήσει τη βάρκα σε ίσοροπία. Δε μπορούσε να δη τι γινόταν ένα μέτρο πιο πέρα. Τόσο βαθύ ήταν το σκοτάδι.

— Γκουζίν, το νου σου! φώναξε. Πιάσον γερά από τη βάρκα. Μην την αφήνεις!... Είμαι κοντά σου! Μη φοβάσαι τίποτα.

Ο όρμος της τρικυμίας έπνιξε τη φωνή του. Η βάρκα χοροπηδούσε σαν χαρδούτσον φλο. Σε μια στιγμή ένα θεόρατο κύμα, πιο όρημνικό, τη σέπασε όλόκληρη και την άναποδογύρισε...

Η Γκουζίν άρχισε να κολυμπάει ψάχνοντας να βοηθήσει τη βάρκα. Τη βασάνιζαν τρομερές τύψεις, επειδή είχε ψέματα στο Φερήτ. Έκείνος θα κινδύνεζε τη ζωή του, για να τη σώσει. Ποιος ξέρει!... Ίσως και να πνιγόταν!...

Η Γκουζίν, μη ξέροντας πια τι να κάνει, άφου δεν έβλεπε γύρω της το Φερήτ, άρχισε να κολυμπάει στην τύχη. Κολυμπούσε άσχετη ώρα. Τέλος τα πόδια της άγγιξαν σε κάτι σκληρό. Είχε φτάσει στην άμμουδιά. Βγήκε από τη θάλασσα κι έκανε μερικά βήματα. Είχε σωθεί. Μα πού βρισκόταν ό Φερήτ!...

Φερήτ! Φερήτ! άρχισε να φωνάζει.

Καμιά άπάντησι. Μιστρέλλη από την άπειλίσια ή Γκουζίν γονάτισε στην άμμουδιά κι άρχισε να κλαίει. Η πένθιμη συμφωνία της θύελλας συνόδευε το σπαρακτικό κλάμα της.

— Άξερνα άκουσε μια φωνή:

— Γκουζίν!...

Σήκωσε το κεφάλι της. Μήπως είχε γελαστεί; Μα όχι! Ο Φερήτ στεκόταν όρθιος, λίγα βήματα πιο πέρα. Η κοπέλλα έβγαλε ένα ξεφωνητό χαράς κι έτρεξε κοντά του. Καί τη λησε να τον πιά, μα δε μπορούσε να μιλήσει.

Ο Φερήτ έτρεμε όλόκληρο από θυμό. Γιατί μού είπες ψέματα; βρυχήθηκε.

Γιατί μού τόκουρες ότι ήξερες κολύμπι; Και άν πνιγόμουν, ψάχνοντας να σε βοηθώ μέσα στα χιόνια;

— Άρπαξε τη μνηστή του από το χέρι και της τσάφισε με δύναμη.

Η Γκουζίν πόνησε. Μα δεν τόλμυσε να διαμαρτυρηθεί. Απτή που δε φοβήθηκε κανένα στη ζωή της, έτρεμε τώρα από το φόβο μήπως δεχτεί κανένα χαστούκι από τον χειροδύναμο άντρα, που την κούταζε άγριόμονος.

Τέλος σήκωσε τα βλέμμά της και τα κάρφωσε δεκά στα μάτια του Φερήτ. Ο θυμός τον τότε έπεσε μονοιάς.

— Ένα χαμόγελο χαράς φώτισε τα τραχεία χασακτρισιτικά του.

Τοάβηξε άποτομα την κοπέλλα στην άγκαλιά του. Τα χέρια τους έσφιξαν σ' ένα φιλοερό παθητικό φίλι. Η σνασθήσι ότι είχαν περάσει από έναν τρομερό κίνδυνο, έδωσε στο φίλι τους αυτό μια ήδονη τόσο έντονη, που προκάλούσε πόνο.

Γύρω τους ή θύελλα λυσσομανούσε. Έκείνοι όμως σφιχταγκαλιασμένοι, με κολυμμένα τα χέρια, έπλεαν σ' όκεανό εδδαυμώνας, χωρίς να καταλαβαίνουν ίσως ότι ζούσαν την όμοιότερη στιγμή της ζωής τους!...

A. KINIK

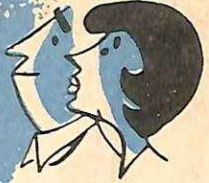
ΘΣ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΤΣΙΡΚΟ

Ο Μίλο Πλούφ, (45 χρόνων), ό «άλάνθαστος σκοπευτής» ενός τσίρκου, έκαμε λάθος για πρώτη φορά στη ζωή του στη σκοποβολή, με άποτέλεσμα πολύ τραγικό. Το «ζωντανό» σημάδι του Μίλο Πλούφ ήταν ή δεκαπεντάχρονη κόρη του Μαίριλιν. Ο Πλούφ σκόπευσε, όπως και άμέτρητα άλλα βράδυα, το καπέλλο, που φορούσε ή κοπέλλα και τράβηξε τη σκανδάλη. Μα ή σφαίρα άστόχησε και χτύπησε στο μέτωπο την άτυχη Μαίριλιν, που σωριάστηκε πάνω στη σκληρή νεκρή, χωρίς ένα στεναγμό σαν να την είχε χτυπήσει κεραυνός.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 10 — 16 Οκτωβρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Θα πραγματοποιήσουν με μεγάλη καθυστέρηση υποσχέσεις, που σας έδωσαν και στις οποίες έσείς στηρίζετε πολλές ελπίδες. ★ Η τύχη θα ευνοήσει ιδιαίτερα τα επαγγέλματα, που άποδίδουν στον έξωραισμό της γυναίκας.	★ Οι αισθηματικές σχέσεις παίρνουν και πάλι με άυσπαστη τροπή. Πρέπει να παραδεχθείτε πως, για όρισμένες άνωμαλίες, φέρετε άκέραια την ευθύνη. ★ Οι σύντροφοι άς μη άφήσουν τρίτους να επέμβουν στις διαφορές τους.	★ Η συστηματική έπίδοσι στα διάφορα σπορ θα έξασφαλίσει υγεία στον οργανισμό σας και καλή γραμμή στο σώμα σας. ★ Άποφύγετε πάντως την όρθοστασία και κάθε τι, που θα κόυραζε την καρδιά σας. ★ Τυχερó το 9.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Μειώσι της εργασίας, ή όποια όμως δε θα έπηρεαση άυσμενός τα οικονομικά. ★ Θα λάθετε μια είδησι ή θα σας δώσουν μια πληροφορία, που από καιρό περιμένετε. ★ Πρέπει συστηματικά ν' άποφεύγετε κάθε σπατάλη.	★ Διαλέξετε για σύντροφο πρόσωπο, που να σέβεται τον φιλελεύθερο χαρακτήρα σας, άλλως ή ζωή σας κοντά του δε θα είναι καθόλου ευχάριστη. ★ Άποφύγετε αυτόν των ήμερών θα έπηρεασουν αισθητά το μέλλον σας.	★ Περιορίστε την κατανάλωσι λίπους και ζαχαρώδους. Πρέπει επίσης ν' άποφύγετε τα παγωμένα ποτά και την παραμονή στα ρεύματα, γιατί σας άπειλουν ψύξι, με σοβαρές και όδυνηρές συνέπειες. ★ Το διαμάντι φέρνει τύχη.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Άν επιδιώκετε κάποια άλλαγή, ή περίοδος αυτή δε φαίνεται κατάλληλη, για να θέσετε σ' έφαρμογή τα σχέδιά σας. ★ Θα παρουσιαστούν άπρόδλεπτα έξοδα, που θα προκαλέσουν κάποια άναστάτωση στον προϋπολογισμό σας.	★ Τα άστρα σας ώθούν στη μελαγχολία. Τα γεγονότα δεν είναι καθόλου άυσπαστα, τίποτα όμως δε σας ίκανοποιεί. ★ Περιορίστε τις απαιτήσεις σας και κάνετε λίγη ύπομνη. ★ Άποφύγετε συστηματικά τις ζωηρές συζητήσεις.	★ Κεφάλι, πεπτικό σύστημα, νεφρά, να ποιά είναι κατά τις ήμέρες αυτές τα εύαισθητα σημεία του οργανισμού σας. ★ Άποφύγετε τις συγκινήσεις, ιδίως κατά τις ώρες των γευμάτων, και κάνετε συχνούς περιπάτους στην έξοχη.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Καμιά σημαντική μεταβολή στον επαγγελματικό τομέα. Υπάρχει μόνο κίνδυνος να καταστρέψετε κάποιο σχέδιο, διασκορπίζοντας τις προσπάθειες προς διάφορες κατευθύνσεις. ★ Περίοδος ευνοική για τους καλλιτέχνες.	★ Έχετε συμφέρον να μη έκδηλώνετε τη ζήλια σας. Η τακτική που ακολουθείτε φέρνει τα αντίθετα άποτέλεσματα από τα επιδιωκόμενα. ★ Τ' άστρα σας ώθούν να σημειώσετε μια έκδοσή κατάκτησι. ★ Ευχάριστες έκπληξεις.	★ Προφυλάξετε ιδιαίτερος το λαιμό και τ' αυτιά σας. Τα ρεύματα, προπαντός, άποτελούν γι' αυτά σοβαρό κίνδυνο καθώς και τα λουτρά σε κρύα θάλασσα. ★ Φροντίστε να τρώτε σε ώρες τακτικές και ποτέ διασπαστικά.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αύγουστου	★ Ευνοική περίοδος για την πραγματοποίηση πολλών επιδιώξεων και φιλοδοξιών. ★ Πρόσωπο με σημαντικούς κοινωνικούς θέσι θα προθυμοποιηθ να σας βοηθήσει. ★ Τα άστρα οδηγούν στην έπιτυχία όλες τις νέες σας προσπάθειες.	★ Μεγάλη ευαισθησία χαρακτηρίζει την περίοδο αυτή. ★ Άγαπημένο πρόσωπο θα σας ίκανοποίηση άπολύτως, δίνοντας χειρισμένες άποδείξεις της άγάπης του. Μια χειρονομία του θα σας συγκινήσει και θα σας χαροποιήσει.	★ Άποφύγετε την ύγρασια και τις έπισκέψεις σε άρρώστους. Ο κίνδυνος άναμεταδόσεως είναι πολύ μεγάλος κατά τις ήμέρες αυτές. ★ Ο άπαιτηθός μεγάλες προσπάθειες, που θ' αύξήσουν τη νευρική τήτα.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αύγουστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Κατά τις ήμέρες αυτές ή τύχη θα ευνοήσει τους κολυμβητές και τα ριμωκίδια σχέδια. ★ Οι καλλιτέχνες θα σημειώσουν έπιτυχία, που θ' αύξήσει τον αριθμό των θαυμαστών τους. ★ Άπρόδλεπτα κέρδη από διάφορες πηγές.	★ Κατά την περίοδο αυτή, τα άστρα σπειρών ζιζάνια στις φιλικές και αισθηματικές σχέσεις. ★ Προσέξετε τις άποφάσεις, που θα πάρετε και μη άναλωθείτε ύποχρεώσεις, που δε θα μπορέσετε να έκπληρώσετε.	★ Ο Άρης έπηρεάζει άυσμενός την υγεία, ιδίαιτερα δε το στομάχι και το πεπτικό σύστημα. Προσοχή, λοιπόν, στο φαγητό σας. Φροντίστε να είναι πάντα έλαφρό, καθαρό και προ παντός φρέσκο. ★ Τυχερó το 7.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Έξαιρετικά ευνοϊκές συνθήκες, για την άνάπτυξη της εργασίας σας. ★ Υπάρχει όμως κίνδυνος να λησμονήσετε κάποια ύποχρεώσι σας και αυτό θα έχη άυσπαστες συνέπειες. ★ Ένα ταξίδι θ' άποδείχθι έπωφελές για την εργασία.	★ Καμιά σημαντική μεταβολή δε θα σημειωθι κατά τις ήμέρες αυτές. Θα έρθει όμως ή ιστορία και την τρυφερότητα, από τις όποιες έχετε τόση άναγκη. ★ Για τους παντρεμένους, χαρές στο οικογενειακό τους περιβάλλον.	★ Προσοχή στο φαγητό σας, γιατί σας άπειλει κίνδυνος τροφικής δηλητηρίασεως. Άποφύγετε τις κοινές και τα γεύματα σε κέντρα ύποπτου καθαριότητας. ★ Το σκυλάκι και ή χολή παρουνίσκου μεγάλη ευαισθησία.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Άπροσδόκητες άλλαγές στην εργασία θα σας φοβίσουν στην άρχη, αλλά θα άποδειχθούν έξαιρετικά έπωφελείς. ★ Μη άφίνετε να πάη χαμένη καμιά από τις ευκαιρίες, που θα παρουσιαστούν. ★ Άπαιτείται μυστικότητα.	★ Πολλοί νέοι πειρασμοί παρουσιάζονται στον όρίοντα. Μια νέα περιπέτεια θα σας άφήσι έξαιρετικά ευχάριστες άναμνήσεις. ★ Θα δυσκολευθεί όμως να πείσετε τους άλλους να έγκρίνουν τις μοντέρνες ιδέες σας.	★ Άντιμετωπίστε με προφυλάξεις τα πρώτα κρύα, γιατί υπάρχει κίνδυνος να προκαλέσουν πόνο ρευματικής φύσεως. ★ Μη παραμελήτε την καθημερινή γυμναστική και άποφύγετε τα σινοπνευματόδη. ★ Τύχη στα χαρτιά.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Αύξηση της δραστηριότητας και μη άφήστε να χαθούν οι ευκαιρίες που παρουσιάζονται. ★ Υπάρχει κίνδυνος ν' άπορρίψετε μια πρότασι, από την όποια θα είχατε πολλά να ώφεληθήτε στο μέλλον. Μελετήστε την προσεκτικά.	★ Μη παραμελήτε ν' άπαντήσετε σε γράμματα συγγενών και φίλων. ★ Την Κυριακή 13 τα άστρα σας ώθούν να πλησιάσετε πρόσωπο, που θαυμάζετε. Θα κερδίσετε όμέως τη συμπάθειά του, αν συμπεριφερθήτε με τάκη.	★ Η καρδιά επιβάλλει ν' άποφύγετε τις ζωηρές συγκινήσεις και να δώλετε τάξη στη ζωή σας. Άν δε μπορείτε να το πετύχετε αυτό στο περιβάλλον σας, άποσυρθήτε στη γαλήνη μιας έξοχης. ★ Χρώμα σας το μπλέ.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Θα έργασθι έντατικά και με μεγάλη προθυμία, τ' άποτέλεσματα όμως δε θα είναι αυτά, που περιμένετε. ★ Προσέξτε μερικους συναδέλφους ή πρόσωπα του στενού περιβάλλοντος. Σας σκαφαντούν και θέλουν να σας θλαψουν.	★ Ζήλια και άνυπομονησία θα σας κάνουν να χάσετε τη συμπάθεια προσώπου, που σας ενδιαφέρει. ★ Υπάρχει αντίζηλος και έπικίνδυνος μάστιγα, αλλά δεν είναι το πρόσωπο που νομίζετε. ★ Ευχάριστη τηλεφωνική έκπληξη.	★ Ο πόνοςκέφαλος, που σας θασάνιζει, όφειλεται μάλλον σε διαταραχές της όράσεως. Σημειοθεύετε Έναν όφθαλμίατρο και θα έχετε πώς μ' ένα ξεκούρα καλή νιαλιά όλες οι άνωμαλίες θα έξαφανιστούν. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Θα έρεθούν πρόσωπα πρόθυμα να σας βοηθήσουν να φέρετε σε άισιο πέρας τις προσπάθειές σας και να όπερηθήστε τα έμπόδια, που θα παρουσιαστούν. ★ Μη άπορρίψετε πρότασι, χωρίς προηγουμένως να την μελετήσετε.	★ Προσέξετε πολύ τη συμπεριφορά και τα λόγια σας. Κινδυνεύετε να έβλαψετε άγαπημένο πρόσωπο με άκόσμιες ύποψιες και άδικολόγητες παρατηρήσεις. ★ Παράλογες αξιώσεις θα το πληγώσουν και θα το άπομακρύνουν.	★ Πιθανόν να παρουσιαστούν μικρές νοχλήσεις ρευματικής φύσεως. ★ Πρέπει να προφυλάξετε τα νεφρά σας από το κρύο, την όπερκόπωσι και ό,τι άλλο έέρερε πώς τα έρεθίζει. ★ Παρακολούθηστε έπίσης τα δόντια σας.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Συγκεντρώστε όλες σας τις προσπάθειες προς μια και μόνη κατεύθυνσι. Μόνο έτσι θα σημειώσετε θετική έπιτυχία. ★ Καταπολεμήστε την άπαισιοδοξία, γιατί θα σας κάνει να χάσετε μια σπάνια ευκαιρία.	★ Άπο αισθηματικής πλευράς, το δεύτερο δεκαπενθήμερο του Οκτερίου θα είναι πολύ πιο ευχάριστο από το πρώτο. ★ Η αισιοδοξία θα έξυμνηρήσει πολύ τις σχέσεις με το άλλο φύλο. Μη χάσετε τη σοβαρότητά σας.	★ Άκόμα και όταν ή θερμοκρασία σημειώνι άνοδο, προφυλαχτείτε γιατί οι όρόγγυι παρουσιάζουν μεγάλη ευαισθησία. Ένα κρυολόγημα θα είχε πολύ άυσπαστες συνέπειες. ★ Άπαιτείται προσοχή, αν οδηγείτε αυτοκίνητο.

— Έπί τέλους, κορίτσι μου, πές
του τὸ «ναι», νὰ ἡσυχάσῃς κι' ἐσύ
καὶ νὰ διαβάσω κι' ἐγὼ τὴν ἔφη-
μερίδα μου!...

ΤΑΣΣΙΑΣ